

Hoa Nở Giữa Tháng Năm Cô Đơn

Contents

Hoa Nở Giữa Tháng Năm Cô Đơn	1
1. Chương 1: Quả Chín Giữa Hè	1
2. Chương 2: Hoa Hướng Dương Của Van Gogh	11
3. Chương 3: Khi Tình Yêu Bùng Nổ Như Hoa Mùa Hè	18
4. Chương 4: Em Đã Từng Yêu Anh Nhưng Giờ Chỉ Muốn Quên Anh	26
5. Chương 5: Quen Với Sự Cô Đơn	37
6. Chương 6: Giấc Mơ Đêm Hè	46
7. Chương 7: Điều Chưa Biết	57
8. Chương 8: Tình Yêu Một Nửa	65
9. Chương 9: Tình Yêu Hoa Xuân Nở Mùa Thu	83
10. Chương 10: Lòng Rối Như Tơ Vò	102
11. Chương 11: Ký Ức Của Ngày Này Năm Trước	124
12. Chương 12: Anh Sẽ Mãi Mãi Bên Em	147
13. Chương 13: Đã Từng Có Một Người Mà Anh Yêu Như Yêu Chính Sinh Mạng Mình	162

Hoa Nở Giữa Tháng Năm Cô Đơn

Giới thiệu

Một cô gái trẻ vì một biến cố nên đã mất đi trí nhớ, nhưng những người xung quanh cô vẫn không hề

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-no-giua-thang-nam-co-don>

1. Chương 1: Quả Chín Giữa Hè

Sống ở tầng trên nhà tôi là một gia đình bác sĩ.

Ở thành phố phồn hoa này, người giàu, kẻ nghèo đủ cả, nhưng ai cũng đều có thể mắc bệnh, nói một cách khác, khi đối mặt với bệnh tật mọi người đều bình đẳng như nhau, chỉ là giai tầng không giống nhau mà

thôi.

Gia đình tầng trên ấy, nếu nói tên ra thì chắc chẳng mấy ai biết, nhưng nếu nhắc đến học vị và sự tích về họ thì hầu như ai cũng biết. Những người có tuổi đều là bác sĩ của bệnh viện Đông Hoa - bệnh viện loại ba hạng A với số giường bệnh lớn nhất nằm trong top 100 bệnh viện tốt nhất cả nước, đồng thời cũng là bệnh viện thu phí cao nhất và có địa thế đẹp nhất.

Ông là viện sĩ Viện Khoa học Trung Quốc, chuyên gia khoa ngoại, được hưởng phụ cấp đặc biệt của Quốc vụ viện.

Bà là chủ nhiệm khoa sản, học sinh của Vương Thục Chính[1].

[1] Vương Thục Chính: Viện trưởng đầu tiên của Viện phụ sản trực thuộc bệnh viện số một Trung Quốc.

Kỳ lạ một điều là hai người không có con, xác suất bị vô sinh cơ bản có thể loại trừ. Năm đó những người có nguyện vọng muốn gia nhập vào lớp người không muốn sinh con phải chịu một áp lực tâm lý khá lớn, nhưng họ đã làm được.

Khi tôi lên ba, qua ông nội, tôi đã nhận họ làm bố mẹ nuôi, có con gái họ vui lắm. Họ đem các loại kim tiêm, thuốc tiêm, penicillin đến cho tôi làm dụng cụ dạy học vỡ lòng, hậu quả con búp bê vải nhà tôi bị bơm vào ba lọ penicillin, sau đó penicillin lên men bốc ra thứ mùi lạ, con búp bê vải bị vứt đi, vậy là những bước chân chập chững theo đuổi Y học của tôi đã bị chết nghẹt từ trong trứng nước.

Năm ấy, khi tôi điền hồ sơ thi đại học, bố mẹ nuôi liệt kê cho tôi hàng tá danh sách các trường Y, vì tôi đã có lựa chọn từ trước, cho nên tất cả đám tài liệu đó đã bị tôi vứt cho những phần tử yêu Y học điên cuồng trong lớp. Mấy đứa đày sau này lấy đầu lâu làm mặt nạ, lấy xương cụt làm khóa dây chuyền, lên lớp học tổ chức phôi thai thì thi nhau chụp hình ảnh tế bào của cơ quan sinh dục. Đến khi thực tập lâm sàng thì bọn họ cuối cùng lại không có động tĩnh gì nữa, quay về thì cứ ôm lấy tôi mà khóc, nói tôi là tên thủ phạm đầu sỏ hại bọn họ, bắt tôi phải chịu trách nhiệm.

Tất cả những điều nói trên đều chứng minh một điều là bố mẹ nuôi của tôi là tuýp người rất giỏi, rất hiền lành lương thiện, nhưng cũng thường xuyên “có lòng” làm hỏng chuyện.

Từ nhỏ trong tôi đã cùng tồn tại hai cảm xúc vừa sợ hãi vừa quen thuộc với bệnh viện và bác sĩ, nhưng may mắn một điều là lúc nào tôi cũng khỏe mạnh, kể cả khoảng thời gian bốn năm ở Đức một mình, tôi cũng chưa một lần bị bệnh gì ngoài cảm cúm sơ sơ.

Ngược lại với tôi, cô em Dụ Lộ từ nhỏ đã ốm yếu, lại còn bị bệnh trầm cảm.

Có lẽ bác sĩ rất ghét những người ốm bơ phờ xung quanh mình, cho nên bố mẹ nuôi tôi không thích Dụ Lộ chút nào. Có một dạo họ rất nóng lòng muốn chữa bệnh cho Dụ Lộ, nhưng khi vừa nghe đến mỗi ngày kiên trì chạy ba kilomet, lên cơ bụng năm mươi cái là cô nàng đã run rẩy, hỏi vội rằng: “Có thuốc để uống không ạ?”

Đây chính là chứng bệnh chung của người Trung Quốc, đã ốm là phải uống thuốc, hoàn toàn phụ thuộc vào tác động bên ngoài mà mất đi bản năng của mình.

Bố nuôi tôi là chuyên gia khoa ngoại, tính tình không dễ chịu lắm, lúc đấy mới gào lên: “Con suốt ngày uống thuốc, để làm gì? Muốn sau này ta phẫu thuật cắt bỏ gan của con đi hả, hay là muốn sao?”

Cô nàng tủi thân, cúi đầu xuống không nói được câu nào. Tiếp đó, ông bắt đầu nhắc đến tôi: “Lần trước Dụ Tịch bị sốt, rồi sao, chưa cần vào viện đã khỏi rồi”.

Tôi liền chen vào: “Con chạy hai vòng quanh sân vận động, về nhà lăn ra ngủ một giấc, thế là khỏi”.

Ông lập tức mượn cớ nói tiếp: “Thấy không, đó là thể thao, sự sống bắt nguồn từ thể thao”.

Tôi cũng thấy đúng như vậy. Từ nhỏ tôi đã nghịch ngợm hơn những đứa trẻ khác, bị thương không ít, nhưng chẳng mấy khi ốm; ngày còn đi học, sáng sớm luôn cùng bố nuôi chạy ba kilomet, thể dục xong thấy người khỏe khoắn, tinh thần cũng thoải mái, chẳng có lý do gì mà mắc chứng trầm cảm cả.

Ngược lại hệ hô hấp được rèn luyện, giọng cũng to, tính tình thì ngày càng giống bố nuôi, vừa nóng nảy vừa khó ưa.

Về chứng trầm cảm của Dự Lộ thì tôi cũng chẳng muốn nói gì, tất cả đều do bố mẹ tôi quá nuông chiều nó mà ra cả.

Tôi cũng không gần gũi với bố mẹ lắm, có thời gian còn bị bỏ rơi, còn Dự Lộ là viên minh châu trong tay họ, được nuông chiều hết mức, cả ngày chỉ nghe thấy nó thở dài, rồi viết một lô xích xông những câu nói linh tinh, nào là “Hoa rơi người chết nào ai biết”, rồi thì “Hoa xuân trắng thu ai biết khi nào tàn”..., chẳng có việc gì cũng khóc, khóc xong rồi thì tự than, tự thán chán rồi lại khóc kêu đau.

Hai năm cấp ba Dự Lộ nghỉ học ở nhà, bạn bè đồng trang lứa gần như đã đi học đại học hết rồi. Bố tôi có quan hệ tốt với ông hiệu trưởng trường cấp ba, quyết định cho cô nàng học thêm một năm nữa coi như là đã tốt nghiệp. Vậy mà kết quả là cô nàng vừa nhìn thấy sách vở là lăn đùng ra giường vật vã: “Ôi đau đầu quá, khó chịu quá đi mất”.

Về sau chẳng ai dám nhắc đến chuyện này nữa.

Bạn nói xem có cách nào không? Từ nhỏ tôi đã ham mê bóng rổ, trốn học, mang mớ kết quả thi thấp tẹt về liền bị mẹ cho một cái tát trời giáng: “Mày mà không vào được trường điểm thì đừng có vác mặt về nhà nữa”. Thế là tôi phải ngoan ngoãn ôm mặt về phòng đọc sách, không dám ho he gì.

Cho nên mới nói chứng trầm cảm đều do được nuông chiều quá mà ra, điều kiện sống tốt quá mới không ốm mà cứ rên lên như thế, nếu cuộc sống mà nghèo đói như nông dân, thì còn hơi đâu nghĩ đến mấy vấn đề tinh thần nữa, được ăn no đã là tốt lắm rồi.

Dạo này thấy Dự Lộ có vẻ tiến bộ. Cuối tuần tôi về nhà lấy quần áo, thấy cô nàng đang ôm máy tính chat chit, trên màn hình cả QQ[2] và MSN[3] cùng mở, biểu tượng chim cánh cụt đáng ghét kia cứ kêu quàng quạc liên hồi, thật bức mình.

[2] QQ: phần mềm chat rất phổ biến ở Trung Quốc, có biểu tượng là chim cánh cụt.

[3] MSN - viết tắt từ tiếng Anh Microsoft Network - một tập hợp dịch vụ Internet được cung cấp bởi Microsoft.

Khuôn mặt hớn hở, lộ ra cái vẻ thẹn thùng của thiếu nữ mới lớn.

Tôi đoán Dự Lộ đang yêu anh nào trên mạng, nhân lúc cô nàng đi vệ sinh, tôi mới nhìn trộm, tên của cậu kia là một chùm hỏa tinh văn mà tôi không thể nhận ra được, nội dung chat rất tình tứ, hỏi tôi còn yêu Đồng Nhược Thiên cũng chẳng bao giờ nói những lời sến súa như thế: “Vợ yêu à, chồng nhớ vợ yêu rồi, nào, hun cái nào, muah!”.

“Vợ cũng nhớ chồng yêu lắm, hội nhà #Y%\$& vừa đến bắt nạt người ta, hu hu hu, vợ không độ nổi với bọn họ, chồng phải giúp vợ đấy”.

“Ngoan nào cưng, chồng đang đi mua quần áo, đợi lát nữa chồng sẽ gọi hội anh Siêu đến xả giận cho vợ nhé”.

Tôi không tìm thêm được gì nữa, lặng lẽ rời khỏi phòng Dự Lộ, chị giúp việc vắt cam tươi, đặt lên bàn một cốc, quên không cho đường, hơi đắng, nhưng tôi không để ý đến điều ấy.

Đột nhiên tôi cười ranh mãnh, thật không dám nghĩ mình lại đến đây vậy, nhưng, không gian ác thì thật có lỗi với bản thân bao năm nay phải chịu uất ức, cho nên tôi chọn cách im lặng.

Lúc bước ra khỏi nhà tôi còn nghe thấy tiếng mắng học sinh của bố tôi từ trên tầng vọng xuống, dạo này tính khí ông khó ưa hết mức, bởi vì ông đang trong thời kỳ tự mình ép mình cai thuốc. Bình thường ông hay ca thán với tôi, hết thuốc là cảm thấy hết đối tượng để trút giận, tôi mua rất nhiều loại kẹo cao su, nhưng ông không thích ăn, toàn đưa mẹ nuôi tôi mang đến chia cho mấy cô y tá ở viện.

Thực ra rất nhiều người nghĩ rằng bác sỹ là hình mẫu của lối sống lành mạnh, ăn uống đúng giờ, không rượu, không thuốc lá, sống có nề nếp, nhưng bác sỹ cũng là người, đặc biệt là bác sỹ khoa ngoại ở Trung Quốc, áp lực chuẩn đoán và phẫu thuật rất lớn, không hút thuốc, không uống rượu chắc là lạc loài lắm.

Ngày trước Đồng Nhược Thiên cũng hút thuốc ác lắm, mỗi ngày một bao, nhưng tay và răng của anh ta lại rất sạch sẽ. Có lần tôi mắng anh ta là đồ không tim không phổi, anh ta chỉ tay vào phổi mình nói: “Chỗ này đen hết rồi”. Sau đó chỉ tiếp xuống dưới, “Tim đây, cũng sắp hết rồi”.

Cuối cùng Đồng Nhược Thiên chìa đôi tay nhợt nhạt ra: “Đây là kết quả của việc cọ tay bằng PVP-I[4] hàng ngày đấy”.

[4] Povodone- iodine là một phức hợp hữu cơ dùng để sát trùng vết thương.

Lúc đó tôi rất khó chịu, cảm thấy áp lực của việc học ngành Y rất lớn, cuộc sống gian nan, người con trai này khiến tôi bỏ không nổi, do vậy tôi lại tiếp tục chịu đựng sự giày vò lúc gần lúc xa của anh ta.

Đứng thần người ra một lúc trên cầu thang, tôi nghĩ giờ về thẳng trường là tốt nhất, thực tế thì tôi cũng làm như vậy rồi, nhưng tự nhiên tâm trạng lại rất buồn bã, bên ngoài ánh dương rực rỡ ngập tràn ý thu, nhưng tận đáy lòng tôi lại như có một lớp sương mù bao phủ.

Tôi cảm thấy Đồng Nhược Thiên là một tên khốn, đã lâu lắm rồi, tôi chưa từng hận anh ta đến vậy.

Anh ta kiêu ngạo, quá kiêu ngạo, khi còn yêu tôi, anh ta cả gan khiêu khích cả thầy giáo thì thôi không nói làm gì, dù sao người ta cũng còn nể mặt bố nuôi, hơn nữa cũng biết bố để tôi là ai; nhưng lúc chia tay tôi, anh ta vừa nói vừa cười: “Dạ Tịch à, em phải hiểu rằng, hồi đầu anh thích em không phải vì địa vị của bố nuôi em, cũng không phải vì thế lực nhà em, mà bởi vì em là em, hồi ấy người anh thích chỉ có mình em thôi, cho nên bây giờ mình chia tay, cũng là vì anh không còn thích em nữa. Nếu như anh muốn ở lại bệnh viện Đông Hoa như thế, thì sao anh có thể chia tay em được chứ”.

Khi đó tôi chỉ biết khẽ lắc đầu, nói: “Đồng Nhược Thiên à, anh đúng là một người không biết thỏa hiệp”.

Chia tay trong lặng lẽ.

Sau này không biết tại sao, đoạn đối thoại ấy đến tai bố nuôi tôi, ông tức đến mức hút hết cả một bao thuốc, đập rung bàn hội chẩn trong văn phòng nghe: “Không thêm, hừ, vậy cứ để cho nó không thêm đi”.

Chiều hôm ấy dạy “Khái quát về ngoại khoa” cho sinh viên lớp cử nhân, hết tiết, bố nuôi tôi đến Học viện Dược, sinh viên trong lớp đều căng thẳng nói: “Vị giáo sư này, thật đáng sợ, đúng là Godzilla[5] phiên bản già”.

[5] Godzilla- con quái vật nổi tiếng của điện ảnh Nhật Bản với hình dáng của một con khủng long.

Đây là sau này các bạn tôi nói lại với tôi thế, may là bệnh viện của Đông Hoa là bệnh viện trực thuộc số một của trường đại học tôi theo học.

Thế là Đồng Nhược Thiên bị phân bổ đến bệnh viện Đông y lớn nhất ở ngoại thành, ngày ngày làm bạn với loại bệnh hậu môn trực tràng, nghĩ đến tôi vừa thấy hận anh ta, lại vừa thấy thương anh ta, cũng vừa cảm thấy có lỗi với anh ta.

Là anh ta đòi chia tay với tôi đấy chứ, thế mà tôi bỗng nhiên lại trở thành thủ phạm.

Tôi thật sự bắt đầu cảm thấy nhớ anh ta. Tôi đến đài phun nước giữa quảng trường trung tâm, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

Bầu trời xanh nhạt, không phải nhìn thấy đáy trong suốt, mà là tầng tầng sương khói đang bao phủ, dưới bầu trời như vậy, tôi không muốn nghĩ gì hết.

Chỉ là tôi nghĩ anh ta kiêu ngạo như thế, ngạo mạn đến mức không chịu cúi đầu xuống dù chỉ một chút thôi.

Hoàn toàn tương phản với tôi.

Chắc vì thế mà tôi mới thích anh ta, chiều theo ý anh ta hết cỡ, thay đổi cả tính cách của mình, nhưng thói đời khi con cáo bị chàng hoàng tử thuần phục rồi, thì hoàng tử lại nhớ đến bông hoa hồng của chàng.

Từ ngày chia tay đến nay, đã hơn ba năm rồi.

Tối hôm đó tôi đang ở ký túc xá xem bộ phim hài Nhật Bản Ánh sáng của đom đóm, nó làm tôi cười lăn cười bò.

Tối đó tôi vốn không định xem phim giết thời gian, nhưng đám bạn cùng phòng đều ra ngoài hết rồi, đi ăn sinh nhật thì phải, chỉ còn mỗi mình tôi - nhân vật không quan trọng gì ở lại phòng. Thế là tôi mua một chai bia về uống trong lúc xem phim.

Đêm thu gió mát, thật là dễ chịu.

Tôi thấy Hotaru[6] ngốc nghếch một cách đáng yêu, rồi tôi nhìn lại mình, mái tóc búi cao, áo phông, quần thể thao, chân đi dép tông, tay cầm lon bia, bỗng thấy mình cũng ngốc đến đáng yêu như vậy.

[6] Hotaru: Vai nữ chính trong phim Ánh sáng của Đom đóm.

Sau khi Đồng Nhược Thiên ra đi, tôi đã thề là phải trở thành một người đẹp trí tuệ, để sau này hẳn gặp lại tôi nhất định sẽ phải hối hận. Nhưng sau ba hôm chăm chỉ đến phòng tự học thì tôi không thể tiếp tục được nữa.

Và thế là tôi thu mình vào cái mai rùa trở thành kẻ lười biếng, không ý chí, không mục tiêu.

Đến đoạn ông chú Fujuki[7] ôm lấy Hotaru, tôi đang hứng chí đập bàn thì tiếng chuông điện thoại chột vang lên, mở ra thấy là số điện thoại của mẹ: “Mẹ! Chuyện gì vậy ạ?”.

[7] Fujuki: Vai nam chính trong phim Ánh sáng của Đom đóm.

“Lộ Lộ, Lộ Lộ...”. Mẹ tôi cũng được coi là người đã trải qua nhiều phong ba bão táp rồi, vậy mà giờ đây lại cuống không nói nên lời. Tôi chỉ đành an ủi: “Mẹ cứ bình tĩnh nói nào, Dụ Lộ làm sao rồi ạ?”.

“Con đến bệnh viện Đông Hoa nhanh đi, con bé vừa cắt tay tự tử ở nhà”.

Tôi giật mình, nhưng vẫn chưa đến mức nhảy dựng lên. Cái ghế ngã ra đằng sau kêu răng rắc, cả người ngã ngửa ra, may thay đằng sau là đồng sách báo cũ của cô bạn cùng phòng nên tôi chỉ bị ngã nhẹ thôi. Mẹ tôi lại giục: “Con đến luôn nhé, mẹ và bố đang trên đường rồi”.

Sau đó liền tắt máy.

Tôi mặc quần áo, thay đôi dép, lấy vội thẻ ngân hàng, điện thoại rồi lập tức bắt taxi đến bệnh viện. Anh lái xe ngạc nhiên vô cùng vì rõ ràng là quãng đường chỉ mất mười phút đi bộ thì chẳng cần phải đi taxi làm gì.

Bảo anh ta dừng lại tại quán ở Macdonald để mua cốc Sprite, tôi vốn là người biết chăm sóc bản thân, vì vừa rồi thay quần áo toát nhiều mồ hôi nên cơ thể bắt buộc phải được bù thêm nước, như thế tuần hoàn trong cơ thể mới được cân bằng.

Nói không lo lắng thì là nói dối, nhưng tôi biết Dụ Lộ không thể chết được, chắc là chết đi sống lại, trong bụng mừng thầm, nhưng trời sinh tôi không phải là kẻ máu lạnh, cầm cốc Sprite mà tay cũng vẫn run lẩy bẩy.

Nhà tôi xảy ra chuyện không may như vậy, nhưng nói thật là tôi lại thấy rất phấn khởi.

Quả nhiên năm phút sau, xe cứu thương lao vào đỗ trước cửa phòng cấp cứu, mấy cô y tá chạy tới nhấc giường đẩy xuống. Tôi thấy khuôn mặt trắng bệch của Dụ Lộ, đôi mắt nhắm nghiền như đã mất hết cảm giác rồi.

Ở đằng kia mấy cô y tá nói gì đó, tôi chẳng nghe rõ, loáng thoáng đâu như là Dụ Lộ cắt tay tự tử, nhưng chỉ cắt vào động mạch, chưa cắt phải tĩnh mạch, có điều là con bé còn uống cả một lọ thuốc ngủ nên phải rửa ruột.

Chị giúp việc cũng đến, đang dìu mẹ. Tôi thấy đôi mắt đã lâu lắm rồi không khóc của mẹ đỏ hoe. Bố cũng đến rồi, anh lái xe đứng ngoài cổng nhìn gia đình tôi với vẻ thương cảm.

Dụ Lộ được đẩy vào phòng cấp cứu.

Lần đầu tiên tôi thấy Dụ Lộ được quan tâm đến thế, nói thật là tôi thực sự ngưỡng mộ con bé.

Bố mẹ tôi được gọi vào hỏi tình hình, chị giúp việc lén lút kể lại sự việc với tôi.

Lần trước tôi bắt gặp con bé đang ngồi chat mới chỉ là một phần mở đầu câu chuyện. Con bé ngốc nghếch, ngây thơ, bạn trên mạng thực ra là người yêu online nói muốn gặp mặt con bé nói chuyện. Tất nhiên là mẹ tôi không đồng ý rồi, thế là nhân lúc chị giúp việc đi chợ nó liền trốn ra ngoài. Kết quả là sau khi gặp thẳng bé ở quán Internet, thấy cậu ấy quá sáng sủa đẹp trai liền chết mê chết mệt, nhưng khổ một nỗi là cậu ấy

thấy con bé mặc toàn đồ hiệu xa xỉ nên hoảng quá, nghĩ mình đã động đến người đáng lẽ không nên động đến, liền tìm cách tránh né, sau này cũng chẳng thấy mặt mũi đâu nữa.

Khổ nỗi Dụ Lộ lại chết mê chết mệt cậu thiếu niên đẹp trai đó, ngày ngày lên mạng nhắn tin, nhưng cậu ấy vẫn bất vô âm tín, thế là con bé nhất thời nghĩ quẩn mới ra nông nỗi này.

Chị giúp việc vừa kể vừa mắng thằng bé kia, khẩu khí có vẻ rất thương Dụ Lộ.

Vậy mà sao trong chuyện này tôi lại thấy Dụ Lộ mới là người đầu óc có vấn đề, tôi đánh giá cao cậu bé ấy, dù tình yêu online không đáng tin, nhưng thấy Dụ Lộ là người giàu nếu tâm địa xấu thì chỉ cần cậu ấy dụ dỗ ngon ngọt một chút sẽ dễ dàng lừa được khối tiền, không chừng lại lừa bán luôn con bé đi cũng nên.

Cậu bé này có nhân cách, suy nghĩ giản đơn, không bị cái thế giới ảo rồi rắm này làm hư hỏng.

Tôi hỏi: “Thế giờ cậu bé kia đâu?”.

“Hình như bị bắt rồi thì phải”.

Tôi trợn tròn mắt, lẩm bẩm: “Trời, lý lẽ gì vậy?”. Rồi tự thấy mình lẩm lờ quá liền lắc cốc Sprite, tìm một chỗ ngồi xuống.

Phòng cấp cứu còn có ti vi, chỉ tiếc là đang phát tin thời sự.

Quả nhiên là Dụ Lộ không có gì nguy hiểm lắm, đã được truyền máu và rửa ruột rồi, nhưng vừa tỉnh con bé đã giãy vò than thở sao mình vẫn chưa chết. Bác sỹ tức đến mức chắc hời hợt vì vừa này đã rửa ruột cứu nó, liền tiêm cho nó một liều thuốc an thần để trấn an lại.

Một lúc sau nó đã bình tĩnh lại.

Bố mẹ tôi bắt đầu phiền não, chị giúp việc càng buồn rầu, vì Dụ Lộ nói cái chần này nặng quá, phải thay cái khác.

Tôi đứng bên cạnh cười ruồi, nghĩ thầm cô sắp chết đến nơi rồi mà còn đòi hưởng thụ, đúng là có người sinh ra đã được hưởng thụ những thứ đồ xa xỉ.

Tự thấy mình thừa thãi quá tôi đành ra uống Sprite và xem thời sự.

Tôi vốn tưởng rằng Dụ Lộ sắp không qua khỏi, muốn trần trối trước khi ra đi.

Mong nó có thể nói rằng: “Bố mẹ, hãy yêu thương chị con hơn chút nữa, hãy quan tâm đến chị ấy”, thì dù tôi có tự tử ngay lập tức chắc cũng chẳng hối tiếc gì.

Tôi không biết sự việc này sẽ đem lại điều gì cho gia đình tôi, dẫu sao cũng chẳng liên quan gì đến tôi lắm, tôi lại tiếp tục hút Sprite. Đột nhiên cảm giác như có ai đó ngồi bên cạnh, toàn mùi thuốc sát trùng vô cùng quen thuộc.

Bất giác tôi cứ ngỡ như Đồng Nhược Thiên quay trở lại, đưa mắt nhìn sang hóa ra là một khuôn mặt xa lạ.

Chỉ nhận ra rằng trước mắt tôi là một người rất đẹp trai, khuôn mặt toát lên vẻ ngay thẳng phóng khoáng. Là một sinh viên ngành văn học Anh Mỹ, lập tức trong đầu tôi hiện ra những câu thơ trong bài Sonnet 18[8] của Shakespear[9]: “Shall I compare thee to a summer’s day? Thou are more lovely and more temperate”, có nghĩa là “Anh có nên ví em với ngày mùa hạ? Em đáng yêu hơn và rất dễ chịu hòa”.

[8] Sonnet là bài thơ có 14 câu được gieo vần theo một kiểu xác định, Sonnet 18 là bài thơ nói về sự ngưỡng mộ của nhà thơ với nhân vật tự tình “em”.

[9] William Shakespeare (1564-1616), được coi là nhà văn vĩ đại nhất của Anh và là nhà viết kịch đi trước thời đại.

Ngày ấy tôi cũng chẳng đem Đồng Nhược Thiên ra so sánh với câu này, cùng lắm là ví von bằng những từ ngữ đơn giản nhất.

Đại khái được dịch ra tiếng Trung là: “Tiêu tiêu tức tức, sáng lãng thanh cử, lãng lãng như tùng hạ phong, cao nhi từ dân”. Tôi cũng hiếm có dịp được văn vẻ như thế.

Anh ra mặc áo blouse trắng, áo sơ mi màu xanh nhạt bên trong, ngực đeo thẻ, quần dài và giày da. Tôi đã nhìn Đồng Nhược Thiên như vậy không biết bao lần, vậy mà trước một người lạ vẫn cảm thấy đẹp ngỡ ngàng.

“Anh là bác sỹ khoa ngoại à?”, tôi hỏi.

Đôi mắt sáng long lanh kia nhìn tôi vài giây rồi gật đầu: “Làm sao cô biết hay vậy?”.

“À, tay của anh rất trắng, lúc buông tay xuống rất chắc, và cũng không có mùi thuốc sát trùng hay mùi cồn”. Tất nhiên là tôi đang ba hoa rồi, bởi vì tôi đã thấy thẻ đeo của anh ta - Cố Tông Kỳ, bác sỹ khoa ngoại, bệnh viện Đông Hoa.

“Bệnh nhân cắt cổ tay giường cấp cứu số năm là em gái em à?”. Anh ta hạ thấp giọng xuống, nhưng nghe sao mà hay đến thế.

Tự nhiên tôi lại có cảm giác muốn nói rất nhiều: “Vâng, là em ruột em, trông không giống nhau hả?”.

Anh ta gật đầu: “Sao mà tôi thấy em chẳng lo lắng gì hết thế?”.

“Sao phải lo lắng chứ? Chẳng phải vẫn chưa chết sao?”.

Tôi chớp chớp mắt: “Em đã bị mấy lần tự tử của cô nàng làm cho chán lắm rồi, nó mà còn tự tử nữa khéo em cũng mắc chứng buộc phải bắt chước theo nó mất”.

Anh ta lặng yên nghe, rồi nói: “Cô ấy bị trầm cảm nhẹ phải không?”.

“Đúng thế đấy ạ, em chỉ mong có một ngày nó được lượn qua Quỷ môn quan một lần thật sự để sáng mắt ra”. Tôi rít Sprite hơi cuối, “Sống dẫu sao cũng tốt hơn chết chứ, mà nó cũng không phải kiểu thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành”.

Anh ta lặng thinh, một lúc sau mới nói: “Đúng là con người được sống đã là điều tuyệt vời nhất rồi”.

Một câu đơn giản nhưng quả thực rất có lý, tôi gật đầu tỏ vẻ đồng tình. Anh ta nói chậm rãi, rõ ràng từng câu từng chữ, hơn nữa rất nhẹ nhàng, khiến người ta cảm thấy rung động trong lòng. Có vẻ như anh ta coi tôi là bệnh nhân mất rồi.

Đa phần bác sỹ khoa ngoại chẳng có mấy ai tính cách hiền dịu cả, phần lớn họ đều rất sôi nổi hoạt bát.

Người như anh ta có thể tồn tại trong môi trường khoa ngoại như thế cũng coi như một kỳ tích, không những được rất nhiều bệnh nhân yêu mến mà ngay cả sinh viên thực tập và y tá ở đây cũng yêu quý anh ta.

“Tôi là Cố Tông Kỳ, là bác sỹ khoa ngoại như em vừa dự đoán”.

“Em là Dụ Tịch, sinh viên Học viện Ngoại ngữ của trường mình”.

Anh ta gật đầu, tôi đưa tay ném vỏ cốc Sprite vào thùng rác cách đấy năm mét, và hỏi: “Anh trực ban à?”.

“Ừ, anh ở ngay trong bệnh viện, vừa nãy có ca phẫu thuật, phòng cấp cứu điện bọn anh tới làm, vừa mới xong”.

“Phẫu thuật có thú vị không anh?”, tôi thốt ra một câu hỏi kỳ quặc.

Nếu như phẫu thuật thú vị thì tôi có thể tha thứ cho Đồng Nhược Thiên, vì ngày ấy anh ta suốt ngày chỉ biết đến phẫu thuật, ngay cả thời gian ăn cơm với tôi cũng chẳng có.

Hai bàn tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, ngón tay thon dài kiên nghị, đó là số mệnh của một bác sỹ ngoại khoa xuất sắc. Anh ta hình như trả lời rất cẩn trọng: “Có cảm giác thành công, niềm hạnh phúc của một bác sỹ có trách nhiệm hơn nữa cũng xuất phát từ điều này”.

Tôi rất ưng ý câu trả lời này, cười một cách chân thành.

Phòng cấp cứu ban đêm chỉ có vài người, bên ngoài đại sảnh bóng đêm đã bao trùm, mấy ngọn đèn bên đường lúc sáng lúc tối, đêm, cuối cùng cũng mát mẻ hơn. Có thể đó là một đêm bình yên, có thể tất cả những bác sỹ phải trực đêm đều lo sợ sẽ có một sự cố nào đó bất ngờ xảy ra trong đêm.

Có thể là bệnh tình của một bệnh nhân nào đó đột nhiên xấu đi, cũng có thể là phải cấp cứu.

Cuộc sống của bác sỹ lúc nào cũng phải lo sợ bất an.

Ti vi đang quảng cáo thuốc an thần Thái thái tĩnh tâm.

Bỗng nhiên tôi lại hỏi anh chàng đẹp trai bên cạnh một câu hỏi ngớ ngẩn: “Anh có mất ngủ không?”. Sau đó cảm thấy câu hỏi này đa nghĩa quá liền vội vàng giải thích: “Ý em là lúc anh phải trực đêm, điện thoại mở 24/24, có ngủ chắc cũng căng thẳng lo lắng lắm nhỉ?”.

Bởi vì thần kinh tôi hơi yếu, nếu điện thoại mở thì không thể ngủ được.

Anh ta cười nhạt: “Đương nhiên là sẽ căng thẳng, nhưng có cách nào khác đâu, có lúc người thì ngủ rồi nhưng đầu vẫn tỉnh lắm, vẫn đang đợi chuông điện thoại, đó là một cảm giác rất đau khổ”.

“Nhưng vẫn phải ngủ?”.

Khóe môi hơi nhếch lên, điệu bộ vô cùng đáng yêu: “Đúng thế, có thể ngủ nhưng tuyệt đối không được lim dim, được nằm ngủ nhưng không được ngồi ngủ”.

Tôi cảm thấy anh ta nói sao chẳng hài hước gì cả, mà nói rất say sưa, nhưng nhạt nhẽo vô vị, thế là tôi chẳng biết nói thêm gì nữa, đành hỏi: “Anh vừa làm phẫu thuật gì vậy?”.

“Phẫu thuật cắt nối ruột”.

Nhớ mang máng rằng trước kia Đồng Nhược Thiên cũng nhắc tới phẫu thuật này, lúc đó tôi hỏi anh ta về nó thì anh ta bực bội vứt cho tôi cuốn sách Ngoại khoa dày cộp, còn chẳng thêm ngắc đầu lên bảo: “Có hứng thú thì về tự mò xem đi”.

Cuốn sách về ngoại khoa ấy đúng là dày và nặng như đá vậy, hơn nữa lại rất đắt. Trong đồng sách chuyên ngành của tôi, ngoài cuốn tuyển tập tác phẩm của Mary Norton[10] đang đọc ra thì chẳng cuốn nào bì được.

[10] Nhà văn Mary Norton (1903-1992). Tác phẩm nổi tiếng nhất của bà là Những người vay mượn tí hon được Nhã Nam dịch và xuất bản năm 2010.

Thêm cuốn Nội khoa nữa thì đúng là thiên hạ vô song rồi.

Lúc ấy tôi chỉ lật có vài trang, thấy toàn là những loại bệnh chưa từng nghe qua bao giờ, càng đọc càng không hiểu, mà Đồng Nhược Thiên cũng chẳng có ý định nói cho tôi biết phẫu thuật đấy là gì, nên tôi lặng lẽ đặt nó cạnh tay anh ta rồi đi làm việc của mình.

Không phải là cảm giác khác ngành khác nghề nên xa cách, mà đơn giản là cái cảm giác thấy buồn buồn khi bị đuổi khéo đi như vậy. Anh ta còn là người yêu tôi cơ đấy.

Thấy tôi khẽ chau mày, anh chàng bác sỹ đẹp trai kia hỏi dò: “Bệnh nhân bị xoắn ruột nên cần phải làm phẫu thuật ngoại khoa, cô muốn biết rõ nó như thế nào không?”.

Tôi gật đầu: “Muốn”.

Có trời chứng giám, thực sự là tôi chỉ muốn biết chứ không phải là cố tình muốn kiếm chuyện để nói với anh ta. Chỉ là tự nhiên mà thành như thế thôi.

Từ trong túi áo anh ta rút ra một quyển sổ và một cây bút, lật đến trang cuối cùng, đặt bút xuống và hỏi: “Em có biết vị trí của ruột non không?”.

Tất nhiên là tôi lắc đầu.

“Ruột là ống dẫn dài nhất trong hệ tiêu hóa, nó bao gồm ruột tá, ruột chay, ruột non, manh tràng, kết tràng và trực tràng. Bệnh nhân vừa này là bị xoắn đại tràng xích ma. Đây, chính là vị trí này”.

“Xoắn ruột, hiểu theo mặt chữ thì là xoắn quanh quai ruột, bình thường sẽ xoắn theo chiều kim đồng hồ trong khoảng 360 độ, nặng thì có thể xoắn từ 360 độ đến 720 độ”.

Kinh khủng thế cơ à, vậy thì có mà bị xoắn đứt ý chứ, tôi toát mồ hôi hột.

“Xoắn ruột thường được phân thành xoắn ruột non và xoắn đại tràng xích ma. Xoắn ruột non thường gặp ở thanh niên, đa phần là do ăn lại vận động mạnh. Còn xoắn đại tràng xích ma thường gặp ở người già,

có tiền sử táo bón, triệu chứng điển hình là bụng trướng. Bệnh này rất nguy hiểm, nguy cơ tử vong tới ba mươi phần trăm”.

Tôi chống cằm nhìn anh ta viết viết vẽ vẽ, ánh đèn hắt vào, vẻ chăm chú giảng giải của anh ta rất có tác phong sư phạm, có lẽ giảng bài cho học sinh nhiều rồi nên nói chuyện cũng rất rõ ràng mạch lạc.

Tự nhiên tôi cảm thấy tính cách con người anh ta chắc chắn là điềm đạm, nhẹ nhàng giống như dòng nước ấm áp.

Nhưng tôi cũng sợ nhất kiểu tính cách này, rất thật thà, có lúc lại khiến người khác thấy phiền phức, tính ôn hòa đến mức muốn cãi nhau một trận mà không được.

Anh ta giảng một lúc rồi hỏi: “Hiểu chưa em?”.

Thực ra là tôi hiểu hết rồi, nhưng vẫn muốn hỏi anh ta rằng tại sao lại nói với tôi những thứ linh tinh này, với lại không phải anh đang trực hay sao mà lại đến nói chuyện với người nhà bệnh nhân vậy.

Bác sỹ không được trêu chọc bệnh nhân, nhưng được trêu chọc người nhà bệnh nhân hay không thì đó lại là một vấn đề nghiêm túc đấy.

Trong khi tôi đang nghĩ lung tung thì bố tôi gọi, ông hỏi xem bên trường tôi có giáo viên tâm lý giỏi nào không, vì ông thấy rằng chứng uất ức dẫn đến tự sát của Dự Lộ cần phải tìm một giáo viên tâm lý thật giỏi để điều trị.

Còn tôi thì lại thấy nên cho cô nàng mấy cái bạt tai chứ không phải là sự nhẹ nhàng mềm mại của giáo viên tâm lý.

Tôi nói rằng trường tôi có một giáo viên tâm lý rất giỏi, với sinh viên trong trường thì không thu phí, nhưng với sinh viên trường khác thì thu phí ba nghìn tệ. Bố tôi cũng chẳng phải cau mày với cái giá đấy, lấy luôn số điện thoại rồi giao nhiệm vụ cho thư ký gọi.

Nhìn Dự Lộ ngủ ngon trên giường bệnh, tôi chẳng nói được điều gì, chỉ thấy cô nàng là khắc tinh, là hung tinh.

Khắc tinh với bố mẹ tôi, chứ với tôi thì chẳng có quan hệ gì.

Tôi quay về ghế ngồi, anh chàng bác sỹ đẹp trai Cố Tông Kỳ đang nguệch ngoạc vẽ linh tinh trên quyển sổ, tôi trầm lặng một lúc rồi nói: “Nhưng thực sự có lúc em mong ai đó đừng bao giờ tồn tại trên thế gian này”.

Anh ta hiểu ý tôi nói, nhất định hiểu.

Khi bạn cảm thấy buồn nhất, có một người lắng nghe bạn nói, hay nói với bạn những điều chẳng quan trọng gì, như vậy còn tốt hơn là chôn sâu những đau khổ vô bờ bến vào đáy lòng.

Tôi lại nói: “Có phải em rất tội không? Tâm địa thật độc ác phải không?”.

Tôi nhìn anh ta, chẳng cho anh ta thời gian trả lời, nói tiếp: “Mà sao anh không về phòng đi, phòng các anh chắc ở cầu thang tầng hai nhỉ?”.

Anh ta vẫn im lặng.

Thế là tôi đau khổ phát hiện ra rằng sao tôi lại lảm lời đến vậy, tôi bây giờ không phải là nên ngồi đây đợi ông anh bác sỹ của tôi đến vỗ về cho con tim đang tổn thương của mình sao. Vậy mà cứ như đang ăn xin lòng thương hại của người khác vậy.

Cuối cùng thì anh ta cũng nói với tôi một câu, khiến tôi không nói thêm được lời nào: “Thực ra, khi tôi làm phẫu thuật xong thì nhận được tin ông nội qua đời vì chảy máu não, cho nên...”.

Cho nên không nói tiếp gì được nữa.

Vậy là tôi đã hiểu rồi, anh ta chỉ cần một người nói chuyện, vừa may là tôi có ở đây, lại còn nói tương đối nhiều.

Tôi muốn bóp chết cảm giác của tôi lúc này.

Và tôi đứng lên, định vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của anh ta để an ủi, nhưng rồi tôi lại không dám.

Tôi chỉ nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, có thể thì về nhà một chuyến, cũng coi như là thể hiện tấm lòng hiếu thuận với ông lần cuối cùng”.

Ở phòng trực chính là có thể không cần trực vì phía dưới còn có các nhân viên khác và ba lớp thực tập sinh.

Anh ta ngẩng đầu, nhìn tôi bằng đôi mắt dịu dàng, khẽ cười, như cơn gió xuân thoảng qua khiến tôi thấy ngại ngùng. Anh ta nói: “Không sao, ngày mai giao ca xong rồi tôi về. Cám ơn em”.

Tôi quay lại quán MacDonald mua Sprite, thực ra tôi không muốn uống nữa, nên vừa đi vừa đồ hết dọc đường về, cho đến tận cổng ký túc.

Trời đã tối đen rồi, cái se lạnh của mùa thu cuối cùng cũng xuất hiện, len lỏi trong cơn gió đêm.

Tôi ngược nhìn bầu trời đêm, có chiếc máy bay bay qua, để lại làn khói mờ ảo, rồi dần tan biến. Hình ảnh anh chàng bác sỹ Cổ Tông Kỳ cũng thế, bỗng chốc tan biến trong tâm trí tôi.

Nhưng giọng nói ấm áp nhẹ nhàng của anh ta, mới nghe một lần mà tôi nhớ mãi.

Về đến phòng, tôi liền lên mạng kiểm ông anh tán chuyện. Anh ta vừa lên đã hỏi: “Tịch Tĩnh à, có người yêu chưa em?”.

Tôi ngán ngẩm trả lời: “Em chưa đến hai mươi lăm tuổi mà”.

Cao Y Thần là đàn anh của Đồng Nhược Thiên, là một gã đào hoa thứ thiệt. Thời buổi này thứ đàn ông có vẻ bề ngoài đẹp trai không hiếm, giàu có cũng chẳng phải là khó tìm, nhưng nhân tài trí thức tài giỏi hơn người mới là hiếm có.

Anh ta quả là rất đào hoa, mà lại có cái vẻ hấp dẫn khó cưỡng lại như Trần Quán Hy[11]. Bất kể là cô gái nào cũng dễ dàng bị anh ta dỗ dành nịnh nọt ngon ngọt. Phải nói là anh ta là mẫu đàn ông tán cô nào là cô ấy đổ cái rụp.

[11] Là một diễn viên điện ảnh, ca sĩ Cantopop Hồng Kông.

Anh chàng này lại còn từng định viết một cuốn tự truyện truyền kỳ với cái tên Ai động vào em yêu của ta thế.

Sau khi tôi chia tay Đồng Nhược Thiên, anh ta quay ra chọc ghẹo tôi. Có lúc thấy vô vị tôi cũng trêu đùa lại anh ta, nói chuyện theo kiểu nửa thật nửa đùa. Anh ta có những suy nghĩ viển vông về tôi, nhất là khi biết giữa tôi và Đồng Nhược Thiên chưa vượt quá giới hạn thì anh ta càng trở nên đùa hơn.

Tôi nổi mẹn, anh ta liền bảo do không cân bằng nội tiết, cần phải có hơi trai.

Tôi đau bụng thán thán thì anh ta lại bảo cần có anh nào giúp làm ấm.

Dù vậy tôi cũng không thấy ghét gì anh ta, tuy anh ta có vẻ lưu manh thật đấy nhưng mà là một kẻ lưu manh có văn hóa, có tố chất. Anh ta trêu ghẹo tôi chứng tỏ là tôi cũng có chút hấp dẫn nữ tính chứ không đến nỗi suy sụp sau khi thất tình.

Có lần tôi nói với anh ta, nếu như đến năm tôi hai mươi lăm tuổi mà vẫn chưa có người yêu, thì thôi tôi sẽ chọn anh ta làm người yêu luôn cho xong.

Thế là lần nào anh ta cũng hỏi xem tôi đã có người yêu chưa và cứ đếm thời gian cho đến sinh nhật thứ hai mươi lăm của tôi.

Anh ta là bác sỹ khoa ngoại của bệnh viện Đông Hoa, cũng là cư dân thường trú tại khu cầu thang tầng hai, vì vậy tôi mới hỏi dò anh ta xem có biết Cổ Tông Kỳ không.

Anh ta nói là có quen, tôi mới hỏi con người ấy như thế nào, anh ta liền trả lời rằng rất tốt, nhưng...

Tôi thích nhất chính là chữ “nhưng” này. Hễ là người mà Cao Y Thần không ưa thì trên phương diện quan hệ nam nữ đều rất có quy tắc. Hơn nữa nhất định là túp người dù có nhiều cơ hội được đưa miếng ngon lên tận miệng đi chăng nữa thì cũng không xơi đâu.

Quả nhiên anh ta nói Cố Tông Kỳ tốt người tốt nết, tính cách ôn hòa, chẳng có chút gì không giống bác sỹ khoa ngoại cả, chỉ mỗi tội là cứ ngơ ngơ.

Tôi không tiếp chuyện anh ta nữa mà bỏ đi làm một trắc nghiệm nho nhỏ.

Đây là một trắc nghiệm rất vớ vẩn nhưng mà rất hữu ích, đó là tính toán cái giá của đàn ông. Mỗi người đều có giá gốc là một nghìn tệ. Nếu cao hơn một mét tám thì cứ hơn một centimet lại được cộng một trăm. Còn nếu thấp hơn một mét bảy thì cứ thấp hơn một centimet sẽ bị trừ hai trăm. Biết chơi bóng chuyền, bóng rổ hoặc bóng đá, mỗi loại sẽ được cộng một trăm. Biết trượt patin thì lại trừ ba trăm, biết bơi được cộng một trăm. Nếu trọng lượng vượt quá bảy mươi lăm cân, thì cứ quá hai cân rưỡi lại bị trừ một trăm...

Tôi vốn ghét tính toán như thế mà cuối cùng cũng tính được giá của Cố Tông Kỳ, thêm cả giá tham khảo của Đồng Nhược Thiên.

Giá Cố Tông Kỳ rơi vào khoảng một nghìn chín trăm đến hai nghìn năm trăm tệ, còn Đồng Nhược Thiên chỉ có một nghìn năm trăm.

Chênh lệch quá lớn.

Vậy là tôi bắt đầu ngồi suy đoán, Cố Tông Kỳ đúng là rất tuyệt, nếu đẹp trai mà cũng được cộng điểm nữa thì giá của anh ta nhất định còn cao hơn. Đưa ra được kết luận này, tôi tắt máy và leo lên giường đi ngủ.

Đã lâu lắm rồi, cuối cùng đêm nay tôi mới không mơ tới Đồng Nhược Thiên, và cũng không mơ đến Cố Tông Kỳ.

Tôi mơ đến bố nuôi, ông đang giảng cho tôi nghe về bệnh xoắn ruột, tôi chẳng hiểu cái gì cả, ông tức quá liền gầm lên khiến tôi bật cười tỉnh giấc.

2. Chương 2: Hoa Hường Dương Của Van Gogh

Ngày hôm sau tôi đi tìm sếp. Đạo này anh ấy đang phát cuồng với chủ nghĩa siêu thực, kiếm đâu được mấy bức tranh phong cảnh đó treo ở văn phòng, không phải bức tranh chiếc đồng hồ chảy mềm vắt vẻo trên cành cây của Dali[1] thì là bức những con mắt của Picasso[2]. Khi xem tôi thấy chúng thật quái dị, nhưng lại không thể chê rằng nó không đẹp được.

[1] Salvador Felipe Jacinto Dali Domènech là nghệ sĩ Tây Ban Nha, ông được coi là một trong những họa sĩ có ảnh hưởng lớn nhất trong thế kỷ 20 với phong cách siêu thực.

[2] Là một trong 10 họa sĩ vĩ đại nhất trong top 200 nghệ sĩ tạo hình lớn nhất thế giới thế kỷ 20 do tạp chí The Times của Anh công bố; đồng thời là nhà điêu khắc nổi tiếng người Tây Ban Nha.

Anh ấy nhờ tôi dịch hộ bức thư của Joan Miró viết cho Goerge, xong lại còn ngỏ ý tặng tôi một bức tranh chép của chủ nghĩa siêu thực, có điều tôi thực sự thấy rằng tranh siêu thực không hợp gu thẩm mỹ của mình, nên đắn đo mãi tôi mới quyết định đem về bức hoa hướng dương của Van Gogh[3] về. Tôi chẳng thấy hoa hướng dương đẹp, mà còn có phần thấy ghét nó. Vì một Van Gogh hống hách và điên loạn, biết bao lần đã giày xéo tinh thần tôi. Hoa hướng dương không được yêu quý, bởi vì nó là bông hoa đón hèn.

[3] Là danh họa người Hà Lan thuộc trường phái “ấn tượng”.

Nói tới sếp tôi, thì quả là một người lợi hại. Năm ngoái khi cùng hợp tác dịch mấy tác phẩm của Doris Lessing[4] với chúng tôi, anh ấy nói chắc như đinh đóng cột rằng năm đó giải Nobel văn học sẽ là của quý bà này. Sếp tôi còn bảo, nếu chậm trễ thì tuổi tác như vậy dù được vinh danh tác giả cũng chẳng có phúc mà hưởng nữa. Tôi đã dịch hai truyện ngắn No Witchcraft For Sale và A Mild Attack Of Locusts, về sau dịch cùng đồng nghiệp một vài truyện nữa đều được xuất bản. Quả nhiên là quý bà ấy nhận được giải thật, khi ấy tôi còn nghĩ sếp tôi đáng lẽ nên bắt đầu nghiên cứu thi thêm tiếng Anh. Được nhận giải Nobel văn học nên bỗng chốc Doris trở nên nổi tiếng ở Trung Quốc và sách của chúng tôi được tái bản liên tục. Đúng là một kết quả ai cũng mong đợi.

[4] Doris Lessing: Nữ văn sĩ người Anh (1919). Năm 2007, Lessing được trao giải Nobel Văn học.

Thế là tôi đành ôm bức tranh ra khỏi văn phòng, chưa đi được mấy bước liền nghe thấy tiếng ông anh lớp trên gọi. Ông này cũng là một người kỳ quặc, một tay chơi chứng khoán cừ khôi. Vợ sắp cũng đầu tư chơi chứng khoán, nên tuần nào anh ta cũng tới nhà sắp ăn cơm.

Có lần tôi hỏi anh ta rằng có thể kiếm được nhiều tiền thế sao anh ta còn học cao học làm gì, thì anh ta dứt khoát rằng: “Anh sợ một ngày nào đó tình thế đảo ngược, anh điên cuồng lao vào mà lại phải trắng tay bước ra. Có tấm bằng thạc sĩ thì ít ra anh cũng còn có thể làm thầy giáo tiếng Anh, không đến nỗi bị chết đói”.

Khi ấy tôi thấy ngưỡng mộ anh ta lắm, đến cả đường lùi cho mình cũng phòng sẵn rồi, thảo nào mà hiên ngang tiến tới.

Anh ta gọi tôi, vẻ mặt âu sầu làm tôi nghĩ rằng chứng khoán hôm nay trượt mạnh, nên hỏi thăm tới tấp: “Sao thế anh? Phải đền à?”.

Anh ta gãi đầu nói: “Đâu có, nếu phải đền thì anh chẳng phải phiền não đến thế. Dụ Tịch à, giúp anh một việc được không? Cô em họ anh đang phải nằm viện, mà bên viện Đông Hoa hết giường rồi”.

Tôi hỏi rõ sự tình, gần đây sao mà thấy sợ ai đó ốm thế chứ, nhất là con gái nữa.

Anh ta lại thở dài thườn thượt nói: “Mới phát hiện bị u xơ tuyến vú, phải mổ, nhưng khoa ngoại bên đây nói hết giường nên từ chối rồi, phải kéo dài thời gian phẫu thuật thêm một tuần”.

“Bao nhiêu tuổi rồi anh?”

“Mười bảy”.

Tôi thấy đáng thương liền gọi điện đến phòng trực khoa ngoại, được biết bố nuôi tôi đang tham gia hội chẩn ở bệnh viện nên tôi lôi ông anh này đến luôn bệnh viện Đông Hoa. Kết quả tôi quên bém trên tay còn có bức tranh hoa hướng dương. Vì thế mà bị bố tôi hiểu nhầm. Ông hội chẩn xong ra thấy món đồ trên tay tôi liền nghĩ rằng đó là anh bạn tôi đem quà tới chúc lót. Ông nghiêm mặt, quát: “Làm cái trò gì vậy? Đem về mau!”.

Tôi tròn mắt, nói: “Bố hiểu nhầm rồi ạ, đây là bức tranh chép sắp tặng con đấy, bố nghĩ là con mang tặng bố chắc”.

Ông “à” lên một tiếng, nghe ông anh kể rõ sự tình, ông lại nổi cơn tam bành: “Khoa ngoại làm sao lại hết giường được, có mà muốn bệnh nhân đưa phong bì ấy, đúng là mất hết y đức rồi!”.

Giọng bố nuôi tôi đúng là to đến mức làm mấy bác sĩ và thực tập sinh trong văn phòng dựng cả tóc gáy. Tôi thấy ông gay gắt như thế, đoán ít ra trong một thời gian ngắn khoa này chẳng ai dám nhận phong bì nữa.

Bố tôi gọi cho chủ nhiệm khoa ngoại, chưa đến hai phút sau bên đó đã gọi lại, nói lập tức có thể làm thủ tục nhập viện. Tôi và ông anh cười phá lên, nhưng bố nuôi tôi càng nổi điên. Thế nhưng ông xem lại lịch phẫu thuật, đưa vài ca lên trên, kéo vài ca xuống sau.

Tôi đi cùng ông anh làm thủ tục nhập viện, người nhà anh đưa cô em gái đến. Cô bé rất đáng yêu, đang độ trần đầy nhựa sống, bây giờ lại phải khoác lên người bộ quần áo của bệnh viện rộng thùng thình. Tên và bệnh án được dán ở cột giường, y tá đều gọi cô bé là giường số 58.

Đến sách vở cô bé cũng đem tới và như để che giấu nỗi bất an trong lòng, cô bé nói chuyện liên hồi.

Nhìn cô bé mà tôi nhớ lại tôi của ngày xưa, sao đã biết lo lắng cho sức khỏe của mình như thế, lúc đó tôi chỉ biết nghĩ, nếu mai là ngày tận thế thì tôi sẽ đến cửa hàng truyện tranh và đọc hết số truyện ở đó.

Bác sĩ điều trị yêu cầu cô bé làm rất nhiều loại xét nghiệm, chủ yếu là để xác định xem mọi chỉ số có bình thường hay không, như thế mới có thể sắp xếp tiến hành phẫu thuật, chẳng biết có phải do bố nuôi tôi có lời từ trước hay không mà tôi thấy đến y tá cũng rất nhiệt tình với cô bé.

Phòng bệnh cách phòng trực của các bác sĩ không xa lắm, tôi vốn đã quen đi lại khắp bệnh viện Đông Hoa nên không bị hạn chế như người nhà bệnh nhân. Tôi bước lên chiếc cân điện tử, liền có một y tá nhắc: “Người nhà bệnh nhân không được đến đây”.

Lúc này tôi phát hiện là tay tôi vẫn còn cầm bức tranh hoa hướng dương, nhất định là vì nó mà cân tôi nặng hơn, đang chuẩn bị bỏ nó xuống thì nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Không sao, cô ấy là bạn tôi”. Thấy cân nặng giảm đi một chút, tôi hài lòng bước xuống, ngẩng đầu nhìn lên thấy trước mặt là khuôn mặt đẹp trai quen thuộc.

Tôi vô cùng ngạc nhiên, chỉ bức tranh hoa hướng dương vào anh ta: “Sao mà anh chưa về nhà? Không phải là giao ca từ lâu rồi sao?”.

Anh ta cười dịu dàng, nói: “Tôi vừa lên lớp, bây giờ chuẩn bị về nhà đây”.

Tôi chẳng nói gì, thì anh ta lại hỏi tôi: “Sao em lại ở đây? Em gái em khỏe chứ?”

“Em đưa người khác đến, giường số 58”. Tôi cố tình dành thời gian cho anh ta nghĩ và anh đã không làm tôi thất vọng: “Có phải mới nhập viện, tên Lưu Thi Du, nữ, mười bảy tuổi, bị u xơ tuyến vú phải không? Là bệnh nhân của bác sĩ Hàn”.

Tôi rất phục anh ta, không phải bệnh nhân của mình mà anh ta cũng nhớ kỹ thế, đúng là có thể sánh ngang với máy tính.

Vậy là tôi hỏi: “U xơ tuyến vú là sao hả anh? Lành tính chứ? Có nhất định phải phẫu thuật không?”. Tự nhiên tôi lại trở thành con bé ham học hỏi, nhưng thực ra là tôi sợ mình cũng mắc căn bệnh quái gở này.

Thời gian đó bộ phim Một cặp trời sinh do Dương Thiên Hoa và Nhậm Hiền Tề thủ vai đang rất “sốt”. Trong phim cô nàng Dương Thiên Hoa bị ung thư vú, buộc phải cắt bỏ, nhưng cô lại giành được tình yêu của mình. Kể từ đó khoa Y của trường tôi bắt đầu tuyên truyền rộng rãi việc phòng ngừa căn bệnh này. Tôi còn nhớ những bức ảnh khóa thân của Triệu Nhã Chi, Lý Tiểu Nhiễm, Ngô Bội Từ. thật diễm lệ! Phong trào “Dãi ruy bang hồng” ấy đã có biết bao ngôi sao nổi tiếng khóa thân để tuyên truyền buộc tôi cũng phải chú ý đến mức độ nguy hiểm của căn bệnh.

Về nhà tôi tìm Đồng Nhược Thiên hỏi anh ta về bệnh ung thư vú, làm thế nào để phát hiện ra, thế là anh ta lại vớt cho tôi quyển sách Ngoại khoa, bảo tôi tự đi tìm hiểu nếu có hứng thú về nó. Lần đó tôi thực sự phát điên, ném quyển sách trả cho anh ta, bước thẳng ra cửa mà không thèm quay đầu lại nhìn. Một lúc lâu sau anh ta gửi tin nhắn cho tôi, dày đặc toàn chữ là chữ, tất cả đều là về ung thư vú. Tôi phải mất đến ba phút mới mở hết tin nhắn, nhưng đọc qua loa rồi xóa hết đi. Từ đó về sau, tôi không bao giờ hỏi anh ta bất kỳ kiến thức chuyên ngành gì nữa, thấy rằng làm vậy tôi chỉ toàn tự chuốc cái không vui vào người.

Cổ Tông Kỳ thì ngược lại. Anh vui lòng giải đáp tất cả những kiến thức chuyên ngành mà bạn muốn biết. Kể cả khi vướng phải điều gì anh chưa rõ lắm thì anh đều về tìm hiểu lại rồi hẹn bạn ra giải thích tiếp.

“Ngực của bệnh nhân không có cảm giác đau, chỉ có khối u xuất hiện chậm trên bầu ngực, bề mặt bóng, độ hoạt động khá cao”.

“Phẫu thuật là biện pháp chữa trị hiệu quả duy nhất, tuy là có khối u lành tính, nhưng cũng không loại trừ khả năng ác tính, vì thế cần phải cắt bỏ hoàn toàn khối u, hạch và cần phải chụp cắt lớp”.

Tôi bắt đầu thấy hoảng, chỉ vào ngực mình nói: “Em... chắc không bị đâu nhỉ?”.

Anh khẽ nhún mày: “Thế bình thường em không tự kiểm tra à?”.

“Em không biết kiểm tra thế nào, hơn nữa... nếu mà có bị thật thì chắc em buồn lắm, cho nên đành giả câm giả điếc vậy”.

Anh đưa mắt nhìn tôi, thấy anh khẽ đưa mấy ngón tay thon dài ra, tôi bất chợt nghĩ anh định đưa tay ra làm gì đó, theo bản năng tôi lùi lại phía sau. Anh giật mình, vội thanh minh: “Chỉ là anh định lôi cái ngăn kéo phía trên đầu em thôi, sau cuộc vận động lần trước hình như vẫn còn mấy quyển cẩm nang “Dãi ruy bang hồng””.

Anh tìm kiếm một lúc, quả nhiên là còn ở đây. Anh đưa cho tôi rồi nói với cô bé thực tập sinh: “Đưa cô ấy đi kiểm tra đi”.

Vậy là tôi được đưa tới phòng theo dõi.

Cô em thực tập hình như trạc tuổi tôi. Tôi cởi bỏ cả áo sơ mi lẫn áo lót, việc ấy cô thực tập chắc cũng nhìn quen rồi nên thản nhiên nói: “Ngực chị đẹp nhỉ, bình thường chắc ăn nhiều đu đủ lắm”.

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Hồi nhỏ mẹ nuôi em hay hầm đu đủ với giò heo cho em ăn”.

“Ồ thế á? Hầm thế nào vậy chị?”. Cô ấy bắt đầu mát xa vòng quanh bầu ngực, thi thoảng lại ấn xuống.

Nghe hỏi vậy tôi tự nhiên muốn cười, nhưng cố nhịn, trả lời: “Một quả đu đủ, hai cái giò heo, có thể cho thêm đậu tương hoặc lạc vào. Nói chung là tùy sở thích của mình, hầm chân giò trước, khi chín tới rồi thì cho mấy thứ kia vào hầm lửa nhỏ, thơm lắm”.

“Chân giò giàu protein, thảo nào mà da chị đẹp thế, thật căng mịn”.

Tự nhiên tôi nổi da gà, làm ảnh hưởng ít nhiều đến việc cô ấy kiểm tra. Xong xuôi cô ấy vui vẻ tuyên bố: “Không sao hết, tất cả đều bình thường”.

Lúc bước ra tôi gặp anh Cao Y Thần. Thực ra chuyên khoa cấy ghép ở ngay trên tầng, gặp anh là điều bình thường thôi, nhưng tôi lại ngại đụng mặt anh trong bệnh viện.

Anh ta chớp mắt, rất ra dáng phong lưu: “Sao vậy em? Có bạn nằm viện à?”

Chưa dứt lời thì đã thấy tiếng cô nàng thực tập sinh đang nói như kể công với Cố Tông Kỳ: “Thầy Cố à, cô ấy không bị sao hết, tuyến sữa cũng bình thường, ngực không có khối u cứng, bề mặt da rất mịn màng”.

Nghe thấy thế mà tôi muốn tìm lỗ chui xuống đất, nhất là khi đứng trước mặt tôi lúc này lại là Cao Y Thần nữa chứ.

Thấy Cố Tông Kỳ hơi nghiêng mặt, chỉ là một động tác nhỏ thôi nhưng cũng bị tôi phát hiện, anh còn khẽ mím môi, thể hiện sự không thoải mái.

Cao Y Thần thì lại nhướn mày nói: “Hóa ra là thế à? Thôi lần sau thì cứ tìm anh là được”. Sao tôi lại thấy lời nói của anh ta vừa đong đưa vừa thâm hiểm. Điều không thể tha thứ được là anh ta dám trêu tôi ngay trước mặt Cố Tông Kỳ.

Tôi giờ bức tranh hương dương lên, nói lời cảm ơn chân thành với Cố Tông Kỳ và cô nàng thực tập, rồi tỏ vẻ rất ngạc nhiên khi thấy Cao Y Thần: “Ồ, hóa ra là anh Cao à? Lâu lắm rồi không gặp anh đấy, nhưng mà giờ em còn có việc, gặp lại anh sau nhé”.

May thay vừa lúc đó cửa thang máy mở ra, tôi vội vàng chui tọt vào trong. Khoảnh khắc thang máy sắp đóng lại tôi nhìn ra thấy Cố Tông Kỳ vẫn đứng đó, ánh mắt mông lung, trông cứ ngổ ngổ. Lẽ nào một con người tinh nhanh như thế lại có phút lơ đãng vậy. Đáng yêu biết bao. Như có tia lửa điện vụt qua, tôi chợt nhớ lại một cảnh tượng vốn đã bị niêm phong trong trí nhớ, cũng bộ dạng của anh ta hiện giờ và trong ký ức, khớp lại với nhau một cách kỳ lạ.

Một ngày của hai năm trước, trong phòng cấp cứu tôi nhìn thấy một bác sĩ trẻ trong chiếc áo blouse trắng, đeo khẩu trang. Tôi còn nhớ loáng thoáng cái vẻ anh ta chờ người, giống như Cố Tông Kỳ khi nãy.

Anh chàng bệnh nhân bị tai nạn ô tô, mặt bị rách hết, cần phải khâu. Anh ta muốn ra ngoài gọi điện thoại. Mười phút sau, một nhóm người đẹp đủ loại độ tuổi bước vào, đứng chật cả phòng cấp cứu. Anh chàng bệnh nhân kia nói với bác sĩ: “Anh phải khâu cho tôi đẹp đẹp vào đây, nhất định phải khâu đẹp vào”.

Vị bác sĩ kia tần ngần, một lúc lâu sau liền đặt dụng cụ khâu xuống, nói với bệnh nhân: “Thực ra thì nếu trong vòng bảy mươi hai tiếng không khâu vết thương cũng không sao cả, hay là anh cố đợi đến mai để liên hệ với bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình nhé”. Anh ta với giọng rất chân tình, không hề có ý cười nhạo bệnh nhân.

Sau đó tôi rời đi, vì hôm đó tôi đã xui quá rồi, nên không thể tiếp tục mất mặt được nữa.

Một mình tôi đứng trong thang máy, nghĩ ngợi linh tinh.

Lúc bước ra, chợt ngửi thấy mùi hương thoang thoảng đâu đây. Có một bác mặc áo bệnh nhân, tay ôm bó hoa to bước vào thang máy, một bó hoa cúc, điểm baby trắng và hoa phăng. Hoa cúc vàng giống hệt như bức tranh hoa hướng dương của Van Gogh, khiến người khác nhìn vào là đem lòng yêu ngay. Vậy là tôi quyết định đem bức tranh về treo và bắt đầu muốn làm việc chăm chỉ.

Bước đến cầu thang tầng hai, nhớ ra rằng hình như cô em gái vẫn nằm viện nên tôi quay lại thăm nó.

Phòng cấp cứu vẫn khá bận rộn, vừa bước vào đại sảnh liền nghe thấy tiếng cô y tá: “Mau gọi điện thoại cho khoa ngoại, nói họ đến làm phẫu thuật, ổ bụng của bệnh nhân chảy nhiều máu quá”.

Không biết Cố Tông Kỳ đã về nhà chưa, nếu không với cái tính lo lắng cho bách tính như anh ta nhất định sẽ chạy tới xem tình hình thế nào. Ti vi vẫn đang chiếu tin thời sự, chiếm trọn màn hình là khí phách hiên ngang của Hồ Ca, người nhà ngồi chờ ở đại sảnh đều ngẩng nhìn anh ta với con mắt hâm mộ. Chỉ ngoại trừ cô em gái tôi.

Bác sĩ đứng cạnh giường cô nàng có bộ dạng như rất dễ bị bắt nạt, đang rất bất lực, tôi bước tới thì nghe thấy giọng thổn thức của cô nàng: “Em nhất định phải ra viện, em không muốn ở đây nữa”.

Bác sĩ nói phải đợi người giám hộ đến mới được.

Đúng lúc đó, thấy tôi vào nó liền cắn cắn môi nũng nịu với tôi: “Chị ơi, em muốn về nhà, em không muốn ở đây nữa đâu”.

Tất nhiên là tôi không thể tự mình quyết định, hỏi: “Mẹ đâu? Em muốn ra viện thì phải được mẹ đồng ý, gọi điện cho mẹ đi”. Tôi thấy chiếc chăn của bệnh viện đã được thay bằng chiếc có hình gấu Pooh, thật là ngứa mắt.

Chị giúp việc nói mẹ tôi đi họp, muộn mới về làm thủ tục ra viện cho Dụ Lộ, tôi gật đầu, tiện tay cầm chai hồng trà Icetea trên bàn đầu giường lên, vẫn chưa kịp mở nắp. Cô em tôi chỉ vào bức tranh hoa hướng dương hỏi: “Chị Dụ Tịch, có phải là để tặng em không?”.

Tôi thấy Dụ Lộ đúng là có dáng làm quan trời sinh, trời sinh ra cô nàng nhất định cũng phải có ích gì đó. Nhưng tôi vẫn tận tình giải thích rằng: “Đây là bức tranh chép thầy giáo tặng chị, thực ra chị không có ý định qua đây...”.

Đôi mắt long lanh mở to nhìn tôi một lúc rồi cười dịu dàng nói: “Nhưng em thấy nó rất đẹp”.

Vậy là tôi đầu hàng rồi, đặt bức tranh dựa vào tường, tôi ra về mà không thèm quay đầu lại nhìn.

Tôi đã kiểm nghiệm câu nói lưu manh của con mèo Garfiled[5] : “Cái của bạn cũng là của tôi, còn cái của tôi chỉ là của tôi mà thôi”.

[5] Garfiled là nhân vật chính hư cấu trong truyện tranh cùng tên của tác giả Jim Davis.

Ánh nắng chói chang buổi trưa chiếu rọi cả đại sảnh, bậc thềm đá cũng tràn ngập ánh sáng nhức mắt, ánh mặt trời rực rỡ làm tôi thấy hoa mắt. Tay cầm chai hồng trà, tôi bước đến khu ghế đá trước phòng cấp cứu ngồi nghỉ, mở chai nước uống một hơi. Ngước mắt nhìn lên bầu trời rộng lớn, suy nghĩ không biết bản thân mình có bị tan ra hòa vào ánh dương chói lọi kia không? Nước mắt có thể bốc hơi, hòa thành nước và uống vào bụng không? Tự nhiên tôi thấy mình trở nên quá nhạy cảm.

Không biết từ lúc nào tôi lại quan tâm đến những thứ tôi có trong tay như vậy, nhưng bất kể lúc nào tôi đều cố tỏ ra rằng mình không hề để ý đến chuyện đó. Hồi nhỏ, khi gấu Pooh hay mèo Kitty bị Dụ Lộ ôm đi mất, tôi chỉ toàn an ủi rằng đó là những thứ không thuộc về mình, giả vờ như mình rộng lượng lắm, chưa bao giờ dám nói một câu tựa như: “Đây là đồ của chị, em đừng có động vào”. Tôi nghĩ, đây chỉ là những đồ vật bên ngoài, có được cũng là do vận may, mà không có được cũng là do số phận nó thế rồi. Và thế là tôi thấy lòng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Về đến ký túc xá, tôi xem nốt Ánh sáng của đom đóm, đến đoạn Hotaru và Fujuki được ở bên nhau, tự nhiên tôi không thấy vui sướng mà lại cảm thấy thương anh chàng đẹp trai không có được tình yêu. Tôi lại tải một bộ nữa về, có tên là Code Blue, không biết nội dung là gì, dự định để sau xem dần.

Ngủ một mạch đến sáng, thức dậy chuẩn bị sách vở đến khu tự học, cố gắng chăm chỉ một bữa xem sao, chuẩn bị tương lai còn xuất sắc hơn người, để áo gấm về làng nữa chứ. Thực ra tôi là người khi bắt đầu làm gì cũng hừng hực quyết tâm, nhưng chỉ ngồi trong phòng tự học yên tĩnh một tiếng đồng hồ là tôi bắt đầu thấy chán nản, cô đơn. Tôi thầm cầu nguyện, nếu như có một chàng hoàng tử đẹp trai nào đó cứu tôi ra khỏi cái phòng tự học đáng ghét này thì dù anh ta mời tôi ăn cơm hay bắt tôi trả tiền cũng được, chỉ cần có cho tôi một lý do nào đó để rời phòng tự học là được hết. Đang lúc tôi cắn bút, quả thật có tin nhắn đến. Là cậu bạn từ nhỏ Tần Chi Văn, cậu ấy muốn mời tôi đi ăn, nhưng tôi phải trả tiền. Thế là tôi vui mừng hơn hở ôm sách nhảy chân sáo ra khỏi khu tự học, vứt hết mấy cái mục tiêu phấn đấu vừa vạch ra. Những điều vừa nêu đây muốn nói rằng tôi là một người rất dễ thay đổi.

Cậu ấy muốn tôi mời đi ăn ở quán cá hương vị Hồ Nam[6], gần bệnh viện Đông Hoa, món cá cay đó làm rất đúng với hương vị gia truyền. Hai đứa tôi hồi còn ở Đức đã rất nhớ cái vị cay cay ấy, nhưng mà chị giúp việc hoàn toàn không biết nấu cơm, thực phẩm châu Á ở siêu thị thì không đầy đủ, mỗi ngày chúng tôi chỉ có thể ăn lặp xưởng xào khoai tây và hành tây, đến cơ hội để ăn móng giò cũng không có vì hai đứa không biết tiếng Đức.

[6] Vị Hồ Nam: Một trong tám hương vị ẩm thực đặc trưng của Trung Quốc, có nguồn gốc ở khu vực tỉnh Hồ Nam, có vị chua cay thơm.

Vừa ngủ thấy mùi cay ấy, mọi phiền não trong tôi tan biến: “Ôi thơm thế chứ!”.

“Thơm thật đấy”, Tần Chi Văn tán thưởng.

Cô em phục vụ đứng bên cạnh cũng phải cười bên lên nói: “Vâng, đúng là rất thơm ạ, mời anh chị dùng ạ”.

Hiếm thấy có thái độ phục vụ nào tốt như thế, đang tâm trạng tốt, tôi lia đôi đầu sang nói: “Cậu cũng nếm thử xem sao”. Một giọng nói vui vẻ và bay bướm cất lên: “Vậy thì anh không khách sáo nữa nhá”.

Ngẩng đầu lên thấy ông anh Cao Y Thần và cả một đoàn người đi đằng sau, trong đó có cả bố nuôi tôi và Cố Tông Kỳ.

“Mọi người hôm nay tụ tập ăn uống à?”, tôi buông đũa rồi bước đến bên bố nuôi, “Sao mà kéo nhau đi cả thế này?”.

Bố nuôi đưa thực đơn cho người bên cạnh, uống hớp trà rồi nói: “Hội chẩn xong rồi thì đi ăn cơm thôi. Sao, hôm nay hẹn hò với bạn trai à? Trùng hợp quá nhỉ?”.

Tôi dẫu môi lên: “Cái con muỗi[7] đấy á, bạn trai gì chứ?!”.

[7] Tên của Tần Chí Văn, trong tiếng Trung đồng âm với cách đọc từ con muỗi.

Lúc đó Tần Chi Văn cũng bước tới chào hỏi: “Em chào giáo sư Trần”.

Tôi lén liếc mắt sang phía Cố Tông Kỳ, anh đang chăm chú nghiên cứu thực đơn, gọi món xong anh cũng đưa mắt nhìn sang phía tôi, trong giây lát tôi phát hiện ra có sự thay đổi trong ánh mắt ấy, đó là khi anh nhìn Tần Chí Văn. Anh khẽ nhủ mày, về mặt có chút nghiêm nghị. Có lẽ vì đọc quá nhiều tiểu thuyết tình cảm, nên phản ứng đầu tiên của tôi là hai người Tần Chi Văn và Cố Tông Kỳ có quen biết, thậm chí có khi lại có ân oán riêng gì đó. Nhưng tôi không nói gì hết.

Chẳng còn tâm trí đâu mà ăn cá nữa, tôi quay lưng về phía họ, ăn cơm mà cứ có cảm giác ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình, lạnh sống lưng, khiến tôi ngồi đấy mà như bị kim châm.

Không khí bên bàn họ thật náo nhiệt, ăn xong tôi đi rửa tay, lúc quay lại thấy có người dựa vào tường ngoài hành lang, lại cứ nghĩ rằng mình uống hơi nhiều nên chẳng để ý lắm. Khi đi qua rồi tôi mới nghe có tiếng rì rầm phía sau lưng, quay đầu lại thấy một bác trung niên đang ngã ra đất, người co giật. Tôi điếng người, nhưng bản năng phi thường liền cất tiếng gọi: “Bố ơi, có bệnh nhân!”.

Dứt lời thì thấy tiếng kéo ghế, rồi tiếng chân vội vã chạy tới, rất nhiều người đổ ra xem. Đang hoảng loạn, tôi bị một cánh tay kéo ra, nói: “Đề anh, em bảo mọi người gọi điện cho phòng cấp cứu bệnh viện đi”.

Tôi còn đang chờ người nhìn bác kia, nhưng vẫn nhận ra giọng nói đấy là của Cố Tông Kỳ. Và bàn tay anh ấy có chút lạnh nhưng rất kiên định, lại có sức mạnh của sự tự tin.

Lập tức có người gọi điện thoại, đám bác sĩ vây quanh chỗ đó, bố nuôi đứng ngay trước mặt tôi, tiếng Cổ Tông Kỳ bình tĩnh cất lên: “Chân tay co rút, hai tay co quắp, hai chân bị duỗi thẳng, hai đồng tử giãn rộng, mất khả năng phản xạ ánh sáng và phản xạ sinh lý, không có cảm giác đau, không còn ý thức, đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu. Nghi ngờ đình đầu bên trái có khối u”.

Có vị bác sĩ khoa Thần Kinh nói ngay: “Có phải là sưng máu không? Thế thì xong rồi, khó giải quyết đây, yêu cầu bên phòng cấp cứu chụp CT”.

Sau đó đoàn cấp cứu tới đưa bệnh nhân đi, tôi thấy bác sĩ khoa Thần Kinh chạy theo họ, vừa đi vừa nói: “Chỗ cá còn lại nhớ gọt về cho tôi nhé”.

Mọi người đều bật cười, còn tôi thì không cười nổi.

Cái đèn pin Cổ Tông Kỳ dùng để kiểm tra phản xạ ánh sáng của đồng tử mắt quay vòng vòng trong không trung, tôi thấy anh chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn ra bên ngoài khẽ lắc đầu.

Ánh nắng trời thu thật rực rỡ, nhưng chiếu rọi trên khuôn mặt anh sao lại như lớp sương mù che phủ.

Anh có hàng mi cong cong, rất điềm tĩnh, chiếc cằm kiên nghị, có một mùi hương thật đặc biệt, không đơn thuần là mùi thuốc sát trùng, mà còn có một thứ mùi hỗn hợp của hương trà cổ. Tôi cúi đầu, bóng tôi và bóng anh như chồng lên nhau dưới nắng thu.

Chẳng ai để ý rằng tôi và anh cứ đứng đấy một cách ngốc nghếch nên tôi thỏ thẻ nói: “Em thấy mình như biến thành thám tử Conan vậy, đến chỗ nào là chỗ đó có bệnh nhân ngã xuống trước mặt em”.

Anh cúi xuống nhìn tôi, hỏi: “Cái gì mà Conan cơ? Vì sao mà em nói thế?”.

Tôi giải thích sao với anh nhỉ? Tôi bèn nói rằng đó là một nhân vật thám tử trong truyện tranh Nhật Bản, rõ ràng là chàng trai trông lúc nào cũng nghiêm túc này không hề biết, nên chỉ đành trả lời cho xong rằng: “Ý của em là, thôi, không giải thích rõ ràng được.”

Anh cười cười: “À, bệnh tình của bệnh nhân vừa này không được ổn lắm”.

“Chuyện gì vậy ạ?”.

“Có khả năng là thùy não trái xuất huyết, tụ máu cấp tính dưới lớp màng não cứng, sưng não nên có rất nhiều khả năng sẽ bị hôn mê lâu đấy”. Anh thả lỏng vai, ngẩng đầu lên, ánh nắng chói lọi kia liền chiếu vào tôi.

“Anh đã từng làm ở phòng cấp cứu hả?” Tôi muốn xác nhận lại xem có đúng là tôi đã từng gặp anh ở phòng cấp cứu viện Đông Hoa không?

Cổ Tông Kỳ gật đầu nói: “Ừ, hai năm trước anh đã từng làm ở đó nửa năm”.

Hóa ra đúng là anh, chính là vị bác sĩ khi đó tôi thấy rất đáng yêu ấy, tôi chớp chớp mắt, nhướn mày hỏi anh: “Cái ông bệnh nhân bị tai nạn mặt đầy thương tích ấy, sau đó đi phẫu thuật thẩm mỹ thật hả?”.

“Hả?”. Anh không ngờ rằng tôi sẽ hỏi như vậy, liền chớp mắt rồi cười phá lên, “Không, anh ta vẫn cảm thấy khâu có lẽ tốt hơn, nhưng đe dọa anh rằng nếu anh khâu không tốt anh ta sẽ kiện anh”.

“Sau đó thì sao?”.

“Sau đó khâu xong thì anh ta về”.

Nụ cười của anh thật nhẹ nhàng, như đám mây bông bồng bềnh trên bầu trời thu xanh biếc, tôi nghĩ nếu như anh cười thêm chút nữa chắc sẽ đẹp trai lắm, nhưng mà có thể thấy bác sĩ ngoại khoa cười đã là chuyện hiếm gặp rồi.

Điện thoại của bố nuôi tôi đổ chuông, bên bệnh viện giục ông sang làm phẫu thuật, họ nói bệnh nhân béo quá, bụng to như núi vậy, tất cả số móc đều không đủ dài, nên yêu cầu ông quay về xem tình hình.

Tôi chen vào hỏi: “Lớp mỡ dày bao nhiêu vậy ạ?”.

Vị bác sĩ trong điện thoại lập tức trả lời: “Như ba quả núi ghép lại vậy”.

Tôi thấy thật buồn cười, hứng chí gấp liền mấy miếng cá.

Cố Tông Kỳ đứng bên cạnh tôi nói khẽ: “Ốt có hại cho dạ dày đấy, tốt nhất nên ăn ít thì hơn”.

Lúc đấy mọi người đều đi hết rồi, còn tôi, Tần Chi Văn và Cao Y Thần ngồi một bên, tôi còn chỉ vào trán mình rồi nói: “Còn dễ nổi mụn nữa, nhưng mà ngon thì ăn hết”.

“Nổi mụn không phải là vì hoocmon sao?” Cao Y Thần nhìn tôi cười mà giả vờ như không.

Tôi lườm anh ta: “Đợi em hai mươi lăm tuổi mới nghĩ đến vấn đề hoocmon”.

Cuối cùng có thể yên tĩnh mà ăn nốt miếng cá rồi.

Lần thứ hai sau khi ăn no, vì cay mà mặt đỏ bừng nên tôi đi rửa mặt. Bọn Tần Chi Văn lái xe về rồi, còn lại tôi trong thang máy, gặp Cố Tông Kỳ đang gọi điện thoại.

Anh quay lưng lại với tôi, tay vịn vào lan can, bờ vai gầy gầy, có thể thấy đó là một đôi vai thật quyến rũ.

Tôi thấy anh nói: “Con biết rồi, bây giờ con sẽ đi ngay, vâng, con biết là ở nghĩa trang Phổ Nguyên, vâng, con biết rồi”. Anh quay người lại, thấy tôi liền cười nhẹ một cái, nói: “Đi thôi”.

Tôi đang tính làm sao để lấy được số điện thoại của anh.

Thang máy thật là chậm, chỉ có hai đứa tôi, lòng tôi rối bời, cổ mím chặt môi không nói câu nào. Đột nhiên anh cất tiếng: “Dạ Tịch à, bác sĩ Cao Y Thần nói thế nào nhỉ, em là một cô gái tốt...”

Hóa ra vị bác sĩ này cũng không phải tuýp người chậm hiểu lắm đâu, cũng tinh phết đấy, nghe hiểu trò chơi chữ giữa tôi và Cao Y Thần, tôi giả vờ cười tự nhiên, nói: “Thực ra em cũng không muốn thế nào đó với anh Cao Y Thần đâu, nhưng mà anh biết đấy, con gái không có người yêu thì đúng là một việc thảm vô cùng”.

Anh có phần hơi ngạc nhiên, chưa kịp nói gì thì thang máy đã “ding” một cái, báo xuống đến tầng một. Tôi ngẩng đầu lên, nói với anh bằng giọng đùa cợt: “Cho nên, làm sao bây giờ, lẽ nào bác sĩ Cố Tông Kỳ chịu làm người yêu của em?”.

Tôi không đợi xem vẻ mặt của anh như thế nào, liền vẫy vẫy tay chào tạm biệt: “Em chỉ đùa thôi, đừng có mà cho là thật nhé, gặp lại anh sau nha”.

Dứt lời tôi bước vội ra ngoài.

Mấy chiếc lá khô bay bay rơi xuống chân tôi, giẫm lên nghe sột soạt thật thú vị, bầu trời xanh biếc, vài đám mây bay lơ lửng trên trời, ánh nắng cứ chiếu rọi xuống nhân gian, không khí mùa thu tràn ngập khắp bầu trời.

Mồ hôi tay túa ra, tôi phải rút giấy ăn ra lau. Đến lúc này tôi mới nhận ra rằng, nếu như tôi có ý với người đàn ông kia, thì chiến lược của tôi là đúng đắn, chỉ là dùng sai chiến thuật. Một người có tính cách chính trực, ôn hòa như Cố Tông Kỳ thì phải tỏ tình trực tiếp, chứ không thể nói ẩn nói ý được. Mà tôi bây giờ, nhất định là bị anh ấy ghét rồi.

3. Chương 3: Khi Tình Yêu Bùng Nổ Như Hoa Mùa Hè

Cả buổi tối tôi suy tư, không phải là vì nhận thấy mình có tình cảm đặc biệt với Cố Tông Kỳ, nhưng lại là thứ cảm giác thật khó chịu trong lòng, dồn nén nhiều chuyện trong lòng dễ khiến người ta muốn nổ tung. Thế nên tôi mở Code Blue ra xem, và kết quả chứng trầm cảm giai đoạn đầu đã hoàn toàn hồi phục. Cả tối xem liên ba tập cho đến tận nửa đêm, tôi sắp rơi nước mắt vì cảm động, vì hâm mộ, hay vì khao khát? Nói chung là rất phức tạp.

Tôi đem cả đồng tâm trạng phức tạp ấy vào giấc ngủ, hình ảnh của bác sĩ Aizawa Kosaku áo xanh cứ lộn vờn trong đầu tôi, tôi nhớ lại cảnh phim diễn lệ phần đầu, Kosaku thay áo để lộ chiếc bụng sáu múi. Đúng là cái cảm xúc này quá phức tạp, khiến tôi rơi vào trạng thái si mê, tôi liền ghép mặt Cố Tông Kỳ vào thân

của Kosaku rồi bắt đầu tưởng tượng, mãi đến tận khuya tôi mới chìm vào giấc ngủ. Vì phải dịch tác phẩm nên cuối cùng vẫn không thể kiềm chế được ham muốn trong lòng.

Đến ngày thứ tư, không nhịn được nữa tôi mở xem tập tiếp theo, rồi đem cảm xúc dạt dào ấy chạy đến quán cà phê trong trường, sắp tổ chức họp ở đấy. Sếp là một thân sĩ tốt nghiệp Luân Đôn, rất thích trao đổi những điều tâm đắc trong học hành với bọn tôi vào giờ uống trà chiều. Mười mấy con người ngồi đây cười nói rôm rả, uống cà phê, trà sữa, bàn tán chuyện trên trời dưới biển. Học sinh của những ông chủ khác đều rất ngưỡng mộ chúng tôi.

Sếp hỏi dạo này tôi đọc sách gì, muốn chúng tôi xem xem có khả năng biên dịch xuất bản không.

Anh khóa trên trả lời đầu tiên: “Em đang đọc *My Life As A Quant*, theo em thấy thì cuốn này cũng bình thường thôi ạ, nhưng mà người Trung Quốc thì vẫn rất cần thiết, vì nó là do ông chủ đầu tư phố Walls viết”.

Sau đó anh lại bổ sung thêm một câu: “Cuốn này giúp em hiểu ra rằng những nhà vật lý học cũng có thể trở thành quan khách, đồng nghĩa với điều đó các nghiên cứu sinh thạc sĩ ngành văn học Anh – Mỹ cũng có thể trở thành nhà đầu tư mạo hiểm thành công hay bất kể người nào mà các bạn muốn”.

Lời anh ấy nói rất có sức hút, hơn nữa còn chạm vào tận trái tim chúng tôi, nên mọi người đều vỗ tay.

Sếp gật đầu nói: “Rất tốt, em về dịch hai chương cho tôi xem trước nhé. Người tiếp theo nào”.

Khi những người khác nói thì tôi cố lòi trong đầu xem rốt cuộc mình đã xem cuốn bản gốc nào rồi, dẫu sao cũng không thể nói với sếp rằng gần đây tôi xem một câu chuyện tình gian truân của một cô gái vốn không muốn yêu đương gì. Tôi vắt kiệt não cũng không thể nghĩ ra điều gì hơn.

Cuối cùng đã đến lượt tôi, không biết vì sao mà tự nhiên một ý tưởng lóe lên trong đầu, tôi bắt đầu bịa rằng: “Em đang đọc một quyển nói về bác sĩ ngoại khoa, không phải toàn là kiến thức chuyên ngành mà là một câu chuyện nhỏ, từ đó nói lên sự vĩ đại của tình người”.

Có trời mới biết sao lúc đó tôi lại có thể bịa ra những lời như vậy được, nhất định là di chứng do xem *Code Blue*.

Sếp có vẻ như khá hài lòng nói: “Dạ Tịch à, tôi thấy cuốn đó hay đấy, em đọc đến đâu rồi?”.

Tất nhiên là tôi bình tĩnh trả lời: “Vì em không rõ lắm về mấy kiến thức chuyên ngành ngoại khoa, nên tiến độ hơi chậm”.

Sếp uống một ngụm cà phê, nói: “Em về dịch hai chương cho tôi, loại sách này trên thị trường không nhiều, có thể vì quá chuyên ngành nên không nhiều nơi bán lắm, nhưng câu chuyện như em nói thì lại rất hay”.

Tôi cười cười, nhưng trong lòng đang chảy nước mắt, ông trời ơi, tôi biết đi đâu tìm câu chuyện tính người của bác sĩ ở đâu bây giờ. Tất cả chỉ là bịa chuyện thôi mà.

Mấy ngày hôm nay tôi đều tìm cách tránh xa bệnh viện Đông Hoa, mọi hoạt động của tôi cũng chỉ giới hạn trong phạm vi xung quanh những người khỏe mạnh. Tôi rất sợ rằng tần suất tiếp xúc với các bác sĩ ở đây sẽ biến tôi thành người có “sức hút” của Conan.

Ông anh lớp trên vào viện thăm em gái, tôi thì đi tìm bố nuôi, mục đích là để thảo luận xem trên cái thế giới này có tồn tại cuốn sách nào nói về “câu chuyện về bác sĩ nhân tính hóa” kia không.

Sau khi nghe xong miêu tả của tôi, ông nghĩ một lát rồi nói: “Có phải là con muốn đọc một cuốn về ngoại khoa không?”.

Tôi xua xua tay nói: “Không phải, là một câu chuyện cơ, ví dụ như hôm nay có bệnh nhân nào tới, bị bệnh gì”.

Suy nghĩ của ông phải nói là chuyển rất nhanh, nhưng rõ ràng là vẫn chưa theo kịp suy nghĩ của tôi, “Vậy thì là báo cáo bệnh án à? *The New England Journal Of Medicine*, trên tạp chí *New England* nhiều lắm”.

Tôi muốn nổi điên. Vậy là tôi chạy lên khoa ngoại, vốn là định đi tìm ông anh để than thở, cũng tiện để nghĩ cách giải quyết. Kết quả là lại gặp ngay Cố Tông Kỳ ở hành lang, anh không mặc blouse, chắc là vừa lên lớp về. Bước ra phòng bệnh thấy tôi anh hơi giật mình, rồi mỉm cười để giấu đi phút giật mình.

Lập tức tôi kéo anh ta lại hỏi, thái độ rất khiêm tốn: “Bác sĩ Cố à, anh đã từng đọc sách nào nói về bác sĩ, không phải là sách chuyên ngành đâu, kiểu như các câu chuyện xâu chuỗi với nhau, nhưng phải là sách nguyên bản bằng tiếng Anh cơ”.

Anh suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có phải sách kiểu như Sức sống không giới hạn không?”. Thấy tôi bị anh nói cho hồ đồ rồi, anh lại nghĩ ngợi một lát, nói: “Hay giống như Câu chuyện phòng cấp cứu?”.

Lúc này tôi đã hiểu ra rồi, mắt rực sáng, hỏi: “Có không anh? Là sách nói về tính nhân văn, sự quan tâm của bác sĩ ấy, là tác phẩm nguyên bản nhé”.

“Có, gần đây anh đọc một cuốn là When The Air Hits Your Brain – Tales of Neurosurgery, kể về bác sĩ ngoại khoa thần kinh, cũng giống như loại truyện em đang hỏi, rất hay”.

Mắt tôi như sắp chảy nước rồi, tôi nói: “Nhanh nào, anh có cuốn đó không, em muốn đọc, em phải dịch”.

Dường như anh bị bộ dạng sắp chết đói của tôi làm hoảng sợ, nên trịnh trọng gật đầu nói: “Có chứ, nhưng anh không để ở văn phòng, ở nhà cơ, có phải em đang cần gấp lắm không? Hay để anh về lấy nhé”.

Tôi cảm thấy làm người thì không thể đạt được điều mong muốn rồi mà còn lẩn tới, nên tôi nghĩ một lát rồi bảo anh: “Cũng không phải là vội lắm, hay là mai anh trực thì mang tới cho em, rồi em qua lấy”.

Anh đưa mắt nhìn xuống, khẽ nói “Ừ”, sau đó đưa tay gạt sợi tóc rơi trước đuôi mắt qua tai. Nhờ thế mà tôi thấy được ngón tay thon dài của anh, được thấy chiếc gậy nhỏ nhắn, cả chiếc xương đòn thon dài, cuối cùng là cơ ngực như của Kosaku. Tôi đỏ bừng mặt, lòng cũng nóng rực, vội đi vào phòng bệnh của em gái ông anh.

Bọn họ đang xem ti vi, bên cạnh còn có một giường nữa, bà ấy đang trùm kín chăn, tôi còn nghĩ là do xấu hổ gì cơ, nhưng người nhà đứng bên lại hỏi không ngừng: “Mẹ còn thấy lạnh nữa không? Có cần đắp thêm một cái nữa không ạ?”.

Tôi thì cũng là đùa lắm chuyện, tự cho rằng mình là thiên sứ áo trắng luôn giúp người khác, liền hỏi: “Có chuyện gì vậy ạ?”

Người nhà liền trả lời: “Mẹ tôi đang sốt, cứ kêu lạnh thôi”.

Tôi thấy lạ, sau đó xem bệnh án của bà treo trên cọc, hóa ra hôm qua vừa làm phẫu thuật cắt trĩ, tôi mới nghĩ rằng bị sốt không thể là do nhiễm trùng sau phẫu thuật, nên nói luôn: “Thế sao anh không gọi bác sĩ đến xem sao?”.

Người nhà mới nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ: “Thì tôi nghĩ cô là bác sĩ cơ”.

Tôi nghĩ chẳng lẽ trông tôi giống vị bác sĩ nhân từ thế sao? Rồi họ nói một loạt tiếng địa phương gì đó và đi mất. Sau đó bác sĩ Cố có mặt, mang theo hai sinh viên thực tập, cởi cúc áo rồi nghe tim, có lẽ là nghe thấy âm thanh u u gì đó, xong chẳng nói lời nào rồi bỏ đi. Trong đầu tôi nghĩ có làm sao hay không thì anh cũng phải nói một câu chứ, người nhà bệnh nhân cũng không vội, đợi thêm mười phút nữa thì Cố Tổng Kỳ quay lại, theo sau là một y tá đến tiêm decamathasone. Cố Tổng Kỳ bước tới giường của cô em gái, hỏi thăm chút tình hình, cô bé nắm lấy một góc chăn, nói mỗi câu mà vừa chậm vừa dài, đợi Cố Tổng Kỳ đi khỏi, ông anh mới hỏi: “Em phẫu thuật trung khu ngôn ngữ à?”.

Cô em lanh lợi cãi lại: “Cứ đợi khi nào anh phải nằm viện, mà nhìn thấy có cô y tá xinh đẹp thì anh mới hiểu được vì sao”.

Anh ta gãi đầu ngượng nghịu nói: “Chỉ mong rằng khi đó cô y tá xinh đẹp không phải nổi ống dẫn nước tiểu cho anh là được”.

“Cho nên em mới rất thích bác sĩ Cố tới phòng kiểm tra bệnh tình, nhưng rất may là bác sĩ phẫu thuật chính lại không phải bác sĩ Cố”. Cô bé chống má nói rất thành khẩn, khiến tôi lại nhớ đến bộ phim Code Blue. Tôi vừa bước ra khỏi phòng vừa cười.

Nhưng vừa bước ra tôi gặp một ai đó, nhìn kỹ hóa ra là cậu sinh viên thực tập thô lỗ, trên tay đang bê ba hộp cơm, mỡ còn ngấm ra ngoài túi, tôi mới “á” một tiếng hỏi: “Món cá om cà tím của quán Tiêu Tương, ăn tới đây à?”

Cậu ấy hi hi cười gượng, chạy vội vào văn phòng, sau đó tôi tránh đi, nghe thấy tiếng của Cố Tông Kỳ: “Các em chưa ăn cơm à, ăn đi rồi viết sau cũng được”.

Mùi thơm của món cá om cà tím và gà Cung Bảo bay ra làm tôi phải nuốt nước miếng. Nhìn đồng hồ treo ở hành lang, đã sáu rưỡi rồi.

Nhưng trời vẫn còn rất sáng, nhìn ra bên ngoài cửa sổ hành lang, bầu trời đỏ rực, đường chân trời xanh thẫm dường như hòa vào ánh đèn thành phố, sự tồn tại của tôi nhỏ bé biết bao. Giữa chân trời mọi thứ dường như đều trở thành hư vô, những âm thanh hỗn tạp bên tai, tiếng chuông điện thoại, tiếng rên la của bệnh nhân cũng tan dần. Tôi nhắm mắt để cảm nhận cơn gió nhẹ của trời thu, trong giây phút này tôi quên mất rằng mình đang ở trong bệnh viện, nơi gắn với tính mệnh con người. Bỗng nhiên cảm giác luồng gió thổi qua mặt như yếu đi, tôi mở mắt thấy cửa sổ bị khép bớt, Cố Tông Kỳ thì đang đứng cạnh tôi, nói với tôi bằng kiểu nói với bệnh nhân: “Gió to dễ bị cảm đấy em”.

Tôi tự tin nói với anh rằng: “Không sao đâu, sức khỏe em rất tốt”.

Rồi tôi lại không tin nổi nhìn anh một cái, chiếc thẻ trên ngực hình như là bức ảnh từ mấy năm về trước, trông anh lúc đó rất trẻ, hiện rõ vẻ non nớt. Còn bây giờ, tướng mạo không thay đổi mấy, nhưng đã chín chắn hơn rất nhiều, tính cách ôn hòa, khiêm nhường, lúc tiến lúc lùi, bình tĩnh điềm đạm. Tôi đoán có lẽ anh đã có người yêu rồi, chắc không còn là trai tân nữa.

Tôi hỏi anh: “Sao không đi trực vậy? Có vẻ như đang rất rảnh rỗi nhỉ?”.

“ICU[1] sắp tới hội chẩn bệnh nhân giường 42 nên anh ra ngoài thả lỏng tinh thần chút”. Anh cười nhẹ nhàng, “À đúng rồi, mai trước khi em đến nhớ gọi điện cho anh trước nhé, có thể anh đến khoa khác hội chẩn, cũng có thể ở phòng cấp cứu”.

[1] ICU – Intensive care Unit – đơn vị cấp cứu đặc biệt của bệnh viện.

“Vâng, nhưng em không mang điện thoại”. Nên tôi ngửa tay ra bảo anh: “Anh viết tạm vào đây vậy”.

Ông trời chứng giám, sao tôi có thể không mang điện thoại cơ chứ, chỉ là tôi muốn cân nhắc một lúc, tôi muốn để Cố Tông Kỳ để lại trên tay tôi dấu ấn khó quên bằng chính nét bút của anh, chủ yếu là nếu tay anh nắm lấy tay tôi thì tốt biết bao.

Nhưng anh hơi ngạc nhiên một chút rồi nói: “Như thế chữ dễ bị trôi lấm”. Rút trong túi ra một cây bút, xé quyển sổ cầm tay lấy một tờ, viết xong đưa cho tôi nói: “Giữ lấy nhé”.

Tôi còn chưa kịp xem thì điện thoại trong túi đổ chuông, nhạc chuông là bài hát chính trong bộ phim Code Blue có tên là Hanabi. Tôi giật nảy mình, lời nói dối của tôi chẳng lẽ bị lộ trần nhanh vậy sao?

Cố Tông Kỳ cười rất lịch sự rồi đi. Bóng anh hòa vào màu tường xanh, ánh hoàng hôn hắt vào lưng anh. Người đàn ông này, đường vai thật gợi cảm. Tôi không hề muốn anh có người yêu chút nào, lúc đấy thật sự tôi đã nghĩ như vậy.

Bước từng bước xuống cầu thang, tôi gọi điện lại cho bố nuôi. Ông bảo ngày mai đi tắm suối nước nóng cùng ông. Vốn là tôi định từ chối, nhưng kết quả ông nói sắp tôi và viện trưởng cũng đi, nghĩ một lúc tôi lại đồng ý. Sau đó tôi ngồi ở sảnh tầng hai, ngắm nghía số điện thoại và nét chữ của Cố Tông Kỳ. Thật giống như ngón tay và đường vai của anh, cũng có thể làm người ta tim đập nhanh, mặt đỏ bừng. Nhưng khuôn mặt, cử chỉ, lời nói của anh đều đúng mực, trước giờ không vượt quá giới hạn. Tôi bắt đầu thấy đau đầu. Đã bao nhiêu năm rồi, giờ tôi mới lại thấy có chút phiền não, nên tôi lại định rút vào vỏ ốc của tôi, tiếp tục sống tiếp những ngày tháng tự mình hài lòng, an nhàn thảnh thơi. Tôi không muốn gặp Cố Tông Kỳ, anh khiến cho cuộc sống của tôi trở nên điên đảo.

Tôi ngồi đó thần thờ, ánh đèn đại sảnh chiếu rọi mặt đất, tôi thấy thứ ánh sáng rực rỡ ấy thật nhức mắt nên đứng dậy chuẩn bị ra về. Nhưng sau lưng có người gọi tên tôi, quay lại mới thấy bức tranh hoa hướng dương đáng ghét đang ở trong tay Cố Tông Kỳ, cánh hoa vàng rực và màu xanh của lá tự nhiên khiến tôi có cảm giác thân thiết lạ thường.

“Bức tranh này...” không phải đáng lẽ phải ở phòng Dụ Lộ sao?

“Bức tranh này là của em phải không?”, anh cười hiền hòa nói: “Anh tới phòng cấp cứu làm phẫu thuật thì vô tình nhìn thấy nó dựng ở góc tường trong phòng vật lý trị liệu, có phải khi em tới thăm em gái bỏ quên không?”.

Tôi không nói được lời nào.

“Cầm lấy này, tác phẩm chủ nghĩa siêu thực của Van Gogh rất tuyệt vời, bông hướng dương rất đáng yêu”.

Tôi chỉ có thể tần ngần đưa tay ra đón lấy bức tranh nói: “Vây thì em về đây”.

Anh quay lưng bước vào thang máy, tôi cầm bức tranh bước ra bên ngoài. Một mớ hỗn độn đang lẫn lộn trong đầu tôi, tôi lại bắt đầu nhớ tới anh bác sĩ Kosaku điển trai, và cả kỹ thuật cắt khí quản của anh ta. Tôi mong rằng Cố Tông Kỳ chỉ là một hình tượng bác sĩ điển trai hư cấu trong các bộ phim truyền hình của đại lục, tôi nhìn thấy được nhưng không đạt được.

Tối hôm sau, tôi đi suối nước nóng cùng bố mẹ nuôi.

Tôi đến muộn, thấy chẳng có mấy người, nghĩ rằng sẽ chỉ có mấy người quen quen đây thôi.

Vì ngồi máy tính lâu nên vai tôi thường bị đau nhức, có một lần còn bị ngắt trong căng tin của trường. Tôi còn nghĩ rằng bị ung thư não gì gì đó, bố nuôi ấn vào lưng khiến tôi phải kêu oai oái.

Tôi nói, đại sư ấn cho cháu sướng quá.

Thế nên sau này ngày nào tôi cũng trèo tường.

Trèo tường ở đây không phải hiểu theo nghĩa bóng chỉ thứ tình cảm ngoài luồng[2], mà là một phương pháp điều trị viêm cơ vai. Cụ thể là chỉ người bệnh áp cánh tay vào tường, từ từ trèo lên, lên tới đỉnh rồi thì lại làm lại từ đầu.

[2] Trong tiếng Trung có một câu thành ngữ chỉ việc người phụ nữ có tình cảm khác ngoài chồng, âm Hán Việt là “Hong hạnh xuất tường”, xuất tường có nghĩa là trèo ra khỏi bức tường (nghĩa bóng là giới hạn gia đình), đồng nghĩa với việc trèo tường.

Nhưng hình như bị lâu rồi mà hiệu quả không rõ rệt, nên tôi định dùng liệu pháp ngâm nước suối nóng xem sao.

Thực ra tôi là người rất sợ nóng, suối nước nóng thực ra là nước đun sôi bình thường. Tôi ngâm đến lúc không chịu được nữa thì trèo lên, mặc quần áo đi ăn lẩu Ishikari nabe[3] đặc sản của Hokkaido cùng bố mẹ nuôi.

[3] Ishikari nabe: Món lẩu gồm hỗn hợp cá hồi, củ cải Nhật, hành tây, đậu hũ, bắp cải, tỏi tây và nấm đông cô.

Vì hầu hết các bác sĩ đều đã từng đi du học hoặc đi bồi dưỡng kiến thức ở Nhật Bản, đối với họ hương vị món ăn Nhật rất quen thuộc, nên họ đòi khẩu vị phải thế này thế kia.

Bố nuôi tôi đã từng đi tu nghiệp ở khoa Y trường đại học Tohoku, nên khi nói đến người Nhật cũng có thương có ghét.

Có một lần ông giảng về Y học Trung Quốc và Nhật Bản, có rất nhiều sinh viên đều là những thanh niên yêu nước, xông xáo bàn tán rằng bố nuôi tôi là do Nhật cử đến, không có lòng tự tôn dân tộc, đến khi buổi giảng kết thúc bố tôi đi xuống dưới lớp, đứng trước các học sinh mà nói rằng: “Tôi đã lấy bao nhiêu ví dụ về những cực đoan trong thể chế trị liệu của Trung Quốc và những tiến bộ của Y học Nhật Bản, mục đích chỉ có một, đó là hi vọng các em sau này có thể đứng trước bục giảng kia, có thể nói ra rằng cứ phải đi Nhật để tu nghiệp làm gì, Y học Trung Quốc đã đủ tuyệt vời rồi”.

Cuối cùng ông cũng đã giương cung dẹp tan những học sinh có suy nghĩ không hay.

Hầm đầu và trứng cá hồi, cho thêm củ cải, nấm hương, nấm kim châm, miến, khi bày lên mâm thì cho thêm dầu sữa để tăng mùi thơm của nước dùng, đây chính là hương vị Ishikari nabe nổi tiếng của Hokkaido. Rồi hào nướng than, vắt thêm mấy giọt chanh, cả món ghe hoa thơm ngon nữa.

Lúc ăn tôi lại còn nhớ tới đám sinh viên thực tập với món cá om cà tím quán Tiêu Tương và Cổ Tòng Kỳ, thế nên có chút tâm hồn treo ngược cành cây. Một lúc sau viện trưởng và sếp tôi cũng tới ăn cơm, viện trưởng trông mấy món ăn Nhật là nhăn mặt.

Sếp tôi và viện trưởng vốn không hợp nhau, viện trưởng thì chỉ thích EE Cummings[4], Emerson[5], Thoreau[6], suốt ngày chỉ nghiên cứu lĩnh vực đấy. Còn sếp tôi thì cứ coi thường, ông nghĩ rằng những thứ không kiếm được tiền đều là rubbish (Vật vô giá trị, người thừa), cho nên bọn tôi sau lưng viện trưởng đều gọi ông là rubbish. Về sau chẳng hiểu sao sếp tôi lại biết được, nói rằng khi gọi là fast food (Đồ ăn nhanh) có khi lại hay, và gọi tắt là FF.

[4] Là nhà thơ, nhà soạn kịch, họa sĩ, nhà văn người Mỹ (1894 – 1962).

[5] Ralph Waldo Emerson (1803 – 1882) là nhà viết tiểu luận, nhà thơ, triết gia người Mỹ, và cũng là người đi đầu trong phong trào tự lực cánh sinh và triết lý siêu việt.

[6] Henry David Thoreau (1817 – 1862), là nhà văn, nhà thơ, nhà tự nhiên học, nhà sử học, nhà triết học, nhà địa hình học mẫu mực người Mỹ.

Và thật trùng hợp, viện trưởng lại có họ là Phó.

Mà ông rất ghét mọi người gọi ông là Viện Trưởng Phó[7], vì như thế dễ khiến người khác hiểu rằng học viện chúng tôi không có viện trưởng.

[7] Cách phát âm Vinệ trưởng Phó (Fu Yuanzhang) giống như cách phát âm phó viện trưởng (cũng là Fu yuanzhang).

Sếp tôi bước tới, mở miệng là nhắc: “Quyển sách kia đọc tới đâu rồi?”.

Tôi cười ha há, vẫn chưa trả lời thì viện trưởng nói: “Chẳng mấy khi có dịp đi chơi, thôi đừng nhắc mấy cái chuyện biên dịch sách vở đấy nữa, đời người lúc nào cần hưởng thụ thì cứ hưởng thụ đi đã”.

Sếp tôi mới “hứ” một tiếng, gọi một đĩa thịt bò bít tết tái, viện trưởng ngồi cùng mâm với bố mẹ nuôi tôi, hỏi mấy câu rất đời thường rằng: “Dụ Tịch có phải là chưa có người yêu không? Có cần phải giới thiệu cho em một anh không?”.

Tôi cũng đáp luôn: “Có ạ”.

Bố nuôi tôi thì liên tục nháy mắt với tôi, nghĩ một lúc tôi cũng định đính chính lại, viện trưởng Phó tỏ ra rất vui vẻ nói: “Cháu trai bác trong cũng được, điều kiện gia đình cũng tốt, bản thân nó càng không có gì phải bàn, là bác sĩ khoa ngoại bệnh viện Đông Hoa”.

Lập tức có người nói ngay: “Dụ Tịch chắc biết người đó, là Cao Y Thần đấy”.

Giờ tôi mới hiểu vừa rồi tại sao bố nuôi tôi lại cứ nháy mắt.

Tôi còn biết nói sao nữa, chỉ đành gật đầu: “Dạ biết ạ”.

Viện trưởng càng vui nói: “Biết nhau thì tốt quá rồi, cháu thấy sao?”.

Nếu mà gán ghép tôi với Cao Y Thần thành một đôi thật thì đúng là xong chuyện. Cả đời tôi sống trong cái bóng bất gian và chống lại bất gian. Nên tôi mở tròn mắt về ngày thơ vô tội, tỏ ra như rất ngạc nhiên nói: “Không phải anh Cao có bạn gái rồi ă? Lần trước cháu còn gặp hai người tay trong tay đi dạo phố, tình cảm lắm”.

Rồi còn tỏ vẻ như rất ngại nói: “Viện trưởng à, liệu bác có thể giới thiệu cho cháu ai đó còn độc thân được không ă? Chứ phải làm người thứ ba thì cháu không làm được đâu”.

Mọi người cười ha ha, kể cả cái điện thoại đang nằm yên trong túi tôi cũng rung liên hồi.

Tôi nghĩ có khi mình bị trúng tà mất rồi, là điện thoại của Cao Y Thần gọi.

Không ngờ anh ta cũng tới đây cùng chúng tôi, tôi thấy nản, những lời vừa nãy chắc cũng lọt đến tai anh ta ít nhiều rồi. Anh ta bảo tôi ra ngoài nói chuyện, tôi cũng chỉ đành nghe theo.

Đã rất tối rồi, màn đêm đã bao phủ hoàn toàn. Tôi tới cái đình đằng sau sân, ở đó có một cái cây rất cổ, gió thổi, lá kêu xào xào, giống như chuông gió được treo trên bầu trời, thì thoảng có chiếc lá khô rơi xuống chân. Đó chính là tiếng thu.

Khẽ nghiêng đầu dựa vào lan can, tôi cảm thấy hình như có người đang giật giật tóc tôi. Dưới ánh sáng mờ mờ tôi phát hiện ra ngón tay của Cao Y Thần đang đan vào mái tóc tôi, mờ ảo khiến người ta thấy hơi run sợ.

Tôi hơi nghiêng mặt nói: “Ồi, đừng giật tóc em, em không muốn còn trẻ thế mà đã phải dùng Bá Vương[7] đâu”.

[7] Bá Vương là thương hiệu dầu gội đầu dành cho những ai bị rụng tóc, hói đầu.

Đuôi mắt anh ta rất nịnh, tôi thấy Cao Y Thần có một vẻ bề ngoài rất hút gái, hơn nữa lại trở thành một khí chất lười biếng phong lưu.

Một nụ cười bay ra từ khóe miệng anh ta: “Không, anh chẳng trêu ghẹo em nào hết, toàn là các em ấy trêu ghẹo anh thôi, chỉ có duy nhất một người anh vẫn đang chọc ghẹo chính là em đấy”.

Cái kiểu tán tỉnh lộ liễu thế, tôi không hiểu mới lạ.

Tôi cười, đành tròn mắt nói: “Nếu vậy thì em phải cảm tạ ân sủng của hoàng thượng rồi?”.

“Không cần khách sáo đâu em”. Anh ta chẳng ngại ngần gì lấy tay vén tóc tôi qua tai, ngón tay mát lạnh trượt dần từ trên xuống dái tai, tôi run run, liền tỏ ra phật ý.

“Cao Y Thần, em thấy hai đứa mình nói chuyện thật vô vị”, tôi nhìn giờ, đã không còn sớm nữa, nên dứt khoát nói: “Thôi, em về đây, nói chuyện với anh chẳng nói được điều gì trọng tâm cả”.

Tôi đứng dậy định đi thì bị anh ta kéo lại, dưới ánh đèn mắt anh đảo liên hồi. Tay anh ta trắng như thế, dài như thế khiến người ta có thể nghĩ miên man, nhưng không có cảm giác an toàn như với Cố Tông Kỳ.

Anh ta gượng cười nhìn tôi: “Tịch Tịch à, không phải là em thích Cố Tông Kỳ đấy chứ?”.

Tôi không nói gì, lòng đang rối bời với muôn vàn suy nghĩ.

“Nhưng em nói là không muốn theo đuổi một tình yêu không thực tế cơ mà. Anh nói cho em biết Cố Tông Kỳ đã có người yêu, chẳng lẽ em muốn hạ mình đi làm người thứ ba? Nếu như em muốn như thế thì vừa này ai nói rằng những chuyện như vậy cháu không làm nổi?”.

Lần đầu tiên tôi thấy anh ta nhanh mồm nhanh miệng thế, tôi bực mình nói: “Có con chó mới nói thế”.

Anh ta cười phá lên, lắc đầu nói: “Được, Dụ Tịch à, vậy thì anh sẽ xem xem em có biến thành con chó không nhé”.

Tôi hất tay anh ta ra, bước về phía đại sảnh, không thèm quay đầu lại nhìn. Đầu tôi đang muốn nổ tung, sao Cố Tông Kỳ lại có người yêu rồi chứ? Vì sao vậy? Rốt cuộc là vì sao?

Thật không giống như trong tiểu thuyết tình cảm, những anh chàng đẹp trai thường độc thân, vẫn còn “trong trắng”, chờ nữ chính tới “chà đạp”.

Cái giọng đáng ghét kia vang lên rõ ràng: “Tịch Tịch, từ giờ đến khi em hai mươi lăm tuổi vẫn còn hai trăm bốn mươi ba ngày đấy”.

Trời đã khuya lắm rồi, một mình tôi đi trong khuôn viên bệnh viện Đông Hoa. Cái thành phố sầm uất này vẫn thanh bình trong tiếng ca hát và ánh đèn xanh đỏ. Hai bên đường um sùm toàn cây ngô đồng, thân cây tuy đã nhuộm màu thời gian nhưng lá vẫn rất um tùm.

Đó chính là hơi thở của sự sống, mặc dù là vậy nhưng lá cũng sẽ dần khô héo và rụng đi.

Ánh đèn sáng trắng, bao trùm khắp mặt đất từ cổng viện đến tòa nhà, bước chân lên như đang đi dạo trên tuyết.

Tôi vào thang máy, ấn tầng sáu, nhưng lập tức thấy hối hận nên lại ấn tầng năm, để đối diện với Cố Tông Kỳ tôi cần chút thời gian chuẩn bị tâm lý.

Bước từng bước nặng nề, các phòng bệnh dường như đã tắt đèn. Ở bàn y tá cũng chỉ còn mỗi một cô đang viết hồ sơ bệnh án. Tôi tiến tới xem, thấy tay cô ấy vừa nghiêng cái, bút đã lăn đi rõ xa và cô ấy tỉnh giấc.

Tôi nhìn cô ấy vẻ thông cảm, trong lòng thấy hơi bồn chồn.

Có thể trong đêm yên tĩnh thế này, tôi rón rén vào văn phòng bác sĩ. Một vị bác sĩ nội trú đang nằm bò trên bàn ngủ, một sinh viên thực tập khóa ba thì chắc là vừa tỉnh ngủ nên chẳng quan tâm đến sự có mặt của tôi, ngất ngưỡng mò vào phòng vệ sinh.

Cổ Tông Kỳ thì đang ngồi trước máy tính, chống tay lên trán, mắt nhắm nghiền.

Trên màn hình máy tính là sơ đồ bệnh án của hai mươi lăm bệnh nhân, ánh sáng hắt vào khuôn mặt anh, lúc này trông anh thật đẹp. Anh cứ yên lặng ngồi im như thế trước mặt tôi, giống như một bức tranh cổ nhuộm màu thời gian. Tôi không lên tiếng cứ nhìn anh như thế, tôi nghĩ giờ cứ nhìn anh thêm một chút, biết đâu sau này chẳng còn cơ hội.

Ai bảo anh có người yêu cơ chứ, ai bảo tôi là một con người đạo đức.

Sau lưng vang lên tiếng ai đó uể oải nói, là cậu sinh viên thực tập vừa này: “Chào chị, chị tìm bác sĩ Cổ à?”.

Tôi vẫn chưa kịp phản ứng thì anh mở mắt nhìn tôi, giây phút ấy ánh mắt tôi chạm với ánh mắt mệt mỏi, mơ hồ và yếu đuối của anh, nhưng chỉ trong tích tắc, nó biến mất. Anh chớp chớp mắt nói: “Ồ, là em à?”.

Có thể là lâu quá không mở miệng nói, nên giờ cổ họng tôi tự nhiên lại không nói nên lời, mất một lúc lâu sau mới “ừ” được một tiếng.

Anh đứng dậy rót nước cho tôi, lấy trong ngăn kéo ra một quyển sách, đưa cho tôi nói: “Chính là quyển này đây”.

Tôi sượng diện lên, lật trang đầu tiên đọc một lúc rồi lại lật đến đằng sau, nhận ra đúng là câu chuyện mà anh nói, nói về bác sĩ khoa Thần kinh, có điều là rất nhiều từ chuyên ngành mà tôi chẳng hiểu gì hết.

Anh kéo ghế cho tôi ngồi, lại rót thêm nước rồi ngồi xuống cạnh tôi dùng máy tính.

Được một lát, tôi hỏi mà không thèm ngẩng đầu lên: “Có từ điển không?”.

“Có từ không biết hả?”.

Tôi không dám rời mắt khỏi đoạn văn dài khoảng mười sáu từ ấy, nói: “Vâng, từ chuyên ngành nhiều quá”.

Anh quay sang nhìn rồi nói: “Có nghĩa là điện tâm đồ, đây là phẫu thuật mổ sọ não, anh nói chậm chậm, em ghi lại nhé, đừng vội”.

Tôi thấy Cổ Tông Kỳ có thể làm một quyển từ điển sống rồi, thậm chí còn là từ điển chuyên ngành đa chức năng.

Từng cơn gió thu đêm thổi nhẹ nhẹ, lướt qua mặt tôi, thổi bay sợi tóc ngắn trước trán anh, lật những trang sách của tôi và anh, thổi xô trái tim vốn đã từ lâu không nổi sóng.

Một chiếc lá không biết vì sao lại rơi xuống bàn.

Những đường gân lá mảnh mai, trong sắc vàng khô vẫn giữ lại chút sắc xanh, màu sắc thuần khiết, tự nhiên nhất của tự nhiên bỗng nhiên tôi lại nhớ tới bài thơ Sống như hoa mùa hạ của Tagore[8]: “Em đã thấy tình yêu, em tin vào tình yêu; Tình yêu như chiếc đầm đầy tảo lam; giống như một cơn gió se lạnh; len lỏi vào từng huyết mạch đang thiếu máu của em; chiếm giữ lòng tin vào năm tháng”.

[8] Rabindranath Tagore (1861 – 1941) là một nhà thơ Bengal, triết gia, nghệ sĩ, nhà viết kịch, nhà soạn nhạc và tiểu thuyết gia. Người đoạt giải Nobel đầu tiên của Ấn Độ.

Đột nhiên tôi lại trở nên đa cảm.

Anh nhẹ nhàng nhặt chiếc lá, cười và nói với tôi: “Em biết không, anh nhớ tới câu thơ cuối cùng trong bài Sống như hoa mùa hạ của Tagore: Bất nhĩ ba la mật, từng tiếng từng tiếng; thì hãy sống như hoa mùa hạ và chết như chiếc lá mùa thu, ta còn muốn những gì nữa”.

Tôi ngẩn người, chưa đợi tôi mở miệng, điện thoại phòng trực đã reo lên.

Trong đêm tĩnh vắng, không khí yên ắng ngoài hành lang chợt bị phá tan, tôi thấy tiếng cô y tá bên kia hô hào: “Cấp cứu, cần kiểm tra lại phẫu thuật mổ bụng”.

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì thì Cố Tông Kỳ quay sang nói với tôi: “Xin lỗi em, kiểm tra lại phẫu thuật mổ bụng chắc phải mất thời gian lắm, muộn như thế này rồi, nếu em thấy về không an toàn thì cứ ở lại đây đợi, lát nữa anh gọi xe cho em.”

Nói xong anh chạy vội đi, ông nghe còn treo trên cổ anh, theo sau là một bác sĩ nội trú, hai sinh viên thực tập, cảnh ấy sao mà giống các bác sĩ cấp cứu trong Code Blue vậy.

Tôi cầm cuốn sách của anh, đứng ngoài hành lang lạnh lẽo đợi thang máy.

Trong đầu tôi lại nhớ tới lời của Cao Y Thần và cả hình ảnh của Cố Tông Kỳ, cái tên khốn Đồng Nhược Thiên kia có khi đã bị tôi cho vào quên lãng rồi.

Thế nên tôi mới rất vui, đúng là cái mới chưa tới thì cái cũ chưa đi, nhưng tôi mất những ba năm mới nhận ra điều đó.

4. Chương 4: Em Đã Từng Yêu Anh Nhưng Giờ Chỉ Muốn Quên Anh

Về tới ký túc xá, không ngủ được nên tôi tranh thủ dịch hai chương truyện, đến khi trời tờ mờ sáng thì tôi cũng viết xong. Cảm thấy cả người như sắp kiệt sức đến nơi, tôi điện thoại ra nhìn giờ, thấy có một cuộc gọi nhỡ và hai tin nhắn.

Đều là của Cố Tông Kỳ, anh hỏi xem tôi đã về đến ký túc xá chưa, hai tin nhắn cách nhau khá xa.

Tôi nghĩ chắc khi anh làm phẫu thuật có dư chút thời gian và rảnh tay nhắn cho tôi cái tin, đúng là phong thái của đại sư, tôi nhắn lại nói: “Em đã về từ lâu rồi, cảm ơn anh nhé”. Sau đó tắt máy và leo lên giường ngủ ngon lành.

Đến khi tỉnh lại thì đã đến chiều, bạn cùng phòng không biết đã đi đâu từ sớm.

Nói đến đây thì tôi là một người rất cô đơn, tính cách thì không được các bạn nữ ưa thích lắm. Từ hồi học đại học thì tôi đã không hoà đồng cùng tập thể rồi, các bạn trong ký túc tụ tập bàn chuyện quần áo áo, tán phét thì tôi chẳng bao giờ tham gia. Bọn họ tụ tập ăn uống hát hò sinh nhật thì tôi cũng không thuộc diện được mời.

Nhiều lúc tôi thấy tình bạn giữa con gái với nhau thật là giả dối. Có lúc rõ ràng thấy quần áo của họ không đẹp, thế mà cứ phải ra sức cười tươi khen nó đẹp; hay khi người ta yêu, thì lại toàn phát ra lời chúc hạnh phúc giả dối, còn trong lòng thì lại mong họ sớm chia tay.

Tôi chẳng cần những tình cảm giả tạo ấy của người khác, cũng không cần phải để ý đến sắc mặt của họ.

Tần Chi Văn nói tôi một mình lâu rồi nên quên mất phải sống với người khác thế nào, nhưng cậu ấy cũng chẳng có tư cách gì mà nói tôi.

Duy nhất chỉ có một cô bạn có thể nói chuyện với tôi được vài câu là bạn học hồi cấp ba. Giờ cô ấy đang học nghiên cứu sinh trên miền bắc, thường xuyên lên mạng nói chuyện với tôi, chia sẻ những hăm hực về bạn cùng phòng rồi gửi ảnh các hotboy để an ủi nhau.

Tôi vào mạng, đúng lúc cũng thấy cô ấy trên mạng, tôi tâm sự với cô ấy rằng gần đây tôi quen một vị bác sĩ cực kỳ tốt, lại cực đẹp trai, nhưng mà người ta có người yêu rồi, đây chính là điều khiến tôi đau đầu nhất.

Cô ấy trả lời chỉ một chữ: “Tấn công”.

Để tỏ ra trượng nghĩa tôi nói: “Thôi”.

“Sao vậy, một chàng trai tốt không phải được đào tạo mà thành, mà là được một người con gái đào tạo ra, đợi chúng ta đến cướp”.

“Cậu tử tế chút có được không vậy?”.

“Có tử tế thì cũng không giúp cậu tìm người yêu, cũng không làm cậu lấy được giấy đăng ký kết hôn, cũng không giúp cậu sinh con được”.

Tôi vẫn rất kiên định, kiên quyết một cách lạ thường, nói: “Không cần”.

“Vậy thì chiến lược lần này của cậu hỏng rồi”, rõ ràng là cô ấy đang cười tôi.

“Không phải”. Tôi vẫn rất cứng đầu nói: “Chỉ là trượt thời gian thôi”.

Phía bên kia im lặng một lúc rồi nói: “Vậy thì triển khai chiến thuật của cậu đi, có tin tức gì mới thì thông báo với tớ một tiếng nhé. À đúng rồi, cậu có ảnh anh ta không? Gửi tớ xem nào”.

Tôi không có, nếu có thì nhất định cũng không gửi cho cô ấy xem, thế nên tôi trả lời rất dứt khoát: “Không có”.

Avatar của cô ấy tối luôn, nhưng lại sáng ngay lập tức, cô ấy bảo: “Dụ Tịch, à, nhớ là đừng có nóng vội nhé, nhớ lời dạy của tớ, kiểu con trai như vậy chỉ có thể chờ chằm chằm thôi, không được làm gì hấp tấp quá”.

Nhớ lại Cố Tông Kỳ nói câu bông đùa hôm nọ, tôi gục trán xuống bàn phím.

Bên ngoài mặt trời sáng rực, tĩnh mịch. Tôi bắt đầu kiểm điểm lại cuộc sống ba năm qua, giống như mùa thu rực rỡ, bề ngoài thì chói lọi nhưng thực ra còn cách cái lạnh lẽo của mùa đông không xa nữa rồi.

Giờ đến yêu tôi còn không biết nữa, huống hồ bảo tôi bày tỏ tình cảm với một người con trai mà tôi thấy tuyệt vời.

Con người tôi từ khi Đồng Nhược Thiên ra đi dường như đã bị hoá đá, không thể có biến chuyển gì được nữa, dần dần bắt đầu mọc ra sâu rồi. Tôi có thể cảm nhận rõ ràng rằng phần nào đó của đời tôi đã bị người đàn ông kia mang đi.

Cảm giác trái tim rung động và chịu đựng, có thể yêu hèn mọn, khóc âm thầm, tất cả đều dờ dang.

Có khi dễ dàng rung động trước một người, nhưng lại toàn chùng bước, càng tiến về phía trước càng lo sợ sự thật được công bố. Chắc là vì chúng ta đều đang sống trong pháp phòng lo sợ nên mới chối từ làm người chịu tội thay.

Tóm lại tôi đã kiểm điểm xong và phát hiện ra rằng không phải lỗi ở tôi, nên tôi lại vui vẻ đi ăn cơm.

Trên đường tôi gặp giáo sư Trương ở trung tâm tư vấn tâm lý của trường. Thầy là bạn thân với sếp tôi. Tôi chạy lên nói chuyện với thầy vài câu, thầy bảo chứng trầm cảm của cô em gái tôi nghe chừng nặng lên chút ít.

Đó là câu trả lời tôi đã sớm nghĩ tới, tôi thở dài nói: “Ngày trước nó thường xuyên than ngắn thở dài, thỉnh thoảng lại khóc lóc, lần này lại còn tự tử, haiz, nó thật đáng thương”.

Thầy nghiêm khắc nói: “Bệnh trầm cảm này khi phát tán đến mức nặng có thể thường xuyên xuất hiện suy nghĩ muốn chết, có thể là tự sát hoặc tự thương”.

“Giống như Hemingway[1] ạ?”.

[1] Ernest Miller Hemingway: là một tiểu thuyết gia một nhà văn viết truyện ngắn và là một nhà báo người Mỹ. Năm 1961, vài ba tuần trước sinh nhật lần thứ 62 của mình, ông đã chết tại nhà riêng ở Ketchum, Idaho, sau khi tự nã đạn vào đầu mình bằng một khẩu súng săn.

Thầy thở dài một tiếng nói: “May là học ngành Văn học, quãng đời còn lại của ông phải áp dụng phương pháp điều trị ECT[2], nhưng mà thầy vẫn nghĩ là em gái em nên viết cái gì đó, có khi lại trở thành Hemingway thứ hai ấy chứ”.

[2] ECT là phương pháp điều trị bằng xung điện hay còn gọi là liệu pháp choáng điện, là phương pháp điều trị bệnh trầm cảm hiệu quả nhất.

Tôi tròn mắt, không đưa ra ý kiến gì, hỏi: “À, thế bố mẹ em có nói gì không ạ?”.

“Thầy khuyên là nên cho Dụ Lộ uống thuốc để không chế bệnh không bị nặng hơn. Nay Dụ Tịch, sao mà hai chị em em đối ngược nhau nhiều vậy? Em thì tính cởi mở, Dụ Lộ thì xem chút nữa đã chết, sao mà khác nhau nhiều thế?”.

Tôi ngẩn ra một lúc, cười cười nói: “Thực ra cũng chẳng có gì khác đâu ạ, ha ha”.

Thực ra mà nói Dụ Lộ vốn không nên bị như thế, nó lúc nhỏ đáng yêu lắm, ảnh ở nhà vẫn còn lưu giữ lại khoảnh khắc huy hoàng một thời ấy.

Nhiều khi tôi không hề trách bố mẹ tôi thiên vị, tôi hồi nhỏ phải nỗ lực bao nhiêu thì tôi đều cố gắng bấy nhiêu, mãi cho đến năm lớp sáu[3] mới được đeo khăn quàng đỏ, so với tôi thì Dụ Lộ cứ như một thiên sứ vậy.

[3] Ở Trung Quốc lớp sáu mới là năm cuối tiểu học.

Năm bảy tuổi nó đã vào đội nghệ thuật Tiểu Đình Hương, học piano, lĩnh xướng, học thì giỏi đến mức khiến người ta ghen tỵ. Mặc dù hai đứa tôi nhìn khá giống nhau nhưng từ nhỏ đến giờ, mọi ánh mắt hay yêu thương đều được dành cho nó.

Vậy mà bây giờ mọi thứ lại thay đổi, ánh mắt của mọi người đổ dồn vào tôi, còn tình thương của bố mẹ vẫn dành cho nó.

Tục ngữ đã nói rồi, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều, Dụ Lộ như thế, bố mẹ tôi dường như phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Bữa tối ăn chẳng thấy ngon miệng gì, tự nhiên tôi lại thấy nhớ cô em gái.

Vậy là tôi bắt taxi về nhà, gõ cửa một hồi chẳng thấy ai ra, đành lúi chòm chìa khoá lâu lắm rồi không được dùng đến, mở cửa thấy mọi thứ quăng lung tung bành trên sàn, búp bê này, cả sách vở nữa.

Trong nhà chỉ bật mỗi ngọn đèn vàng, nhìn cứ như là trong rừng rậm vậy.

Bố mẹ tôi ngồi trên sofa thở dài, tôi vội hỏi: “Có chuyện gì vậy ạ?”.

“Em con làm chị giúp việc tức quá bỏ đi rồi”.

Tôi “ồ” một tiếng, chẳng nói chẳng rằng nhặt các thứ lên ghế. Mẹ tôi bắt đầu than thở: “Em con đúng là nóng tính, chị giúp việc thì cũng không được học hành tử tế, lại mở xem sách của em con, thế là nó mới nổi cơn tam bành nói những câu khó nghe làm cho chị giúp việc tức quá bỏ đi luôn”

“Tìm người khác vậy”.

“Làm gì mà dễ dàng thế, khó lắm mới tìm được một người giúp việc nhanh nhẹn, thôi vậy, đành tìm người khác chứ biết sao”.

Bố tôi châm điếu thuốc, hút vài hơi mới quay sang hỏi tôi: “Con về làm gì vậy?”.

Tôi ngược mắt nhìn, trong làn khói thuốc tôi thấy bố tôi khẽ chau mày, dấu ấn thời gian đã lộ rõ trên khuôn mặt ông. Một nhân viên nghiên cứu quèn bưng bưng khí thế một thời đã leo lên được vị trí vạm vỡ người nay cũng đã già yếu rồi.

“Con về lấy ít đồ”. Ngoài cái lý do này ra tôi không biết tìm lý do nào khác.

Cửa phòng Dụ Lộ vẫn đóng im ỉm, tâm sự của nó, bí mật của nó và cả cuộc đời nó dường như bị nhốt trong không gian chật hẹp ấy. Bỗng nhiên tôi vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, tôi không tốt gì nhưng cũng còn hơn nó.

Lúc ấy tôi nghĩ, nếu như Dụ Lộ muốn tự tử, nhất định tôi sẽ không ngăn cản, vì tôi hiểu nó, cũng giống như tôi đã từng như thế.

Tôi vội tạm một vài bộ quần áo rồi đi, mẹ đang gọi điện thoại nên tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi chạy lên tầng, gõ cửa nhà bố mẹ nuôi.

Cô Lý ra mở cửa, trong phòng toàn mùi hoa quả, bố nuôi tôi nói: “Dạ Tịch à, mau lại ăn dưa hấu này”.

Tôi nói: “Ái chà, sang thế cơ ả, đào ở đâu ra vậy bố?”.

Mẹ nuôi giải thích: “Bố con làm phẫu thuật xong, người ta đem biếu, chuyển từ Hải Nam đến đây”.

“Đảo Hải Nam có dưa hấu ả? Cũng ngọt đấy nhỉ?”.

Bố nuôi ăn xong, vứt vỏ đi rửa tay, vừa đi được nửa bước liền quay đầu nói với tôi: “À này, Tịch Tịch, bố nói cho con biết nhé...”, ông đứng lại ngược nhìn trần nhà nói: “Vừa định nói với con cái gì nhỉ?”.

Ông quay lại ghế, nhặt vỏ dưa lên, ngồi trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu: “Chịu, không nhớ ra nổi, khi nào nhớ ra thì nói với con sau”.

“Trí nhớ của bố con càng ngày càng kém rồi”. Mẹ nuôi tổng kết một câu như thế: “À, phải rồi, chị em gọi điện tới nói muốn giới thiệu người yêu cho Tiểu Quyên Tử, hỏi xem ở viện có cậu nào ổn không”.

Rửa tay xong bố nuôi lại ngồi bên cạnh tôi nói: “Tôi không có thời gian đâu, bà có lòng thì tự tìm lấy nhé”.

“Khoa mình thì chẳng có ai được cả, à, khoa ngoại không phải có cậu tên Cố Tông Kỳ sao, tôi hay thấy mấy cô bé trong khoa mình bàn tán về cậu ấy, ông thấy thế nào?”.

Tôi không muốn Cố Tông Kỳ làm anh rể nuôi đâu, nên tôi lập tức cướp lời bố nói: “Anh ta có bạn gái rồi”.

“Ồ, sao mà con biết vậy?”.

“Cao Y Thần nói”.

Mẹ nuôi nghĩ một lúc nói: “Con nói mẹ mới nhớ tới chỗ Cao Y Thần có một cậu khá ổn, mai mẹ đi hỏi chủ nhiệm khoa xem sao, nhưng mà Cố Tông Kỳ có người yêu rồi thì thật tiếc”.

Không cần tốn quá nhiều sức, tôi đã loại bỏ được tình địch đầu tiên trong mối quan hệ giữ tôi và Cố Tông Kỳ.

Nhưng sau đó tôi lại thấy hối hận, đáng lẽ ra tôi nên xúi chị Tiểu Quyên Tử theo đuổi Cố Tông Kỳ.

Rồi sau khi loại được bạn gái của anh ta, tôi lại xúi một cô nàng khác vào PK[4] với chị ấy, sau khi tranh nhau mãi tổn thất n lần, tôi sẽ giống như nước Mỹ thời thế chiến thứ hai, cuối cùng sẽ làm chủ thế giới, độc chiếm Cố Tông Kỳ.

[4] PK là thuật ngữ xuất hiện trong game, chỉ việc tranh đấu tay đôi với nhau.

Tôi vuốt vuốt cằm, thấy thật hối hận, nhưng mà tôi chỉ tưởng tượng thôi cũng đã thấy vui.

Xem ti vi một lát, tôi đứng dậy chào bố mẹ ra về, bố nuôi nói muốn đưa tôi về vì tối ông còn có cuộc hội chẩn, tôi cũng vui vẻ bắt taxi cùng ông về viện. Tôi quyết định đến khoa ngoại tìm Cố Tông Kỳ, mặt mồm một chút để anh bán lại quyển sách cho tôi.

Mấy ngày nay tôi có mặt ở khoa ngoại khá nhiều nên các y tá ở đây cũng chẳng thấy lạ gì. Từ ngoài hành lang bước vào tôi nghe thấy hai y tá vừa bưng thuốc vừa nói chuyện: “Hôm nay, khi cô bé phẫu thuật cắt ruột thừa giường 73 xuất viện, cứ đòi ôm bác sĩ Cố của chúng ta bằng được đấy”.

Tại tôi lập tức dựng lên nghe ngóng.

“Sau đó thì sao?”.

“Bác sĩ Cố đứng đơ ra đấy, cứ như là bị hoá đá ý. Lúc đấy chủ nhiệm khoa cũng có mặt, chúng tớ phá lên cười, nhưng mà cô bé đó mới mười bốn tuổi, có ôm một tý cũng chẳng sao”.

“Trời, cậu không biết là bọn trẻ bây giờ dậy thì sớm lắm à?”.

“À này, hôm nay có bác sĩ nội trú mới tới phòng cấp cứu là ai vậy? Nghe bọn họ nói là đẹp trai lắm”.

“Tớ cũng không biết, hình như tên là Đồng Nhược Thiên”.

Tôi chớp chớp mắt, coi như không biết chuyện, bước tới văn phòng.

Nhưng chưa tới, tôi dừng chân ở cầu thang đối diện thang máy, rút điện thoại mãi mới tìm được số của Đồng Nhược Thiên, tôi nhấn hỏi anh ta: “Anh được điều về bệnh viện Đông Hoa rồi à?”.

Nhưng tôi không đủ dũng khí gửi tin nhắn đi, cũng hơn ba năm rồi tôi không liên lạc với anh ta.

Trên đời này có một loại người chính là tôi đây, dù có bị tổn thương nặng nề trong tình yêu thế nào đi nữa thì trước mặt người khác vẫn cười nói ra vẻ không sao, nhưng sau đó lại chọn mình trong lớp băng tuyết dày, không chịu đón nhận ánh nắng mặt trời.

Có thể vẫn còn hy vọng, nhưng thứ tình cảm mãnh liệt dường như đã bị cháy cạn rồi.

Tôi nhìn chằm chằm vào màn hình, đột nhiên có tiếng quen thuộc cất lên: “Điện thoại rất ngon sao?”.

Quay đầu lại nhìn, quả là không phụ niềm mong đợi của tôi, là Cố Tông Kỳ. Anh nở nụ cười ảm áp, tôi cố nhếch môi cười, cảm thấy câu nói đùa của anh sao mà hiểm thế chứ: “Ăn vào sẽ gây khó tiêu hoá, tắc ruột đấy”.

“Nếu như em ăn vào thì anh lại lấy ra cho em”.

Anh ngẩn ra một lúc rồi nói: “Hay là đổi thứ khác đi, anh có kẹo này...”. Anh rút trong túi áo ra mấy chiếc kẹo Alpenlibe cho tôi.

Tôi không nhận, cứ trân trân nhìn anh, tâm trạng rất phức tạp.

Anh cứ đưa tay ra như thế, rồi khẽ thở dài nói: “Dạ Tịch à, đừng giận nhé”.

Tôi đâu có giận gì, nhưng vẻ mặt tôi chắc chắn là rất buồn cười, chỉ là tôi thấy ghét bác sĩ.

Thực sự là rất ghét, là bác sĩ luôn luôn ngồi cũng có thể ngủ, thiếu sự hài hước, không có thời gian rảnh rỗi, lúc nào cũng xếp công việc lên trên hết, cả đời sẽ chỉ nói suông mà không thực hiện được lời hứa.

Thế nhưng, tôi lại thích bác sĩ, khiến tôi rung động cũng là bác sĩ, có thể dỗ dành tôi nguôi giận cũng là bác sĩ.

Tôi vừa định nói gì đó thì trước mặt như bao trùm lớp ánh trắng mờ ảo, bất giác nhìn qua thấy một bóng dáng quen thuộc biến mất đằng sau cánh cửa thang máy.

Tôi không lên tiếng, nhưng anh ta chính là bạn trai cũ của tôi, đang đứng cùng bố nuôi tôi.

Khoảnh khắc đó, mặt tôi trở nên bình tĩnh lạ thường.

Mấy cái kẹo của Cố Tông Kỳ được trở về trong túi như ban đầu, anh cẩn thận dò ý tôi: “Hay là vào phòng ngồi một lát, uống cốc nước đã nhé”.

Tôi bước theo anh vào văn phòng, lần này chẳng có mấy người ở trong đó, chỉ có hai bác sĩ nội trú và ba bốn sinh viên thực tập đang túm tụm với nhau, thảo luận gì đó trên máy tính.

Anh bước tới hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

“Bác sĩ Cố à, bệnh nhân giường 56 nợ tiền viện phí hơn một trăm vạn tệ rồi, trời đất ơi, chúng em đang choáng quá đây”. Cô sinh viên thực tập kéo chuột xuống nói: “Anh xem hoá đơn này này, tiền thuốc đã nợ hơn ba mươi vạn tệ rồi”.

Tôi cũng mò đến xem, đúng là khiến người ta phát hoảng.

Cố Tông Kỳ nhìn qua rồi bảo cô ấy kéo xuống xem: “Thử xem phí phẫu thuật là bao nhiêu?”.

“Chỉ có hơn năm nghìn tệ thôi, không thể như thế được”.

Anh cười cười, nói ầm ỹ: “Thế nên mới nói chữa bệnh ở Trung Quốc là phải chữa bằng thuốc chứ không phải chữa bằng kiến thức và kỹ thuật của bác sĩ, đúng là quá xa rời hiện thực”.

Vị bác sĩ nội trú lập tức tiếp lời: “Hằng ngày, chúng ta tới kiểm tra phòng bệnh, kê đơn, viết bệnh án, giúp bệnh nhân bao nhiêu việc như thế mà cũng chỉ được ba tệ, còn bác sĩ tâm lý một ngày đã được ba nghìn tệ, thật là không phải”.

Mọi người đều thở dài.

Một bác sĩ khác cầm quyển tạp chí tiếng Nhật đưa cho Cố Tông Kỳ hỏi: “Câu này có nghĩa là gì?”.

“Có nghĩa là phần tiếp giáp giữa đoạn giữa và đoạn cuối của tá tràng bị rò”.

Tôi thấy ngạc nhiên nên quay sang nhìn anh, anh lại cười tươi, rất thẳng thắn khiêm tốn. Đến lượt cô nàng thực tập quay qua ngọt ngào hỏi: “Bác sĩ Cố học tiếng Nhật từ khi nào vậy?”.

“Ngày trước”.

“Chắc ngày trước đi du học Nhật Bản, học tại khoa Y trường đại học Tohaku”.

Anh gật đầu, vẫn giữ vẻ mặt điềm đạm, tôi hỏi nhỏ: “Là bệnh viện cử đi à? Tu nghiệp?”.

“Đại học anh cũng học bên đấy, sau đó ở lại học thêm vài năm rồi mới về nước”.

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra vấn đề, thảo nào mà mấy năm nay tôi độc chiếm bệnh viện Đông Hoa mà không biết đến vị bác sĩ này, hoá ra là hàng ngoại à, nhưng tôi lại tò mò hỏi: “Thế sao anh lại về nước làm bác sĩ làm gì, bên Nhật không phải đãi ngộ và vị trí của bác sĩ rất cao sao?”.

Cố Tông Kỳ xoa xoa trán, nói khẽ: “Cái này à, dẫu sao thì cũng vẫn phải trở về thôi”.

Nói kiểu gì chứ, nếu hiểu theo đạo lý ấy của anh thì con người sống có ý nghĩa gì, đáng nào cũng chết mà. Cố Tông Kỳ cũng thấy câu nói này của mình có chút ngớ ngẩn, lại hơi bôi bác, nên anh nhìn tôi một cái, chẳng nói thêm câu gì, cầm quyển bệnh án lật ra xem.

Quyển bệnh án được kẹp vào kẹp sắt, đột nhiên tôi lại nổi tính tò mò muốn thử xem có kẹp tay được không, vừa cầm lên thì Cố Tông Kỳ cất tiếng hỏi: “Mà em tới đây có việc gì vậy?”.

Tôi không để ý thì “phập”, cái kẹp đã kẹp chặt ngón tay tôi lại, tôi xuýt xoa kêu: “Ồi mẹ ơi, đúng là kẹp xịn, hàng tốt giá tốt, đem tặng cho khoa xương dùng để cố định được đấy”.

Cố Tông Kỳ lập tức chau mày hỏi: “Không sao đấy chứ, cái này đâu phải cho em chơi hả?”.

Tôi hơi tỏ vẻ giận dữ, chợt cô y tá nói gọi: “Bác sĩ Cố à, bệnh nhân giường 29 muốn xuất viện”.

Anh “ừ” một tiếng, phía bên cạnh cậu sinh viên thực tập liền mở hồ sơ bệnh nhân ra xem: “Giường 29, nam, hai mươi bảy tuổi, hai ngày trước thực hiện phẫu thuật cắt ruột thừa, là bệnh nhân của bác sĩ Hàn, dự định ngày mai xuất viện”.

“Bệnh nhân nói ngày mai là lễ mừng thọ tám mươi tuổi của ông nội, xuất viện là việc không may mắn lắm, nên kiên quyết đòi bây giờ xuất viện”.

Anh nghĩ một lúc rồi bảo: “Để tôi qua xem sao, nếu như không có vấn đề gì thì có thể làm thủ tục xuất viện cho anh ta”.

Anh đứng dậy, hai sinh viên thực tập cũng hớn hờ chạy theo, tất nhiên có cả tôi.

Sau khi kiểm tra, Cố Tông Kỳ nói với y tá: “Không có vấn đề gì, bệnh nhân hồi phục rất tốt, có thể làm thủ tục xuất viện được rồi”.

Chàng thanh niên nghe thấy vậy vội nhảy ngay xuống giường, đứng bên cạnh có lẽ là bạn gái cũng vội vàng đưa quần áo cho anh ta. Cố Tông Kỳ còn dặn dò thêm: “Nên ăn nhiều đồ ăn chứa chất xơ, ăn nhạt thôi, các loại thịt cá có tính kích thích thì không nên ăn, chú ý nghỉ ngơi, không nên vận động quá sức”.

Lúc đó tôi thấy đôi ấy ngấm cười hiểu ý, biểu cảm rõ ràng khiến người khác phải suy nghĩ.

Cố Tông Kỳ và hai sinh viên thực tập không để ý, vẫn thao thao bất tuyệt.

Nên tôi quay mặt đi chỗ khác, cố gắng nhịn cười, lông mày cũng phải nhăn lại và không ngừng chớp mắt.

Ra khỏi phòng, Cố Tông Kỳ hỏi tôi: “Vừa nãy em cười gì vậy?”.

“Em có cười đâu”. Nhưng rõ ràng tôi vẫn đang cười, càng cười càng không nhịn được, “Em cười gì nhỉ? Bệnh viện là nơi nghiêm túc thế này”.

Anh cũng bó tay, đi đến hành lang anh nói với tôi: “Em ý, trong đầu không biết nghĩ toàn những cái gì nữa”.

Hoá ra anh đều biết hết, tôi còn nghĩ Cố Tông Kỳ lúc nào cũng nghiêm chỉnh thế nhất định sẽ là một con búp bê trong sáng cơ, thế nên tôi mạnh dạn nói: “Ê, ờ, Cố Tông Kỳ, câu anh nói có nghĩa bóng, thảo nào mà người ta hiểu sai đi”.

Về mặt anh có chút bối rối hỏi: “Anh đã nói gì rồi?”.

Phục anh sát đất rồi, nói một thôi một thời hoá ra là tôi tự cười một mình.

Đôi mắt sáng ngời của anh cứ nhìn tôi mãi, rồi anh sụt sùi than thở: “Dạ Tịch à, anh thấy em càng ngày càng giống con mèo ranh mãnh nhà giáo sư Trần, lát nữa phải bảo giáo sư đưa em về dạy bảo thêm thôi”.

Câu nói này sao mà đong đưa thế chứ, nghĩ mà sượng nên tít cả mắt lại. Đột nhiên nhớ ra ngày xưa bố mẹ nuôi tôi cũng nuôi mèo, cực ghê gớm, cực ranh mãnh. Có một lần chị Tiểu Quyên Tử đem nó tới bệnh viện, nó làm cả bệnh viện rối tung hết lên.

Sau đó bị dì Lý đem về quê, rồi mất tin tức luôn, thảo nào mà Cố Tông Kỳ cũng biết chuyện.

Vậy là tôi nổi điên, trợn mắt nhìn anh nói: “Anh mới là mèo ý, cả nhà anh...”, vẫn chưa nói hết câu thì anh đưa tay ra.

Trong tay anh là chiếc áo blouse trắng có in chữ “Bệnh viện Đông Hoa”, tôi thấy hơi lạ, Cố Tông Kỳ cười nói: “Lát nữa đoàn ICU và khoa ngoại sẽ sang hội chẩn, nếu em có nhã hứng thì có thể đứng một bên xem, im lặng là được”.

Đây là lần đầu tiên tôi mặc áo blouse, thấy vui sướng lạ thường, nhớ đến phim Code Blue không rõ là tập nào bác sĩ Kosaku cũng thực hiện phẫu thuật mổ bụng mà trước nay chưa từng làm. Khi anh ta mở túi lấy ra bộ trang phục phẫu thuật, thể hiện rõ sự tự tin của đàn ông và vẻ đẹp lạnh lùng của bác sĩ khoa ngoại. Nhìn đẹp trai vô cùng.

Tôi buột mồm hỏi thêm: “Vậy lúc nào cho em mặc bộ trang phục phẫu thuật nhé”.

Các bác sĩ ở đây đều ngạc nhiên nhìn tôi, chỉ có Cố Tông Kỳ đang chăm chú xem bệnh án nói: “Nếu như em thực sự muốn xem thì hàng tối rảnh rồi cứ tới đây, chỉ cần phòng cấp cứu có điện thoại đều là phẫu thuật cả”.

Giờ đến lượt tôi ngạc nhiên hỏi: “Như vậy được không? Không vi phạm nội quy chứ?”.

“Không sao hết”.

Cậu sinh viên thực tập ngái ngủ hôm trước nói với tôi: “Bạn gái của các thầy đều trải nghiệm cuộc sống của bác sĩ bằng cách đẩy đẩy, chỉ cần chị chuẩn bị tốt, sẽ có cơ hội nhìn thấy rất nhiều máu và những lớp mỡ cực dày”.

Tôi bắt đầu suy nghĩ thì Cố Tông Kỳ bước đến bên cạnh, lôi trong túi áo ra một cái thẻ, nhìn tôi chớp chớp, tôi giở ra thì thấy phần tên thì rõ ràng ghi là tên tôi, nhưng ở ô dán ảnh thì lại là hình mèo Kitty.

Tôi cười không được mà khóc cũng không xong, lập tức đeo thẻ lên, nhét mấy chiếc bút vào túi.

Một lúc sau đúng là bố nuôi và một đám bác sĩ tới hội chẩn, tất cả ngồi kín cái bàn bình thường dùng để ngồi ăn đồ ăn nhanh. Tôi giả bộ ngồi xuống phía dưới cùng, cách xa bố nuôi.

Sau khi hội chẩn xong, bệnh nhân được đưa đi ICU, bác sĩ các khoa khác lần lượt rời đi, thế là bố nuôi nhìn thấy tôi rồi đưa mắt ra hiệu tôi ra chân cầu thang hỏi: “Tịch Tịch à, có phải con thích Cố Tông Kỳ không?”.

Tôi lật lật cái thẻ đeo ngực hỏi: “Thẻ hiện rõ ràng vậy sao ạ?”.

“Ngoài Tần Chi Văn ra, bố chưa thấy con quần ai đến thế”.

Tôi vẫn muốn chối, bố nuôi cắt lời: “Không phải con bảo là cậu ấy có bạn gái rồi à?”.

Trong tiềm thức tôi không hề cảm giác rằng Cố Tông Kỳ đã có bạn gái, nên tôi xúi bố nuôi: “Vậy bố đi hỏi giùm con xem, nếu đích thân anh ta nói có rồi thì con sẽ không tấn công bữa bãi nữa”.

Bố nuôi rõ ràng không phải là chuyên gia mắng này, ông nói: “Hỏi sao cơ?”.

“Kiểm một lý do nào đó, ví dụ như, Tiểu Cố à, cháu có người yêu chưa vậy? Vợ thầy muốn giới thiệu cho cháu một cô đấy. Những câu kiểu đấy dễ bịa ra thôi mà bố”. Tôi thở dài nói: “Bố à, bố và mẹ đúng là không cùng một đẳng cấp”.

Tôi thấy bố nuôi lải nhải với Cố Tông Kỳ một lúc rồi đi. Tôi về văn phòng bác sĩ, treo áo lên, thấy có tin nhắn của bố nuôi nói: “Không có”.

Tôi cứ trần trần nhìn vào màn hình, khẽ giơ nắm đấm lên, trong lòng thầm rú lên: “Yeah! Yeah!”.

Đoán được là Cao Y Thần lừa nên lúc đầu tôi cũng chẳng tin lời anh ta lắm.

Ba năm qua đây là khoảnh khắc mà tôi thấy vui nhất, mùa xuân của đời tôi lúc nào cũng đến sau mùa thu, sắp tới rồi, sắp tới rồi.

Tôi vui đến mức ra về mà không thèm chào tạm biệt, quên mất mục đích tới hôm nay là phải dùng mọi kế để giành bằng được quyển sách Cố Tông Kỳ cho tôi mượn.

Sau này lấy cuốn sách đó làm tín vật, đặc điểm nhận biết hai thành phần trí thức giống nhau.

Không biết tự khi nào ngoài trời đã bao phủ lớp sương mờ mịn, ánh đèn cũng chìm trong làn mưa, biến thành một chấm nhỏ như ánh trắng trên trời, giống như đàn đom đóm bay nhảy trên bãi cỏ ven hồ mùa hạ. Cánh tay trần của tôi có thể cảm nhận rõ sự ẩm ướt ấy.

Cuối cùng cũng có thể tạm biệt em thu vàng và đón chào bà cô mùa đông rét buốt dài lê thê.

Bỗng thấy đằng sau có ai đó gọi tên tôi, quay lại thì thấy Đồng Nhược Thiên đứng đó. Sau bao nhiêu năm, khi tôi gần quên đi tất cả, thì anh ta lại xuất hiện gọi tên tôi.

Anh ta bước tới, áo blouse trắng, quần đen, chân đi giày vải, phong thái của một bác sĩ cấp cứu.

Tôi cất tiếng trước: “Chúc mừng anh, phần đấu bao nhiêu lâu cuối cùng cũng đã được danh chính ngôn thuận quay trở lại bệnh viện Đông Hoa làm việc rồi”.

Anh ta chẳng nói được lời nào.

Lau cánh tay ướt mưa, trời cũng lạnh đi một chút, tôi lại nói lời động viên anh ta: “Thôi anh cứ cố gắng ba năm, sau ba năm thì leo lên vị trí bác sĩ chính, giống như anh Cao Y Thần ấy”.

Anh ta vẫn không nói gì, chỉ nhìn tôi.

Tôi chẳng bình tĩnh được nữa, bình thường tính đã nóng vội, điên nhất là khi người khác đứng cả ngày mà chẳng nói được câu nào, tôi quay lưng định bước đi.

Lúc này anh ta mới lên tiếng: “Dạ Tịch, anh xin lỗi!”.

“Xin lỗi cái gì?”. Tôi quay lại nhìn thẳng vào mắt anh ta hỏi.

“Anh không biết lần trước em vì anh mà tự tử...”.

Tôi nghe vậy mà máu dồn lên, mắng cho anh ta một trận: “Trời, anh cho rằng anh là ai chứ? Tôi tự tử vì anh? Tôi thất tình nên muốn chết hả? Anh nghe ở đâu ra vậy? Anh tự tin thái quá rồi đấy. Anh lại còn có mặt mũi tới đây để xác minh à? Được tôi nói cho anh biết nhé Đồng Nhược Thiên, đó là vì tôi không ngủ được nên uống hai viên thuốc ngủ, kết quả đang yên đang lành lại bị mẹ tôi đưa tới phòng cấp cứu. Anh nói có phải tôi cười không được mà khóc cũng không xong không? Tôi tự tử vì anh? Thôi anh đừng có tự cho rằng mình tốt bụng nữa đi”.

“Anh nghe đây nếu hôm đó tôi đã biết sẽ có ngày hôm nay thì tôi nhất định sẽ uống hẳn một trăm viên cho chết luôn, tôi chết rồi để anh không phải tới đây làm nhục tôi như thế?”.

Tôi nói một tràng xong thấy lòng thoải mái hơn nhiều, bước đi không thèm quay lại nhìn.

Tối đó, tôi ghé vào quán Mc'Donalds gọi một chiếc hamburger đùi gà, một cốc Sprite to, nhai bằng hết chỗ đá trong cốc.

Tôi ghét nhất là người khác đem mấy cái chuyện vợ vắn đấy gán vào tôi, càng ghét nghĩ tới mấy chuyện đó. Cũng vì chuyện đó mà tôi biến thành Godzilla khủng rồi.

Tôi là một người yêu thể diện thà chết chứ không khuất phục, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành. Sau khi việc đó xảy ra, suốt một năm trời tôi phải tránh đi qua bệnh viện Đông Hoa, tôi thấy xấu hổ lắm.

Tôi là Dụ Tịch yêu quý bản thân mình nhất, không phải sao?

Tôi ăn no căng bụng rồi mới về ký túc xá, toàn thân chứa đầy CO₂, cần O₂ gấp để trao đổi hô hấp.

Đầu hơi quay quay, những việc xảy ra trong quá khứ dồn về, lần lượt xuất hiện trong đầu, mà tôi đang cưỡng ép bản thân nhớ về những hồi ức ấy.

Sau ngày hôm đó ba hôm, tôi không ngủ đủ giấc. Chia tay với Đồng Nhược Thiên, thời gian đầu không thấy có gì là đau khổ, khó vượt qua, chỉ là thấy thời gian trôi sao chậm chạp thế, mỗi giây mỗi phút tôi đều nhớ tới anh ta, tôi muốn kể cho anh ta những chuyện hàng ngày, rằng hôm nay tôi đã làm những gì, ăn gì thì tôi mới hoảng sợ nhớ ra là chúng tôi đã chia tay.

Tự nhiên tôi thấy quãng đời của mình dài đằng đẵng không thấy điểm kết thúc ở đâu.

Đánh mất một thứ quan trọng trong cuộc đời, cũng giống như chiếc sạc điện thoại dùng đã rất lâu một ngày bỗng dưng biến mất, tôi bắt đầu thấy đau khổ thực sự, nổi đảng cay trào dâng tự đáy lòng. Và tôi không thể ngủ ngon.

Không hề có nước mắt, thà rằng khóc thật to, khóc đến khi mệt nhoài mà thiếp đi, còn hơn là chết trong im lặng thế này.

Các bạn cùng phòng thì bận rộn tìm việc, tôi về quách nhà ở. Ba ngày không chợp mắt, người chẳng còn chút sức lực nào, tôi ngâm mình trong nước ấm rồi lấy lọ thuốc ngủ mẹ nuôi kê cho.

Thực ra lọ thuốc ấy chỉ đựng có mười viên, nhưng đã bị tôi uống dần còn có hai viên. Tôi muốn mình ngủ một giấc ngon lành nên đã uống nốt hai viên còn lại.

Cơn buồn ngủ lập tức tràn tới, mọi sự mệt mỏi cuối cùng cũng đã biến mất, trước mắt là một vườn hoa trắng và rồi tôi không còn biết gì nữa.

Đến khi tỉnh lại tôi thấy mình đang ở trong một khung cảnh ồn ào, còn nghĩ chắc mình đang nằm mơ, tôi lơ lơ mở mắt nhìn, mí mắt nặng đến mức chỉ nhìn thấy khuôn mặt của mẹ tôi, bà đang chăm chú nhìn tôi.

Thế là tôi hoảng hốt bừng tỉnh hỏi: “Con đang ở đâu thế này?”

Cô y tá đứng bên cười nhẹ nhàng nói: “Trong bệnh viện, người tự tử được cứu sống lại tất nhiên là phải trong bệnh viện rồi”.

Tôi hoang mang hỏi: “Ai tự tử cơ? Cứ uống thuốc ngủ là tự tử à?”.

Tất cả mọi người đều dồn mắt về phía tôi, vẻ mặt rất quái đản. Tay tôi còn đang được truyền nước, sau đó có một vị bác sĩ bước tới nói: “May là chưa rửa ruột, tôi cũng nghĩ cô không sao, thôi dọn dẹp đồ rồi đi đi”.

Cô y tá “ừ” một tiếng dài rồi hỏi: “Thế sao gọi cô ấy rõ lâu mà không tỉnh?”.

Tôi nhìn cô ta nói: “Cô thấy ai ba ngày không ngủ, uống hai viên thuốc ngủ mà đòi một chốc lát là có thể tỉnh dậy không?”.

“Cô làm gì mà những ba ngày không ngủ?”, cô y tá tỏ ra hiền dịu hơn nhiều giúp tôi tháo bỏ ống truyền nước.

Lúc đó tôi thấy cái mồm mình cũng trơ thật, nói ra mà thấy chỉ muốn đánh chết tôi lúc đấy: “Tôi thất tình, hi hi, nên mới không ngủ”.

Mọi người xung quanh chuyển từ thái độ kỳ quái sang đồng tình với tôi. Tôi mặc quần áo và khi bước ra khỏi phòng cấp cứu thì nhìn thấy một bác sĩ trông ngốc nghếch đáng yêu.

Về nhà ngủ cả một ngày, khi quay về trường thì thấy các bạn đang buôn chuyện có một nữ sinh trong trường tự tử vì tình. Tôi nghe mà thấy diên tiết. Bọn họ nói: “Thật đáng thương cho cô ấy, người yêu đòi chia tay, cô ấy uống cả một lọ thuốc ngủ, khó khăn lắm được bệnh viện trường mình cứu sống. Bây giờ chắc cô ấy cũng đáng thương lắm, không biết có bị đưa vào viện tâm thần không nữa?”.

“Nặng đến thế cơ à? Liệu có phải thần kinh không bình thường không?”.

Nghe đến đây tôi lại muốn nhảy dựng lên, thế là tôi cố gắng nở một nụ cười thân thiện hỏi: “Cô bạn đấy là ai vậy?”.

“Chẳng biết, tớ cũng nghe chỗ khác đồn thế, chắc là bên bệnh viện giữ bí mật đấy”.

Giữ bí mật cái quái gì chứ, tôi đến phổi cũng sắp nổ tung rồi đây. Cái này rõ ràng là được thêm mắm thêm muối rồi cố tình tung ra cho mọi người biết, kết quả là tôi đã trở thành đứa con gái thần kinh không bình thường đáng thương trong mắt mọi người.

Tôi lại đau khổ lắm nhắm rằng tôi chính là đứa con gái thần kinh không bình thường, chính là cái đứa tự tử vì tình và tôi lại mất ngủ.

Không ngủ được, tôi trèo lên giường bật máy xem Code Blue, xem đến đoạn Kosaku cấp cứu cho một công nhân bị cây thép đâm vào, khi huyết áp bệnh nhân tụt xuống rất thấp thì anh ta ra tay đâm một cái.

Bệnh nhân liền khỏi ngay.

Tôi bắt đầu thấy bối rối, mình đang làm cái gì đây nhỉ? Xem đi xem lại mấy lần, thấy tư thế đấy thật đẹp, quyết định ghi lại câu hỏi đó dùng để làm những câu hỏi tiếp cận Cố Tông Kỳ.

Sau đó càng xem tôi lại càng khóc, nhất là khi đến cảnh Kosaku ôm bà nội. Thấy anh ôm người bà nhân hậu muốn mua thật nhiều quà vật cho cháu nội, người bà ấy sau khi bị lấn vì tuổi già khiến tôi cảm thấy thật là một người phiền phức và tôi đã khóc.

Giây phút ấy, bác sĩ Kosaku của Code Blue không còn là người lạnh lùng, thông minh hoàn hảo nữa, mà là một người chân thật, một đứa trẻ có chút ích kỷ.

Vậy Cố Tông Kỳ thì sao? Tự nhiên tôi lại nhận ra là những gì tôi nhìn thấy chỉ là vẻ bề ngoài của anh mà thôi.

Còn tôi nữa? Tôi là một Dụ Tịch như thế nào? Là đứa hay cười hay đùa, hay là đứa hay khóc và lạnh lùng đến mức ích kỷ vô tình?

Phải muộn lắm tôi mới đi ngủ, may là vừa đặt lưng có thể ngủ được ngay, gần trưa tôi mới mò dậy, thấy điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của bố nuôi.

Thấy kỳ lạ nên không chờ thay quần áo tôi gọi lại luôn cho ông. Ông vội vàng nói với tôi: “Tịch Tịch à, tối qua bố quên không nói với con, à, cái điện thoại con mua cho bố bố không biết gửi tin nhắn thế nào, loay hoay mãi mới gõ được hai chữ “không có”, bố thấy nó không dễ dùng như cái cũ của bố, lúc nào con mang đi sửa cho bố nhé”.

Tôi chỉ đành ngắt lời ông nói: “Bố à, nói chuyện chính đi nào, sau cái chữ “không có” đấy bố định gõ thêm những cái gì?”.

Nhắc đến đây bố nuôi tôi mới nhớ ra nói: “Là cái chuyện hôm qua con bảo bố đi hỏi xem Cố Tông Kỳ có người yêu chưa ấy mà, bố đã áp dụng cách mà con bảo hỏi ra rồi. Kết quả bố lại nhớ nhầm nói thêm rằng, thế này nhé lúc nào gặp mặt con bé Tiểu Quyên Từ nhà chú. Lúc đấy bố thấy nó có vẻ khó xử lắm, nhưng mà nể mặt bố không từ chối liền bảo đồng ý, bây giờ thì bố đúng là cười hổ khó xuống rồi, bố không dám nói với mẹ nuôi con là đừng có giở trò gì, nhưng mà phía bên Cố Tông Kỳ bố cũng chẳng biết nói lại thế nào”.

Bố nuôi tôi cái gì cũng tốt, chỉ có mọi cái chỉ số tình cảm thì không đạt yêu cầu. Tôi hoàn toàn không nghĩ cách nữa, im lặng một lúc thì một suy nghĩ ranh mãnh xuất hiện trong đầu tôi, tôi bảo bố: “Thực ra chuyện này không khó, bố cứ nói với Cố Tông Kỳ là sẽ gặp mặt, còn phía chị Tiểu Quyên Từ thì bố đừng nói gì cả, đến lúc đó con tới là giải quyết xong hết”.

“Con làm được không vậy?”.

Nói thật là tôi cũng chẳng chắc, việc không mấy đạo đức như thế này quả là lần đầu tiên tôi làm, nhưng mà tôi cũng không thể biểu không Cố Tông Kỳ cho chị Tiểu Quyên Tử được, người con trai mà tôi thích nhất định tôi phải làm cho phần trăm lợi khỏi tay giảm xuống mức thấp nhất chứ.

“Không vấn đề gì đâu bố, nhưng mà bố này, nếu như bố thực sự muốn mọi chuyện không sao thì đừng có mà nhờ mồm nói ra điều gì nhé”.

“Ừ ừ!”.

Vậy là hai bố con nói chuyện một hồi lâu và cả hai đều cười nhẹ nhõm.

Thời gian hẹn là chiều ngày kia, vừa may là Cố Tông Kỳ không phải đi làm, nhiều thời gian rảnh. Máy ngày hôm nay tôi bận đến nỗi chẳng có thời gian tới làm phiền anh, vừa vội đi nhanh tới chỗ hẹn tôi vừa đoán già đoán non xem mấy hôm nay rảnh rồi thế liệu anh có nhớ tới tôi hay không.

Thời tiết không được đẹp lắm, mặc dù trời đã bớt sương mù nhưng hơi nước vẫn đọng lại trong không khí, vừa ẩm ướt vừa lạnh buốt, lạnh đến thấu xương.

Tôi cảm ghét kiểu thời tiết như thế này, nó khiến tôi tụt hết cả nhiệt huyết.

Điểm hẹn là quán cà phê trang nhã, hay nói thẳng ra là sẽ tốn ít tiền. Nhóm học văn học Anh – Mỹ chúng tôi được một ông chủ giàu có dẫn dắt, nên cũng khá thích thú với bữa trà chiều.

Thực ra là tôi muốn ăn món trứng ốp ở hàng này, và cũng muốn làm thế nào đó để không phải tiêu tiền của mình.

Cố Tông Kỳ đã tới, từ ngoài cửa sổ tôi đã thấy anh ngồi ở bàn trong góc, yên lặng đọc sách. Tôi đoán rằng dù tôi có không bước vào thì anh cũng sẽ ngồi ở đó cả ngày, kiên trì đọc cho hết quyển sách.

Tôi nhìn anh một lúc, rồi thấy quá giờ hẹn được năm phút, mà anh vẫn ngồi đó, chăm chú đọc.

Mang theo người đàn ông này đúng là một cách nghĩ khó thực hiện, tôi đẩy cửa bước vào, em nhân viên phục vụ ngoan ngoãn nở nụ cười chào tôi, lúc này Cố Tông Kỳ mới chịu ngẩng đầu lên, và tôi bắt được ánh mắt ngạc nhiên của anh, còn có chút gì đó vui mừng nữa.

“Dạ Tịch, sao lại là em chứ?”.

Áo sơ mi kẻ xanh nhạt, quần màu tối, rất đơn giản nhưng hơi khác so với khi không khoác trên người chiếc áo blouse trắng, một khí chất rất đặc biệt, chút mới mẻ kiểu trường học, toát lên vẻ thư sinh.

Tôi cười cười, cố gắng giấu đi vẻ mặt sắp lộ tẩy nói: “Do bố nuôi em nhầm lẫn, vừa này chị Tiểu Quyên Tử gọi điện thoại đến kể hết sự tình với em, nhưng mà chị ấy thấy hơi ngại nên bảo em tới xin lỗi anh”.

Đây gần như là lời nói dối theo đúng bản năng của tôi, vì khi gặp anh thì toàn bộ những gì tôi chuẩn bị để nói đều đã bay sạch rồi.

Anh bảo tôi ngồi xuống, nụ cười vẫn treo mãi trên khoé môi: “May là em tới, nói thật là anh cũng không thấy thoải mái chút nào, em bảo hai người chẳng quen biết gì tự nhiên gặp nhau nói chuyện, cảm thấy cứ sao sao ấy”.

Tôi ngẫm đắc ý may là mình đã gặp anh từ trước chứ không phải cái kiểu gặp nhau như đi xem mặt một cách kỳ quặc và không thể lý giải.

Thấy quyển sách anh đặt trên bàn tôi liền hỏi: “Sách gì thế anh?”.

Anh giơ lên cho tôi xem, toàn là tiếng Nhật: “Là một cuốn sách nói về chữa trị bệnh ung thư dạ dày giai đoạn cuối, hay lắm”.

Tôi lắc lắc đầu nói: “Em lại không hiểu gì hết”.

“Nếu như em có hứng thì anh sẽ nói qua cho em nghe, chỉ những thứ rất cơ bản thôi”, anh nhìn xuống đưa tay lật lật sách, rồi cười hỏi tôi: “À thế em muốn ăn gì hay gọi đồ uống gì đi”.

Tôi liếc mắt nhìn qua menu rồi nói: “Trứng ốp đi ạ”.

“Có gọi gì uống không? Hay là uống trà vậy, tốt cho dạ dày”.

Tôi gật đầu rồi thấy mình ngồi chẳng thoải mái gì, mặc dù ở đây có món ăn ngon mà tôi thích, trước mặt lại là anh chàng điển trai nhưng sao lại có một cảm giác kỳ kỳ.

Và tôi đã hỏi Cố Tông Kỳ như thế này: “Cố Tông Kỳ, anh có thích nơi này không?”.

Anh có chút không để tâm nói: “Hả, gì cơ? À, cũng được, hay phết.”

Tôi cảm thấy anh đang có chuyện gì đó: “Anh sao vậy?”.

Anh cười gượng nói: “Mặc dù nói ra điều này không phải lúc, nhưng mà hôm nay lúc làm việc anh gặp phải chút phiền phức. Trong một ca phẫu thuật vì cắm ống vào tâm thất phải nên bệnh nhân bị suy tim”.

“Có phải là sự cố không?”.

“Thực ra bệnh nhân không hề biết, hơn nữa ở bệnh viện việc cắm ống vào tâm thất phải cũng không phải là ít gặp, mọi người đều ngầm coi đó là sự cố rồi. Nhưng mà bệnh nhân đáng thương lắm, cấp cứu hồi lâu mới cứu được”.

“Vì thế nên tâm trạng anh không vui à?”.

Anh cười cười: “Thực ra cũng chỉ là một phần thôi, vừa nãy anh qua thăm mộ ông nên trong lòng thấy khá nặng nề”.

Lúc đó, tôi cảm giác Cố Tông Kỳ cũng là một đứa trẻ, một đứa trẻ có gia đình.

Thế nên nghĩ một lúc tôi nói với anh: “Cố Tông Kỳ, em đưa anh tới một nơi”.

Dứt lời tôi chợt hiểu ra rằng, yêu một người là cảm giác yêu chứ không phải trạng thái yêu.

Giống như vừa nãy, nhìn thấy anh tôi thấy rất vui, nhìn anh trầm lặng không vui như thế tôi cũng thấy buồn. Và tôi bây giờ, muốn làm cho anh thấy vui vẻ hơn một chút, tạm quên đi những phiền não, đau thương kia.

Rất đơn giản, chỉ là muốn làm chút gì đó cho anh, chính là thứ cảm giác ấy.

Cái cảm giác yêu một người đơn thuần như thế, cũng chỉ là một ước muốn xa xỉ rằng làm cho người ở trước mặt mình mãi mãi vui vẻ, luôn nở nụ cười.

5. Chương 5: Quen Với Sự Cô Đơn

Thành phố này chứa đựng biết bao nhiêu bí mật, trong đó có rất nhiều bí mật là của riêng tôi.

Những khi rảnh rỗi tôi thường một mình đi dạo loảng quảng từ đầu này sang đầu kia thành phố. Mặc dù ở đây có rất nhiều toà nhà cao tầng, nhưng cũng có nhiều vùng hẻo lánh thanh tịnh, nơi lắng đọng những thứ chẳng bao giờ thay đổi dù thời gian có thấm thoát trôi đi.

Trong những con ngõ nhỏ có màu rêu xanh, có màu vàng nhạt của hoa nhài, có màu xanh mơn mẫm của lá cây, có những mái ngói cổ xưa và cả những tượng sư tử không còn nguyên vẹn trước cửa nhà. Dấu ấn thời Minh – Thanh tràn ngập khắp nơi, khiến ta cảm thấy mình như đang ở một thế giới khác.

Đi hết con ngõ nhỏ đấy, đến cuối đường là một nhà thờ cổ kính.

Rõ ràng người như Cố Tông Kỳ hàng ngày chỉ bó hẹp cuộc sống của mình trong phạm vi bệnh viện đáng thương và học viện trường, cả quãng đời tiêu tan như thế.

Anh có chút ngạc nhiên trước một khung cảnh như vậy, đôi mắt sáng long lanh không ngừng nhìn ra xung quanh, tôi bước vừa cười nói: “Cố Tông Kỳ à, đừng vội, sau này có thời gian anh sẽ từ từ ngắm nhìn chúng”.

Anh có vẻ không hiểu lời tôi nói, tôi nhún vai bảo: “Sau khi anh về hưu, hàng ngày ôm ấm trà, ăn trưa xong nằm trên xích đu nghỉ ngơi một lát, rồi ra bàn đá giữa vườn gọi mấy ông bà hàng xóm đến làm vài ván mạt chược”.

Nghe tôi nói vậy, anh lại trả lời rất thành thật: “Anh không biết chơi mạt chược”.

Tôi thấy nản, liền sửa lại: “Vây chơi tú lơ khơ vậy”.

“Anh cũng chẳng biết chơi”.

Tôi tròn mắt, đang nghĩ không biết anh chàng này đang chơi tôi hay là thế nào thì nghe anh nói: “Nhưng anh biết đánh cờ tướng, cờ vây, ở một nơi thanh bình như thế này rất thích hợp để tĩnh tâm”.

“Mỗi khi không tập trung học hành em đều đi tàu tới chỗ đây, cứ đi mãi, cuối cùng tới được chỗ này”.

Hơi nước ẩm ướt khiến màu xanh của chiếc lá thường xuân như sắp chảy ra vậy. Trên đỉnh nhà thờ có một chiếc đồng hồ, cứ chẵn giờ là nó lại dinh doong điểm chuông.

Bức tượng thánh Jesus cũng có phần cũ nát, thứ duy nhất được bảo tồn nguyên vẹn từ năm trăm năm là những cánh cửa sổ kính ngũ sắc.

Ánh chiều vàng vọt, những tấm kính màu phản chiếu lại ánh hoàng hôn, dẹt lên những mảnh màu sắc mỹ lệ.

Buổi lễ được bắt đầu từ sớm, rất nhiều người đến đây, có người là những con chiên thành tâm tới làm lễ, có những người chỉ là khách đến thăm nhà thờ như tôi và Cố Tông Kỳ. Tôi chỉ hàng ghế cuối cùng nói khẽ với anh: “Ngồi tạm xuống đây, đừng suy nghĩ gì cả”.

Tôi không ngồi cùng anh. Cảm giác là một thứ huyền diệu, có những niềm vui thì cần người khác chia sẻ niềm vui sẽ tăng gấp bội, nhưng có những sự cô đơn cần một mình mới có thể thấu hiểu.

Rất nhiều người đang hát, tôi không biết hát, nghe rất nhiều lần mới cất tiếng hát nhắm theo. Nhìn bà cụ ngồi bên cạnh, khuôn mặt đầy thành khẩn, cầu Thượng đế phù hộ cho gia đình và đứa cháu bệnh tật của bà.

Có một câu là tự mình cảm nhận rất đúng, giống như nếu bạn không tới bệnh viện thì bạn sẽ không bao giờ biết được rằng hoá ra có biết bao nhiêu người bản thân đang bị dày vò trong bệnh tật; cũng giống như nếu bạn chưa bao giờ tới nhà thờ thì cũng chẳng bao giờ biết được lòng người yếu đuối biết bao nhiêu.

Tôi dễ dàng đem bệnh viện và nhà thờ nối lại với nhau, hai sự vật khác nhau về bề ngoài nhưng bản chất là tương tự nhau.

Nhưng rõ ràng là so với bệnh viện thì nhà thờ thần thánh hơn nhiều, nhưng Thượng đế không cứu sống được con người và bác sĩ cũng không phải thần thánh.

Lễ cầu nguyện kết thúc, mọi người lần lượt ra về. Tôi liếc qua thấy Cố Tông Kỳ vẫn yên lặng ngồi đó nhìn về phía trước, hình như đang nghĩ gì. Tôi không tới làm phiền anh, mà lúi điện thoại ra xem, lại thấy có tin nhắn.

Là Tần Chi Văn nhắn tin, cậu ấy muốn tôi đi ăn cơm cùng, bởi vì cậu ấy bị nghi ngờ là gay nên vội vàng muốn tìm bằng chứng để minh oan.

Tôi rất muốn phá lên cười nhưng mà phải cố nhịn, đến tôi cũng không biết có phải cậu ấy bị như vậy không, huống chi là người khác.

Tình bạn giữa tôi và cậu ấy đã được hai mươi ba năm rồi, bắt đầu từ khi chúng tôi lên hai.

Tôi nhắn lại: “Được thôi”. Từ khi cậu ấy trở về cái nơi gọi là “nhà” thì giữa chúng tôi có chút xa cách, giữa hai đứa dường như chẳng có cái gì gọi là bí mật cả. Vì gần đây có hiện tượng băng tan nên lần này có thể được mệnh danh là hành trình phá băng.

Tôi đang tán phét với Tần Chi Văn thì thấy có người ngồi xuống bên cạnh, quay ra thì thấy Cố Tông Kỳ, anh hơi ngẩng đầu, bàn tay nắm lại tựa vào chiếc ghế hàng trước, vẻ rất thư giãn nói: “Nơi này thật tuyệt vời”.

Tôi cúi đầu tiếp tục nhấn nốt cái tin nói: “Vâng, em rất thích chỗ này, rảnh rồi đến đây”.

Vứt điện thoại vào túi, cười tươi: “Anh thấy vui là được”.

Những mảnh màu phản chiếu qua ô cửa kính, chiếu lên bầu không khí ẩm ướt, ánh nắng hắt vào khuôn mặt anh như trở nên trong suốt, anh khẽ nhắm mắt lại, lần đầu tiên tôi phát hiện ra đuôi mắt anh thật dài.

“Cảm ơn em, Dụ Tịch”.

Tôi thấy mình như làm được một việc gì đó rất vĩ đại, nên trong lòng thầm hô lên: “Yeah!”.

Chuẩn bị ra về mới biết trời mưa phùng từ bao giờ, hạt mưa mảnh mai, kéo dài như sợi tơ.

Cố Tông Kỳ bật ô bảo tôi: “Lại gần đây một chút, cẩn thận kéo ướt hết”.

Theo bản năng tôi khoác túi sang bên phải, thận trọng nép vào gần anh, bước từng bước thật khó khăn. Vì vừa phải che cho tôi nên từng bước đi của anh cũng rất chậm, đầu tôi trở nên trống rỗng, mưa càng ngày càng to.

Bỗng nhiên tay tôi chạm vào tay áo anh, chỉ là cái chạm rất nhẹ mà thôi. Dưới cơn mưa lạnh lẽo mà tay anh lại nóng rực như thế. Cố Tông Kỳ dừng bước, nói với tôi về khó xử: “Dụ Tịch à, em đừng cách xa anh như thế chứ”.

Hoá ra tôi càng để ý thì càng cách xa anh hơn. Mưa nặng hạt hơn nữa, ô chỉ có một cái mà tôi càng đi lại càng cách anh xa, không phải vì bước theo không kịp mà là vì tâm lý.

Lúc này tôi mới phát hiện ra mưa nhỏ ướt vai áo anh, chiếc áo màu xanh nhạt cũng sắp bị ngấm ướt hết rồi.

Lúc này đây tôi mới thực sự nhận ra rằng mình không phải là một Dụ Tịch chỉ toàn mơ ước đoạt bằng được Cố Tông Kỳ về tay mình. Biết bao nhiêu sự tự ti và mâu thuẫn tích tụ bấy lâu trong tôi vào một lúc nào đó lại không chế thần kinh một cách kỳ quái.

Chẳng lẽ tôi yêu anh thật sao? Thế nên mới tự ti và mâu thuẫn theo bản năng như vậy, trái tim ấy hết sức thận trọng.

Nhưng tôi chẳng có nhiều thời gian mà nghĩ ngợi, Cố Tông Kỳ gọi tôi: “Dụ Tịch, không còn sớm nữa đâu, đi nhanh lên nào”.

Giây phút ấy, tôi thấy nụ cười của anh, cánh tay anh chạm vào tôi, ấm áp. Một chút chần chừ tôi đưa tay ra vịn vào tay áo anh, đầu óc quay cuồng nói với anh: “Cố Tông Kỳ, chỉ là em lâu rồi không ở cạnh con trai nên cũng quên nhiều điều, chứ không phải em muốn tránh anh đâu”.

Lúc ấy tôi nói loạn cả lên, chẳng biết mình đang nói gì nữa, cứ như là đang thanh minh vậy, hoặc đó là một ám chỉ ngấm với anh.

Anh chỉ cười cười, chẳng nói gì hết, nhưng cũng không từ chối việc tôi bấu vào tay áo anh. Tôi nghĩ, xét theo một góc độ nào đó thì phần nhiều là Cố Tông Kỳ chẳng có chút tình ý gì với tôi, phần ít thì là muốn chiều theo ý tôi.

Về sau nghĩ lại thực ra cũng thấy câu thanh minh đấy cũng là suy nghĩ thật trong lòng tôi.

Cuối cùng trước khi trời tối chúng tôi cũng về tới bệnh viện, Cố Tông Kỳ dẫn tôi tới nhà ăn dành cho nhân viên bệnh viện ăn cơm. Vừa đúng là giờ ăn, người đông, đi đi lại lại nhìn chóng cả mặt, có người biết Cố Tông Kỳ, có người biết tôi, hỏi đi hỏi lại cũng chỉ có hai câu.

“Dụ Tịch, người yêu đấy à?”

“Không phải đâu”. Tôi cười đáp nhưng trong lòng tôi thầm thêm một câu: “Sau này sẽ”.

Cũng có người hỏi Cố Tông Kỳ: “Bạn gái đấy hả? Sao nhìn quen thế nhỉ”.

Anh chỉ cười và trả lời rất dứt khoát: “Không phải”.

Tôi nhìn anh, lúc đó thấy lòng rất bộn bề, nhưng tôi cũng không thể mong gì anh nói câu “ừ”, tôi cần chuẩn bị về tâm lý.

Trong màn hơi mù mịt, giữa những câu chào hỏi thân thiện hay lạnh lùng đó, tôi thấy có ai đó rất thân quen, ánh mắt anh ta cứ nhìn về phía tôi.

Nếp ăn uống của tôi phải nói là rất tốt, chẳng nói câu gì, cứ thế mà và thức ăn.

Cố Tông Kỳ cũng chẳng nói, tôi nhận thấy anh là một người rất cần mẫn, không những trong lĩnh vực công việc hay học thuật, mà đến nói chuyện bình thường cũng không cầu thả chút nào, tôi đoán rằng những người đã từng du học Nhật Bản thì tính cách phần lớn khá thật.

Nhớ tới bộ phim Code Blue, tôi liền hỏi: “Cố Tông Kỳ, anh nói xem khi bệnh nhân bị tụt huyết áp, sao bác sĩ đâm một cái vào ngực?”.

Anh đặt đĩa xuống, nhìn tôi chăm chú nói: “Khi bệnh nhân lên cơn đau tim, tim có thể ngừng đập, ngoài việc thực hiện hô hấp nhân tạo thì có thể đâm một cái vào vị trí một phần ba phía dưới xương ngực”.

“Xương ngực? Là ở đâu cơ?”.

Tôi thấy anh đưa tay ra rồi lại rút lại luôn, không hiểu là vì nóng hay vì hành động vô tình vừa nãy mà mặt anh hơi đỏ, anh quay mặt đi nói: “Dạ Tịch à, em đi mượn một cuốn về giải phẫu học về rồi anh sẽ nói cho em nghe”.

“Thế còn tiêm không khí là sao?”

“Là tiêm không khí vào tĩnh mạch, nếu như lượng không khí tiêm vào ít, phân tán đến các mao mạch trong túi phổi, kết hợp với các huyết sắc tố, hoặc là phân tán dày đặc tới túi phổi sẽ được đẩy ra ngoài thông qua hô hấp, như thế sẽ không bị sao hết. Nhưng nếu lượng không khí bị tiêm vào nhiều và với tốc độ nhanh, mà vì tim đập nên có thể khiến không khí và máu ở tim trộn lẫn với nhau tạo thành lớp bọt lớn, khi tim co bóp làm tắc động mạch phổi dẫn đến đột tử”.

Bộ não tôi đang dần tiêu hoá đồng kiến thức khó hiểu này, rồi điện thoại của Cố Tông Kỳ reo lên, có bệnh nhân không được ổn định lắm nên họ gọi anh qua kiểm tra.

Vì thế một mình tôi ăn nốt chỗ cơm còn lại, bưng khay cơm đổ vào thùng thu dọn. Có thể là vì mãi để ý tránh bị trượt chân, thoáng bên cạnh có bóng ai đó, tay tôi va vào tường, tê rần.

Tôi ngẩng lên nhìn, hoá ra là cô y tá tôi đã gặp bên khoa ngoại, là một người rất kiêu, nói giỏi và làm cũng giỏi, cô ta cười cười xin lỗi, tôi cũng chẳng để ý.

Nhưng đằng sau có người gọi tên tôi, rồi hỏi: “Dạ Tịch, số điện thoại của em vẫn thế chứ?”.

Tôi đặt khay cơm xuống, vung tay, nhướn mày nói: “Anh cứ gọi thử vào là biết ngay, hoá ra ba năm trời chẳng gọi lần nào, Đồng Nhược Thiên à, anh đúng là kẻ cặn tình cặn nghĩa”.

Tôi biết anh ta vốn độc mồm, chỉ là lòng thấy xấu hổ với tôi nên không thể cố ý xả tức được.

Quả nhiên tôi là người đay nghiến trước, nên anh ta cũng chẳng khách sáo mà đáp trả: “Cố Tông Kỳ là niềm vui mới của em đấy à?”.

Hoá ra mọi người tuy không nói mà lòng đều để ý đến điều đó à, ngay cả cái tên khốn Đồng Nhược Thiên cũng biết, tôi thấy cứ lấp liếm mãi thì càng không được nên tôi mới thản nhiên mà vô vai anh ta nói: “Chẳng sao hết, cho dù tôi có bao nhiêu niềm vui mới đi chẳng nữa thì anh vẫn là mãi là tình cũ của tôi, điều này thì anh nhất định phải tin”.

Về mặt của anh ta như bị sét đánh.

Bao nhiêu năm, tôi đã quên mất cách giao tiếp với con trai, đến tư thế khi hôn cũng quên mất rồi, nhưng tôi vẫn còn cái mồm nhanh nhẩu này để đối diện với những chuyện không vui trong quá khứ.

Trước mặt Cố Tông Kỳ tôi luôn tỏ ra rất ngốc nghếch, đó là vì tôi thích anh ấy. Còn đối với Đồng Nhược Thiên tôi lại ác mồm như thế là vì tôi đã quên anh ta.

Giây phút đó tôi bắt được ánh nhìn từ mắt anh. Đó là một ánh mắt không quen thuộc, trước giờ tôi chưa bao giờ gặp, nhưng nhận thấy nó rất khác với trước kia, cảm giác anh không bao giờ coi tôi là con ngốc như trước được nữa.

Nhớ lại tôi, một con búp bê nhanh mồm nhanh miệng của ba năm trước, nhưng luôn thua trước cái lưỡi độc địa của Đồng Nhược Thiên.

Có lần nhờ anh ta tới thư viện mượn sách hộ tôi, anh ta lại bảo: “Tự thân vận động thì mới cơm no áo ấm được”.

Tôi nghĩ câu nói đó đúng là rất có lý, nhưng trong lòng thấy ghét, nên vẫn “hứ” một tiếng trước khi đi.

Anh ta chẳng thèm ngẩng đầu lên, châm chọc tôi: “Hứ gì mà hứ, chỉ có lợn mới hứ hứ thôi”.

Khi ấy tôi đúng là kẻ ngớ ngẩn, đứng trân trân nhìn anh ta, không cãi lại được câu nào. Nếu đổi lại là bây giờ, cái tên khốn đày mà dám nói với tôi kiểu vậy, nhất định tôi sẽ nói một câu đại khái như thế này: “Tên đáng chết kia, đừng có nói càn, cứ liệu đấy”.

Tôi bây giờ càng ngày càng thờ ơ hơn rồi.

Sau khi chia tay với anh ta, tôi dần lấy lại được phong độ nhiệt tình hăng hái ngày xưa.

Trước khi thi tiếng Anh cấp tám, tôi vào QQ nhóm than thở với các anh em về kỳ thi đầy bi đát. Sau khi gõ ra một tràng mới phát hiện hoá ra là mình đang nói một mình, bọn họ chẳng ai tỏ ra chút đồng tình nào, cuối cùng cũng có được một cậu học tiếng Nhật vào hỏi tôi: “Ồ đâu?”

Tôi trả lời: “Ở đây”.

Cũng may là cậu ấy có chút đồng cảm nói: “Giờ ạ, hồi đấy cậu học tiếng Nhật có phải tốt hơn không, dễ lắm, tớ đây qua cấp một từ lâu rồi”.

Lại gửi đi cái biểu tượng coi thường nói: “Lại còn phải nói, tiếng Nhật mà, là body language thôi”.

Câu nói này khiến mọi người trong nhóm vốn đang tàu ngầm cũng phải nổi lên, tôi tiếp tục hỏi: “Tốt nghiệp xong, cậu định làm gì? Bán đĩa lậu hả?”.

Cậu ấy hưng phấn nói: “Tớ sẽ sang Nhật học vẽ tranh hoạt hình”.

Tôi “ồ” lên nói: “Ừ, đi học đi, rồi sau này về vẽ tranh hentai[1] chấn hưng văn hoá nhé”.

[1] Là một từ tiếng Nhật mang nghĩa là “không bình thường” hay “hư hỏng”, là nghệ thuật mang tính khiêu dâm của Nhật Bản.

Cậu ấy vừa lau mồ hôi vừa nói: “Dụ Tịch à, càng ngày cậu càng dè dặt”.

Tôi tìm được cảm giác của việc làm tổn thương người khác nên nói: “Đâu có, phải nhìn loài người phát triển toàn diện bằng con mắt khoa học chứ”.

Có người khác thêm vào: “Dụ Tịch à, cậu đúng là phát triển cái TMD[2], bị Đồng Nhược Thiên kích động nhiều quá hả?”

[2] Viết tắt của cụm từ (Tāmāde), có nghĩa xấu, chửi bậy.

Tôi bảo: “Ừ, tớ chia tay với hắn ta rồi, ai có học vấn, tuổi trẻ tài cao đến cửa tớ đi nào”.

“Xin kiếu vì bọn tớ đây không có khả năng nhé”.

Đồng Nhược Thiên nhìn tôi, khoé môi khẽ nhếch lên, rất đẹp, giống như lần đầu tiên tôi gặp anh ta. Khoé môi cong cong anh ta bình thần nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Dụ Tịch, em thay đổi nhiều quá”.

Tôi cảm nhận sâu sắc, vội nói luôn: “Thu hoạch lớn nhất của tôi trong mấy năm nay chính là trở thành một đứa con gái suốt ngày nhốt mình trong ký túc, nói ra thì tôi vẫn phải cảm ơn anh, nhưng mà gần đây tôi khá thẹn nên không mời anh ăn cơm nữa, nói vài ba câu là được rồi”.

“Thế anh mời em ăn cơm vậy”.

Tôi chớp chớp mắt nói: “Thôi cảm ơn, Khổng tử đã nói rằng không ăn đồ người ta bố thí, Mạnh Tử cũng đã bảo Khổng Tử nói rất đúng”.

“Đó là Mạnh Tử nói thôi mà”.

Sự nhần nại của tôi cuối cùng cũng đến giới hạn, tôi nói: “Anh đi mà quan tâm xem ai nói, thích ai nói thì nói, liên quan gì tới tôi”.

Anh ta dứt hai tay vào túi quần, đằng sau lưng mưa ngớt dần ngớt dần. Gió thổi mưa hắt vào mặt tôi, buốt lạnh, anh ta cất tiếng cười, đôi mắt dịu xuống: “Dụ Tịch, chúng ta vẫn là bạn chứ”.

Và tôi bắt đầu thấy đau đầu, cố nhớ lại xem tôi đã từng làm bạn với anh ta lúc nào.

Trên thực tế, hai chúng tôi tốt nghiệp cùng một trường cấp ba. Đến năm lớp mười một tôi mới từ Đức trở về, nhầm lẫn kiểu gì mà lại xếp tôi ngồi vào hàng cuối cùng của lớp tăng cường, sau tôi tham gia vào kỳ tuyển chọn sinh viên[3] khối ngoại ngữ của trường thì mới thoát khỏi kỳ thi đại học.

[3] Kỳ tuyển chọn sinh viên là một chính sách tuyển sinh mới của hệ thống giáo dục đại học Trung Quốc. Kỳ thi thông qua hai hình thức thi viết và phỏng vấn để tuyển sinh vào trường.

Đồng Nhược Thiên ngồi trước mặt tôi, ngẩng đầu lên là thấy chiếc lưng thẳng, bờ vai gầy mảnh, hàng mi cong của anh ta. Dưới ánh đèn đều có thể nhìn thấy rõ vô cùng.

Lúc ấy tôi chỉ mãi nhìn hàng mi của anh ta, mà anh ta lại cao quá, nên tôi chỉ có thể nhìn cái bóng của anh ta.

Nhưng anh lại có thể che ánh mắt của thầy cô cho tôi và tôi có thể thần nhiên mà ngủ, đọc truyện hay chơi game.

Mãi cho đến khi kỳ thi đại học kết thúc, tôi cũng chẳng nói với anh ta được mấy câu. Hồi đó tôi đã rất ít đến trường, cả ngày toàn tụ tập với Tần Chi Văn ăn chơi nhảy múa, về cơ bản thì nửa cuộc đời này tôi dành phần lớn cho ăn và ngủ.

Tôi và Đồng Nhược Thiên chưa từng làm bạn với nhau, trong ngôi trường này cũng chỉ là mối quan hệ gặp nhau là gật đầu chào rất bình thường. Vào đại học, trong một buổi học tự chọn, có người chuyển một tờ giấy đến tay tôi, trong khi vị giáo sư tâm lý học đang thao thao bất tuyệt trên bục giảng rằng: “Trong trường hợp đồng tính nam phía bị động và đồng tính nữ phía chủ động thì đều là đồng tính đích thực”.

Tôi mở tờ giấy ra xem, tìm tôi như ngừng đập vài giây, dưới ánh đèn vàng chữ anh ta như đang nhảy nhót, huyền ảo trước mặt tôi: “Dụ Tịch, làm bạn gái anh nhé”.

Nhưng anh ta đâu có nói là thích tôi đâu, tôi trả lời: “Thử xem sao”, kết quả tôi thử cái đã phải đền cả bản thân.

Cho nên lúc ấy tôi gượng gạo trả lời: “Vậy thì ta thử xem”.

Dáng anh ta vẫn bay bổng nhẹ nhàng như thế, sợi tóc trước trán gió thổi bay bay, khuôn mặt có một cảm giác mơ hồ anh ta nói: “Dụ Tịch à, thực ra...” Rồi lại ngừng lại, “Thôi bây giờ có nói ra điều này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, dấu sao em nói chúng ta có thể làm bạn là anh đã thấy rất vui rồi”.

Tôi sợ nhất là người ta tấn công bằng sự nhẹ nhàng như thế, chỉ đành ‘ờ’ một tiếng, anh ta liếc nhìn đồng hồ rồi chào tôi ra về.

Thấy trên cái bàn vừa nãy tôi và Cố Tông Kỳ ngồi ăn, chiếc ô vẫn dựng ở góc tường cạnh ghế tôi ngồi, chiếc ô màu xanh dựa vào bức tường trắng trông thật nhức mắt.

Tôi nhớ ra khi Cố Tông Kỳ về mưa khá to, thế mà tôi không biết rằng anh ta cố ý để ô lại cho tôi.

Tôi cúi xuống nhặt chiếc ô rồi bật nó lên.

Ngoài trời mưa bay mịt mù, tôi cầm ô về ký túc xá.

Tắm rửa xong xuôi, chẳng có việc gì nên tôi lướt web chơi.

Đúng lúc thấy Cao Y Thần cũng đang trên mạng, lâu lắm không gặp anh ta rồi. Tôi vào chào anh ta một tiếng rồi kể với anh ta chuyện Đồng Nhược Thiên, anh ta im lặng một cách thần bí một lúc rồi nói: “À, cậu ấy hối hận rồi đấy”.

Tôi chỉ cho là anh ta đang trêu tôi: “Thôi đi, lúc đấy anh ta bảo là sẽ không bao giờ hối hận, anh đừng đùa nữa”.

“Đàn ông con trai rất hèn, chia tay thì nói lạnh thế nhưng sau đó sẽ hối hận, giống như con chó Pug vậy, sẽ cầu mong em quay đầu lại”.

“Tuyệt đối không thể nào”.

“Miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo, là người thì ai cũng có thể”.

Tôi im lặng, sau đó anh ta lại nhảy vào nói: “Thế sao mà em biết được là cậu ấy sẽ không hối hận?”.

“Nếu là em, thì trong trường hợp đấy em nhất định sẽ không hối hận”.

“Nam nữ khác nhau em ơi, anh là đàn ông anh hiểu. Nhưng mà Dự Tịch này, em định xử lý thế nào?”.

Tôi nghĩ một lát rồi gõ ra mấy chữ: “Qua loa cho xong chuyện”.

Đợi một lúc lâu mà không thấy anh ta nói gì nữa, vô tình tôi nhấp vào nhật ký QQ của anh Cao Y Thần, chẳng có cái gì, tôi vốn nghĩ là sẽ có một đồng bình luận của các cô nàng, ai dè trống rỗng.

Chỉ có một bài viết rất ngắn: Con trai và con gái trong thành phố này, sự mê hoặc quá nhiều, biến cố lại quá lớn, chẳng có ai cam tâm tình nguyện làm tấm đệm kê hay thu dọn bãi chiến trường và cũng chẳng có ai tình nguyện cô đơn hay tránh xa chuyện tình ái cả. Nhiều khi, sự thay đổi của lăng tử, không phải là vì một ai đó, mà chỉ là đến lúc hẳn ta muốn thay đổi, thì khi ấy người đó lại xuất hiện.

Tôi nghĩ ngợi, càng nghĩ càng không hiểu ông anh Cao Y Thần này.

Đang định hỏi anh ta về bài nhật ký ấy, thì anh ta gửi tin tới, tôi vừa đọc lập tức thoát khỏi QQ ngay.

“Dự Tịch, làm bạn gái anh được không?”

Đầu tiên là tôi thấy anh ta chẳng có chút sáng tạo gì, điều thứ hai là không thấy sự thành khẩn từ phía anh ta, thứ ba nữa là càng thấy bản thân tôi không có thành ý.

Anh ta không nói là yêu tôi và tôi, cũng không thích anh ta.

Đến việc có thích tôi hay không mà anh ta cũng không biết, thì sao tôi lại phải làm bạn gái anh ta chứ?

Trên đời này, thứ tôi cần chỉ là dù phong cảnh có đẹp cỡ nào hay nguy hiểm cỡ nào đi nữa thì vẫn có một có một người có thể nắm chặt tay tôi, mãi không rời. Chỉ thế mà thôi.

Từ lâu tôi đã biết rằng dứt khoát chính là cách giải quyết vấn đề tốt nhất.

Nhưng bây giờ với một câu nói “làm bạn gái anh nhé” dứt khoát thế tôi lại cảm thấy phản cảm và đáng ghét.

Không phải không lăng mạn, chỉ là thái độ quá trực tiếp và tự tin như thế lại làm mất đi những cảm xúc bồn chồn khi đang yêu, không có cái cảm giác ngập ngừng không dám thổ lộ. Trong tình yêu mà quá tự tin và chắc chắn sẽ biến thành lưỡi dao sắc lém làm tổn thương đối phương.

Có thể là anh ta không yêu bạn, không thích bạn, chỉ là vì một vài lý do nào đó mà muốn biến bạn thành của mình.

Tôi quyết định sẽ che giấu tất cả những ai nói với tôi câu đấy, kể cả trong tương lai Cố Tông Kỳ có nói với tôi câu đó hay không.

Tối, nằm trên giường mà không dám mở QQ ra, điện thoại cũng để chế độ im lặng, cũng không dám nhìn vào màn hình, tôi thừa nhận là tôi sợ. Trốn tránh là tố chất nghề nghiệp của một đứa suốt ngày nhốt mình trong ký túc như tôi, vào những giây phút quyết định thì phải chống đối được.

Tôi tắt bệng điện thoại đi, trèo lên giường tiếp tục xem Code Blue của tôi, càng xem tôi lại càng thấy hối hận vì đã không học ngành y, khi Kosaku nói với bác sĩ mắt cánh tay phải Koruda Shuji: “Bác sĩ à, một danh y là gì?”

“Đáp án chỉ có thể được tìm thấy tại hiện trường cấp cứu”.

Ôm lấy cái laptop, giây phút ấy tôi rất muốn nhắn tin hỏi Cố Tông Kỳ câu với anh thế nào là một danh y. Tôi muốn tìm hiểu anh, càng muốn tìm xét anh kỹ hơn, trong lòng có một khát vọng chiếm hữu thật đáng sợ đang gặm nhấm trái tim tôi.

Điện thoại thì đã tắt máy, nên tôi lười đổ người ra giường không bật máy nữa.

Sáng hôm sau tôi cũng chẳng dám mở máy, lè mề cả sáng mò tới thư viện mượn sách. Đến khi lượn đến khu sách y học tầng bốn mới chợt nhớ ra vấn đề xương ngực hôm thảo luận với Cố Tông Kỳ.

Tôi thấy bắt buộc phải thông qua việc nghiên cứu sách vở để dò xét tình bạn giữa chúng tôi, thế nên tôi tìm mấy cuốn về giải phẫu.

Lúc đi ăn cơm, anh lớp trên thấy đồng sách đầy tỏ vẻ rất tò mò, lật trang đầu tiên ra là xương, trang thứ hai là cơ, trang thứ ba là cơ quan nội tạng, rồi âm thầm đặt chúng về chỗ cũ.

“Anh đi gọi thêm chút rau”. Nói xong vội vàng lượn mất.

Tôi khệnh khạng ôm đồng sách đẩy đến bệnh viện Đông Hoa, thấy một nhóm bác sĩ mặc áo blouse trắng, tay cầm báo cáo chẩn đoán đi ra từ thang máy, đang bước về phòng phẫu thuật, sau đó thấy tiếng bố nuôi tôi: “Mở một cuộc phẫu thuật nữa, y tá đâu? Người đi đâu hết cả rồi?”.

Ông hét hết cỡ, tôi cũng phải dựng hết tóc gáy.

Rồi từ hành lang hai ba cô y tá chạy vội vào, xin lỗi rồi rút. Đằng sau có người vỗ vai tôi hỏi: “Dạ Tịch, sao giờ mới tới? Sách gì thế này?”.

Mọi người đều quay ra nhìn tôi, tôi cũng cảm nhận được tóc tôi lại dựng hết cả lên.

Ghét thật, sao ánh mắt mọi người lại cứ đổ dồn về phía tôi thế, nhưng người vừa gọi tôi là Cố Tông Kỳ, anh chẳng để ý tới ánh mắt của người khác, cúi đầu xuống, từ từ nói: “Ồ, là mấy cuốn này à, để vào phòng cho anh nhé”.

Tôi ngạc nhiên khi nghe mấy câu đấy, chỉ “Vâng” một tiếng rồi đi vào văn phòng, vừa đi tôi vừa nghĩ thấy Cố Tông Kỳ đúng là một người rất thông minh. Tôi tới phiên anh vậy mà trước mắt người khác anh là lại tỏ ra anh là người phiên tới tôi, thực ra là giữ thể diện cho tôi.

Trong phòng chỉ có hai ba sinh viên thực tập, tôi ngồi đợi một lát thì anh bước vào, cười hỏi tôi: “Có phẫu thuật đấy, đi xem không?”.

Tôi sững đến mức nhảy căng lên: “Của anh à?”.

Anh cười: “Tiểu phẫu thôi nên anh mới được làm, phẫu thuật thoát vị bẹn, à phải rồi, giáo sư Trần tiến hành phẫu thuật, cắt u gan, còn có một ca là phẫu thuật cắt bỏ đoạn cuối ống mật chủ, ít nhất cũng phải mất mười mấy tiếng đấy, có hứng thú đi xem không?”.

Tôi cười tít cả mắt nói: “Đi chứ, nhất định là có đi”.

Anh dẫn tôi qua, y tá giúp tôi mặc trang phục phẫu thuật, đội mũ, đeo khẩu trang và đi ủng. Tôi bước đi khó khăn, quay ra thì thầm với Cố Tông Kỳ: “Có cần phải rửa tay không?”.

Đôi mắt tuyệt đẹp của anh nhìn tôi chớp: “Em đừng thò tay vào là được rồi”.

Rồi anh cúi xuống lấy xà phòng rửa tay, từ từ cái móng tay, ngón tay thon dài ngâm trong bromo geramine[4], ngâm rửa một lúc lâu mới nhắc ra lau khô bằng khăn bông, lúc này y tá tới mặc trang phục cho anh.

[4] Một loại dung dịch để sát khuẩn.

Tôi cứ ngẩn ngơ ngẩn tay anh, tự nhiên lại muốn nói với anh thật nhiều, muốn hỏi anh rằng lúc ngâm tay như thế có đau không, mỗi ngày phải rửa bao nhiêu lần, có hối hận vì đã làm bác sĩ không, trong suy nghĩ của anh thế nào được coi là một danh y?

Và tôi đã gọi anh lại, phòng phẫu thuật rộng như thế có rất nhiều cửa kính ngăn cách, nhưng vẫn nhìn thấy mọi người trong đó đều rất bận rộn, tôi bảo anh: “Cố Tông Kỳ à, lát nữa phẫu thuật kết thúc anh có thể cho em xem bàn tay của anh được không?”.

Ánh mắt anh thoáng kinh ngạc nhưng lập tức trở lại bình thường, nói: “Được”.

Cố Tông Kỳ gây mê cho một ông già tám mươi tuổi rồi tiến hành phẫu thuật thoáng vị háng, nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng mà ông già ấy hơi béo, hơn nữa cơ lại căng. Nghe cậu sinh viên thực tập đứng bên cạnh nói, vốn vết mổ sẽ không to lắm, nhưng lớp mỡ lại dày, nên kết cấu giải phẫu càng không rõ ràng, tổ chức tách rời rất khó khăn.

Không khí trong ca phẫu thuật vẫn khá nhẹ nhàng, cậu sinh viên thực tập vừa nói chuyện với tôi vừa kéo hai cái móc, tôi nhìn dáng vẻ của cậu ấy mà thấy kỳ kỳ. Cuối cùng cậu ấy không chịu được nữa tay run run nói: “Thầy Cố à, sắp kết thúc rồi chứ ạ? Lưng em sắp gầy đến nơi rồi”.

Tôi xì một cái rồi bật cười, sau đó bị y tá đuổi xuống quầy phẫu thuật. Bên cạnh là ca phẫu thuật cắt khối u gan do bố nuôi tôi tiến hành, dưới ánh đèn trắng ông đang cúi đầu xuống, phía bên kia bác sĩ gây mê cuống quýt nói: “Chủ nhiệm à, huyết áp thấp quá”.

Tôi nghĩ ông chắc sẽ hơi lo lắng chút xíu, ai dè ông nói lớn: “Nghĩ cách đi chứ, tôi trả lương cho anh là để làm việc cơ mà!”.

Đằng sau lưng vang lên tiếng cười khe khẽ, Cố Tông Kỳ bước xuống từ quầy phẫu thuật, đứng cạnh tôi ghé vào tai tôi nói thầm: “Đây là cửa của miệng của bố nuôi em đấy”. Môi anh chạm vào vành tay tôi, mê hoặc mà sexy.

Anh sang phòng phẫu thuật bên cạnh, bệnh nhân ung thư túi mật chủ, cần phải cắt bỏ nang mật, túi mật chủ, đầu tụy, tá tràng, một phần dạ dày, sau đó lại nối tụy với tá tràng, mật với ruột, dạ dày với ruột.

Cố Tông Kỳ làm trợ thủ, tôi đứng xem một ca thôi mà đã buồn ngủ díp cả mắt, nhưng vẫn phải cố theo. Kết quả là bố nuôi quay sang nhìn tôi, cô y tá đứng bên cạnh nói ca này còn phải làm khoảng một tiếng nữa, nên tôi lặng lẽ đi ra.

Về văn phòng giở sách xem, trên bàn Cố Tông Kỳ có một cuốn là Thập gia luận trang, tôi thấy khá hay, nên vui đầu vào đọc, không biết ngồi bao lâu đến khi cậu sinh viên thực tập xách đồ ăn nhanh vào, tôi mới lớ ngớ hỏi: “Mấy giờ rồi?”.

“Sáu giờ rồi”.

“Bọn họ vẫn chưa xong cơ à?”.

“Vẫn chưa, phòng phẫu thuật bên cạnh đều tắt đèn rồi, vẫn đang làm, cũng gần bảy tiếng đồng hồ rồi. À phải rồi, chị có ăn cơm không? Em gọi cho chị một suất về nhé”.

Cô y tá chạy ra từ phòng phẫu thuật gào lên: “Ôi đói chết mất”, chạy qua quầy y tá ngó đầu vào bảo: “Gọi cơm đi, tắt cả bảy suất nhé”.

Cậu sinh viên thực tập cười cười nói: “Biết rồi, còn khoảng bao lâu nữa?”.

“Đến phẫu thuật nối rồi, chắc cũng sắp xong”.

Tôi thấy rất mệt, văn phòng lại chẳng có chỗ để ngủ, nên tôi lơ lơ gục lên bàn làm việc của Cố Tông Kỳ.

Tiếng mở cửa két một cái, tiếng cậu sinh viên thực tập ở phòng bên nói: “Thầy Cố có tiền lẻ không? Em không đủ tiền ở đây”.

Tôi giật nảy mình, Cố Tông Kỳ đang đứng trước cửa, tay day day thái dương, dáng vẻ rất mệt mỏi. Anh nhìn thấy bộ dáng tiêu tụy của tôi đành nói: “Dạ Tịch à, phiền em rồi, ví anh để trong ngăn kéo bên trái ấy, bệnh nhân vừa sang ICU rồi, anh phải qua xem sao, lát nữa sẽ quay lại”.

Tôi “vâng” một tiếng, kéo ngăn kéo ra, bên trong là một chiếc ví màu đen. Sờ tay thấy rất chất, mà dáng ví cũng đặc biệt, tôi thăm thấy rất có đẳng cấp. Bước tới chỗ cậu thực tập sinh hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Đưa em năm mươi tệ”.

Tôi lật lật tìm, anh mang theo không tới bảy trăm tệ, nhưng có rất nhiều thẻ. Trong đó có một tấm thẻ rất khác tôi rút trộm ra xem, là thẻ bảo hành của Tiffany, tôi hơi bối rối liền cất đi.

Rút một tờ năm mươi tệ đưa cho cậu ấy, cậu ấy lại nói: “Thêm hai tệ tiền lẻ đi chị”.

Trong ví có một ngăn nhỏ, chắc là để đựng tiền xu, tôi mở ra xem, vật gì đó rơi ra. Là một chiếc nhẫn, màu trắng, không có bất kỳ hoạ tiết nào, chiếc nhẫn khá to, có vẻ là nhẫn nam.

Như thế nhất định có nhẫn nữ.

Tự nhiên tôi có dự cảm không tốt lắm, lặng lẽ cất chiếc nhẫn vào chỗ cũ, không nói năng gì lấy tiền đưa cho cậu ấy.

Tôi thấy lạnh, có mùi hương hoa nhè nhẹ phảng phất trong gió, hình như là mùi hoa quế trong mưa. Trên người tôi hình như vẫn còn bám mùi tanh tanh, bên ngoài trời tối đen, mệnh mệnh không bờ bến, dường như tôi không hiểu được Cổ Tông Kỳ.

Nhớ có một câu nói: “Dù là đối diện, nhưng thực ra khoảnh khắc đó không phải là bên nhau; dù là chia tay nhưng khoảnh khắc đó không phải là xa nhau”.

Đặt cái ví lên bàn, tôi đi thẳng ra ngoài.

Bên ngoài trời mưa nhỏ nhưng dày hạt, đèn xe thỉnh thoảng rọi qua. Tôi lúi lúi thoại ra gọi cho Tần Chi Văn, sờ đến mới thấy điện thoại đã tắt cả một ngày.

Cậu ấy đang ăn ở ngoài, tôi nói: “Con muỗi kia, tớ đói rồi, rất là đói, tớ đã phải đứng phẫu thuật bảy tiếng đồng hồ đấy”.

Tôi nghe thấy tiếng nâng cốc bên cậu ấy vang trong điện thoại, cậu ấy cười nói: “Tịch Tịch, cậu không phải là bác sĩ, không phải là cậu lại gây ra chuyện gì ở bệnh viện Đông Hoa đấy chứ? Sao thế? Tâm trạng không vui à?”.

Tôi nói qua loa: “Nên tớ ghét bác sĩ, rất ghét, với lại tớ đói rồi, sắp chết đến nơi rồi, cậu đến đón tớ đi, chỉ cần có cái ăn thì đi đâu tớ cũng đi theo cậu”.

Chỉ là tôi không muốn nhìn thấy bác sĩ, không muốn nhìn thấy người bác sĩ mà tôi thích.

Bên kia im lặng một lúc rồi nói: “Cậu ở bệnh viện Đông Hoa hả, đợi tý tớ qua ngay”.

Tôi đập má, thấy có một tin nhắn tới, là của Cao Y Thần: “Dụ Tịch, em có thể trốn tránh, nhưng em không thể không đối diện với nó”.

Câu nói lấp lửng, màn hình bị mưa hắt vào nên đoạn tin nhắn càng trở nên mơ hồ.

6. Chương 6: Giấc Mộng Đêm Hè

Tôi đứng ở cửa khoa khám bệnh đợi Tần Chi Văn vội vàng lao tới. Khi đó tóc tôi đã bị mưa ướt hết, dính vào ngực. Cậu ấy thấy vậy, việc đầu tiên là gạt tóc tôi ra, sau đó nói với âm thanh lạnh lẽo: “Dụ Tịch à, bệnh viện âm khí nặng nề, ấn đường trên trán là lông mày, đừng có che đi như thế, kéo ma lại nhập vào”.

Tôi nghiêng răng nói: “Nhập vào đây mau đi, tớ sẽ đi bắt nạt người ta”.

Cậu ấy cười ha hả: “Xem cái bộ dạng cậu, lại còn đòi bắt nạt người khác à. Tự mình soi gương đi có khi còn sợ phát khiếp. Thôi được rồi, đi ăn cơm thôi”.

Mưa vẫn tí tách rơi, tôi mở cửa xe cổ soi gương chiếu hậu nói: “Có phải ma treo cổ sẽ đến gần không?”.

“Có mà ma đói ấy! Thôi nhanh nào”.

Khi đó tôi nghĩ, nếu như tôi thoát ra âm khí, bị ma ám, thì hàng đêm tôi sẽ mò đến nhà Cổ Tong Kỳ, sau đó sẽ quấy nhiễu anh, không cho anh ngủ, để hôm sau anh sẽ phải đeo mắt gấu trúc đi làm.

Nghĩ đi nghĩ lại tôi vẫn thấy dê một tý cũng khá hay, thế nên tôi vui vẻ cười tươi.

Lúc nhận điện thoại của tôi Tần Chi Văn đang ăn cơm cùng bạn bè, chưa ăn xong đã phải chạy đi, đến lúc quay về bàn liền đau khổ gào lên: “Tôm tì bà của tao đâu? Bọn mày nhẩn tâm ăn hết của tao sao hả?”.

Nhóm bạn của họ đều là thiếu gia nhà giàu cả, có đứa nghịch ngợm, có đứa nhả nhận, cũng có đứa là dân giang hồ. Thấy tôi bọn họ đều hỏi: “Bạn gái đấy hả?”.

Không rõ chỉ ai nên tôi cũng thừa gió bẻ măng “ừ” một tiếng: “Ăn hải sản à, có cá nướng cay không?”.

“Em gái đúng là dân trong nghề nhỉ, ha ha, được đấy, muốn ăn gì đừng khách sáo nhé”.

Tôi cười muốn chảy cả nước mắt, tôi hỏi nhỏ Tần Chi Văn: “Bọn cậu ngày nào cũng sa đọa thế này à?”.

Cậu ấy chưa kịp trả lời thì có người đã hỏi: “Này em gái, hóa ra em là straight[1] của con muối kia đấy à? Bọn anh lại cứ tưởng nó bị gay chứ”.

[1] Straight: là thuật ngữ dùng để chỉ người yêu khác giới.

Tôi chẳng nghĩ gì trả lời luôn: “Cậu ấy không phải là gay”.

Ngẩng đầu lên thấy Tần Chi Văn cười toét nháy mắt với tôi, tôi lằm rằm trong bụng: “Cậu chết vì tội lạnh lùng!”.

Con muối này không yêu tôi, mà cũng chẳng yêu ai khác. Suốt hai mươi sáu năm nay, cậu ấy cứ mãi một mình.

Cô đơn khiến người khác khó tin.

Những năm tháng ở nước ngoài, khoảng thời gian sống nương tựa vào nhau, sao tôi lại không nẩy chút lòng ích kỷ được.

Mùa đông ở miền nam nước Đức, đẹp như trong truyện cổ tích.

Những cơn bão tuyết sau một đêm đắp đầu nóc nhà và mặt đất, xù bông mềm mại, giống như chiếc bánh puff pastry vừa ra lò. Tuyết trắng tinh giống như lớp kem sữa đổ lên trên mặt đất, đó chính là khung cảnh cổ tích đẹp nhất của mùa đông.

Có đôi giày thủy tinh của nàng Lọ Lem nhưng không có hoàng tử, có quả táo thơm ngon của nàng Bạch Tuyết nhưng nàng mãi không tỉnh dậy.

Những ký ức nơi đó, với tôi chỉ có thế.

Người giúp việc cũng là lưu học sinh, cũng mắc chứng con một, không chăm sóc được cho hai đứa trẻ chỉ nhỏ hơn cô ta vài tuổi. Hôm Noel, tủ lạnh trống hoác, còn cô ta thì đi chơi cùng người khác. Mùa đông ở Đức năm giờ trời đã tối, tôi ngồi trên ghế nói với Tần Chi Văn: “Này muối, tớ đói, tớ muốn ăn sữa chua dâu tây giống ở nhà”.

Sữa chua Đức hơi chua, tôi không thích.

Cả đời này chắc câu mà tôi với Tần Chi Văn nhiều nhất là “Tớ đói, tớ muốn ăn”. Về sau câu mà cậu ấy nhớ để nói khi tôi tới là: “Tịch tịch, cậu đói không?”

Nhưng làm gì có chuyện còn cửa hàng nào mở cửa vào ngày Noel chứ, tôi chỉ là vì bị bỏ rơi nên thấy tủi thân, thấy buồn nên mới như thế.

Tần Chi Văn lại mặc quần áo rồi ra ngoài, bên ngoài là một lớp tuyết xanh ẩm ẩm, gió lạnh tung hoành. Một mình tôi ngồi trên ghế chờ ngủ thiếp đi, đến khi mở mắt ra vẫn là không khí lạnh lẽo ấy, tự nhiên tôi khóc.

Chạy ra khỏi nhà, lao vào làn gió lạnh buốt. Trong bóng tối nhìn chẳng thấy gì, trên tầng chỉ có ánh đèn vàng vọt. Tôi không dám gọi, tôi bắt đầu sợ Tần Chi Văn sẽ bị chôn vùi trong gió tuyết. Ngồi phịch xuống chân cầu thang lắng nghe tim mình đang đập, không biết ngồi bao lâu, toàn thân bắt đầu lạnh dần, tê cứng.

Bỗng dưng có tiếng chân ai đó lên cầu thang, tôi giật mình đứng phắt dậy, Tần Chi Văn đầu đầy tuyết cười với tôi nói: “Tịch Tịch, tớ chỉ tìm được loại này thôi, không sao, chúng ta cho thêm đường vào, chắc không chua lắm đâu”.

Ngón tay cậu ấy tím tái, tôi chạm vào cậu ấy đau đến nghiến răng, nhưng cậu ấy vẫn cười: “Bà nội, nhẹ thôi chứ”.

Giây phút đó, tôi buột mồm nói: “Muối à, cả đời này chúng ta ở bên nhau được không?”.

Tôi không muốn làm em gái cậu ấy, mà muốn làm người phụ nữ của cậu ấy, thật lòng yêu và học cách chăm sóc cậu ấy.

Mười năm ấy ở bên nhau, thứ tình cảm ấy, hơn cả tình yêu, gần như tình thân, tôi nghĩ cậu ấy không thể không động lòng.

Cậu ấy xoa đầu tôi nói: “Ngốc ạ, tớ không thể ở bên cậu cả đời được, sau này cậu còn phải lấy chồng nữa”.

Cậu ấy hiểu ý của tôi nhưng không nói toẹt ra, chút hy vọng xa vời tận đáy lòng tan biến như khói mây.

Tôi cảm thấy cậu ấy thật lạnh lùng, sau này cũng chẳng thấy cậu ấy thân thiết với ai. Sau nữa, tôi về nước, cậu ấy sang Thụy Sĩ học, cách mấy năm không liên lạc với nhau. Đợi đến khi gặp lại, hai đứa tôi đã thân thiết còn hơn người nhà.

Tôi đang ngẩn ngơ thì điện thoại trong túi reo liên hồi, lôi ra xem quả nhiên là oan gia Cố Tổng Kỳ. Tôi nghĩ hôm nay quý ông không thể chơi tôi như mọi khi được, đầu tiên là âm thầm hành hạ tôi, sau đó ném cho tôi một viên kẹo.

Kẹo thì nên nhận hay không đây? Tôi nghĩ là con gái thì nên dè dặt chút, nhưng cũng không được để đàn ông con trai sợ chạy mất.

Thế nên tôi ần nút nhận cuộc gọi, rồi đưa loa nghe xuống chân, sau đó không cần biết là anh ta có nghe thấy hay không, tôi đành giả vờ nói một mình: “Hả? Anh bảo gì ở? Em nghe không rõ, ồn quá thôi, lát nữa em gọi lại cho anh sau nhé”.

Sau đó tôi dập máy.

Tần Chi Văn nhìn tôi nói: “Trời ạ, đúng là bị ma ám rồi, tự nhiên lảm bảm một mình cái gì vậy?”.

“Cái gì?”.

“Đồ buồn chuyện, ha ha”.

“Cậu nói ai cơ? Đi chết đi!”.

Ngồi đây uống cũng không ít rượu, ăn xong hội Tần Chi Văn lại đi đánh bài, vẫn là trên đoạn đường đầy các quán xanh đỏ này.

Tôi tửu lượng rất kém, uống một ty đã hơi say say, tự nhiên lại rõ lắm lời. Tôi cầm một miếng dưa vàng rồi ngồi cạnh xem bọn họ đánh bài, bọn họ thì bắt tôi ngồi kể chuyện.

Tôi kể: “Thực ra con muối kia tốt lắm, lúc nhỏ tôi đánh cậu ấy, mắng cậu ấy mà cậu ấy cũng chỉ âm thầm chịu đựng. Các anh thấy cậu con trai nào vào bếp chưa? Tôi thấy mấy món ăn ở nhà hàng không ngon bằng con muối nấu. Các anh đã bao giờ ăn thử món gà cung bảo cậu ấy nấu chưa?”.

Những người khác “oa” lên, tôi nói tiếp: “Chưa chứ gì, cậu ấy không để gì mà vào bếp đâu”.

Và tôi cười đắc chí, đầu óc mê mụi, nói chung là bọn họ muốn tôi kể cái gì thì tôi kể cái đó, suy nghĩ hoàn toàn theo cách nghĩ thời kỳ đầu cách mạng Trung Quốc, công công thẳng thẳng bị người ta đuổi chạy.

“Ngày em gái, thằng muối nó tốt với em thế, chắc hai người ấy ấy rồi hả?”.

Bao nhiêu người thích dùng hai từ “ấy ấy” để chỉ những việc không muốn nói thẳng ra, tôi hiểu chứ, nhưng mượn rượu để giả vờ hồ đồ: “Ấy cái gì cơ? Anh xem cậu ấy đối tốt với tôi thế, nhưng có lúc cũng ghê lắm, còn nói tôi ngốc”.

Tôi ngọam một miếng dưa thật to, cố tình cắn mạnh cho nước dưa bắn ra ngoài. Và tôi đứng dậy vào phòng vệ sinh, lúc này đầu tôi mới tỉnh táo hơn chút, nếu tôi còn tiếp tục ở đây nhất định sẽ bị lộ hết chuyện.

Thế nên tôi quyết định ra ngoài đi dạo, hít thở một lát.

Đã muộn lắm rồi, vì trời mưa nên không gian nhuộm một màu đỏ, đỏ đến lạ thường, thậm chí còn khiến người ta bất an, quán bar đối diện vọng ra giai điệu bản nhạc Chill out[2], , như trêu chọc sự đồng cảm của những người xa nhau, khiến ta cảm thấy cô đơn.

[2] Là dòng nhạc phổ biến tại Ireland, có nghĩa là làm dịu mát, xua đi cái lạnh tê cóng.

Cuộc chơi đêm thường rất mê hoặc và điên cuồng, trao đổi âm sắc trong tiếng nhạc ồn ã và hơi men.

Sự mê hoặc ấy đang ở ngay trước mắt, làm sao mà tôi không tò mò được.

Những con người kia giờ đang làm gì nhỉ? Bố mẹ tôi chắc đang ăn uống no say ở nhà, ca phẫu thuật hôm nay dài khiến người ta sợ phát khiếp. Cố Tổng Kỳ thì chắc đang ở bệnh viện và nhớ tới chiếc nhẫn kia, Đồng Nhược Thiên chắc đang ngồi trong phòng cấp cứu xem lại ghi chép các ca cấp cứu, Cao Y Thần nhất định là không thêm để ý đến việc tôi qua bị tôi làm tổn thương một cách vô tình mà lên mạng cửa cảm các cô nàng xinh đẹp khác.

Nhưng sao tôi lại muốn người khác chú ý đến tôi nhỉ? Rõ ràng là hồi đầu tôi không hề để ý đến sự chú ý của người khác.

Tôi muốn vào bar xem nó thế nào.

Nhưng vừa đứng lên thì tí tít mãi đằng xa có người gọi tôi: “Dụ Tịch!”.

Nhìn kìa, người hay đưa kẹo cho tôi đấy, anh cũng được đưa tới trước mắt tôi. Vốn là tôi định làm cái bóng cho ma, thế mà giờ nó lại từ tìm đến làm cái bóng cho tôi, đúng là con cá ngó ngẩn.

Tôi thuộc kiểu rượu ngấm lâu, vừa quay đầu lại thì đầu đã quay quay, Cố Tổng Kỳ đến trước mặt tôi, tay cầm ô, đôi mắt dịu dàng ấy cứ nhìn tôi, giọng nói lại hơi lạnh lùng: “Dụ Tịch, em uống rượu đấy à?”.

Tôi chỉ đành “ừ” một tiếng, dù muốn nói gì đó nhưng não không chỉ huy nổi lưỡi: “Em uống đấy, thì sao nào? Vừa nãy uống khi ăn cơm cùng hội cậu muối. Ăn hải sản, anh đã từng ăn chưa? Ăn cá nướng cay mà không uống kèm chút rượu thì còn gì là vị nữa. Trời, nhìn anh suốt ngày gọi đồ ăn nhanh thì chắc chắc chưa ăn bao giờ, thôi lần sau em sẽ mời anh ăn...”.

“À, phải rồi, sao anh biết em ở đây? Hôm nay em còn nghỉ bệnh viện âm khí nặng nề, bị ma theo cơ, xem ra em lại bị GPRS theo dõi rồi...”.

Anh chẳng nói gì, cứ nhìn tôi như thế, rồi cười phá lên: “Dụ Tịch, vừa nãy em đâu có đập máy!”.

Tôi tỉnh cả rượu, mò mò điện thoại trong túi thấy cuộc gọi đã kết thúc, nhưng thời gian gọi những bốn mươi phút, rõ ràng bên Cố Tổng Kỳ để máy rất lâu rồi mới tắt, tôi suýt ngất nói: “Sao anh không đập máy đi? Ôi tiền của tôi”.

“Tại em không nói cho anh biết em ở đâu, thì anh chỉ đành để nghe thôi”.

Tôi bắt đầu giở trò gào lên: “Ôi tiền của tôi, tiền điện thoại của tôi, máu thịt của tôi”.

“Được rồi, được rồi, Dụ Tịch, để sau anh sẽ gọi cho em bốn mươi phút nhé”.

“Phải có lãi đấy!”.

“Được, hẳn một tiếng luôn”.

Mặc cả xong tôi đưa tay lên day cái đầu đang quay cuồng hỏi: “À, mà anh tìm em có việc gì vậy?”.

“Sao chẳng nói chẳng rằng mà bỏ đi vậy? Giáo sư Trần đến quây phẩu thuật tìm em, nhưng bọn anh cũng chẳng biết, sao mà tự nhiên em lại bỏ về vậy?”.

“Em thích thì đi thôi”.

“Ồ”. Anh khẽ thở dài nói: “Hay là giận gì rồi? Còn uống rượu nữa, con gái không nên tùy tiện uống rượu bên ngoài đâu đấy”.

Tôi liếc mắt sang nói: “Phiền thật!”.

“Còn nữa, vừa nãy em định đi sang bên kia là ý gì vậy?”. Anh chỉ sang quán bar bên kia đường, định nói tiếp. Hai cô gái trang điểm lòe loẹt bước ra từ quán bar, thấy Cố Tổng Kỳ liền đánh mắt sang, cười nói: “Anh ơi, vào đây chơi nào”.

Anh quay mặt đi không thèm để ý.

Tôi kéo vạt áo anh bảo: “Em muốn sang xem”.

Anh trừng mắt nhìn tôi, còn tôi vẫn cười ngu ngơ, dẫu sao giờ tôi đang là con sâu rươi, đại não chẳng biết tư duy, tiểu não không cần cân bằng nữa.

Tính ôn hòa của bác sĩ Cố vẫn như thế, đối với loại đang say rượu như tôi lúc này mà chọc tức anh thì đến hôm sau anh cũng không chấp, thế nên tôi tiếp tục nín áo anh nói: “Em muốn đi xem mà”.

“Không được đòi linh tinh”.

“Thế cái gì mới gọi là không linh tinh?”. Tôi nhất định phải đòi đi bằng được, nhưng mí mắt tôi càng ngày càng nặng, đầu càng nhức, chỉ muốn kiếm chỗ lẩn ra ngủ một giấc ngon lành: “Cả đời em chưa từng thả mình sống tự do như thế này, thế giới thật đẹp, nhưng em lại rất cô đơn! Cuộc đời em dường như đã đi tới đích cuối cùng, thật là ầy ầy!”.

Tôi nói không ngừng, đầu tôi dựa vào tay Cố Tổng Kỳ.

“Em uống nhiều quá rồi, cô bé này, về nhà thôi”.

Đây là câu cuối cùng tôi nghe thấy trước khi díp mắt lại.

Đợi đến khi tôi mở mắt ra thì trên trán đang đặt một chiếc khăn nóng.

Đưa tay sờ chiếc khăn thấy nóng bỏng, nên tôi gào lên: “Em bị sốt à? Trời ơi, sao không lấy một cái túi nóng chườm cho em?”.

Có bóng mờ mờ ảo ảo trước mắt, trong tầm nhìn có một bóng màu xanh thẫm đang tới gần. Mùi trà xanh phảng phất trong phòng, lẫn vào tóc tôi, bao phủ khắp người. Tôi nghe thấy tiếng nói quen thuộc của Cố Tổng Kỳ: “Tỉnh rồi à?”.

Tôi nheo nheo mắt chỉ vào cái khăn trên trán hỏi: “Sao vậy? Đóng cậu bé bút chì[3] à?”.

[3] Shin cậu bé bút chì là một nhân vật truyện tranh của Nhật Bản.

“Lúc về em bị đâm vào vào cột điện, trán tím một cục, thế nên anh mới ngâm khăn nóng chườm cho em”.

Tôi ngạc nhiên nói: “Hả? Sao anh có thể nhẫn tâm nhìn em đâm vào cột điện? Ít ra cũng phải có chút lương tâm bác sĩ chứ, sao không bế như kiểu bế công chúa về, hoặc ít ra thì cũng dìu em chứ”.

Cố Tổng Kỳ bỏ cái khăn xuống cho tôi, nói về bất lực: “Anh đang trả tiền taxi thì em đã mở cửa lao ra rồi loạng choạng đi về phía cột đèn, anh không kịp kéo em thì em đã đâm sầm vào nó”.

“Sau đó thì sao?”.

“Rồi bác tài xé bảo cô bé này nhất định là thành phần tiến bộ, tích cực đi về phía ánh sáng”.

“Anh chỉ đành nói là bình thường em không như vậy. Bác ấy cười ha hả bảo anh nhìn em đi như là con mèo bước đi vậy, bình thường nhất định rất nhanh nhẹn hoạt bát. Trả lại tiền thừa xong anh kéo em lại, thấy đầu em đã đổ một cục rồi”.

Tôi khiếp đảm, cố gắng nhớ lại, nhưng chẳng nhớ được cái gì: “Sao lại có thể như thế được nhỉ? Vì sao lại thế? Sao em lại đâm vào cột đèn được chứ? Sao em không đi nhảy xuống sông? Sao không đi chết đi nhỉ?”.

Anh chẳng nói gì, ngồi ngẩn ra ở mép giường, tôi nhìn anh. Nét mặt thờ ơ, hình như đang nghĩ cái gì đó, tôi đưa chân với với áo anh hỏi: “Nghĩ gì vậy?”.

“Mèo!”.

“Ấy ấy?”. Tôi nhìn theo ánh mắt anh, chẳng có cái gì cả, quay đầu lại thấy anh đang nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng có thể lấp được cả ba ngọn núi, tim lại như ngừng đập, tôi hỏi: “Mèo gì cơ? Ở đâu?”.

“Đâu có!”, anh cười cười quay mặt đi, “Tỉnh rồi thì tranh thủ đi tắm đi em, giờ muộn quá rồi, thôi cứ ở lại nhà anh cũng được”.

“Trai chưa vợ gái chưa chồng mà ở cùng một phòng với nhau?”, tôi uống rượu vào nên nói hơi nhiều, muốn kiểm chế mà cũng không kiểm chế nổi.

Anh đứng dậy, cười nói: “Nếu không yên tâm thì em có thể ở tầng trên, tối anh ngủ tầng dưới là được rồi”.

“Ừ, căn hộ penhouse[4] cơ à?”. Tôi đưa mắt thăm dò ngôi nhà của anh, thiết kế đơn giản sang trọng, “Anh là bác sĩ giàu quá thôi”.

[4] Căn hộ penhouse là kiểu nhà một gian, nhưng có thêm tầng lửng, vẫn tạo ra không gian là có hai tầng.

“Được rồi, cô bé, đi tắm mau đi, anh lấy quần áo cho em thay”.

Tôi ngồi dậy, ngáp một cái rõ to, cái mồm đúng là không chịu sự kiểm soát của não, nói: “Thôi cứ để em, mọi lần anh đâu có biết quần áo cất ở đâu, lần trước cái cà vạt màu xanh rõ ràng là treo cạnh chiếc áo sơ mi trắng, thế mà anh tìm không ra”.

Nói xong tôi mới ngó người ra hỏi: “Em vừa nói gì vậy?”.

Giây phút đó, tay Cố Tổng Kỳ đang giơ lên, năm ngón tay nắm lại, rồi buông xuống, thả ra, rồi lại nắm chặt. Dưới ánh sáng ngược chiều tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng nghe rõ mồn một tiếng anh trầm xuống: “Dụ Tịch à, em uống nhiều rồi, lần sau không được như vậy nữa”.

Giọng nói trở nên lạnh lùng, trong đầu tôi luẩn quẩn nhiều suy nghĩ vụn vặt, đầu quay điên cuồng, trong lòng dâng lên một ham muốn khó hiểu, trong đầu cứ có cái gì đó mơ mơ hồ hồ, nhưng chẳng rõ là cái gì.

“Vừa nãy em...”.

Anh nhẹ nhàng bật điện lên, ánh đèn tỏa sáng khắp phòng. Anh quay người ra mở tủ quần áo, lôi ra một bộ đồ ngủ vẫn còn chưa cất mác, anh giải thích: “Đừng nghĩ nhiều quá, tắm qua rồi ngủ một giấc đi. Bộ quần áo này còn mới, hồi anh đi Nhật dì anh đưa con gái lên đây thi đại học, để lại bộ quần áo này, em lấy mặc vậy”.

Đầu vốn đã đau, anh lại giải thích nhiều tôi thấy thật ồn, thật phiền và thật là lảm chuyện, tôi bảo: “Cố Tổng Kỳ, anh không cần giải thích nhiều làm gì, em biết mà, nhưng sao anh lại giải thích? Sợ em hiểu lầm à?”.

“Ừ”.

“Ấy ấy ấy”, tâm can tôi lại run từng hồi.

Mắt anh sáng lên, ẩn chứa nụ cười trong đó: “Dụ Tịch, anh biết em toàn nghĩ nhiều hơn mọi người một chút, nên anh cứ phải giải thích cho em nhiều hơn người khác một chút”.

“Rồi sao?”, tôi ngốc nghếch hỏi lại, lòng mong đợi có thêm sự kích động nào khác nữa.

“Hết rồi, vậy nên em mau đi tắm đi”.

Tắm xong, tôi xỏ dép lê đi tìm Cố Tổng Kỳ. Tầng trên yên tĩnh không một tiếng động, đèn phòng đọc sách cũng tắt tối om, nhìn từ trên tầng xuống thấy anh đang ngồi trên sofa phòng khác, laptop đặt trên đùi, trên ghế đã có sẵn chăn và gối.

Rửa mặt rồi mà vẫn nóng phừng phừng, tôi đi xuống, đến ngồi gần anh, thoang thoang một mùi hương trầm ấm, làm dịu lòng người, tôi cất tiếng hỏi: “Mùi gì vậy? Em thích mùi này đây”.

Anh ngẩng đầu lên nhìn một lát rồi lại cúi xuống nhìn vào màn hình nói: “Giáng hương, trong tủ quần áo có một cái hộp làm bằng gỗ giáng hương”.

Tôi xích lên trên một chút hỏi: “Anh định hôm nay ở đây à? Đánh dã chiến?”.

Cổ anh cứng đờ, chẳng nói lời nào, tiếp tục nhìn bài luận văn của anh, tôi lại nói: “Nói đến quân dã chiến, em thích nhất là tướng quân Túc Dụ[5]”.

[5] Là một trong mười người được phong quân hàm Đại tướng trong quân đội Trung Quốc thời kỳ từ năm 1955-1965.

“Thực ra em còn rất thích Lâm Bưu[6], muốn thắng là phải thắng bằng được, nhưng mà ông ta lại sợ chết, độc đoán”.

[6] Lâm Dục Bưu (1907-1971) là nhà hoạt động chính trị và quân sự của Trung Quốc, nguyên soái của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa, Phó thủ tướng kiêm Bộ trưởng quốc phòng.

“Dụ Tịch à, không ngờ em biết thật không ít đây”.

Còn phải nói, tất nhiên là tôi biết không ít thứ rồi, thực ra bố nuôi tôi trông có vẻ là một bác sĩ hết lòng vì bệnh nhân, nhưng giấu trong máu là một người mê chiến tranh điên cuồng. Chương trình ông thích xem nhất là “Phòng quan sát tình hình quân sự” của đài Phương Hoàng, sách quân sự hay truyền kỳ về những vị thủ lĩnh quân sự chất đầy nhà.

Tôi lại thấy áp dụng những thứ này vào yêu đương thì đúng là dùng đúng chỗ, đặc biệt là Mao chủ tịch đã từng nói một câu kinh điển rằng: “Dịch tiến, ta lui; dịch nghỉ, ta quấy; dịch mệt, ta đánh; dịch lui, ta đuổi”.

Yêu một người, không nên vội vàng chạy tới thỏ lộ, khi anh ta để ý bạn thì bạn lại cố tính giữ khoảng cách, khi anh ta dừng lại thì bạn lại tới quan tâm một chút, khi anh ta theo đuổi bạn mệt mỏi rồi thì có thể ngọt ngào một chút và nếu đến phút cuối cùng anh ta lại rút lui thì đổi lại bạn hãy tỏ tình với anh ta.

Lúc đó tôi thấy mình thật là có khiếu làm quân sự tình yêu, nhưng sau một loạt sự việc xảy ra thì thấy vẫn phải lý thuyết kết hợp với thực tế, vì một cô gái có chút thông minh như tôi đây, cũng không phải kiểu người quá là thông minh, khi nhìn thấy người con trai mình thích, đừng nói là chiến lược hay chiến thuật gì, chất xám đều giảm đáng kể.

May là chưa đến lúc đạt âm vô cùng thì đã bị ngắt đứt quá trình lịch sử tiến ngược và luận tiến hóa thất bại.

Thế nên tôi thấy chiêu này áp dụng với Cố Tổng Kỳ là không hợp, vì nếu tôi thích anh thì cơ bản là không phải lo nhiều đến thế.

Tôi chỉ có thể tiếp cận anh theo bản năng, một cách ngốc nghếch, ngớ ngẩn, có những thay đổi tinh thần, chỉ cần anh đối tốt với tôi là tôi có thể cười rất lâu, một ánh mắt thôi cũng có thể khiến tôi suy đoán rất lâu và chỉ một chút lơ đãng cũng có thể làm tôi giận dữ, buồn rầu.

Tôi hơi đặc ý, ôm gối dựa vào thành ghế, nhìn anh viết mấy thứ tiếng Nhật. Bỗng nhiên nhìn thấy cạnh tay anh là cuốn tâm lý học biến thái, nhìn lại hóa ra là bằng tiếng Anh, tôi hỏi: “Cố Tổng Kỳ, anh đọc cuốn kia làm gì?”.

“Chẳng làm gì cả, chỉ xem chơi thể thôi”.

Tôi ngắm anh một lúc, trên người anh cũng có mùi gỗ giáng hương nhẹ nhẹ, lúc có lúc không, mà lông mi anh thật dài, cong cong, lúc anh chớp mắt nó khẽ lay động. Tôi nghĩ lại câu nói vừa nãy, nhớ tới những tình tiết trong mấy bộ phim truyền hình và tiểu thuyết: “Cố Tổng Kỳ, trước kia em đã từng bị tai nạn chưa?”.

Anh dừng lại, chăm chú nhìn tôi nói: “Sao lại hỏi thế? Sao em có thể bị tai nạn được?”.

“Trong tiểu thuyết không phải đều như vậy à? Nhân vật chính bị chấn thương não, mất trí nhớ, sau đó bản thân chẳng có cảm giác gì, nhưng lại thường nói những câu kỳ quặc, như em vừa nãy ấy”.

“Chấn thương não có thể dẫn tới mất trí, ví dụ khi tỉnh dậy trong bệnh viện, em sẽ không nhớ nổi vì sao mình lại được đưa vào viện, em chẳng nhớ chút gì về quá trình tai nạn xảy ra, nhưng em vẫn nhớ những việc xảy ra trước ngày bị tai nạn vài hôm hay vài tháng”.

“Nói như vậy thì em không hề có khả năng bị tai nạn?”.

“Sao mà em có thể bị mất trí được, chắc là vì âm khí trong bệnh viện nặng quá nên bị ma nhập tý thôi”. Anh nửa cười nửa không nhìn tôi nói: “Em uống nhiều đến mức mặt đỏ bừng rồi kìa, mau đi ngủ đi”.

“Em không ngủ”.

“Thế em muốn làm gì?”.

“Không biết, nhưng em không muốn ngủ”.

Anh đưa tay kéo cái chăn mỏng đắp lên người tôi nói: “Thế tùy em, nhưng đừng để lạnh”.

“Em nói chuyện với anh được không? Cố Tổng Kỳ, tuyết ở Nhật có nhiều không?”.

“Ừm, cũng bình thường, nhiều hơn ở đây, đặc biệt là ở Hokkaido, cảnh tuyết rơi mùa đông tuyệt đẹp”.

“Đẹp không? Từ trước đến giờ em chẳng thấy đẹp gì cả, em chỉ nhớ tuyết rơi ở Đức, giống như chiếc bánh kem sữa mềm trong truyện cổ Grim vậy. Nhưng nó khiến ta thấy cô đơn, thấy đau thương, giống như tất cả đều trắng như tuyết vậy, ký ức cũng chỉ là một khoảng trắng”.

Anh không nói gì, cũng chẳng gõ chữ, tôi nhìn lên trần, trần nhà cũng màu trắng, tôi nói: “Màu trắng nhìn thật gai mắt”.

Phía bên kia vẫn không tiếng động gì, mãi lâu sau anh mới lên tiếng: “Vậy thì đổi màu khác đi”.

Tôi gật đầu nói: “Đổi sang màu gì sạch sẽ ấy, em sẽ nhờ người lấy giá gốc cho anh”.

Bỗng anh lấy tay che đầu tôi, tóc mai cũng bị gạt sang một bên, bàn tay anh thật ấm, anh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi nói: “Đừng nghĩ ngợi nhiều, đi ngủ đi em”.

Tôi thấy bức, khoảng thời gian đang đẹp như thế thì anh lại cứ giục tôi đi ngủ, thật là ghét quá thôi, tôi chẳng nghĩ gì nhiều gạt tay anh ra, quay người bức bối nói: “Làm sao vậy, sao cứ đuổi em về ngủ thế? Anh bận nửa đêm đánh dã chiến hay săn mồi vậy?”.

Anh hơi ngơ người rồi tiếp tục cúi xuống gõ hai chữ tiếng Nhật, vẻ mặt vẫn lạnh lùng thế. Tôi cứ tưởng anh giận rồi, nên đành xích đến kéo tay áo anh, anh không quan tâm, tôi quay người tiếp tục nhìn lên cái trần nhà màu trắng của tôi.

Tôi thấy mình sao tủi thân thế, rất nhiều chuyện linh tinh lộn xộn chồng chất trong lòng, người con trai mà mình thích ở ngay trước mặt, nhưng anh lại chẳng để ý tới tôi, tôi thấy mình giống như một con ngốc sau khi tự sướng xong lại đòi được ghi tên vào kỷ lục Guinness.

Trong không gian tĩnh lặng, Cố Tổng Kỳ khẽ gọi tên tôi: “Dụ Tịch, Dụ Tịch”.

Tôi tiếp tục xoay người trên ghế, anh bật cười nói: “Sao em chẳng an phận tý nào thế? Cứ quay đi quay lại, giống như cái cúc áo ấy”.

Giọng anh nhẹ nhàng thế, ấm áp thế, những âm u trong lòng tôi tự nhiên nở hoa, bất chợt không kiềm chế được, nước mắt tôi cứ thế trào ra.

Anh gạt mình, với tay lấy hộp khăn giấy trên bàn, tôi nắm chặt lấy áo anh, sụt sùi nước mắt nói với anh: “Em nhớ tới cái đêm đó, chẳng ai để ý tới em, nói cũng chỉ có tưởng nghe, mà nói cũng chẳng trả lời”.

Ôi chúa ơi, tôi đọc truyện thiếu nhi nhiều quá rồi, dùng những từ ngữ ngây thơ nhất để mong lấy được sự đồng cảm của anh, mà mục đích là: “Cố Tổng Kỳ, em có thể ôm anh được không?”.

Và tôi nhào tới.

Trong mơ tôi luôn muốn được ôm một ai đó, bất kể là ai, chỉ cần là anh chàng đẹp trai thôi là được.

Anh không cần phải biết quá nhiều việc về tôi, cũng không cần hiểu nhiều quá khứ của tôi, chỉ cần khi tôi thấy yếu đuối, khi tôi cần ai đó khích lệ tinh thần, anh có thể ở bên cạnh tôi.

Giống như chú gấu Teddy ngày nhỏ, ôm nó thật mềm, có cảm giác thật yên tâm.

Nhưng gấu Teddy mãi mãi không thuộc về tôi, sau những giây phút an ủi ngắn ngủi nó đã rơi vào vòng tay của Dụ Lộ, nhưng tôi nghĩ lần này tôi có thể ôm thật chặt, không để người khác lấy đi.

Khi đó người anh trở nên cứng đờ, đó là vì không thấy thoải mái lắm, tôi nói giọng đáng thương: “Chỉ là tự nhiên em thấy buồn buồn...”.

Người anh dần thả lỏng, ngón tay tôi có thể cảm nhận được từng cơ thịt của anh cũng được thả lỏng ra, tôi lại nói: “Cố Tổng Kỳ, anh có bạn gái chưa?”.

Anh mím môi, vẻ muốn nói nhưng lại thôi: “Không có”.

“Nói thật đấy chứ?”.

“Ừ”.

“Thật chưa có à?”.

“Làm gì mà em hỏi kỹ thế?”, anh bật cười.

Cái mồm tôi lại bắt đầu bịa chuyện: “Vì thế giới này có nhiều cô gái mong đợi chàng bác sỹ áo blouse trắng, nhưng để chăm lo cho tâm hồn lương thiện và lương tri thuần khiết của mình, thì nhất định không được làm kẻ thứ ba”.

“Em cũng mong đợi thế à?”.

Tôi cười khan mấy tiếng, chẳng nói gì nữa, nhắm mắt lại. Một lúc lâu sau, anh vuốt vuốt tóc tôi, tôi đã không còn nhớ cái cảm giác nhẹ nhàng ấy nữa rồi, trong mơ hồ hình như tôi nghe thấy anh nói thầm: “Thôi...được rồi...”.

Tay tôi vẫn vòng qua eo anh, khi đó trong đầu tôi chỉ xuất hiện mỗi một suy nghĩ là oh yeah, tôi đã cưỡng ôm được anh chàng bác sỹ đẹp trai rồi.

Tôi lim dim ngủ mất, một lúc lâu sau mới tỉnh lại, bên cạnh vẫn có ánh đèn mờ mờ do đèn đường bên ngoài cửa sổ hắt vào. Hai cánh tay tôi vẫn ôm chặt eo anh, nhưng thấy tư thế nằm ngủ không được thoải mái lắm, nên tôi lại cựa cựa mình, lăn sang một bên, rồi lại nhắm mắt lại nói: “Đây là cái gì vậy, sao lại kê dưới đầu em thế?”.

“Là tay anh”.

Tôi ngạc nhiên, quay người một cái, “bịch” một cái cả người tôi ngã lộn từ trên ghế xuống. Lúc ngã tôi còn ôm cái chăn nên cảm giác vẫn rất êm, nhưng khi tôi đang định bò dậy thì “cốp” một cái, gáy tôi đập vào bàn trà, đâm ra tôi lười chẳng buồn trèo lên nữa.

“Hôm nay em làm sao vậy, va đập lung tung cả”.

Trong bóng tối, tôi nghe thấy tiếng hơi thở của Cố Tổng Kỳ đang cố kìm nén, hai tay tôi rơi xuống chăn, anh nhắc chúng lên, gọi tôi: “Dụ Tịch, Dụ Tịch, mau dậy đi, dưới đất lạnh đấy”.

Tôi không động dậy gì, muốn xem xem Cố Tổng Kỳ có bế tôi lên không.

Kết quả anh lại nói: “Dụ Tịch, mau dậy nào, tay anh không cử động được nữa rồi, không kéo được em đâu”.

Tôi giật mình bật dậy, và lại bị đập đầu vào bàn kính. Tôi ôm đầu ngồi xuống ghế, nhìn tay trái anh buông thõng trên ghế, anh chau mày, nhắc tay lên vẻ rất khó khăn, tôi hỏi: “Mấy giờ rồi?”.

“Ba giờ”.

“Thế tức là em gối tay anh đã bốn tiếng đồng hồ rồi à?”.

“Ồ, không sao...”.

Ánh đèn đường vẫn hắt vào nhà, giống như một lớp sương vàng vậy, tôi nhìn vào mắt anh, ánh mắt dịu dàng nhìn sang tôi. Chúng tôi nhìn nhau, như rơi vào thế giới mờ ảo.

Tôi bỗng động lòng, đứng dậy, lại gần anh nói: “Cố Tổng Kỳ, hay là để em bóp tay cho nhé”.

Anh lắc đầu: “Em đi ngủ đi, anh không sao đâu, lát là hết thôi”.

Tôi chẳng động dậy gì, nhìn anh cứ nhăn trán duỗi tay ra vẻ đau khổ, cử động một lát cũng đỡ hơn, sau đó tôi lại giả trò nói: “Em lạ giường, không ngủ được”.

Anh kéo cái chăn dưới đất lên, gấp lại, rồi nhìn tôi nói: “Sao em có thể lạ giường được”.

“Sao không?”.

Anh cười nói: “Cái cục à, em buồn cười thật, anh không đùa với em đâu, anh đi ngủ đây, sáng mai anh có tiết đầu”.

Tôi cứ nhìn vào mắt anh, tôi muốn anh dỗ dành tôi một tý.

Tôi thấy tôi giống như một đứa trẻ không được cho kẹo, trong lòng muốn nhưng lại không dám đòi, chỉ biết ngậm chiếc khăn tay chờ đợi thuật đọc suy nghĩ của người khác lôi tôi ra khỏi những những vương vếu ấy.

Những tôi thấy hơi men vẫn còn tác dụng, bèn tự lừa bản thân rằng mình uống nhiều rượu rồi, uống say rồi, tôi giả tay ra nói với anh: “Muốn em đi ngủ, cũng được thôi, nhưng anh phải bế em lên”.

Cổ anh lại cứng đờ, mãi lâu sau anh mới cười nói: “Cục nhỏ, sao em cứ không nhéo thế?”.

Rồi tôi thấy người tôi nhẹ bỗng, anh bế tôi lên, tôi quàng tay ôm cổ anh, cười khúc khích nói: “Thật là vui quá đi”.

Vui là vì có thể mượn rượu giả điên, trêu chọc anh chàng đẹp trai.

Vòng tay ấm áp, bàn tay dày, bờ vai vững chắc và cả khuôn mặt tuần tú của anh, tôi chợt nghiệm tất cả những thứ ấy. Chỉ cảm thấy tôi giống như đang lênh đênh trên những con sóng xanh, dập dờn trên chiếc thuyền lá nhẹ nhàng bước vào đêm.

Tất nhiên là vì Cố Tổng Kỳ nên nó sẽ là một chiếc du thuyền xa xỉ.

Anh bế tôi vào tận giường, tôi nhận ra chiếc giường đúng là kiểu tôi yêu thích, mềm mại như chiếc bánh kem, thích đến mức chỉ muốn cắn một miếng.

Tôi ôm lấy chăn lặn lộn một lúc, anh đứng bên cạnh nhìn tôi bất lực: “Dụ Tịch, em đã uống bao nhiêu vậy?”.

Tôi buột mồm nói: “Cũng gần bằng một cái du thuyền rồi”.

Anh càng bất lực hơn, tắt đèn cho tôi nói: “Ngủ ngon nhé, cục nhỏ”. Rồi chẳng nói gì lặng lẽ đi xuống tầng.

Tôi không gọi anh lại, thấy nếu tiếp tục hành hạ anh nữa chắc sẽ phản tác dụng. Tôi nhìn đồng hồ, ba rưỡi, tôi ôm lấy chăn, hít một hơi mùi hương gỗ giáng hương, mơ hồ rơi vào giấc ngủ.

Phải muộn lắm tôi mới tỉnh, tôi vốn hay lạ giường, nhưng thật kỳ lạ, sao chiếc giường phòng anh lại hợp khẩu vị của tôi như thế.

Tôi thức dậy là vì bị ánh nắng hắt vào đánh thức, tuy chỉ là nắng nhẹ thôi nhưng dẫu sao ngày mưa cũng đã qua, một mùa lạnh giá sắp tới.

Căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, tôi thấy ngạc nhiên vì nhà anh chẳng treo chiếc đồng hồ suốt ngày kêu tích tắc, ông trời biết tôi sợ nhất món đồ đó, nó ồn đến mức khiến tôi thấy nhịp tim mình cũng giống như nhịp đập của nó.

Tôi bò dậy đi rửa mặt, phòng vệ sinh có đầy đủ khăn mặt, bàn chải mới, hiếm thấy anh và tôi có cùng phong cách.

Xong xuôi tôi xuống nhà, trên bàn bày sẵn sữa và bánh mì, bên cạnh là một chùm chìa khóa chèn lên một tờ giấy: “Anh đi dạy đây, ngoài bánh mì và sữa ra trong bếp còn có trứng ốp lếp, phải ăn hết đấy nhé, nếu

vẫn thấy chưa no thì trong tủ còn xúc xích, chỉ cần cho vào lò vi sóng quay lại chút là được. Chìa khóa đưa em một chùm, vì cửa này ra ngoài phải dùng chìa khóa mới khóa được. Có việc gì thì nhắn tin cho anh”.

Cố Tổng Kỳ.

Tôi đọc một lúc, thấy chữ anh viết thật đẹp, suy nghĩ cũng rất chu đáo, giọng điệu lại nhẹ nhàng. Thế nên tôi gấp tờ giấy lại cẩn thận, cất vào túi, đợi đêm khuya thanh vắng lôi ra đọc.

Và tôi thông thả ngồi trên chiếc ghế uống sữa, vừa uống một ngụm tôi đã giật bản mình, đây không phải là sữa tươi, mà sữa bột pha, còn là loại Abbott cho trẻ ba tuổi, tôi thường xuyên uống loại này, quen đến mức chỉ cần một ngụm thôi là tôi có thể đoán ra được.

Sao Cố Tổng Kỳ lại biết khẩu vị của tôi nhỉ? Rõ ràng tôi và anh hoàn toàn xa lạ, nhưng mùi hương trên người anh khiến tôi cảm thấy rất quen. Sự hấp dẫn của anh, giống như một loài cây nào đó phát ra mùi hương kỳ lạ, mê hoặc bất kể con sâu nào, cũng có thể khiến tôi vứt bỏ tất cả sự sợ hãi tiến đến, tìm hiểu anh, lại gần anh.

Những khó hiểu trong lòng càng ngày càng nhiều mà không tìm được lối thoát.

Ăn xong tôi rửa bát rồi trở về trường. Buổi sáng không có tiết, tôi đứng đỉnh về ký túc.

Về đến nơi, việc đầu tiên tôi làm là lên mạng khoe thành tích với cô bạn cách xa vạn dặm, tôi bảo: “Tớ đã cưỡng ôm được anh chàng ấy rồi...”.

Mấy dấu ba chấm là để dành cho cô nàng tưởng tượng.

Đúng là suy nghĩ của cô ấy đi xa kinh khủng, đến mức chỉ cần cho cô ấy một điểm thì cô ấy có thể nhắc bóng cả trái đất lên: “Cưỡng ôm hay cưỡng ấy ấy? Xảy ra chuyện ấy rồi à?”.

“Cưỡng ôm thôi, chỉ là một cái ôm đơn thuần thôi mà”.

“Thế à, thật vô vị”.

“Bước đi nhỏ của tớ là tiến bộ lớn trên cả lịch sử nhân loại đấy, đây là cột mốc lịch sử trong cuộc đời tớ đấy”.

“Được rồi”.

Tôi nghĩ một lát rồi nói như điên: “Thực ra theo pháp luật thì con gái cưỡng bức con trai thì không bị quy vào tội cưỡng hiếp đâu”.

“Thật á?”.

“Ừ”. Nên tôi thấy hối hận vì đã không cưỡng “bức” Cố Tổng Kỳ, chỉ là một tý thôi cũng được.

“Vậy thì để hôm nay tớ về sẽ xử lý chú em xinh trai ở lớp cơ sở tầng dưới vậy”.

“Bao nhiêu tuổi?”.

“Mười sáu”.

“Cậu đúng là cầm thú”.

Bên kia chẳng nói gì, tôi đứng dậy, lật tung tủ ra tìm quyển sổ khám bệnh, tôi nghĩ nhất định là mình bị mất trí rồi, nhất định là tôi đã từng bị tai nạn, nhất định là thế. Nhưng trong quyển sổ khám bệnh trắng tinh, chỉ có mấy chữ: “RX: Khớp giữa đốt sống cổ thứ ba, tứ tư, thứ năm không chắc chắn, chú ý luyện tập, chú ý tư thế”.

Sức khỏe tôi rất bình thường, chỉ trừ đốt sống bị cong thôi.

Nhưng mà vì sao nhỉ? Tôi đứng dậy tắt máy, tôi phải tới bệnh viện Đông Hoa tìm kiếm những khúc mắc trong lòng.

7. Chương 7: Điều Chưa Biết

Tôi chạy tới bệnh viện Đông Hoa, con đường mấp mô gấp ghe. Nhất định là tôi vội đến mức nào bị co rút rồi, tôi đi taxi nhưng đến ngã tư vì tắc đường quá nên bị quăng xuống đường.

Tài xế thấy rất kỳ quặc hỏi: “Sao không chạy sang đi, vừa này cháu vội vội vàng vàng gọi xe chú tưởng cháu bị đau bụng cơ”.

“Cháu vội mà!”. Tôi vừa lôi mấy đồng nhàu nhĩ ra vừa giải thích, “Vợ cậu ba nhà ông nội của bác cháu bị mất trí, bảo là muốn đem tất cả tài sản của mình hiến tặng cho Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa”.

“Ồ, thế thì tốt quá còn gì, vậy bọn chú được tăng lương chứ?”.

“Vâng, tốt quá ấy chứ, nhưng vấn đề là ở chỗ bà lại nói là giờ đang ở Mỹ, và muốn được về nước”.

Bác tài xế cuối cùng cũng chẳng nói được gì nữa mới bảo: “Thôi cháu đi nhé”.

Tôi nhin cười, lòng mẫn nguyện bước vào cổng bệnh viện.

Chưa đi được mấy bước đã thấy sau lưng có người gọi tôi, quay đầu lại thấy ngay tên khốn Đồng Nhược Thiên. Bình thường thấy anh ta là tôi thấy ngứa mắt, nhưng hôm nay lại có cảm giác vui như tìm được tổ chức vậy,

Tôi cười tươi như hoa, chạy lại hỏi: “Này, Đồng Nhược Thiên, tôi đã từng bị mất trí bao giờ chưa?”.

Anh ta nhún vai, chau mày hỏi: “Em chưa tỉnh ngủ à?”.

“Đêm qua tôi ngủ rất ngon, cảm ơn anh đã quan tâm”.

Trán anh ta càng nhăn hơn, hỏi: “Dụ Tịch, em đừng như thế, đùa thì cũng có mức độ thôi, bác sĩ rất bận, đừng có rảnh quá mà đùa cợt bọn anh”.

Tôi nghe mà giận sôi máu, hét lên: “Anh vẫn còn cho rằng anh sinh ra là để làm bác sĩ à? Là một bác sĩ vĩ đại, sẵn sàng cứu giúp mọi người hả? Phải rồi, bệnh nhân của bác sĩ chỉ là bệnh nhân thôi, người khác nói mình thấy không thoải mái thì không phải là bệnh nhân, cứ phải đến bệnh viện, trả tiền khám chữa bệnh cho anh thì mới được coi là bệnh nhân. Anh làm bác sĩ cũng phải có chút đồng cảm chứ, giời đến đâu cũng cần y đức”.

“Dụ Tịch à, em vốn chẳng bị gì hết”.

“Tôi nói cho anh biết, ngày trước tôi đã nhìn không quen mắt cái kiểu của anh rồi. Anh thấy bác sĩ là một người vĩ đại cao cả, cũng được thôi, anh cứ việc làm bác sĩ, nhưng anh đừng lúc nào cũng lôi cái mác bác sĩ của anh ra, rồi bảo cái này không có thời gian làm, cái kia không đủ sức quản. Trước tôi chịu đựng anh chỉ là vì tôi thích anh, bác sĩ là một nghề, là một công việc nhưng không phải là cuộc sống cả đời của anh. Muốn làm một bác sĩ tốt, xin anh hãy khiêm tốn chút đi, đừng có mở mồm ra là chúng tôi bác sĩ thế này thế nọ, sau anh mà cứ để tôi nghe thấy thì gặp đâu tôi sẽ cho anh một bài học ở đó”.

“Đồng Nhược Thiên à, anh cố gắng bao nhiêu năm cũng chỉ được cái chức bác sĩ nội trú, tôi cảnh cáo anh một điều là anh đừng cho rằng anh là một vị bác sĩ quan trọng, bệnh nhân thiếu anh không được, một bác sĩ tốt thật sự thì bệnh nhân thực sự cần đến anh ta chứ không phải là anh ta tự nghĩ là bệnh nhân cần anh ta”.

Tôi thấy tôi đã xả hết những tức giận trong suốt bốn năm.

Đây cũng là những điều mà tôi luôn muốn nói cho Đồng Nhược Thiên biết, anh ta quá là ngạo mạn, ngạo mạn đến mức chẳng coi ai ra gì. Khi một người bác sĩ bắt đầu vênh vào coi mình là nhất thiên hạ thì đó chính là lúc anh ta thất bại.

Ngày trước tôi nghĩ rằng một người đàn ông luôn đặt việc học hành và công việc lên hàng đầu là một người đáng tin cậy và có chí tiến thủ. Nhưng dần dần nhận ra khi học thức biến thành công cụ để khoe mẽ, khi tự tin biến thành kiêu ngạo, khi lòng tự tôn biến thành tự phụ, thì người đàn ông đó chỉ cách thất bại không xa nữa thôi. Cả đời anh ta đừng có sống mãi trong cái bóng vô hạn của chính mình, nếu không sẽ chỉ là sống trong nỗi buồn than thân trách phận.

Và đây cũng là lý do vì sao tôi thích Cố Tổng Kỳ.

Tôi thấy lông mi Đồng Nhược Thiên khẽ rung lên, bầu trời xanh nhạt nhợt chiếu vào anh ta để lại một bóng âm u trong đôi mắt. Anh ta chẳng nói gì, chỉ cúi đầu.

Tôi thấy mình hình như nói hơi nặng lời, mà giữa bệnh viện đông người qua lại thế này dấu sao tôi cũng nên giữ chút thể diện cho anh ta.

Đang định cất tiếng để phá vỡ cái không khí lúng túng khó xử này thì anh ta lại ngẩng đầu mỉm cười: “Cám ơn em, Dự Tịch”.

Như thế lại khiến tôi giật mình, xua xua tay nói: “Không có gì, tôi chỉ nói thể thôi, anh đừng cho là thật”.

Anh ta vẫn giữ vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ nên tôi bỏ đến chuyên khoa gan mật.

Ở đây bố nuôi tôi mở phòng khám chuyên gia, hướng dẫn hai tiến sĩ.

Có một vị tiến sĩ tôi rất thích, anh ta thích nói đến việc trưa nay hay tối nay ăn gì khi đang khám bệnh. Có một lần anh ta bảo tôi là buổi trưa đi ăn thịt dê, nói rất hào hứng, thích thú, đến nỗi mặt đỏ cả lên.

Bệnh nhân nằm trên giường khám, khuôn mặt đen thui vì bệnh gan, bụng cũng trương nước lên, anh ta than ngắn thở dài nói: “Ôi, cả đời tôi thì thích ăn thịt uống rượu, nhưng không biết trước khi chết có được ăn nữa không đây”.

Vị tiến sĩ ấy tỏ vẻ rất ngạc nhiên hỏi: “Sao mà không được ăn chứ? Bệnh của anh chỉ cần tích cực chữa trị nhất định sẽ có biến chuyển tốt, thật đấy!”.

Lúc ấy tôi cực kỳ có cảm tình với anh ta, anh ta thì không đẹp trai lắm, nhưng khi cười thì khiến người ta cảm thấy an lòng.

Ngoài Cố Tổng Kỳ ra thì anh ta là người duy nhất tôi thấy không nói chuyện với bệnh nhân bằng khẩu khí của bác sĩ, cái gọi là khẩu khí tiêu chuẩn của một bác sĩ tức là giọng điệu khiến bạn nghe xong là biết rằng bệnh tình của mình không cứu chữa được nữa rồi, chỉ bằng về nhà mà lo hậu sự thôi.

Tôi chào anh ta, bố nuôi thấy tôi thì tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi: “Ui da, sao lại đích thân đến đây thế này?”

“Con có việc gấp”.

Ông đang xem kết quả hóa nghiệm cho bệnh nhân, tôi đứng luôn bên cạnh hỏi: “Có phải con bị mất trí không?”.

Nói xong, cả phòng yên lặng một cách quái dị, đến cả bệnh nhân đang nằm trên giường cũng phải ngồi dậy, nhìn tôi rất hưng phấn, tôi e hèm nói: “Con chỉ hỏi thể thôi, đừng cho là thật”.

“Nói luyên thuyên cái gì vậy? Không phải con đang bình thường sao?”.

“Nhưng mà sao con cứ thấy có cái gì đó không đúng ở đây, hay nói những câu kỳ quặc lắm”.

Bố nuôi nhìn tôi một lát, rồi ra hiệu cho vị tiến sĩ kia hỏi: “Cháu thấy nó có bệnh gì?”.

Anh ta cười hì hì nói: “Nếu như là anh thì chỉ cần ăn một bữa thịt dê là không nghĩ tới chuyện vì sao hàng ngày lại đi nói mấy câu linh tinh với vãn nữa. Dự Tịch à. Đời người không thể nóng nảy và nghĩ ngợi linh tinh được”.

“Anh cũng thế sao?”.

“Ừ, anh có khi làm phẫu thuật cũng nói những câu kỳ quặc, trong đầu anh cứ như là có một u máu cực lớn, mỗi ngày đều lấy hết dinh dưỡng của anh và thực ra anh là một người ngoài hành tinh, chỉ là you và me đều không know mà thôi”.

Tôi phát hoảng nói: “Trời, anh còn bị nặng hơn em cơ, chắc anh phải áp dụng đông tây y kết hợp rồi”.

“Áp lực lớn mà, khi áp lực lớn sẽ dễ nói những điều linh tinh, có thể sẽ cứ ngơ ngẩn, em cũng thường ngẩn người ra chứ Dự Tịch?”.

Tôi gật đầu nói: “Có, nhất là những khi đợi thang máy”.

“Đấy thấy chưa, anh cũng thế, lần trước anh đợi thang máy cũng đứng ngây người ra, sau có ý tá tới hỏi anh là sao anh cứ nhìn mãi cái mụn trên mặt cô ấy thế, lúc đấy anh mới hoàn hồn, hỏi rất thành khẩn là mụn á, mụn của ai cơ?”

Tôi cười phá lên, hòn đá nặng đè lên tim cuối cùng cũng rơi xuống đất, tôi nói với bố nuôi: “Anh ta có bình thường không vậy, bố dám để anh ta cùng làm phẫu thuật à?”

Bố tôi cười một cách yên tâm hiếm có nói: “Chỉ nó là bình thường thôi, dễ sai như Tiểu Cố vậy”.

Tim tôi như dây đàn, nghe thấy tên Cố Tổng Kỳ cái gì “tung” vang lên tiếng đàn trong trẻo.

Anh không còn là một loại cây có hương thơm ngào ngạt khiến tôi phải cẩn thận đưa sừng ra chạm vào nữa, mà là một con nhện ngốc nghếch, năm này qua năm khác vùi đầu giăng tơ, chẳng nghĩ ngợi chuyện khi nào mới được thu hoạch, mà tôi lại là một con sâu kiêu căng, từ trên trời nhìn thấy một kỳ quan như vậy liền rơi vào ngôi nhà thân thương ấy của anh.

Mạng của anh rất chắc chắn, có thể làm bến đỗ để nghỉ ngơi, nhưng anh không tới bắt tôi, ăn thịt tôi, mà chỉ đứng đấy ngơ ngác nhìn tôi, khiến tôi giãy giụa trong những rối bời.

Tôi đang nghĩ miên man đi tận đâu tận đâu thì điện thoại kêu, là số điện thoại nhà. Tôi nhấc máy thấy giọng trong trẻo của Dụ Lộ vang bên tai: “Dụ Tịch, chị bao nhiêu ngày không về nhà rồi, buổi trưa qua nhà ăn cơm đi”.

Nó dùng hai từ “qua nhà” chứ không phải là “về nhà”, trong khái niệm của nó thì tôi đã không thuộc về nơi đó rồi.

Tôi bảo: “Ừ được, trưa chị qua”.

Nó không qua được mắt tôi, tôi biết một khi muốn nhờ vả ai đó thì sách lược thứ nhất của cô nàng chính là mời ăn cơm.

Quả nhiên ăn cơm xong, chị giúp việc dọn đồ xuống bếp, Dụ Lộ ôm gấu Teddy tới ngồi cạnh tôi. Tôi đang xem bản tin thời sự buổi trưa, Lang Vĩnh Thuần đẹp trai thật mà không hề có vẻ như đã qua phẫu thuật thẩm mỹ, tôi thấy từ nhỏ tới lớn anh ta chẳng thay đổi tí nào.

Dụ Lộ ngả đầu vào vai gấu Teddy thì thầm hỏi: “Dụ Tịch, anh bác sĩ lần trước em gặp ở bệnh viện đẹp trai thật đấy”.

Tôi nhướn nhướn mày, chẳng nói gì.

Nó tiếp tục nói: “Chị quen anh ấy không? Bức tranh lần trước để ở phòng bị anh ấy nhìn thấy, anh ấy hơi ngạc nhiên hỏi em có phải là chị bất cẩn để quên không, em thấy bộ dạng anh ấy khá buồn cười nên trả lời đúng rồi”.

“Em hỏi là, có phải anh định đưa lại cho chị gái em không? Chị ấy vừa về. Thế là anh ấy vội vàng chạy ra ngoài, đáng vẻ buồn cười lắm, sau đấy anh ấy đuổi kịp chị không?”.

“Ừ”. Tôi trả lời cụt lủn, bức tranh ấy đang ở trong phòng tôi, ngay gần cửa, ngày nào cũng nhìn thấy.

“Vậy có nghĩa là chị quen anh ấy, rất thân nữa là khác. Dụ Tịch à, hình như em thích anh bác sĩ ấy rồi, chị có số điện thoại và QQ của anh ấy không?”.

Tôi im lặng, Dụ Lộ nhìn tôi vẻ mong đợi, ánh mắt chẳng che giấu gì, sáng long lanh, nhìn rất đáng yêu. Nhưng ai đã từng nói, trong mắt đứa trẻ đã từng xuất hiện ham muốn thì không bao giờ ngủ yên được nữa.

“Dụ Lộ”.

“Hả?”.

“Lần trước chị đi xe bus, khi đó là nửa đêm, đã rất muộn rồi. Hôm ấy chị ra ngoại thành ăn đồ rừng, em không biết đâu, ăn thịt tê tê và óc khỉ. Bây giờ chị có nhắm mắt cũng vẫn nhớ được con khỉ trước khi chết kêu oai oái. Đôi mắt đỏ lên, óc cứ thế chảy ra, vẫn còn nóng hôi hổi, vị rất thơm và ngọt. Ăn xong chị ra ngoài, chẳng có một ai hết, chị nghĩ cũng phải thôi, vùng núi hẻo lánh thế này làm sao mà có người được. Nhưng đi được mấy bước có cảm giác gì đó không bình thường, tò mò chị quay đầu lại xem, khu vườn đáng

lẽ bật đèn sáng tự động tắt tối thui. Chị đoán chắc là mất điện, nên cũng chẳng nghĩ gì nhiều. Đợi mãi mới có một chiếc xe tới, trên xe chỉ có chị và lái xe, chiếc xe băng qua con đường hầm dài. Chị hơi buồn ngủ, nhưng nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng gì đó, thế là chị mở mắt ra. Ra khỏi đường hầm chị mới nhìn thấy, có một con khỉ đang bò trên cửa chỗ chị ngồi, chính là cái con vừa nãy bị chị ăn, ôi ôi, giống như vậy giờ vậy, em hãy nhìn sau lưng em đi...”

“Á á á....”.

Không ngoài dự đoán, tôi nghe thấy tiếng hét kinh hồn bạt vía. Cùng lúc đó con gấu Teddy rơi bịch xuống đất, Dụ Lộ nhìn tôi vẻ khiếp đảm, nước mắt lưng tròng nói: “Chị, chị...”.

“Chị chỉ kể một câu chuyện thôi mà, đây là câu chuyện mà Cố Tổng Kỳ, ừ, chính là anh bác sĩ kia kể lại cho chị đây. Lần trước anh ta kể cho chị nhiều chuyện như vậy lắm, chị vẫn còn nhớ, em có muốn nghe tiếp chuyện hồn ma trong nhà vệ sinh không?”.

Tôi cười phá lên, nhìn có vẻ chân thành nói: “Hay lắm, thật đấy, anh bác sĩ rất biết kể chuyện”.

Nó chẳng buồn đi dép, chạy thẳng vào bếp ôm chặt lấy chị giúp việc, giọng nói ngắt quãng không biết nói gì. Tôi đứng đây, cầm túi về thẳng.

Nhưng tôi cũng phải sờn gai ốc, nói thật là tôi cũng sợ mấy câu chuyện dọa ma kiểu này lắm.

Tôi đã thẳng, tuy có hơi cậ lớn bắt nạt bé.

Một mình đi trên đường lớn, tôi ngẩng đầu lên, gió lạnh luồn khắp người. Bầu trời xám xịt ảm đạm, vắng vường mà ai oán.

Tôi bắt đầu quay ra oán hận Cố Tổng Kỳ, anh tốt như thế, đẹp trai như thế, đi đến đâu cũng phải nhót lại thì mới không bị người khác sinh lòng ham muốn.

Lôi điện thoại ra thấy có một tin nhắn: “Dụ Tịch, ăn cơm chưa?”.

Là tin nhắn của Cố Tổng Kỳ.

Tôi trả lời: “Chưa, em đang chết đói đây, vừa nghe mấy câu chuyện ma, giờ sợ chả dám đi đâu cả”.

Anh hỏi: “Đến nhà ăn cũng không dám đi á?”.

“Thôi xin, tất nhiên là chẳng dám đi đâu rồi”.

“Vì sao?”.

“Đó là một chuyện kinh hãi lắm”.

Thế là tự nhiên tôi lại nghĩ đến câu chuyện nhà vệ sinh kinh dị, sợ đến mức chẳng dám bước đi nữa, trong đầu ngập tràn toàn cảnh sau khi màn đêm buông xuống, kẻ giết người trèo lên cửa nhà vệ sinh, nhìn chăm chăm cô gái vô tội.

Lúc ấy tôi đang đi qua con ngõ nhỏ chật hẹp bỏ hoang gần bệnh viện Đông Hoa, có cảm giác như hai bức tường đang ép lại. Có thể phía trên đầu sẽ xuất hiện một người lạnh lùng nhìn tôi, đúng rồi, còn có cả khỉ nữa.

Tôi dường như bị chính mình dọa đến mức sợ phải khóc lên rồi.

Điện thoại kêu lên, giọng Cố Tổng Kỳ nhẹ nhàng bên tai: “Dụ Tịch, em lại đang làm gì thế? Đang ở đâu? Hay để anh đưa em đi ăn nhé?”.

Giọng anh nhẹ nhàng như lông hồng, một lớp màu xanh non trải dài phủ khắp tầm mắt đang chìm trong màu xám ảm đạm, dường như tôi đang nghe thấy tiếng của mùa xuân đang lướt qua tai, lòng bàn tay ấm nước.

Tôi bị chính mình dọa và những lời nói nhẹ nhàng của anh khiến tôi yên lòng.

Anh hỏi: “Dụ Tịch, em đang ở đâu?”.

Tôi bảo: “Trong một con ngõ nhỏ heo hút yên tĩnh trên đường từ bệnh viện đến nhà anh, em đang ở đây, em sợ lắm!”.

Người như Cố Tổng Kỳ nhất định không thể biết, anh do dự một lát rồi nói: “Em tới cổng bệnh viện đi, anh đưa em đi ăn”.

“Em sợ”

“Không sao, không sao, để anh kể cho em chuyện xảy ra mấy hôm trước nhé, em có biết chủ nhiệm Lý khoa huyết học không?”.

Ông chủ nhiệm Lý tròn như quả bóng, giọng nói thì mềm mại như bông, bố nuôi tôi toàn bảo ông ấy lúc nào cũng bí hiểm, lòng dạ đối với người khác khó lường lắm, tôi nói luôn: “Em không muốn nghe truyện ma, càng không muốn nghe chuyện kinh dị đâu nhé”.

Anh có chút bất lực nói: “Anh đang kể chuyện cười cơ mà, Dụ Tịch, đừng có ngắt lời anh thế”.

Cố Tổng Kỳ kể chuyện cười? Tôi ngâm miệng, chẳng ừ hử gì nữa, anh tiếp tục: “Ông ấy thực ra bị bệnh tiểu đường, bình thường vẫn luôn kiên cường tốt, nhưng tối mấy hôm trước bọn anh đi dự một bữa tiệc. Trước khi bắt đầu ăn thì lãnh đạo phát biểu, tranh thủ lúc ấy ông ấy tự tiêm Insulin, vì đồ ăn ngon quá nên ông liền tiêm nhiều hơn bình thường hai đơn vị”.

Tôi vĩnh tai nghe tiếp: “Không ngờ hôm đấy lãnh đạo phát biểu nhiều quá, nói mãi mà chưa kết, ông ấy lại ngồi hàng đầu, không dám động đũa, kết quả là huyết áp tụt thấp quá nên ngất ra đấy”.

Tôi có chút mơ hồ hỏi: “Chuyện này buồn cười sao?”.

“Á”, anh hơi nản nói: “Thế để kể thêm một câu chuyện khác nữa nhé”.

“Buổi trưa mấy hôm trước, anh làm phẫu thuật xong thì điều hòa phòng phẫu thuật bên cạnh bị hỏng, y tá gọi điện cho người đến sửa, một lúc sau có hai người vác dụng cụ đến, y tá đưa cho họ một đôi ủng bảo họ rồi bỏ đi. Bọn họ cảm thấy kỳ lạ, nên nhìn nhau một lúc rồi đội ủng lên đầu và vào phòng phẫu thuật. Y tá quay lại đưa cho họ thêm một đôi ủng nữa, nhưng nhìn thấy bọn họ thì ngã ngựa hỏi sao bọn họ lại đội ủng lên đầu thế. Bọn họ giải thích là chúng tôi xem trên ti vi thấy không phải là mỗi khi bước vào phòng phẫu thuật đều phải đội cái gì đó lên đầu à. Y tá hết cách không biết nói gì nữa”.

Tôi đang nghe mà cười phá lên nói: “Thật thế á? Đội ủng lên đầu ấy hả?”.

“Ừ, kết quả là phòng phẫu thuật phải quét dọn lại một lượt”.

“Ai chà, đội cả lên đầu cơ đấy, ha ha!”. Tôi càng nghĩ càng buồn cười, không nhịn nổi cứ cười ha hả mãi.

Tự nhiên nghe thấy tiếng xe cộ qua lại ầm ầm, xe bus nhả một đám khói dài đằng sau vượt qua ngã tư, một đứa trẻ lật đật chạy qua, cửa hàn McDonald người xếp hàng dài. Cố Tổng Kỳ thì đứng dưới gốc cây ngô đồng cạnh phòng bảo vệ ngay cổng bệnh viện. Những chiếc lá vàng khô treo đầu cành, gió thổi kêu xào xạc xào xạc, hai chiếc lá xoay vòng vòng trên không trung rồi rơi xuống đất.

Anh đưa tay vẫy vẫy tôi, mắt khẽ liếc nhìn tôi, tình cảm ấm áp.

Lòng tôi bỗng mềm mại như đất ẩm ướt đầy khí xuân, anh là ngọn gió mùa xuân, bàn tay diệu kỳ lướt qua, hạt mầm yêu quý trong lòng tôi bỗng nhiên nảy chồi đâm lộc, nhú lên khỏi mặt đất, nở ra những bông hoa rực rỡ sắc màu.

Nhưng, sao những bông hoa ấy lại là hoa hướng dương chứ? Thật kỳ lạ.

Điện thoại vẫn nắm chặt trong tay, giọng anh xen lẫn tiếng cười: “Được rồi, giờ không sợ nữa rồi chứ?”.

Giây phút đó tôi cảm nhận rõ ràng rằng, những bông hoa hướng dương kia biến thành hạt dưa thơm phức, trên mỗi khuôn mặt mỉm cười ấy là một câu: Mau tới ăn tôi đi, tới cắn tôi đi.

Anh đưa tôi tới một quán ăn gần bệnh viện, vừa nhìn thấy tấm biển tôi đã phản xạ có điều kiện nói: “Ôi, món miến niêu thịt bò thần yêu của ta”.

“Ừ, cửa hàng này nấu ngon lắm, mỗi khi tan làm anh đều đến đây bổ sung dinh dưỡng”.

Tôi gãi đầu hỏi: “Em ăn rồi, có thể ăn thêm một ít pudding sữa không?”.

Ánh mắt Cố Tổng Kỳ nhìn tôi kỳ quặc, nhưng cũng không nói gì, dẫn tôi tới ngồi cạnh cửa sổ, gọi món thịt bò niêu, sủi cảo chiên và pudding và nói với phục vụ: “Phiền em lấy hai đôi đũa và hai cái thìa nhé”.

Tôi thấy lạ, đợi phục vụ đi hỏi liền hỏi anh: “Sao mà phải lấy hai đôi? Anh gói mang về à?”.

Anh cười đáp: “Dạ Tịch à, em có thể đảm bảo rằng mình tuyệt đối sẽ không chảy nước miếng trước món thịt bò niêu không?”.

Được đấy, tôi cũng đã thấy được chút hài hước ở anh rồi.

Đồ ăn vẫn chưa được mang tới thì điện thoại tôi đổ chuông, nhìn đuôi và biết chuyện không hay rồi. Mẹ gọi cho tôi, chắc là vì chuyện con con của Dạ Lộ.

Tôi nhướn mắt lên nhìn Cố Tổng Kỳ, trong lòng nghĩ, chuyện nhỏ thôi, hôm nay vì mày mà chị sẽ chịu uất ức chút, hôm nào đó chị sẽ đòi lại sau.

Anh không để ý, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thế nên tôi đành nhắc máy, quả nhiên mẹ tôi hỏi ngay: “Dạ Tịch, sao hôm nay con lại trêu em khóc vậy, nó còn nhỏ mà, con làm chị kiểu gì thế?”.

Tôi thở dài thườn thượt hỏi: “Con có trêu nó khóc đâu, chỉ là kể cho nó câu chuyện về bảo vệ động vật hoang dã thôi mà, không tin mẹ bảo Dạ Lộ kể lại cho. Sao con lại thấy ghẹo nó khóc được chứ, chắc là nó cảm động quá đấy, thấy con người sẵn bắt động vật hoang dã ác độc quá, nên rơi nước mắt cảm thương chẳng?”.

Tôi lại bảo: “À, con về nhà ăn cơm, chị giúp việc mới này nêm thức ăn mặn quá, mặn chết đi được. Cứ như thế dễ bị bệnh về tim, cao huyết áp, không tốt với bệnh trầm cảm của Dạ Lộ đâu”.

Quả nhiên tôi đánh trống lảng thành công. Mẹ tôi thở dài một cái, hình như là tự lẩm bẩm một mình: “Ừ nhỉ, mẹ cũng thấy mặn quá, nấu cơm không ngon cũng không được, ăn nhiều bị bệnh thì biết làm sao”.

Sau đó dập điện thoại, tôi cười ranh mãnh.

Và đúng hình ảnh tôi cười tươi hơn hở lộ vào mắt anh, anh có vẻ trầm ngâm, như đang suy nghĩ ngợi, tôi mở miệng trước nói: “Có phải là muốn biết vì sao nhà em kỳ thị nặng nề thế không?”.

Anh cười cười nói: “Nói chung là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh”.

“Khi em ra đời, nhà em xảy ra vài chuyện, em theo bà nội về quê sống. Sau này em hình thành tính thô lỗ, học thì không theo kịp bạn bè, lại hay đánh nhau với các bạn nam, thầy cô năm lần bảy lượt mời bố mẹ lên, sau mẹ em chán nản chẳng quản em nữa. Khi Dạ Lộ được sinh ra, mọi tâm trí đều được bố mẹ đổ dồn lên con bé, một lòng muốn dạy con bé thành một đứa con gái ngoan ngoãn của bố mẹ, nên cũng chẳng thèm để ý gì đến em nữa. Dẫu sao thì bao nhiêu năm như thế, về tiền bạc thì bố mẹ chẳng để em thiếu bao giờ, cũng chẳng cần đoán em điều gì, em thấy như thế rất tốt, vậy là đủ”. Tôi cười cười, nói đùa: “Em chỉ sợ đến lúc đi lấy chồng, phải để bố mẹ nuôi chuẩn bị của hồi môn cho em”.

Anh nhìn tôi, mắt trong veo như nước, cười nói: “Em cũng lo của hồi môn cơ à?”.

“Sao mà không lo chứ, em sợ chẳng ai thèm rước em đi”.

Anh phá lên cười: “Cô ngốc, làm sao mà không có ai thèm rước em chứ?”.

Tim tôi đập mạnh, không nghĩ ra câu trả lời cho thích hợp, vừa may lúc đó món thịt bò niêu được mang tới. Trong chiếc nồi nóng hôi hổi, dưới lớp nấm kim chi vàng non và giá đỗ xanh mơn, từng miếng thịt bò tỏa ra mùi thơm hấp dẫn.

Tôi không kiềm chế nổi nữa rồi, hấp dẫn quá đi thôi.

Nhưng tôi vẫn phải mở to mắt, tự nhủ rằng mình đã ăn cơm rồi.

Tôi lại nhớ tới mấy món ăn ấu trĩ lúc trưa, rất dễ gây cao huyết áp, chỉ đành ngẩng mặt lên trời mà trào nước mắt, thế nên tôi tỏ vẻ với Cố Tổng Kỳ: “Có thể ném một chút không anh?”.

Anh cười nói: “Tùy em”.

Có thèm lắm thì tôi cũng không thể tranh đồ ăn với bác sĩ vừa tăng ca vừa đi dạy được, tôi nuốt nước bọt nói: “Em sẽ thử xem, nếu như nóng quá thì em ném một miếng không phải là không đáng sao”.

Khuôn mặt mong chờ nhìn nồi thịt bò, vẫn còn thịt.

Anh cười cười lắc đầu, cẩn thận chọn một miếng ném: “Vị rất ngon, em ăn nhớ cẩn thận kéo nóng đấy”.

Tôi tiếp tục nhăn lại nói: “Anh ăn trước đi, em sẽ chờ thêm, chẳng may nóng đến mức cái tử hoàn sinh thì em bị nóng thế cũng không đáng”.

Thế là tôi nhìn nồi thịt bò biến mất từng sợi từng miếng một, một mặt tôi thấy thương Cố Tổng Kỳ làm việc vất vả, một mặt thương cho đôi mắt, dạ dày của tôi. Hai thứ ấy đồng loạt giãy vò tôi.

Tôi định chiều tan học sẽ tới đây ăn, bất kỳ ai hay bất kỳ việc gì cũng không thể ngăn cản bước chân của tôi tới cửa hàng thịt bò niêu. Tôi sẽ gọi thêm thịt, Lạp xưởng, thêm mấy xiên thịt nướng, thật nhiều hạt thì là và cả một chai nước trái cây.

Thế là tôi đưa tay ra nói: “Ném một miếng thôi, chỉ một miếng”.

Đôi mắt tuyệt đẹp của anh ngược lên, cười cười: “Dạ Tịch à, có phải cảm giác tranh ăn một nồi với người khác rất thú vị không?”.

“Á? Hả?”.

“Lần trước thấy em và Tần Chi Văn ngồi ăn cơm với nhau, hai người quây quanh bát cá cay, chụm đầu vào nhau bới xương”.

Tôi nắc một tiếng nói: “Tạm thời có thể gọi nó là bản năng thú rừng, đồ ăn mà không tranh giành thì chẳng có vị gì”.

Anh cười tít mắt, dưới bóng mắt có một quần thâm nhạt, không biết là vì sao, tôi thấy xót liền hỏi: “Cố Tổng Kỳ, mắt anh có chút quần thâm kia”.

Anh mơ hồ trả lời: “Chắc thế”.

Tôi buông đũa, nhìn anh chăm chú nói: “Anh phải ăn nhiều một chút, thật đấy, ngày trước bố nuôi em ăn cơm ở nhà ăn mà cũng phải ăn bốn phần cơm, bốn loại thức ăn, tối về vẫn còn ăn đêm nữa đấy. Anh cứ như thế ăn đã ít, lại chẳng theo giờ giấc gì là không được đâu, em phải giám sát anh mới được”.

Tay anh đang gấp thức ăn liền ngưng lại, rồi rút về, ngẩng đầu nhìn tôi cười cười hỏi: “Giám sát thế nào cơ?”.

Đầu óc tôi vẩn xoắn vào với nhau, tôi vừa nói cái gì vậy nhỉ?

“Được rồi, mặt đừng có dài như cái bơm nữa đi, anh sẽ ăn uống đúng giờ được chưa? Nhé”.

Tiếng “nhé” của anh lẫn chút âm mũi, nghe như cái móc câu đáng yêu vậy, giữa thanh thiên bạch nhật câu nói khiến cho trái tim tôi nhảy nhót từng bùng.

Nhưng anh lại không biết điều đó, thế nên tôi rất đau khổ.

Rất muốn hỏi anh, nhiều câu hỏi lắm, hoặc là chẳng hỏi gì cả, phút bốc đồng hôn anh một cái, sau đó lau nước mắt trốn đi tận chân trời góc bể, cho anh phải chạy đi kiếm tìm tôi khắp nơi.

Ăn xong, trên đường về bệnh viện, Cố Tổng Kỳ hỏi tôi: “Sáng nay em đến viện phải không?”.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sao anh biết?”.

“À, vừa nãy trong văn phòng khoa thấy cô y tá kể rằng em nổi cơn tam bành ở cửa khoa cấp cứu, kết quả bị viện trưởng đi qua nghe thấy hết”.

Tôi kinh ngạc nói: “Thôi xong, Đồng Nhược Thiên liệu có bị đuổi việc không?”.

Anh cười cười: “Em nghĩ ngợi nhiều quá rồi, không sao đâu”.

Tôi tranh thủ hỏi: “Cố Tổng Kỳ, theo anh thế nào là một danh y?”.

Câu hỏi này, tôi đã ấp ủ từ lâu, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy vị bác sĩ ngốc nghếch bảo bệnh nhân đi liên hệ với khoa phẫu thuật chỉnh hình, cho đến tận khi đứng trong phòng phẫu thuật, cẩn thận từng ly từng tý.

Cố Tổng Kỳ nhẹ nhàng đan hai tay vào với nhau, ánh mắt trời dịu nhẹ chiếu vào từng móng tay cắt sạch sẽ của anh, phản lại ánh sáng ấm áp dịu dàng, đẹp mà không khoa trương, ấm áp mà không nóng bỏng.

Đôi bàn tay ấy, là bàn tay của bác sĩ ngoại khoa, cũng là sinh mệnh của họ.

“Một danh y trong lòng anh là người coi quá trình và kết quả của sinh mệnh quan trọng như nhau, tỏ lòng tôn trọng và cảm kích trước một sinh mạng”.

Tôi cười, tuy hơi ngô nghê, nhưng tràn ngập niềm hoan hỉ.

Chúng tôi chia tay nhau ở cổng bệnh viện, tôi có giờ phân tích cú pháp nhạt nhẽo.

Tự nhiên tôi nhớ tới mùi hương gỗ giáng hương lâu năm ở nhà Cố Tổng Kỳ, muốn kiếm nó nên tôi nhắc máy gọi cho Tần Chi Văn: “Kiếm cho tớ gỗ giáng hương đi”.

Cậu ấy hơi ngạc nhiên hỏi: “Cậu cần thứ đấy làm gì vậy”.

“Để ướp quần áo”.

Lấy gỗ giáng hương để ướp quần áo cho thơm, toàn thân sẽ có mùi hương giống như người ấy, đượm nồng trong ký ức, có cảm giác sẽ chẳng bao giờ xa cách nhau.

“Ừ được, để mấy hôm nữa tớ sẽ tìm cho cậu”. Nghe giọng cậu ấy có vẻ mệt mỏi. tôi đoán chắc cậu ấy bị cảm rồi.

Nên bảo: “Tớ chưa vội đâu, nhất thời hứng lên vậy thôi”.

Bên kia mãi chẳng thấy nói gì, tôi tưởng cậu ấy bận gì rồi, ai dè lại thấy cậu ấy lên tiếng: “Tịch Tịch, dạo này có thời gian ra ngoài chơi không?”.

“Hả?”.

“Chúng mình đi du lịch được không?”.

Tôi thấy là lạ hỏi: “Sao tự nhiên lại muốn đi vậy...?”.

“Tịch Tịch, sắp tới tớ sẽ rất bận, không phải cậu vẫn luôn muốn đi Nam-co sao? Chúng mình cùng đi nhé”.

Ồ đó là một khoảng không gian màu xanh rộng lớn, không phải là lớp tuyết trắng phau trong ký ức.

Bỗng nhiên tôi nhớ lại, trong phòng học lạnh lẽo ấy, ánh mắt mỗi người cũng đều lạnh lùng như vậy, tôi cẩn thận viết một câu: “Sau này tôi muốn tới một nơi, là Nam-co ở Tây Tạng, những hồ nước ở đó khiến con người ta tình nguyện được nhắm mắt ở đó mãi mãi”.

Cậu lại gần nhìn dòng chữ ấy nói thầm với tôi: “Khi nào về nước chúng ta cùng đi nhé”.

Tay tôi và Tần Chi Văn luôn xuống dưới gầm bàn, cậu ấy bảo: “Chúng mình ngoắc tay đi”.

Rồi thời gian cứ trôi đi, chẳng mấy chốc mà đã hơn năm năm rồi.

Tôi không biết làm thế nào, điện thoại cũng đã nóng rực lên, tôi hỏi: “Vì sao? Sao lại đường đột như thế...?”.

“Sau này không có thời gian mà, tớ sẽ bận lắm, được rồi, không cần trả lời ngay đâu, nghĩ kỹ thì đã đi đã rồi gọi cho tớ sau nhé”.

Tôi đứng trên con đường nhỏ trong trường, ngẩn ngơ nắm chặt chiếc điện thoại. Tôi có cảm nhận rằng sương mù ở đâu đó trên thế giới này, đang từ từ đóng băng. Mùa đông dài lê thê và phiền phức đang tới gần.

8. Chương 8: Tình Yêu Một Nửa

Hôm đó trong buổi thảo luận của học viện, tôi đang nói về phù thủy.

Đây đáng lẽ là buổi thảo luận nghiêm túc về biên dịch, khổ nỗi dạo này sếp tôi lại mê tí tít tác phẩm Cành vàng của James George Frazer[1], tư tưởng về ba giai đoạn phát triển trí tuệ con người của Frazer có ảnh hưởng lớn đến học giả nhân loại trường phái chức năng Anh B.K.Malinowski.

[1] Là một nhà nhân học văn hóa nổi tiếng thế giới người Anh theo trường phái tiến hóa luận. Cành vàng chú trọng nghiên cứu văn hóa nhân loại thời kỳ chuyển đổi từ tín ngưỡng sang tôn giáo, từ tư duy ma thuật sang tư duy tôn giáo dưới cái nhìn khoa học.

Thế nên chúng tôi không ngừng bàn tán lạc đề, tôi là người xưa nay hay mê tín, tin chuyện ma quỷ, Trung Quốc hay của nước ngoài đều tin hết, cô bạn ngồi bên cạnh chen vào: “Này, các cậu có ai biết bùa giáng đầu không?”.

Sếp tôi là người trả lời đầu tiên: “Là ma thuật đen chứ, mười năm trước chết do bùa ngải ở Hawaii nhiều lắm, loại bùa này rất phổ biến ở các nước Đông Nam Á, lấy móng tay và tóc để nguyên rửa ai đó chết, nhưng trên cơ thể người chết chẳng có dấu vết bệnh lý nào”.

Bọn tôi nghe xong đều sờn gai ốc, ông anh lớp trên bảo: “Thôi đừng dọa người ta đi!”. Rồi ngồi xích lại gần tôi.

“Trong ma thuật đen đáng sợ nhất là thuật chiêu hồn – necromancy, được chia làm hai trường phái, phái chiêu hồn thường thực hiện bằng cách lập đàn và bùa chú, phái tử thi thường phải khai quật tử thi và trộm mộ thì mới đạt được ma lực hắc ám kinh khủng cần thiết”.

Chúng tôi thấy ngưỡng mộ sếp vô cùng, tuy ai cũng sợ nhưng đều tò mò ngồi nghe tiếp: “Hình thức hô gọi thường được tiến hành sau khi người chết được mười hai tháng, bởi vì dân gian tin rằng trong vòng mười hai tháng sau khi chết linh hồn vẫn lẩn quẩn xung quanh mộ. Không được để người sống nhìn thấy, địa điểm tiến hành thường ở các ngã tư, tầng hầm bỏ hoang, bãi hoang, khu rừng hay bụi cây khô héo nơi ít người qua lại. Chiêu hồn sư tay cầm quyền trượng, làm phép hô gọi những linh hồn thế giới âm. Nếu như làm phép thành công, thì chiêu hồn sẽ chịu khuất phục dưới chân của thầy đồng, sẽ biến hình thành âm hồn trả lời những câu hỏi và yêu cầu của thầy đồng”.

Sếp thao thao bất tuyệt nói nhiều lắm, lấy rất nhiều ví dụ. Phòng họp vốn đã trống trải, giọng sếp lại ầm trầm nên càng tăng hiệu quả kinh dị, rồi một lúc sau sếp ngừng lại một cách kỳ quái, cúi đầu xuống rồi lại ngẩng đầu lên, miệng nở nụ cười nham hiểm, thốt ra một câu: “E go sum te peto et uidere queo!”.

Sau đó hai con mắt cứ nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại trên bàn.

Chúng tôi nhìn sếp vẻ cảnh giác, chiếc điện thoại bỗng đổ chuông ầm ỉ. Ngay tức khắc, phòng họp yên tĩnh trở nên đáng sợ, một cô bạn hét ầm lên: “Á, á...”.

Thế là bọn tôi cũng hét theo: “Á, á, á!”. Ông anh lớp trên còn nhảy co hết cả hai chân lên, cũng chẳng ai biết ai hét lên vì cái gì, chỉ là một lũ ngớ ngẩn rú ầm lên.

Sếp nhìn chúng tôi kỳ quặc, nhấc điện thoại nói: “A lô, bảo chú bốn giờ gọi điện, cũng đúng giờ phết nhỉ, ừ, anh giờ rảnh rồi, được, chú cứ đến cổng Bắc trường đợi anh nhé”.

Sau đó quay ra nhìn bọn tôi khinh bỉ nói: “Hét cái gì chứ? Thôi về tắm rửa đi ngủ đi”.

Rồi bỏ lại lũ học trò đã bị dọa thành công.

Tôi thật không chịu nổi nữa rồi, hai hôm liền bị mấy thứ vớ vẩn dọa sợ chết khiếp, cô bạn ngồi bên ôm cặp ảo não nói: “Cái lão chết tiệt, lão chết tiệt, tớ phải đi mua búp bê bùa chú đây”.

Ông anh lớp trên tò mò hỏi: “Búp bê bùa chú là cái gì vậy?”.

“Em cũng chẳng nói rõ được đâu, nói chung là một loại đồ dùng để phù hộ cho mình, đại loại là thế. Thôi, em phải đi đây, ở thêm lúc nữa chắc em sẽ tưởng tượng ra những xác chết chui lên từ mặt đất, còn sếp thì nháy nhót hô thần gọi quỷ!”.

Anh lớp trên vội túm lấy cô ấy bảo: “Anh, anh đi, anh cũng muốn đi!”.

Nên tôi cũng nhảy lên hỏi: “Tớ cũng đi!”.

Trên đường chúng tôi bàn tán về cái ma thuật đen mà sắp vừa nói. Đến cửa hàng bán đồ lưu niệm cạnh trường, tôi thấy một đồng búp bê đầu to, được móc với nhau bằng chỉ.

Có rất nhiều loại được treo trên tường, anh lớp trên nhìn thấy một cái, hưng phấn chen lên nói: “Ha ha, cái này đẹp, anh thích cái này”.

Tôi xông lên đọc lời chú thích: “Muốn thấy người mà mình ghét tự gây thương tích, tự kỷ, hoặc nổi điên? Tự Thống Nam[2] sẽ khiến cái gai trong mắt bạn thần kinh không bình thường, tâm thần rời rạc, ưu tư buồn bực!”.

[2] Tên con búp bê

Tôi run lấy bầy một tý rồi lại tiếp tục tìm, bỗng nhìn thấy một con búp bê bùa chú có tên là Kẻ trộm trái tim: “Giúp bạn trộm trái tim của anh ấy và đem tình cảm chân thành của bạn tới cho người bạn yêu, khiến hai người trong lòng đều có nhau”.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại nhớ tới Cố Tông Kỳ.

Ánh nắng buổi trưa chiếu qua kẽ lá xiên xuống mặt đất, thành những bóng nắng rơi dưới chân. Dưới ánh nắng tôi giơ tay lên, hai con búp bê treo trên tay, cơn gió đông bất chợt lùa tới, khiến chúng lắc lư, lắc lư.

Tôi cười ngô nghê, rất muốn tặng con màu đen cho Cố Tông Kỳ để đánh cắp trái tim anh về cho tôi, rồi sẽ đặt trong két an toàn, khóa hẳn mười tám chiếc khóa, từ đó trái tim anh chỉ thuộc về mình tôi mà thôi.

Và trong mắt anh cũng sẽ chỉ có mình tôi, những người con gái đều trở nên mờ nhạt.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, đến tôi cũng bị chính cái suy nghĩ ấy làm giật mình một phen, tôi thấy mình sao ích kỷ đến đáng sợ vậy. Cảm giác muốn chiếm hữu chưa từng mãnh liệt đến thế, thậm chí là với Đồng Nhược Thiên, cũng chưa bao giờ xuất hiện.

Nhưng mà, tặng con búp bê bùa chú này cho anh bằng cách nào được nhỉ, liệu anh có nghĩ tôi thật ấu trĩ, thật ngớ ngẩn không?

Móc vào điện thoại, hay là treo vào túi xách, hay là lấy hẳn dây thừng treo vào cổ anh, để anh không lúc nào quên được tôi.

Tóm lại là cái này phải tặng như thế nào đây? Anh có nhận nó không? Thật là đau đầu quá cơ.

Tôi rất ít khi tặng con trai cái gì, chỉ cần là có ý tặng thì đều chọn sô cô la Dove.

Hồi đầu bọn họ đều nghĩ là tôi muốn tỏ tình với bọn họ, sau mới phát hiện ra rằng ở nhà tôi thứ nhiều nhất chính là sô cô la Dove, chỉ cần thò tay vào tủ là có thể mò được một hộp Dove sắp hết hạn.

Về sau đó trở thành thói quen rồi, bọn họ cũng chẳng để ý nữa, mà sô cô la cũng được các cô gái yêu thích.

Lần đầu tiên tặng quà sinh nhật cho Đồng Nhược Thiên, tôi phải vắt nát óc. Một tháng trước đó đã bắt đầu xếp sao giấy, mỗi sáng lên lớp đều mang một tập giấy gấp sao, không cần biết cô giáo đứng trên nói cái gì, chỉ cắm đầu vào gấp sao thôi. Tối về thích thú lôi đồng sao đã gấp ra đếm một lượt, rồi bỏ vào bình thủy tinh, lắc lắc nghe tiếng chúng va vào thành, cảm thấy mình là đứa con gái hạnh phúc nhất trên đời này.

Sau tôi gấp đến đau cả tay nên chỉ gấp được chín trăm hai mươi ba ngôi.

Lẽ ra là định gấp hẳn chín trăm chín mươi chín ngôi cơ.

Ngày sinh nhật anh ta, tôi cẩn thận bọc chiếc bình lại, rồi hồi hộp chờ đợi sự kinh ngạc trong mắt anh ta, nhưng anh ta lại chỉ bình thần nhìn qua một cái nói: “Cảm ơn em, anh rất thích”.

Nhưng mà tôi chẳng thấy vẻ thích thú gì trên mặt anh ta cả.

Sau đó có lần đến ký túc thấy chiếc bình sao cô đơn đứng một góc trong ngăn kéo, phủ một lớp bụi trên đấy, tôi chỉ đành quay mặt đi, giả vờ như không nhìn thấy.

Sau đợt đó tôi không tặng Đồng Nhược Thiên hay ai đó bất kể cái gì do tự tay mình làm, hoặc là món quà nào đặc biệt nữa.

Vì thế tôi mới âu sầu, tôi sẽ thấy Cố Tông Kỳ tay nắm chặt con búp bê, liệu có bóp chặt đến nỗi xương của nó bị vỡ vụn không nữa.

Nghĩ như thế chẳng có tí ý nghĩa thực tế gì, nên tôi đem mấy cuốn sách cần dịch hôm nọ theo, định là tranh thủ lúc hỏi mấy thuật ngữ y học sẽ xem xem có cơ hội ra tay không.

Trước khi đi, tôi treo con búp bê màu hồng vào điện thoại rồi đọc câu: “E go sum te peto et uidere queo”. Nếu như ông trời nhìn thấy nhất định sẽ cảm nhận được sự chân thành của tôi.

Vậy là tôi tới khoa ngoại, cũng đã muộn rồi, trên đường đi toàn thấy tiếng bản tin thời sự phát ra từ các phòng bệnh. Tới phòng trực bác sĩ, thấy ở trong có tiếng ai đó nói chuyện, nhìn vào thấy Cố Tông Kỳ đang đứng một bên xem phim CT.

Tôi bước tới, đứng ngay sau lưng anh khẽ “hừ” một cái, anh quay đầu lại, cười nói: “Vừa nãy thấy em rồi, rón rén như trộm, hóa ra là định hù anh”.

“Thế anh có bị giật mình không?”.

“Sau giật mình được, em nhìn này ở đây có phản quang nên nhìn thấy ngay”.

Tôi tròn mắt nói: “Chán chết, anh đang làm gì vậy?”.

“Đọc phim, đoán xem đây là đâu?”.

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Trung thất”.

Anh nhìn tôi hơi ngạc nhiên: “Giỏi đấy”.

Tôi đưa tay, sờ sờ tấm phim CT rồi ra tay lấy hiệu: “Cố Tông Kỳ, em xem các bác sĩ giỏi trên ti vi loáng cái đã nhét được tấm phim lên rồi, nhét thế nào vậy? Mấy cái ốc nhỏ thế này, không phải là để kẹp vào à?”.

Anh lấy tấm phim xuống, cổ tay khẽ nâng tấm phim lên rồi nhét chắc chắn vào màn hình trắng, “Đấy, dùng lực mạnh một tý là được”.

Tôi tò mò, lôi xuống, thử nhét lên, nhưng thất bại, Cố Tông Kỳ cười bảo: “Mạnh tay nào”.

Cổ tay tôi bị anh nắm chặt, cảm giác mượt mà lan tỏa khắp người, dường như chạm cả vào mạch máu tôi. Mạch tự nhiên đập mạnh hơn bình thường, anh đứng gần như thế, gần như nửa người bao lấy tôi.

Tay anh cầm nhẹ nhàng, cánh tay tôi giờ mạnh một cái, “pắc”, tấm phim CT đã được nhét vào, vững chắc ở yên đó.

“Hóa ra đơn giản thế à”. Tôi lí nhí, tay anh dần buông ra.

“Đơn giản thế thôi, mà phải rồi, em tới tìm anh có việc hả?”.

“Dịch, từ y thuật tiếng Anh”.

Tối đầu đông rất lạnh, ánh đèn phòng trực sáng trưng, ấm áp.

“Đây là phẫu thuật cắt bỏ mảnh cung đốt sống, dây thần kinh kích thích, đây là viêm màng não...”.

Chuông điện thoại tôi reo, lúc rút ra con búp bê bùa chú kêu lên vài tiếng. Hóa ra là tin nhắn của Tần Chí Văn: “Hộp gỗ giáng hương cậu muốn tổ tìm được rồi đấy, khi nào thì mang tới cho cậu được?”.

Tôi trả lời: “Mai đi, tổ ở trên trường”.

Vứt điện thoại sang một bên, nhưng mắt Cố Tông Kỳ không rời khỏi điện thoại của tôi, anh thấy kỳ lạ hỏi: “Cái kia... con búp bê đấy là gì vậy?”.

“Búp bê bùa chú đấy, ma thuật trắng đáng yếu”.

Thế là toàn bộ kiến thức hôm nay sắp dạy cho chúng tôi tôi đem kể lại nguyên văn cho Cố Tông Kỳ, sau khi nghe xong anh phá lên cười nói: “Cô ngốc, thế giới này làm gì có nhiều chuyện đến thế? Em đúng là rất biết tự dọa mình đấy”.

Tôi tỏ vẻ bất mãn cãi lại: “Em sợ ma, anh quản được sao?”.

“À, anh còn biết xem tướng đấy, cũng biết bói nữa, em tin không?”.

Mắt tôi sáng lên nói: “Tin chứ, anh xem cho em đi, xem sau này em có tiền không, có lấy được anh nào đẹp trai không?”.

Anh nhìn tôi, khóc dở mếu dở bảo: “Đưa tay đây, để anh xem nào, ừm, Dự Tịch em sau này có rất nhiều tiền đấy, nhưng không dễ dành được, còn chồng em sau này thì cũng được đấy”.

Tôi nghiêng đầu hỏi: “Sao mà anh xem được?”.

“Bí mật, không nói cho em biết!”.

“Đồ keo kiệt, hứ!”.

Anh cười, buông cuốn sách xuống, cầm điện thoại của tôi lên ngắm nghía một lát hỏi: “Cái này là để phù hộ điều gì vậy?”.

Bất ngờ bị hỏi nên chẳng biết trả lời ra sao, tôi không thể nói với anh là cái này là con búp bê bùa chú chuyên để đánh cắp trái tim anh, thế nên chỉ đành phát huy khả năng bốc phét của tôi: “Ồ trên đó có một hình trái tim, có nghĩa là tình yêu mà, con búp bê này sẽ phù hộ cho mình luôn bình an, lúc nào tâm trạng cũng thoải mái, anh thích không?”.

“Đáng yêu phết đấy”.

Thừa cơ xông tới, tôi đút tay vào túi nắm chặt con búp bê còn lại, hít một hơi sâu, cuối cùng cũng dám cất tiếng hỏi: “Cố Tông Kỳ, em còn một con nữa, anh có lấy không?”

Anh hơi ngạc nhiên nhìn tôi, không nói có lấy mà cũng chẳng nói không lấy, tim tôi đập một cách khó khăn, thấy khó xử nên tôi đành quay mặt đi nói: “Không lấy thì thôi vậy, em cũng chẳng thèm cho anh đâu!”.

Miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo là quyền của con gái mà.

Nhưng mà tôi buồn, dù bề ngoài thì giả vờ như chẳng có chuyện gì, giống như khi tôi nhìn thấy chiếc bình sao vậy.

Tôi cúi xuống đọc sách, chẳng nói gì nữa, nghe thấy bên tai tiếng anh cười nói: “Sao thế, cô ngốc, anh cũng đâu có nói là không lấy, vừa nãy chỉ là anh đang nghĩ xem treo vào điện thoại hay là cất ở chỗ khác thì hay hơn”.

“Móc vào điện thoại đi!”. Tôi muốn cười nhưng vẫn phải cắn răng nhin, “Đưa đây, em móc vào giúp anh”.

Anh vừa cười vừa lôi điện thoại ra, mắt tôi sáng lên nói: “Sharp à? Đẹp thế chứ!”.

“Ừ, từ hồi ở Nhật đã quen dùng điện thoại Nhật rồi”.

Tôi cầm lấy, bóc con búp bê ra, nhưng sao tay tôi chẳng chịu nghe lời vậy chứ, có cố thế nào thì sợi dây cũng không chịu lỏng qua khe, làm tôi tức muốn chết.

Cố Tông Kỳ nhìn tôi, ánh mắt anh đang giấu nụ cười, giữa những cái nhìn con mắt chuyển động sáng long lanh, chiếc áo sơ mi kẻ sẫm rất hợp với khuôn mặt tuấn tú của anh, sợi tóc trước trán rơi xuống mi mắt, sáng tối đan xen sinh động lạ thường.

Bàn tay thon dài đẹp đẽ giơ ra nói: “Cô bé, thôi để anh luôn cho”.

Anh nhẹ nhàng xoắn sợi dây luôn qua khe một cách dễ dàng, rồi thất nút lại, tôi đưa tay ra giật giật thử, nói: “Ừ, chắc không rơi được đâu, hi hi, đáng yêu ghê cơ”.

Anh không nói gì, mặc tôi, miệng vẫn khẽ mỉm cười.

Nhưng bầu không gian yên tĩnh đó nhanh chóng bị tiếng guốc vôi vàng bước tới phá tan.

Từ trước tới giờ tôi chưa từng gặp một thiên kim tiểu thư nào thấy yêu như thế, đôi mắt trong veo ngấn nước, mái tóc xoăn lộn to vương bên tai, cô ấy mặc chiếc áo gió màu vàng nhạt, chân đi giày cao gót đen.

Cô ấy gọi Cố Tông Kỳ: “Tông Kỳ, bố em vừa bị sốt rồi, anh mau tới xem sao”.

Cố Tông Kỳ nhăn trán, chẳng kịp nhìn tôi một cái, tiện tay cất điện thoại vào túi, vớ kẹp bệnh án bên cạnh rồi nói với cô ấy: “Để anh qua xem”.

Rồi anh quay sang nói với cô y tá trực ban: “Gọi điện cho phó chủ nhiệm đi, bảo ông ấy tới kiểm tra”.

Lúc đi anh quay đầu nhìn tôi một cái, ánh mắt khá phức tạp, nhưng tôi giả vờ như không thấy, cúi đầu xuống.

Tôi mở hồ sơ quản lý bệnh nhân, nhập tên người bệnh vào, trên màn hình nhảy ra dòng chữ: “Kiều Khoa, phòng VIP”, rồi lặng lẽ tắt sơ đồ đi.

Cố Tông Kỳ và cô gái kia có mối quan hệ gì? Cô ấy gọi anh lược bỏ cả họ, mà anh cũng rất vội vàng lo lắng.

Còn nữa, bệnh nhân là phó chủ tịch thành phố Châu, ông ấy chỉ sốt cao mà cũng phải gọi cả phó chủ nhiệm tới, nếu như là bệnh nhân khác không biết Cố Tông Kỳ liệu có tích cực thế không.

Tôi lạnh lùng nghĩ. Con gió đầu đông cố luồn qua khe cửa thổi vào, lòng tôi tự nhiên lại băng giá.

Con búp bê bùa chú nằm trên bàn hồ đồ chẳng biết gì nhìn tôi, trên tay còn ôm trái tim kia, cảm thấy sao nực cười thế.

Tôi bực bội cả tối, thực ra tôi hiểu tôi chỉ là ghen quá mà thôi, nên ai gặp cũng nổi cáu.

Lôi một người con gái nào đó trên mạng ra nói chuyện, tôi tào lao một hồi, cuối cùng nhận được một câu rằng: “Mệt, có gan thì tỏ tình đi, không có gan thì kiếm cái đo nhiệt độ xem não cô bao nhiêu độ, nếu như biết lược trứng thì đi mua lấy hai quả, đỡ phải sinh sự”.

Tôi ngồi xồm trên ghế, ngẫm nghĩ hai chữ trên màn hình: “Có gan...”.

Tôi tắt máy, trèo lên giường, chăm chú suy nghĩ cách tỏ tình.

Tôi nghĩ rất lâu, cho đến khi mặt nạ khô cong cũng vẫn chưa nghĩ ra. Bởi vì vấn đề là tôi nghĩ không ra cách mình bên lên đứng trước mặt Cố Tông Kỳ, tay mân mê chiếc khăn tay, thẹn thùng không nói lên lời. Tôi nghĩ Cố Tông Kỳ sẽ khê đổ mặt, nói với tôi rằng: “Dụ Tịch, Dụ Tịch...”.

Tôi rất muốn anh nói nốt những lời còn lại, lòng thầm sung sướng, nhưng chẳng có gì ngạc nhiên mừng rỡ cả. Tôi nghĩ, mối quan hệ nam nữ lúc nào là hấp dẫn nhất, đó chính là lúc mới yêu, thế là tôi xông lên khóa chặt môi anh lại.

Tất cả rõ như ban ngày.

Trong bóng đêm, tôi tròn mắt với chính mình, quay lưng cái đã ngủ mất.

Hôm sau, Tần Chí Văn tới tìm tôi. Cậu ấy lái xe tới, chiếc Audi sáng loáng đỗ ngay dưới sân khoa Văn. Cả đêm không ngủ ngon giấc, tôi uể oải cầm lấy hộp giáng hương được bọc tử tế trong chiếc hộp gấm, vẫn chưa mở ra đã ngửi thấy mùi hương đậm nồng thần bí. Mùi hương này giống hệt với mùi trên người Cố Tông Kỳ, nhưng phảng phất lẫn cả mùi khác nữa.

Là thứ mùi hương thoang thoảng, đượm nồng ngào ngạt, từng sợi nhuộm hương thơm gỗ quý thanh nhàn ngàn năm, nửa lắng lơ nửa lồi cuốn, có cả mùi hương mê hồn, tôi thấy ngạc nhiên hỏi: “Đây là mùi gì?”.

Cậu ta dẩu môi nói: “Mở ra xem thì biết thôi”.

Tôi cẩn thận bóc hộp ra, không khỏi thốt lên tán thưởng: “Chiếc hộp đẹp quá, hóa ra người xưa đúng là có cách nói bỏ gốc lấy ngọn, ý, trong này là cái gì thế? Túi thơm?”.

Cậu ấy cười nói: “Con gái các cậu không phải đều thích mua túi thơm gì đó về ướp quần áo sao? Tổ thấy nên mua về tặng cậu đấy”.

Quả nhiên bên trong là cánh hoa khô đã được ướp hương, tự nhiên tôi muốn cười phá lên, những âm ỨC bỗng bị hương thơm dễ chịu này làm cho tiêu tan, nhưng vì câu nói dưới đây của Tần Chí Văn mà tôi lại thấy chán.

Cậu ấy bảo: “Tịch Tịch, có phải cậu yêu ai đó rồi không?”.

Tôi thở dài thườn thượt nói: “Hả? Gì cơ? Vậy sao?”.

Bầu trời u ám, mặt trời núp sau mây mù, từng ánh nắng ấm áp dần biến mất, bờ vai tự nhiên mát lạnh, tôi vuốt vuốt tóc nói: “Ồi giời, chẳng có gì to tát đâu, thực ra tớ rất là đa tình mà...”.

Chẳng hiểu sao mà trước mặt Tần Chí Văn tôi lại rất ngại mở mồm nói tôi thích người khác, hồi với Đồng Nhược Thiên cũng thế. Có vẻ như thế giống như chính mồm tôi đã phản bội lại lời hứa ngày nào với Tần Chí Văn.

Và tôi sợ một ngày nào đó nhờ có bị thất tình, lại ỉu xiu trốn vào một góc nào đó tự mình liếm vết thương. Tôi sợ nhìn thấy ánh mắt Tần Chí Văn, đôi mắt sâu, âm thầm chảy nước mắt, giống như thánh nhân siêu thoát, trước khi tới cõi niết bàn nhìn xuống chúng sinh ngu muội, bị thương đồng cảm, xót xa cho sự đáng thương và đau khổ của tôi.

Nhưng Dụ Tịch tôi chẳng cần người khác phải đồng tình cảm thông.

Ánh mắt cậu ấy ngơ phút chốc nhưng ngay lập tức lại cười nói: “Cái cậu này, sao chẳng nói gì cho tó té?”.

Nụ cười đó chẳng chiếu thẳng tới mắt, tôi nhận rõ điều đó, chỉ đành ấp úng trả lời: “Chỉ mới có cảm tình chút thôi, ải dà, nói nhiều thế làm gì, tớ đói rồi, tớ mời cậu đi ăn nhé”.

Tần Chí Văn gật đầu: “Ừ, đi ăn thôi”.

Nhưng ngón tay cậu ấy vẫn nắm chặt, tôi lại chỉ đành giả vờ không thấy.

Lúc ăn cơm lại gặp nhóm bố nuôi tôi, may không có Cố Tông Kỳ. Tôi nghĩ anh chàng chắc giờ đang hươ chân múa tay trước mặt ông phó chủ tịch thành phố và cô thiên kim tiểu thư nào đó và tôi lại thấy bức bối, thế nên tôi gọi món đuôi lợn nấu dấm, ăn rất vui vẻ.

Bố tôi đang nói chuyện với các bác sĩ về bệnh tình của phó chủ tịch thành phố Châu, tôi loáng thoáng nghe được rằng ông ta vì bị viêm tuyến tụy cấp nên phải nhập viện, tôi thì thầm hỏi: “Bệnh này nặng không ạ?”.

Bố tôi chẳng thèm ngẩng đầu lên bảo: “Bệnh này mà không cẩn thận chết người như chơi ấy chứ”.

Tôi “hừ” một tiếng, lẩm bẩm: “Thảo nào mà tích cực thế, hóa ra là nghiêm trọng thế cơ à”.

“Cái gì tích cực thế cơ?”.

“Cố Tông Kỳ ấy, hôm qua lúc anh ta trực ban, người nhà ông ấy tới nói bị sốt cao, anh ta lập tức chạy đi, còn gọi điện cho phó chủ nhiệm tới nữa, thế là rất tích cực mà”.

Bố nuôi cười nói: “Con lại chạy tới quần lấy người ta rồi hả? Tiểu Cố có kêu con phiền phức không?”.

“Anh ta mà dám ạ?”.

“Đấy, nhìn cái bộ dạng con kìa, bệnh viện có quy tắc nghiêm khắc là bác sĩ nào khám bệnh đấy. Cố Tông Kỳ chỉ là bác sĩ chữa trị chính, vẫn chưa có tư cách hàng đầu để xử lý loại bệnh viêm tuyến tụy có tính chất lây lan này, cũng giống như phẫu thuật Leep mỗi năm bệnh viện loại ba cũng chỉ thực hiện vài ca, cũng chỉ có người tư cách như bố đây mới được làm vậy”.

Lòng không còn bức nữa, nhưng vẫn còn để tâm đến nó.

Đến tôi cũng coi thường chính sự hẹp hòi đấy của tôi, chỉ vì thích một người mà trở nên ích kỷ như thế.

Bỗng nhiên bố nuôi hỏi: “Lần trước con kể câu chuyện gì cho Dụ Lộ nghe vậy? Thấy mẹ con bảo giờ nó chẳng dám đi đâu nữa rồi”.

Thế là tôi kể lại một lượt sự tình, bằng giọng điệu bình thản nhất.

Nghe xong bố nuôi cười ha hả: “Được, con đúng là thất đức quá đi, nhưng mà bố thích, không hổ danh là con gái ta!”.

Tôi dẫu mở lên nói: “Nên giờ đến nhà con cũng không dám về nữa rồi, con sợ không kiếm chế được lại kể nói câu chuyện kinh dị trong phòng vệ sinh ra”.

Ông vẫn cười nói: “Thằng Cổ Tông Kỳ cũng thật là, sao bọn con gái lại bất chấp tất cả mà lao vào chứ?”.

Tôi muốn nói rằng, ai bảo anh đẹp trai, tính lại tốt, gặp ai cũng cười tủm tỉm, đáng vẻ khoan thai, quan trọng hơn là anh chiều ý tôi, cứ kệ tôi tới quần quýt anh.

Anh khiến cuộc sống đơn sắc của một đứa suốt ngày nhốt mình trong ký ức như tôi thêm màu sắc hơn, tên của thứ sắc màu ấy là muôn màu muôn vẻ.

Tôi cúi xuống gặm nốt chiếc đuôi lợn, chẳng trả lời, nhưng tôi chẳng hề thấy xấu hổ, tôi bằng lòng thể hiện dã tâm lang sói của mình trước mặt mọi người đây.

Chỉ là Tần Chí Văn đang ở đây.

Vừa ăn xong thì thấy có người bước tới, trời ạ, là oan gia Cổ Tông Kỳ. Mấy bác sĩ ăn xong đã về trước lâu rồi, anh liền tới ngồi trước mặt, mỉm cười với tôi.

Tôi chẳng tỏ vẻ gì cúi đầu xuống anh chỉ vào cái đuôi lợn hỏi: “Đây là cái gì?”.

Tôi chẳng ngại ngần gì trả lời: “Ngẫu pín dê”.

Về mặt anh vẫn bình thường, miệng khê cười, nói với nhân viên phục vụ: “Bò thăn sốt tiêu đen, rau diếp nhúng mắm hào, hai bát cơm”.

Đúng là cái thùng cơm, tôi ngẫm liếc mắt về coi thường, nhưng trong lòng thấy thích lắm.

Bố nuôi ăn xong, uống hết cả một ấm trà miễn phí, xoa xoa bụng nói: “Bố đi đây”.

Tôi “Vâng” một tiếng nhưng lại giật mình vì ông đã đi cách mười mét rồi bỗng quay lại nói: “Tịch Tịch à, mẹ nuôi con dạo này không gọi điện cho con hả?”.

Tôi nghĩ một lúc nói: “Không ạ, sao thế bố?”.

“Bố đoán chắc là bà ấy bận quá quên mất rồi, bố nhắc con trước nhé, lần trước một người bạn của mẹ nuôi con muốn bà ấy giới thiệu bạn gái cho con trai, gần đây mẹ con đang hứng thú với việc đấy lắm, nên con cứ cẩn thận đi”.

Hai người ngồi đối diện đều ngẩng đầu lên, tôi cười cười: “Không sao bố, con đối phó được mà”.

Bố nuôi gật gật đầu, vỗ vai Tần Chí Văn nói: “Nếu như nó định đâm đầu vào thì cháu nhớ lôi nó ra nhé”.

Thế là cậu thâm cười với bố tôi.

Cái gọi là đâm đầu vào thực ra là vì tôi đã có tiền sử đi gặp mặt không có ấn tượng tốt lắm.

Có một lần mẹ tôi giới thiệu cho một anh chàng bên nước ngoài về, lại còn là sinh viên của một trường nổi tiếng của Mỹ. Gặp mặt nhau vừa nhìn cái là tôi biết ngay anh ta tốt nghiệp trường Garleton College[3], tóc thì thưa thưa, đầu thì tròn vo, trông còn buồn cười hơn cả Kungfu Panda.

[3] Là một trường Đại học của Mỹ, thành lập năm 1866 với 36 ngành học, bao gồm các lĩnh vực nghệ thuật, nhân văn, khoa học tự nhiên, khoa học xã hội.

Kinh khủng hơn anh ta vô cùng lẩm lờ, cũng chẳng biết được là tôi lọt được vào mắt anh ta kiểu gì nữa, mà suốt quãng thời gian còn lại anh ta thể hiện khả năng kinh người về mảng số học, nói ra số miêng củ cải mà tôi đã ăn, lại còn khả năng biểu diễn động kinh nữa, bao gồm cả việc phun nước bọt.

Anh ta đang đắc ý nói thì tôi buông đĩa xuống, sau đó vai rung lên bần bật, giống như con gà tây sắp chết đến nơi, co giật được một lúc thì lại cầm thìa lên, gõ vào miệng đĩa, gõ một hồi thì anh ta cũng lên tiếng hỏi: “Cô Dụ Tịch, cô...”.

Tôi nghiêng đầu, cố gắng nở một nụ cười rực rỡ, rồi lại cúi đầu xuống nói kiểu xấu hổ ngại ngùng: “Xin lỗi anh nhé, tôi... vừa ra viện, hình như chưa được thích nghi lắm, cứ cách một thời gian thì lại thế... đấy anh xem!”.

Thế là tôi lại lên cơn co rút cả vai: “Tôi có nên quay lại viện kiểm tra thêm thời gian nữa không nhỉ?”.

“À, không không không, cô thế này đã là rất tốt rồi...”.

Và vậy là tôi đã doạ cho đối tượng sợ chạy mất dép, kết quả bị mẹ tôi mắng cho một trận.

Tôi cười rất đắc ý, bởi vì cũng đã nghĩ được cách đối phó với đối tượng gặp mặt tiếp theo rồi.

Bỗng điện thoại kêu, mở ra xem thì thấy tin nhắn của Cố Tông Kỳ: “Em sắp đi xem mắt à?”.

Ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, cái tên ngụy quân tử ấy đang diêm đạm ăn cơm, tôi chẳng khách sáo gì viết luôn: “Làm sao cơ? Anh có vấn đề gì sao?”.

Điện thoại anh ta cũng ding ding kêu lên, của tôi cũng thế, một âm thanh rất hài hòa, rất vui tai.

Thấy con búp bê bùa chú treo trên điện thoại anh lắc lư, tay ôm chắc trái tim màu đỏ, còn của tôi là màu hồng, đúng là một đôi trời sinh với con của anh.

“Có thể không đi được không?”.

Tôi cúi đầu cười rồi nhanh chóng trả lời lại: “Anh đang quản em đấy à, vị bác sĩ phiền phức!”.

Nhưng trong lòng thấy ngọt ngào thế chứ, còn ngọt hơn cả pudding sữa.

Tôi thấy anh giơ tay lên, hàng lông mày khẽ chau lại, tay vừa bấm một cái thì điện thoại lập tức kêu. Âm lượng của điện thoại Sharp rất to, tôi nghe rõ mồn một tiếng cái cô thiên kim tiểu thư kia vọng ra: “Tông Kỳ, ông xông trong dạ dày của bố em vừa bị ông nôn ra hết rồi, cậu thực tập có nhét thế nào cũng không nhét vào lại được, anh qua xem sao đi...”.

Anh nhìn tôi một cái, ánh mắt thật bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, anh bảo: “Ừ, em đợi tý anh qua ngay”.

Dứt lời liền đứng dậy đi luôn.

Lòng tôi nóng như lửa thiêu.

Nhét ống xông, cũng chỉ là công việc của một thực tập sinh thôi mà, dù bệnh nhân có quyền quý, có quan trọng đến đâu thì cũng chỉ cần bác sĩ nội trú tới nhét ống xông thôi. Cố Tông Kỳ là bác sĩ chữa trị chính cơ mà, công việc đấy mà một một tiểu thư như cô cũng nở bắt anh ấy làm sao.

Vậy là tôi lạnh lùng cười khan hai tiếng, buông đũa xuống nói: “Tớ no rồi”.

Tần Chí Văn kêu thanh toán, bộ mặt nửa đùa nửa thật quay ra nói với tôi: “Tớ ghét nhất là bác sĩ”.

Tôi cũng hững hờ nói: “Tớ cũng thế!”.

“Ghét mà cậu còn cười với anh ta à? Ghét mà cậu nhắn tin với anh ta, hai đứa cậu còn dùng móc treo điện thoại giống nhau nữa, đừng nghĩ là tớ không nhận ra nhé, cậu khá nặng tình với anh ta đấy”.

Giọng cậu ấy thật khác bình thường, hình như trong lòng đang có cả sao Hỏa đang bốc cháy vậy, cứ lộp độp lép bép. Tôi im lặng, một lúc sau cậu ấy đứng dậy xoa đầu tôi nói: “Được rồi, tớ chỉ sợ sau khi cậu có được anh ta thì quên mất tớ thôi”.

Tôi thở dài: “Tớ không có đâu...”.

Cậu ấy chỉ cười cười, vẻ mặt cô đơn.

Ngày hôm đó trời biến đổi thật nhanh, dưới tầng mây tôi còn vừa nhìn một cái mà đã chẳng thấy bóng dáng mặt trời đâu nữa.

Tối về tôi nghe nhạc, thấy hơi nhạt nhẽo âu sầu.

Trời lạnh, mà thực sự là lạnh đến thấu xương, tôi bật đèn bàn, hơi nóng tỏa ra từ chiếc đèn cũng trở nên cô độc, giữa không khí lạnh lẽo trong phòng, còn tay tôi, tay tôi lại đang cứng đờ.

Ca sĩ cao ngạo Vương Phi đang hát: “Anh là phòng tranh của em, khuôn mặt anh dù có ai tới ngắm nhìn đi nữa thì anh cũng không thể quản được, em loảng quảng nhìn ngược nhìn xuôi, chẳng phiền gì, em cũng muốn xem, anh thích không bằng em thích, sự bất mãn của anh ủng hộ cho sự viên mãn của em, đợi mãi đợi mãi anh yêu em không bằng em yêu anh, chẳng vì ai mang phiền phức tới...”.

Cổ Tông Kỳ là một phòng tranh, ai cũng muốn ngắm, không mua vé lại còn muốn độc chiếm anh.

Đang miên man nghĩ ngợi thì chuông điện thoại kêu lên, tưởng là Cổ Tông Kỳ nhưng mở ra mới thấy đó là người lâu rồi không chịu lộ diện bị tôi vớt vào một xó lãng quên, là tin nhắn của Cao Y Thần: “Tịch Tịch, anh về rồi này”.

“Anh đi đâu vậy?”.

“Đi họp chứ đi đâu, đi hơn một tuần rồi mà em cũng không biết, đau lòng quá đi”.

Tôi chán chường buồn để ý tới anh ta, đang bị Cổ Tông Kỳ làm cho chán nản đây.

Điện thoại lại kêu lên: “Thực ra, đàn ông như Cổ Tông Kỳ quá tốt, không hợp với em đâu, em không giữ được cậu ấy đâu”.

“Liên quan gì đến anh!”.

“Sao mà không liên quan đến anh được, em nói xem nào, vật đính ước các em cũng đã trao nhau rồi, chẳng lẽ anh không được tỏ thái độ một chút sao?”.

Tôi tức dưng hết lông gáy nói: “Không việc gì tới anh!”.

“Anh thích em, nên nó liên quan tới anh, hơn nữa là rất liên quan. Mà Dụ Tịch này, anh nói cho em biết, em đừng có làm bida đỡ đạn cho bạn trai nhé, giữa em với cậu ấy là một chuyện, mà giữa em với anh lại là chuyện khác, đừng có lôi anh ra để trêu người Cổ Tông Kỳ đấy”.

Trời, thật điên quá đi thôi, cái ông Cao Y Thần này có phải là xem phim thần tượng nhiều quá rồi không, tôi mà rảnh rỗi vậy sao?

Tôi trả lời chân thành: “Nói cho em biết, lời anh vừa nói toàn là đùa đấy chứ?”.

Một lúc lâu sau anh ta mới nhắn lại: “Ừ, từ nãy giờ toàn là đùa đấy”.

Tôi cầm điện thoại, muốn cười nhưng cười không nổi.

Thế là tôi đành chuyển sự chú ý sang mấy trò khác. Trên màn hình có một trò game tôi đã chơi từ hồi học cấp ba, chơi đến tận bây giờ tuy không liên tục nhưng level giờ cũng đã cao lắm rồi, tôi muốn vào giết quái vật, giải tỏa bớt sự bức bối trong lòng.

Khi chém được hai con quái thu ngu ngốc tôi lại muốn đăng ký thêm một tài khoản khác, dùng thân phận là nam, tên sẽ là Ngai Ngư Tiểu Kỳ[4], còn tên của thần quân level tám mươi lăm của tôi có thể là Lân Mao Chấn Tịch[5].

[4] Ngai Ngư Tiểu Kỳ có nghĩa là con cá Tiểu Kỳ ngu ngốc.

[5] Lân Mao Chấn Tịch có nghĩa là con mèo lười Chấn Tịch.

Một cái máy tính, nhưng màn hình hai thế giới, một cái để màn hình to, một cái để nhỏ, tôi vui vẻ ấn Ctrl+Alt+Delete để chuyển, vẽ mặt rất đặc ý.

Lập xong, tôi đem Tiểu Kỳ tới trạm chuyển đổi kiểm sĩ gần thủ đô để chuyển chức, tiện thể đánh quái thú luôn, tôi thấy vẫn rất buồn bức. Nhưng con quái thú kia tôi mới chạm nhẹ cái đã lăn ra chết, Tiểu Kỳ chạm nhẹ cái thì lại lăn ra chết.

Mất một tiếng đồng hồ, tôi chán nản vô cùng cuối cùng cũng đã khéo chăm nó cho đỡ mất mặt một chút.

Chỉ là lúc luyện cấp thì bên cạnh cứ có một con ruồi ù ù bay bên cạnh nói: “Đưa tiền đây, đưa tiền đây, không thì tôi sẽ chạy khóa thân đây!”.

Tôi liếc sang, vẫn điềm nhiên ngồi chỗ quái thú ngâm bông hoa hồng ba trăm vạn, còn Tiểu Kỳ thì đứng một bên cố gắng ngâm con quái thú Nguyệt kiến thảo khảm ngọc ngấn ba trăm vạn. Tôi bảo: “Đừng làm ồn nữa đi, tôi đang tán tỉnh chồng tôi”.

Tôi quay sang khung nói chuyện của Tiểu Kỳ gõ: “Đừng ồn nữa, ở đông người thì chạy tới đó đi, vợ tao không thèm đâu”.

Chỉ thấy bầu trời đột nhiên rực lửa, Tiểu Kỳ nhà tôi đánh nó trong màn lửa ác liệt.

Chiếc máy tính HP của tôi cũng lão đảo.

Tôi nổi điên, hô một tiếng rồi đứng phắt dậy, giơ thanh Thần chúc chỉ thử chỉ vào ma pháp sư, vung hai phát thì tên ma pháp sư ấy lăn ra đất học máu mà chết.

Tôi lấy lá ma thuật ra cứu Tiểu Kỳ về, tiếp đầy máu, rồi hai người ngồi quây quanh tên pháp sư, tôi nói: “Chồng à, ngoan nha, ai bắt nạt anh em sẽ đòi công bằng cho anh”.

Tiểu Kỳ vẫn còn tức đỏ mắt nói với con ruồi: “Mày còn chưa đi sao?”.

“Tôi không đi, tôi cứ chết ở đây đây, tôi còn muốn chạy khóa thân”.

Thảo nguyên xanh mênh mông, màu vàng của hoa dại tô điểm thêm cho bức tranh ấy, cỏ mọc um tùm, dưới tán cây đa bướm bướm bay lượn, con quái thú đáng yêu không ở trong bụi cây thì ở trong rừng, lúc nào cũng có thể vồ ra ăn thịt người.

Con ruồi đáng ghét kia rơi bịch xuống đất, hét lên: “Có kẻ cường bức, cứu tôi với!”. Thế là tôi đành hy sinh thêm chiếc là ma pháp nữa, dùng chiêu vận chuyển đưa con ruồi ấy vào hang tử thi các loại vật chủ động tấn công.

Vậy là dưới trời xanh, trong khu rừng rộng lớn chỉ còn lại tôi và Tiểu Kỳ.

Nhưng tôi lại thấy chán rồi, vì một mình tôi mà phải đóng làm hai vai, trông thật ngớ ngẩn.

Nhân vật Ngai Ngự Tiểu Kỳ trong game có đối tốt với tôi cỡ nào, tôi có tốt với anh ta thế nào đi chăng nữa thì anh ta cũng không phải là Cố Tông Kỳ, cũng chẳng phải là hóa thân của anh ấy, trên màn hình không phải là Cố Tông Kỳ cười tùm tùm nói với tôi: “Tịch Tịch, thật ngại quá, anh bắt cần bị gấu xám đánh chết rồi, em mau cứu anh đi”.

Thế là tôi tắt máy trèo lên giường ngủ, nửa đêm đang lơ mơ trong giấc ngủ thì tóc bị quấn vào cái chuông của con búp bê bùa chú, âm thanh trong vắt như nước vang lên, tôi bật dậy.

Khi ấy, tôi chỉ muốn vội vàng nói với Cố Tông Kỳ rằng: “Em thích anh”.

Em thích anh, thích đến nỗi nhìn thấy anh cũng có thể khiến em vui mừng, khiến em tức giận, cảm xúc đó tới nhanh mà đi cũng nhanh. Thích anh nên mọi dáng đứng dáng đi, nụ cười, và cả mùi hương trên cơ thể cũng đều muốn được gần anh.

Nhưng Cố Tông Kỳ, lời bài hát của Vương Phi nói: “Nếu như hình dáng anh biến thành Snoopy, nếu như anh là giả, tư tưởng linh hồn anh ở một cơ thể khác, thì em còn yêu anh nữa không, người dịu dàng như anh có mọc ba đầu sáu tay, em vẫn muốn ôm anh, ngọt ngào”.

Nếu như anh có khuôn mặt của Snoopy[6], thân hình của mèo Garfield và tính cách của Cố Tông Kỳ, thì liệu em có thích nữa không?

[6] “Snoopy” – tên một con chó trong bộ truyện tranh nhiều tập của Charles M.Schulz được xuất bản ở Mỹ từ năm 1950 đến năm 2000 và vẫn còn tiếp tục.

Thôi được, em sẽ nuôi anh như một con thú cưng vậy.

Thế nên, việc tỏ tình này cứ đợi đã xem sao.

Mấy ngày sau đó tôi trốn tiệt trong trường, không muốn ra ngoài, tôi định để cho bản thân bình tĩnh lại nhưng viễn cảnh không xa là tôi lại bị bắt đi xem mắt, mẹ nuôi cuối cùng cũng không quên cái đứa ăn hại tôi đây.

Chàng trai lần này xem mắt nói thật là rất được, trẻ trung tinh anh, sạch sẽ tinh tươm, lúc nói chuyện hay nhướn mày, ánh mắt tập trung, nhưng ánh mắt ấy lại hồ đồ tới mức ngây thơ.

Tôi chỉ cảm nhận được rằng ánh mắt anh ta nhìn tôi như muốn nướng chín tôi vậy, thế nên tôi co co vai, thò tay vào trong, cố tạo tư thế uốn người nói: “Ui chết, xin lỗi nhé, dây áo lót tuột mất rồi”.

Khoảng thời gian tiếp theo tôi đều không ngừng chỉnh chỉnh sửa sửa dây áo, còn anh ta thì cũng liên tục phải quay mặt đi chỗ khác, tôi băn khoăn không biết liệu anh ta có mắc chứng bệnh nào về đầu bị xoay không nữa, tôi kéo áo để lộ một khe hở nói rất chi là ngạc nhiên: “Ồi thôi, chết rồi, thảo nào mà thấy khó chịu vậy, hóa ra là mặc nhầm áo lót của mẹ!”.

Anh ta sầm mặt, tôi gãi gãi đầu nói: “Hi hi, có lúc quần lót cũng vô tình để lẫn với nhau...”, rồi tôi đưa tay xuống phía dưới, vẽ mặt kinh ngạc thốt lên: “Ui, đúng là nhầm thật...”.

Khuôn mặt tinh anh kia bỗng chốc sa sầm lại.

Lúc đó tôi muốn nói với anh ta rằng thực ra tình cảm giữa hai mẹ con tôi cũng chưa tới mức mặc chung một cái quần lót, chỉ là hai chúng tôi dùng tiền chung của một người, đó là bố tôi.

Lúc gần ăn xong tôi khệnh khạng bước ra ngoài, thực ra anh chàng đó tốt thật, tôi đi xem mắt bao nhiêu lần rồi chỉ có anh ta là hơi lọt vào mắt tôi một chút.

Mà lại còn mời tôi đi quán trà Hồng Kông nhất phẩm, gọi món pudding sữa tôi yêu thích.

Nghĩ tới đây tôi liền nhớ tới Cố Tông Kỳ, dạo này tôi điên điên khùng khùng kinh khủng, cái gì cũng có thể liên tưởng với Cố Tông Kỳ, tôi thấy mình sống đến lúc này rồi đúng là có chút bi ai, giống như trái đất, đầu tiên là quay quanh mặt trời rồi mới quay quanh mình.

Hôm đó ngoài trời mưa nhỏ, cảm giác cái lạnh thấm cả vào mặt, tuy không nhìn thấy giọt mưa bay nhưng mặt đất lại ướt thẫm, hòa trộn với màu nước, ánh đèn đường chiếu vào phản chiếu lại hơi ẩm lạnh giá.

Cửa hàng trang trí sắc đỏ rực rỡ, chiếc bình phong hình hoa mẫu đơn đỏ thắm đặt giữa đại sảnh, tượng thần tài đặc trưng của vùng Hồng Kông, Ma Cao đặt ở quầy thu ngân, phía trước đặt đầy nệm đỏ, tôi chỉ thấy trước mắt là một màu đỏ như ý cát tường.

Đến cả chiếc áo lông cừu cô thiên kim tiểu thư ấy mặc cũng là màu đỏ, mặt Cố Tông Kỳ cũng hơi ửng đỏ, đoàn người qua lại náo nhiệt, dưới ánh đèn mờ ảo, tôi nhìn gì cũng chẳng thấy chân thực.

Tôi mân mê chiếc điện thoại, không thể gõ tin nhắn tư vấn và thăm dò, tôi là một Dụ Tịch tự ti, tự cười giễu chính mình, tôi sợ bị anh ghét vì tôi bám anh chặt quá, khiến người khác thấy quá phiền phức, không khiến người khác yêu quý, dễ ghen tỵ.

Thế là tôi âm thầm ra về...

Về đến ký túc tôi lại chơi điện tử.

Chém Ngai Ngư Tiểu Kỳ, mất hơn nửa số máu, tôi lại tiếp thêm cho anh, rồi lại chém, chỉ là không nỡ giết chết anh, đến khi anh thoi thóp hơi thở cuối cùng thì tôi đưa anh đến Thành cổ, bị bọn quái thú giày xéo.

Nhưng tôi chẳng thể cười nổi, Tần Chí Văn gửi tin nhắn tới hỏi: “Đang làm gì thế?”.

“Đang chơi điện tử”.

“Ồ, đợi tớ, tớ cũng vào, cậu đang ở đâu?”.

“Thành cổ”.

Tần Chí Văn vào nhìn thấy cảnh thê thảm ấy, ngồi giữa Xác Mộc Nãi Y và bà phù thủy là tôi đang ngồi đó nhìn Tiểu Kỳ, lúc đó tôi cũng chẳng còn mấy máu, chú muỗi Tiểu Tần chạy tới khua khua hai đôn thì con quái thú đã bị đâm chết.

Tôi xót xa nói: “Cậu để hai đứa tớ chôn chung với nhau đi, sao chỉ một tâm nguyên nhỏ nhoi thế mà cậu cũng không chiều lòng tớ được?”

Cậu ấy mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi hỏi: “Một mình cậu mà mở hẳn hai cửa sổ game có mệt không vậy?”

Tôi lấy chiếc lá ma thuật ra cứu sống Tiểu Kỳ, tiếp thêm máu, rồi lại từ từ đâm giết anh ta ngay trước mặt Tần Chí Văn, cậu ấy nhìn chán nản nói: “Cậu đúng là biến thái, hóa ra cậu yêu một người bằng cách như thế này sao?”

Tôi gật đầu nói: “Đối xử tàn bạo, tận tình chữa vết thương, đó chính là phong cách của tớ”.

“Thế cậu cứ tiếp tục, lúc nào xả hết giận thì gọi tớ”.

Tôi ngồi phịch xuống, nằm ra đất, xung quanh toàn là những linh hồn bay lượn, tôi nói: “Cậu nói thế thì tớ lại chẳng có hứng gì nữa rồi, thôi, mình nói chuyện đi, hôm nay tớ đang chán đời đây”.

“Tối thác trời đi, đằng đó không có ai, mà cũng là một nơi rất đẹp”.

Thế là tôi hô biến, đưa theo cả cậu ấy tới thác nước.

Nơi cánh đồng hoang um tùm núi lửa mắc ma, bọn quái thú hung dữ đáng sợ, nhưng qua những tàn lửa đỏ rực và đầm lầy nâu đất ấy, thác trời như đổ từ chân trời xuống đầm nước sâu thăm thẳm, bọt nước tung lên trắng xóa.

Ánh sáng không ngừng đổi màu, ban đêm những con đom đóm vàng sẽ bay ra từ bụi cỏ, những giọt sương lung linh màu sắc đọng trên những cọng cỏ mơn mớn, hai đứa ngồi trên bãi đất ven dòng nước, bên cạnh là bãi cỏ lỏng lẻo hơi sương.

Tần Chí Văn hỏi tôi: “Tịch Tịch, cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng ta tới đây không?”

Tôi nói: “Tất nhiên là nhớ rồi, lần đấy kho nguyên liệu mới mở, hai đứa chạy tới bị con quái thú siêu kinh khủng chém chết, sau khi luyện level tìm một kỹ sư lấy máu, tới đây được chứng kiến một nơi tuyệt đẹp trong game”.

“Lúc đó chỉ có hai đứa mình thôi à?”

Trái tim tôi rung lên, chỉ cười mà không trả lời, cậu ấy nói tiếp: “Cuộc sống trước kia chỉ có hai đứa, bây giờ thì khác rồi, dù là trong game hay ngoài đời cậu cũng đã có niềm vui mới”.

Tôi chẳng để ý dấu mỡ lên nói: “Niềm vui mới cái nỗi gì chứ, đang chán hết cả người đây”.

Lời tôi nói là thật lòng, từ khi có Cố Tông Kỳ cuộc sống của tôi cũng trở nên gọn sóng hơn, mà đều là một mình tôi tự biên tự diễn, thỉnh thoảng anh mới xuất hiện khuấy động trái tim tôi.

Nhưng anh lại coi như được ăn mật ngọt.

Cậu cười nói: “Cậu ấy, chẳng bao giờ chịu nói thật lòng, nếu như cậu thích Cố Tông Kỳ thì cậu tới tỏ tình đi”.

Tôi do dự một lát, không ngờ Tần Chí Văn lại nói vậy, dòng chữ ấy bay lượn trên bầu trời đêm, nhưng tôi lại không nhìn thấy đằng sau màn hình vẽ mặt cậu ấy đượm buồn.

“Để tớ nghĩ xem”.

Cậu ấy nằm ra bãi cỏ nói với tôi: “Tự tin lên, trước kia chẳng bao giờ thấy cậu là con rùa rụt đầu như vậy”.

“Sợ mà, tớ đã làm đứa suốt ngày nhốt mình trong ký túc lâu rồi, cũng lâu không tiếp xúc với con trai nên chẳng biết nên nói thế nào, đến level 17 cũng không biết được mở khi nào”.

“Tính cậu vốn không phải vậy, thứ mà cậu muốn, có cái nào là không vào tay được?”.

Tôi khóc dở mếu dở nói: “Thôi ạ, năm đấy tớ bị Đồng Nhược Thiên đá, trong tưởng tượng của tớ ít nhất cũng phải là tớ đá anh ta”.

“Đừng nhắc đến tên khốn đấy nữa, nhắc tới tớ lại muốn nổi điên”.

“Ừ, không nhắc nữa”.

Tôi cũng nằm xuống ngắm bầu trời, tiếng nước chảy róc rách bên tai, tôi nói: “Tần Chí Văn, trên đời này không có cái gì tớ muốn mà không đạt được cả, chỉ trừ tình cảm, vì đó là thứ duy nhất không phải chỉ dựa vào mỗi sự cố gắng của mình là có thể đạt được”.

“Nhưng không nỗ lực thì cũng không được, cậu không thử thì không bao giờ có kết quả”.

Tôi ngẫm nghĩ, câu nói đó rất có lý.

“Tịch Tịch, hãy chăm sóc tốt bản thân nhé, giả sử như cái tên Cố Tông Kỳ đó không thích cậu, thì cậu cũng đừng khóc nhé”.

Cậu ấy lạnh lùng nói với tôi, ngoài sự ngạc nhiên ra, có một cảm giác kỳ lạ trào dâng từ đáy lòng, giống như khi máy bay cất cánh, toàn thân lơ lửng trên không sẽ xuất hiện nỗi sợ hãi ví như không hạ cánh được, ví như sợ hãi giây tiếp theo sẽ có một bi kịch xảy ra vậy.

Đó chính là sự im lặng trước khi mưa bão.

Tôi có một linh cảm rằng khi tôi nhắm mắt lại thì Tần Chí Văn sẽ biến mất, như chưa từng xuất hiện.

Vội vàng dập ngay suy nghĩ ấy, tôi gửi lại một nụ cười to hết cỡ nói: “Sao mà tớ khóc được? Đùa hả?”.

Cậu ấy gật đầu nói: “Ừ, phải nhớ luôn dành cho kẻ thù của chúng ta một nụ cười”.

Tôi tròn mắt ngạc nhiên nói: “Quên đi, làm gì có chuyện đấy, giết người đền mạng, có nợ thì phải trả”.

Lập tức chẳng thấy cậu ấy nói gì nữa.

Tôi ngồi dậy đi rót cốc nước, quay lại xem thì thấy màn hình trống rỗng, nơi chân trời chỉ còn lại mỗi mình tôi, một mình với một mình, xung quanh bao trùm lớp sương trắng và ánh nắng tím xanh, một dáng vẻ khá cô đơn.

Mở khung chat với bạn, thấy nick cậu ấy đã tối om, Tần Chí Văn đã thoát rồi, tôi cảm thấy sao kỳ lạ thế, nhắm một cái tin cho cậu ấy: “Sao tự nhiên lại out thế?”.

“Tớ bị rớt mạng, không kết nối được nữa, thôi, tớ đi ngủ trước đây, ngủ ngon nhé!”.

“Ngủ ngon!”.

Sáng hôm sau tan học về, soi gương mà tôi giật nảy mình, cạnh con ngươi có một vết máu tụ to cỡ đầu móng tay, bất giác một loạt những giả thiết không hay nảy ra, nào là chảy máu xuất huyết, hay là viêm kết mạc, hay là đau mắt đỏ?

Tôi hoảng đến mức chẳng buồn ăn cơm tối, cầm quyển sổ khám bệnh chạy tới bệnh viện Đông Hoa.

Tôi tới khoa cấp cứu, bình thường trường khám bệnh thì đều xếp số chuyên khoa, khoa mắt đông người, xếp hàng dài, mà chẳng biết bác sĩ phòng khám chạy đâu mất rồi, có người quát y tá hỏi: “Bác sĩ đâu?”.

Y tá thì ngồi trêu đùa nhau ở phòng trị liệu, mãi mới nói vọng ra được câu: “Ra ngoài rồi, đợi chút đi”.

Thế nên rất nhiều người vô cùng bức bối ngồi chờ ở ngoài, tiếng chửi rủa vang lên. Tôi vừa thấy vừa chán vừa bức mình, cầm quyển sổ khám bệnh chặt trong tay, đứng lên đi hai bước rồi lại ngồi xuống, ngó điện thoại xem giờ.

Trong phòng khám chuyên gia bên cạnh, tiếng ông già hét lên: “Anh không xếp số chuyên gia thì chạy vào đây làm cái gì, ra ngoài kia xếp hàng, bên đây không có người thì liên quan gì đến tôi!”.

Thằng bé trong đó khóc òa lên, không khí vốn đã ảm ỉ rồi nay càng ớn hơn.

Đợi gần một tiếng, vị bác sĩ đó cuối cùng cũng xuất hiện, thông thả ung dung bật máy tính, uống nước, rồi đọc tên, người được gọi tên gần như rưng rưng nước mắt lao vội vào.

Tôi lại đợi thêm nửa tiếng nữa mới được cho biết mắt tôi bị xuất huyết ngoài nhãn cầu.

Tốn mất hai mươi tệ tiền phí kiểm tra, chín mươi tệ tiền mua chai thuốc nhỏ mắt.

Lần đầu tiên tôi thấy khám bệnh là một việc phiền phức đến thế, bác sĩ là thượng đế, chúng tôi cần thượng đế tới phủ độ chúng sinh.

Tôi tức tối chạy tới chuyên khoa gan mật, vứt quyển sổ khám bệnh lên bàn bố nuôi nói: “Không bao giờ con đi khám nữa!”.

Bố tôi thấy ngạc nhiên hỏi: “Con bị làm sao?”.

“Mất ạ, con biến thành người nửa thú rồi, mắt thỏ đây này, bố nhìn thấy chưa?”.

Bố tôi cười phá lên nói: “Vừa hay, lát nữa đi ăn nhớ gọi thêm món cà rốt nhé, mà phải rồi dạo này sao không thấy tới đây vậy? Giận gì Cố Tông Kỳ à?”.

“Chẳng liên quan gì đến anh ta cả!”, tôi lòi ghế ra ngồi, chỉ vào mắt nói: “Một lọ thuốc nhỏ mắt mà chín mươi tệ, đúng là chẳng có lý lẽ gì nữa, để mở một chai thuốc nhỏ mắt vợ vẫn mà con phải đợi hai tiếng đồng hồ, đi khám bệnh sao mà phiền phức vậy chứ”.

Nói xong mắt tôi bắt đầu ngứa, tôi dụi dụi, nước mắt bắt đầu chảy ra.

Bố tôi lắc đầu nói: “Trông con kìa, không vui thì nói ra, giữ mãi trong lòng làm gì, được rồi, bố đi họp đây, đứng có mà dụi mắt nữa đây”.

“Con không vui hồi nào cơ?”.

“Đấy con xem, lại còn không thừa nhận, là con gái sao mà cứ thích giữ thể diện vậy, miệng nói một đằng nhưng bụng nghĩ một nẻo”.

“Con đâu có!”. Tôi gân cổ lên cãi lại.

“Thôi được rồi, có hay không tự con biết rõ nhất, bố đi đây, sắp trễ họp rồi”.

Tôi ngồi một lúc thấy chán lại mò lên khoa ngoại trên tầng. Lúc đi qua bao nhiêu y tá đều nhìn tôi chào, thực ra tôi cũng chẳng biết tôi đến đây làm gì, chỉ là lên xem sao.

Đi qua phòng bệnh đặc biệt cạnh văn phòng bác sĩ, tôi thấy cô thiên kim tiểu thư kia đang ngồi trên ghế, tay đang ôm cái gì đó, nhưng cái lắc lư trong không trung kia thì tôi biết, chính là con búp bê bùa chú tôi tặng cho Cố Tông Kỳ.

Tôi bước tới, cũng chẳng thèm nhìn cô ta, nhưng tôi biết cô ta nhìn tôi ngạc nhiên, tôi nói: “Điện thoại đẹp nhỉ, nhưng mà lấy điện thoại của bác sĩ chơi không biết là sẽ có hậu quả gì sao?”.

Cô ta “ồ” lên một tiếng hỏi: “Làm sao cơ?”.

“Bác sĩ hai mươi tư giờ không được rời điện thoại, điện thoại của bệnh viện gọi tới, đi họp hay cấp cứu, bất cứ việc gì cũng cần đến điện thoại, nếu như bây giờ điện thoại đổ chuông thì cô sẽ làm gì?”.

“Dem tới cho anh ấy...”.

“Nếu anh ấy không ở văn phòng thì sao, nếu anh ấy đang đi kiểm tra phòng bệnh, cô lại không biết anh ấy ở đâu, điện thoại cấp cứu yêu cầu Cố Tông Kỳ phẫu thuật mà không thông báo được đến cho anh ấy, sẽ ảnh hưởng tới bệnh tình của bệnh nhân, cấp trên phê bình thì anh ấy sẽ phải trả lời sao?”.

Thực ra tôi cũng đâu có biết, chỉ là cứ nói bừa thế.

Dẫu sao tôi gặp đối thủ tầm thấp thì PK bữa là thắng ngay tức khắc rồi, quả nhiên cô ta lộ vẻ ngại ngùng nói: “Tôi, hay thôi tôi cứ trả lại cho Tông Kỳ vậy...”.

Lại gọi mỗi tên, đáng chết thật, cứ như vậy thì sau này chắc tôi gọi Cố Tông Kỳ là Kỳ Kỳ mất, đây đúng là cái tên thân mật vừa biến thái vừa thô tục.

“Tôi đang có việc tìm anh ấy, cứ đưa cho tôi”.

Thế là nhắc cái điện thoại lên, nghĩ thầm sao cô gái này lại tin người đến thế chứ, ngây thơ quá, tôi vốn đã chẳng có cảm tình gì với cô ta rồi, nay lại càng thấy cô ta chỉ giống như một bình hoa.

Mà lại còn là đồ cổ từ đời nhà Thanh.

Có hai bác sĩ đứng ở quầy y tá, đều là sinh viên thực tập đang viết bệnh án và lời dặn, tôi nhìn vào văn phòng thấy Cố Tông Kỳ đang ngồi trước máy tính chăm chú xem cái gì đó, tôi đứng ngay đằng sau, lắc lắc chiếc điện thoại kêu ding dang mà anh cũng chẳng quay đầu lại.

Tôi lia luôn chiếc điện thoại cạnh tay anh, anh cứng cổ, quay đầu lại, trông thấy tôi nên có vẻ ngạc nhiên hỏi: “Sao em lại tới thế này?”.

“Sao mà em không được tới chứ? Cản trở gì công việc à hay anh coi thường em, hoặc là không muốn nhìn thấy em?”.

“Dạ Tịch, anh không có ý đó...”.

Bề ngoài tôi càng tỏ ra du côn, thì trong lòng lại càng sợ, tôi nói: “Em chỉ là tạt qua xem sao thôi, anh đối với em như thế, nhưng sao người ta lấy điện thoại của anh mà anh cứ coi như chẳng có vấn đề gì vậy?”.

“À, cô ấy mượn gọi cuộc điện thoại ấy mà”.

Tôi cứ nhìn Cố Tông Kỳ như vậy, tay anh vẫn đặt trên bàn phím, đầu ngẩng lên ngẩng xuống, sợi tóc ngắn khẽ rơi xuống bờ mi, lúc tranh tối tranh sáng trở nên sinh động lạ thường.

Tôi đứng đấy nhìn anh, cứ như muốn chìm vào đó, trái tim rung động tôi nói: “Cố Tông Kỳ, anh quả là tốt quá, tốt đến mức em chẳng biết làm thế nào với anh, nhưng ngoài em ra, có phải cũng có người con gái khác nói với anh như vậy, khen anh tốt?”.

Anh bình tĩnh nhìn tôi nói: “Không có”.

“Anh nói dối, anh là kẻ nói dối, là tên lừa đảo”. Tôi cắn môi, bao nhiêu bức tức mấy ngày nay tôi trút hết ra: “Anh có thể đừng đối xử với một người tốt như thế được không, đặc biệt là khi người ấy chẳng phòng vệ gì, anh có thể đừng gây sự với người ta rồi lại chạy mất chẳng lên tiếng gì, anh muốn em phải làm sao đây?”.

Trong đôi mắt anh có thứ tình cảm mà tôi không hiểu giống như dòng suối ngàn năm, giữa những cơn sóng nhỏ dập dờn, sóng lớn ngầm dâng lên. Tôi nhìn anh như muốn tình cảm tôi dành cho anh, tình yêu suốt đời suốt kiếp của tôi khóa kín lại.

Chỉ một cái nhìn thôi rồi quên hết, gặp nhau không bằng nhớ thương nhau.

Tôi bảo: “Cố Tông Kỳ, em ghét anh”.

Nhưng đây không phải câu nói trong lòng, thực ra tôi muốn nói rằng Cố Tông Kỳ, em yêu anh cơ.

Tôi cúi đầu xuống, anh đột ngột không kịp đề phòng, chỉ một giây chạm nhẹ, mọi đau lòng và muộn phiền đều tan biến. Đôi môi anh mềm mại thơm tho, giống như hoa anh đào bay khắp trời tháng năm, rơi khắp tim tôi.

Tôi chỉ cảm giác như nước, mát lạnh và ngọt ngào như nước suối trong veo mùa hè. Giây phút ấy, dòng nước trong lành ấy lại bao phủ một lớp sương dày đặc, tôi đã không thể suy nghĩ gì, chỉ có thể chạy đi.

Rồi bỗng nhiên nước mắt chảy ra, trần trần nhìn anh cứ như giây phút sinh ly tử biệt, từ giờ mỗi người một đường vậy.

Cố Tông Kỳ cũng chỉ ngẩng người ra, tôi thấy anh đưa tay ra nhưng không thấy được sắc mặt anh, anh gọi tôi: “Cô ngốc...”.

Anh đứng dậy thì “bộp” chiếc điện thoại rơi xuống đất. Con búp bê bùa chú đáng thương đứt ra khỏi dây, lăn dưới chân tôi, tôi nhìn nó rồi quay lưng chạy mất.

Qua tấm gương phản quang trong phòng tôi thấy anh không nhặt điện thoại mà cúi lưng nhặt con búp bê.

Thế là tôi chạy lên chuyên khoa cấy ghép trên tầng.

Còn Cố Tông Kỳ, tôi nghe thấy bước chân anh, vội vàng mà nặng nề, mỗi bước chân như đang gõ vào trái tim tôi. Tôi bò lên cửa sổ chuyên khoa cấy ghép, nhìn anh ngốc nghếch chạy ra khỏi tòa lầu, trên bãi cỏ trống vắng cố kiếm tìm bóng dáng tôi.

Đúng là con cá ngốc.

Tôi hít hít mũi, không thể kiềm chế được liền cười phá lên.

Giết người phải đền mạng, có nợ thì phải trả, Cổ Tông Kỳ à, không ngờ anh cũng có ngày hôm nay.

Giây phút đó tôi nhận ra một điều những gì anh đối với tôi cũng giống như tôi đối với anh.

Trước giờ anh không hề cảm nhận được tâm trạng tồi tệ thối thức của tôi, anh chỉ toàn nhẹ nhàng nhìn tôi cười, dường như tất cả đều nằm trong vòng tay. Tinh thần tôi hoàn toàn bị bóp chặt trong từng cái nhăn trán hay nụ cười của anh.

Dụ Tịch tôi là một người nhớ lâu thù dai, nên tôi phải cho anh cảm nhận một chút.

Thế là tôi rút điện thoại gửi tin nhắn cho Tần Chí Văn nói: “Tớ muốn đi Tây Tạng, bây giờ, ngay lập tức, nhanh lên!”.

Rất nhanh cậu ấy trả lời nói: “Tối còn chuyến bảy giờ, nếu như cậu kịp ra sân bay thì được”.

“Đến đón tớ nhé”.

“Được”.

Cổ Tông Kỳ đứng trên bãi cỏ ngẩn ngơ một lúc, người qua đường đều nhìn anh, tôi đứng trên tầng cũng đang nhìn anh, anh lại không hề hay biết, ngốc nghếch như con cá ngố lạc đường giữa biển khơi.

Gió đông lạnh buốt xương, để nhìn rõ Cổ Tông Kỳ hơn, tôi mở hết cửa sổ, thò đầu ra ngoài. Sương rơi xuống, đường sáng ẩm ướt rơi xuống bờ vai anh, trong bóng đêm như đang nhảy nhót.

Tự nhiên tôi nhớ tới một truyện cười bấy bọ, kể rằng: Một người đàn ông nhìn thấy một vị nữ tu vô cùng hấp dẫn, anh ta không kìm được khẽ đặt tay lên đùi cô. Nữ tu liền nói, anh có tin vào Thượng Đế không? Bình thường anh có đọc Kinh không? Người đàn ông gật đầu, nữ tu lại hỏi vậy anh có biết dòng thứ ba trang ba trăm sáu mươi sáu viết gì không? Người đàn ông cảm thấy rất xấu hổ, liền rút tay lại, về đến nhà liền lôi quyển Kinh ra xem, tìm đến trang ba trăm sáu mươi sáu, đọc hàng thứ ba có viết – Các con chiên, các con hoàn toàn có thể lên trên thêm chút nữa.

Cổ Tông Kỳ, xem ra anh là một người rất ngây thơ, anh hoàn toàn có thể tiến lên trên chút nữa cơ mà, nhìn lên trên một chút, không phải là có thể tóm được em sao?

Tôi không nhịn nổi cười phá lên, mãi cho đến khi có âm thanh quen thuộc vang lên sau lưng mới cất nụ cười rục rịch đi. Điệu cười nhếch của Cao Y Thần khiến tôi lạnh run: “Dụ Tịch, em đang nhìn gì thế? Tới khoa anh làm gì vậy?”.

“Em ngắm trai đẹp, không phải có câu “đăng xa viễn vọng” (lên cao nhìn xa) sao, muốn nhìn trai đẹp thì phải leo lên một tầng nữa rồi”[7].

[7] Bài thơ Đăng quán tước lâu của Vương Chí Hoán có câu: Dục cùng thiên lý mục / Cánh thượng nhân tăng lầu – Muốn trông xa nghìn dặm / Bước lên một tầng lầu.

Anh ta đứng cạnh tôi cũng tò mò ngo ra ngoài xem, tôi phát hiện ra Cổ Tông Kỳ đã không đứng đấy nữa rồi, thở phào nhẹ nhõm, anh ta bảo: “Anh không phải là trai đẹp à? Lên khoa anh không phải là ngắm anh đấy chứ?”.

Tôi khinh bỉ nhăn mặt nói: “Trong thang máy có gương đẩy, cứ ra ngoài rồi rẽ trái, thứ lỗi vì em không tiến”.

“Làm sao cơ?”.

“Anh không phải đang tự kiêu à? Người tự kiêu không phải là cần soi gương sao? Em chỉ sợ anh không nhớ đường thôi!”.

Anh ta cười phá lên, đuôi mắt nhăn lại, lúc đó thật sự tôi cũng hơi thấy bị mê hoặc, anh ta bảo: “Dụ Tịch, em thật mềm mại, không cần biết trong lòng em đang nghĩ gì, nhưng bề ngoài luôn tỏ ra là chẳng có chuyện gì hết”.

Tôi thành khẩn nói: “Cám ơn”.

Anh ta cười, hơi nheo mắt lại, hạ thấp giọng xuống: “Nhưng mà anh lại rất tò mò, suy nghĩ trong lòng em rốt cuộc là ai có thể hiểu được?”.

Tôi cười nói: “Có chứ”.

“Ai?”.

Vứt cho anh ta một cái liếc tôi nói: “Lần trước em tới khoa tư vấn tâm lý của học viện mình, ông bác sĩ khủng hoảng ấy đảo hai vòng con mắt đậu tương của ông ta rồi bảo em là sáng dậy phải gấp chăn cẩn thận, cô bảo vệ ký túc có đi kiểm tra thì cũng đừng tỏ mặt khó chịu, à phải, em nên ăn cơm rồi hăng tới, xem ra em có đầy cả một bụng oán giận, thầy không lấy phí của em. Sao em cứ nhìn thầy như thế, hôm đó em chưa kịp ăn cơm đã bị bạn lôi tới cho giáo viên hướng dẫn của cậu ấy làm đối tượng nghiên cứu, cô bảo vệ ký túc đi kiểm tra phòng, nói chặn em gấp không phải hình miếng đậu, mà giống như miếng bánh bị cắn nát, anh bảo có thần không?”.

“Không phải chứ? Ông thầy nào vậy?”.

Ding ding, tiếng thang máy dừng ở tầng sáu, cửa thang máy chậm chậm mở ra, tôi bước vào giờ tay vẫy vẫy nói với Cao Y Thần: “Tất nhiên là em lừa anh rồi, em đi đây”.

Thế là tôi huênh hoang thoát khỏi chuyên khoa cấy ghép thành công.

Nhìn điện thoại thấy có hai cuộc gọi nhờ của Cố Tông Kỳ và tin nhắn của Tần Chí Văn: “Tớ ở cổng bệnh viện, cậu ra đi, tớ bắt taxi tới đây”.

Nhìn cái tên kia thấy không thoải mái gì nên tôi dứt khoát tắt điện thoại.

Bước ra khỏi bệnh viện đã nhìn thấy Tần Chí Văn, tôi nhanh chân chạy tới nói: “Ha ha, sớm quá nhỉ, mấy giờ rồi cậu? Còn kịp không?”.

Cậu ấy đẩy tôi vào xe nói: “Chậm lẽ mề, làm cái gì đấy hả?”.

“Chơi với con rùa trong hồ một lúc”.

Cậu ấy cười đưa cho tôi hộp cơm: “Chưa ăn phải không? Trong hộp là chút điểm tâm thôi, tớ sợ cậu đói”.

Tớ mở ra xem: “Ồi chà, ai mời đây, bánh đậu xanh này”.

“Một người bạn nhập ngũ nên mời chúng tớ ăn cơm”.

Bác tài xế lấy hơi nói về rất khoa trương: “Cháu à, ngồi vững nhé, bác lái nhanh đấy, cẩn thận lúc ăn lại bị phanh gấp một cái mắc nghẹn thì không ổn đâu”.

Tôi vội vàng cất hộp cơm đi, nói với Tần Chí Văn: “Muỗi à, tình hình này cậu bảo ta có thể kiên không nhỉ?”.

Cậu ấy cười nói: “Không biết, nếu như cậu bị nghẹn thì cứ thử xem, dấu sao giờ vẫn gần bệnh viện Đông Hoa, đưa đi cấp cứu vẫn kịp, chỉ sợ lúc đó cậu không tới sân bay nữa thôi”.

Tôi chỉ đành âm thầm ngắm hộp điểm tâm.

Đến sân bay, đổi thẻ lên máy bay xong ngồi đợi trong phòng chờ tôi ăn nốt chỗ điểm tâm, ăn xong chợt nhớ ra một việc: “Tần Chí Văn, sao cậu biết lúc đó tớ ở bệnh viện chứ?”.

Cậu ấy rút giấy ăn ra đưa cho tôi nói: “Cậu đột ngột đòi đi Tây Tạng như thế chắc chắn là vừa giả trò gì mà không thể nói cho người khác biết rồi”.

“Nói là giả trò thì không phải”. Tôi định thần lại rồi nói, “Tớ làm một việc còn vô liêm sỉ hơn nhiều”.

Tần Chí Văn vẫn cười nhìn tôi: “Là việc gì vậy?”.

“Tớ đã cưỡng hôn người ta rồi”.

“Và sau đó tớ bỏ chạy”.

Âm thanh ồn ã trong đại sảnh phòng chờ máy bay, bức vách thủy tinh phản chiếu sự cô đơn trong bóng đêm, tôi nhìn thấy bóng mình lẫn trong đó. Tôi lại nhớ tới bóng lưng Cố Tông Kỳ và cả đôi môi mềm mại như nước mát của anh nữa.

Trước giờ tôi chưa từng nhớ anh như thế, vì trên người anh đã lưu lại dấu vết của tôi, trái tim anh cũng buộc sợi nhớ của tôi.

Vậy là sự ràng buộc giữa chúng tôi không phải chỉ là nụ hôn của trái tim, mà còn sinh ra vì yêu thương.

Cổ tay bỗng có cảm giác đau đau, tôi rít lên một tiếng rồi hằm hằm nhìn Tần Chí Văn: “Giờ ạ, cậu làm gì vậy, chưa đến Tây Tạng mà cậu đã bạo lực với tớ hả?”

“Cậu về ngay cho tớ!”

“Không!”

Cậu ấy nhăn mày nói: “Tịch tịch, cậu cứng đầu quá đấy, không được, cậu phải về, nói rõ chuyện này với Cố Tông Kỳ”.

Tôi bị cậu ấy kéo tay đau quá nên nói to: “Tớ không về đâu, tớ có điên đâu mà về, mắt mặt chết đi được, tớ không về, tớ sinh ra vĩ đại thế tớ sẽ không chết một cách xấu xí vậy đâu”.

Tần Chí Văn liền cười lớn: “Cũng biết mắt mặt rồi hả?”

Tôi cúi xuống gật gật đầu nói: “Ừ, tớ muốn tránh ra, dẫu sao tớ cũng rất loạn, hơn nữa tớ thấy bức anh ta lắm, nếu như bây giờ nhìn thấy Cố Tông Kỳ nhất định tớ sẽ mắng chửi anh ta một trận”.

“Vì sao? Rõ ràng là cậu không đúng mà!”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đáng đời anh ta, ai bảo anh ta tới chọc ghẹo tớ, làm thân với người nhà bệnh nhân như tớ, anh ta muốn làm gì chứ, động cơ không trong sáng, nếu như ghét tớ thì cứ nói thẳng, sao còn cho phép tớ vào văn phòng bác sĩ, nghịch máy tính, rồi vào cả phòng phẫu thuật”.

“Cậu cũng đã tới phòng phẫu thuật rồi hả?”

“Ồ, tớ rảnh quá mà”.

“Anh ta còn trả lại bức tranh Hoa hướng dương cho tớ, làm tớ giờ thấy ghét hoa hướng dương”.

“Hoa hướng dương?”

“Ừ, bức Hoa hướng dương của Van Gogh ấy, sắc màu diễm lệ, nét vẽ sắc sảo”.

Cậu ấy bỗng phá lên cười, nụ cười của cậu ấy cứ lạnh lùng, ẩn chứa hàm ý gì đó: “Cậu có biết ý nghĩa của hoa hướng dương không?”

“Không biết”.

“Ý nghĩa của hoa hướng dương là tình yêu thâm lặng”.

Bất chợt tôi chẳng nói nên lời nào, sâu thẳm trong ký ức tôi, có những nỗi nhớ chưa biết, hình như rất quen thuộc mà lại bị lãng quên.

Hơi ẩm thổi nhẹ tới đại sảnh, mặt tôi lại nóng bừng, tôi bảo: “Bức Hoa hướng dương ấy là của tớ!”

Cậu ấy cười: “Tớ chỉ nói một kiến thức bình thường vậy thôi, nhìn cậu kìa, hưng phấn đến đỏ cả mặt”.

Tôi cãi: “Đâu có”.

Nhưng trong lòng lại mềm như biển sâu, sóng chẳng còn sức lực gì nữa, chỉ có nỗi vẫn vương đêm khuya ôm ấp bãi cát mịn màng thôi.

“Được rồi, không có thì không có, đúng là không có, tớ thấy giờ chỉ mình cậu đầu nóng thôi, đi nào, chuẩn bị lên máy bay rồi”.

Trên máy bay tôi ngủ thiếp đi và mơ một giấc mơ.

Một giấc mơ rất ảm áp, dịu dàng khiến người ta có thể rơi lệ, giấc mơ chân thực như một chuyện hư ảo đến cực điểm, khiến tôi không nở thức dậy, cứ chìm đắm trong đó.

Tôi vẫn còn nhớ rõ từng chi tiết: Một buổi trưa mùa thu, ánh nắng như lớp vải mỏng, mờ mờ ảo ảo, cảm giác một hơi thở nhẹ cũng có thể xuyên qua lớp ánh sáng đó, đẹp tới mê người.

Ngón tay xuyên qua từng trang sách, dừng lại ở mỗi bức tranh, gió nhẹ ảm áp sau trưa, khẽ lay động như đôi cánh chuồn chuồn, tâm trạng tôi cũng bị gió thổi nhàu.

Cầm anh khẽ tựa vào vai tôi, đến thở cũng nhẹ nhàng: “Em có biết ý nghĩa của hoa hướng dương không?”.

Ngón tay bị anh nhẹ nhàng nắm chặt, người mềm ra như thân mây, quán quýt si mê với sự kiên định của anh.

“Ý nghĩa của hoa hướng dương là tình yêu thầm lặng”.

Đó là một buổi chiều bình thường nào đó, trong thư viện, tôi bị anh ôm vào lòng, ảm áp đến mức muốn khóc.

Sau khi tôi tỉnh dậy còn có thể nhớ được nhiều như vậy, mơ mà ngỡ như thật, đến mức không muốn tỉnh dậy.

Ánh đèn chói mắt phía trước mặt, rồi giây phút đó biến mất, máy bay chậm chậm hạ cánh, tôi cảm giác mắt mình ướt ướt, tay cậu ấy lạnh cóng, chạm vào hàng mi tôi hỏi: “Sao thế? Mơ ác mộng à?”.

Tôi lắc lắc đầu, cười.

9. Chương 9: Tình Yêu Hoa Xuân Nở Mùa Thu

Lhasa[1] là một thành phố kỳ lạ.

[1] Là một thủ đô truyền thống của Tây Tạng, hiện nay là thủ phủ của khu vực tự trị Tây Tạng của cộng hòa nhân dân Trung Hoa.

Thành phố nửa đêm mà cũng có thể là do sắp đến mùa đông nên người Tạng trên đường không nhiều, người qua lại đông đúc trên đường đều là những du khách về muộn, những căn nhà ven đường hắt ra ánh sáng ảm áp, trong gió phảng phất mùi đồ nướng.

Vốn dĩ là một con phố nhưng ngẩng đầu lên có thể thấy không xa là một dãy núi, vây kín lấy thành phố này. Trên đỉnh núi trắng xóa là màn đêm đen kịt, nhưng bóng đêm làm những đám mây trở nên mờ ảo, nhìn lên thấy rất gần, gần đến mức có thể với tay tới nhưng lại như rất xa, xa đến vô tận.

Nơi đây đáng lẽ lên thuộc về trời đất, những kẻ hám lợi khói lửa nên dần bị biến mất.

Tâm trạng háo hức lúc đầu dần bị thay thế bởi phản ứng cao nguyên, đầu có lúc thấy mê man, hai chân có cảm giác tê cứng mà cảm giác này từ trước đến giờ chưa từng bị, chỉ còn cách nằm trong khách sạn và cố gắng ngủ.

Tần Chi Văn đã đi mua thuốc cho tôi, hai đứa chúng tôi hoàn toàn quên mất có thể bị phản ứng cao nguyên nên chẳng chuẩn bị gì đã vội đi đến đây. Hỏi qua nhân viên khách sạn thì những người bình thường đến đây uống thuốc Trùng thảo hồng cảnh thiên, nước giải khát Hồng cảnh thiên, còn phải chuẩn bị một ít thuốc giảm đau tiêu độc.

Dưới ánh đèn sáng trong phòng, trong mùi hương đặc trưng của dân tộc Tạng, tôi cảm nhận được rất rõ hơi thở gấp gáp của mình, tim đập thình thịch, màn đêm tĩnh mịch ở đây dường như xuất hiện niềm tuyệt vọng không nói thành lời.

Giống như cảm giác cô đơn hồi còn ở Đức, tôi cố gắng hít thở, muốn chạy trốn.

Tôi mơ màng đi vào giấc ngủ, toàn thân thấy nóng bừng, thở ra cũng toàn là hơi nóng, trong màn sương trắng xóa nặng nề tôi thấy dường như mình đang bị sốt, bỗng một bàn tay nặng như băng sờ lên trán tôi: “Tịch tịch, tỉnh dậy đi, uống thuốc nào”.

Tôi khó khăn mở mắt ra thấy Tần Chi Văn đang ngồi trước giường, trên sàn nhà để một bịch thuốc và nước giải khát, tôi cố cười: “Tớ không sao, chỉ là muốn ngủ nhưng lại nóng quá, có phải là bị sốt không nhỉ?”

“Cậu không sao đâu, đây là chứng phản ứng cao nguyên thôi”.

“Thế sao cậu lại chẳng bị gì thế?”

Cậu ấy mỉm cười, rót cho tôi cốc nước: “Cơ địa mỗi người không giống nhau, cậu thấy tớ khỏe như thế này cơ mà, cậu uống thuốc trước đi đã”.

Tôi dựa vào người cậu ấy, người cậu ấy lạnh như băng giống như người tuyết vậy. Nghĩ đến cái lạnh giá ban đêm ở Lhasa tim tôi lại đập mạnh, đau đầu và lòng hồi hận về việc tự làm tự chịu, nên nước mắt trào ra.

Giống như đêm Giáng sinh hồi còn ở Đức, tôi gây chuyện một cách cảm tính, Tần Chi Văn đều lặng lẽ giúp tôi thu dọn quây hàng và an ủi tôi.

“Muỗi à, tớ có bị coi là người bụng làm dạ chịu không, tớ thấy khó chịu quá...”.

Tôi nhớ đến cái giường rồi chiếc máy tính ở ký túc xá, cả thứ cơm khó ăn của nhà ăn, nụ cười của Cố Tông Kỳ, tiếng quát của bố nuôi, không khí và màu xanh ngập tràn của vùng đồng bằng Giang Nam, thậm chí cả trung tâm điều trị cao huyết áp của bệnh viện Đông Hoa.

Cậu ấy cười gượng: “Là lỗi của tớ, không nghĩ chu đáo. Đây là túi khí, cậu thử thở xem có khỏe hơn không?”.

“Muỗi à, tớ nhớ cái bình dưỡng khí của bệnh viện Đông Hoa rồi, khi thở chắc chắn sẽ rất thích”.

“Hay là ngày mai chúng ta về nhé”.

Tôi lắc đầu một cách bất lực: “Không cần đâu, ở lại vốn cũng thấy xấu hổ rồi, bây giờ quay về như thế này thì càng xấu hổ, tớ không muốn trở thành trò cười cho mọi người”.

“Cậu ấy à đến chết vẫn còn sĩ diện thì sống phải chịu tội, cậu nói cậu và Cố Tông Kỳ...”.

“Đừng nhắc đến anh ta nữa, nhắc đến tớ lại thấy chán”.

“Được rồi, không nói nữa. Bây giờ cậu thấy khỏe hơn chút nào không?”.

“Ừ, khỏe hơn rồi”.

Tôi ngồi dậy thấy trong người nhẹ nhõm hơn nhiều. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ở phía xa xa trong màn đêm không còn ai trên phố nữa chỉ còn lại thấp thoáng một vài cái bóng dài mơ hồ, lác đác vài đám mây nặng trĩu trên bầu trời, không khí trong lành, ánh trăng sáng soi vào trong phòng. Cậu ấy ngồi bên cửa sổ để tôi dựa vào, bóng cậu in dài trên sàn nhà.

Từng cùng cậu ấy trải qua nhiều vui buồn, một bộ phim cũ tái hiện lại trong tâm trí tôi, trong phút chốc tôi chỉ muốn nếu có thể rời xa trần thế ồn ào này thì tôi sẽ đi đến nơi chân trời góc biển cùng một người.

Mà tôi nghĩ, tôi chắc chắn muốn và hi vọng rằng người đó sẽ là Tần Chi Văn.

Cậu ấy là sinh mệnh thứ hai của tôi, vì tôi không để ý nên tôi luôn kể hết cho cậu ấy những nỗi buồn khổ của tôi để cậu ấy thay tôi đón nhận chúng. Đó là tình thân không giống như tình yêu. Còn Cố Tông Kỳ, anh chính là sinh mệnh của tôi, anh quá hoàn hảo, quá thánh thiện đến mức trước mặt anh tôi luôn phải là một cái tôi tuyệt vời nhất. Mà tôi lại không nhận tâm để anh cảm thấy bất kỳ sự đau khổ nào, chỉ muốn anh mãi mãi vui vẻ.

Đây chính là hai kiểu yêu, yêu ích kỷ và yêu vô tư.

Tôi cũng ích kỷ yêu một người như thế, trong màn đêm cái bóng của Tần Chi Văn bị kéo dài ra và khi ánh trăng mờ dần, thì cái bóng đó cũng bị mờ đi.

Tôi miên man chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai khi tỉnh dậy thì dường như những phản ứng cao nguyên đã không còn nữa, mà cũng có thể là do tác dụng của thuốc Bổ Lạc Phân. Tôi và Tần Chi Văn đi thăm chùa Đại Chiêu và chuẩn bị bắt xe đi hồ Nam-co.

Dưới ánh nắng buổi sớm, tôi đưa tay ra chạm vào những di tích từ ngàn năm, ngẩng đầu lên nhìn trời xanh, từng khoảng trời được chiếu rọi trên mặt đất, trong suốt mà lại rất sâu như có thể đưa tay với tới.

Chùa Đại Chiêu mang một hơi thở kỳ lạ, mùi hương đặc trưng của Tây Tạng đã bị phân tán, giống như lạc vào không gian thời cổ đại xa xưa, những bức tranh tường lẫn tạp sắc và bức tường đen, tôi như đang mộng du trong thành phố bí hiểm tan vỡ của nhân loại nghìn năm.

Tần Chi Văn đứng bên cạnh tôi, tôi để ý những biểu hiện trên khuôn mặt cậu ấy và có lẽ tâm trạng cậu ấy lúc này cũng giống như tôi.

Đi đến đoạn rẽ ít người đi tới, cậu ấy đột nhiên nói: “Tịch Tịch cậu biết không, đã từng có một người khách du lịch hành hương ở cung điện Potala[2] và đã được gặp một vị Lạt Ma, Lạt Ma nói Lạt Ma chính là tiền kiếp của người đó”.

[2] Là một viện bảo tàng nằm ở Lhasa, được Unesco công nhận là di sản văn hóa thế giới, chương trình truyền hình Mỹ Good Morning America và báo USA Today gọi Potala là “Bảy kỳ quan mới”.

“Sau đó thì sao?”.

“Hết rồi. Tôi đang nghĩ, ở chùa Đại Chiêu liệu có thể gặp được tiền kiếp của tôi không nhỉ?”.

Tôi bật cười, đưa tay che ánh nắng hắt xuống: “Có thể chứ, chỉ cần thành tâm cầu nguyện, mọi người trên thế gian sẽ gặp cậu bằng những phong thái khác nhau, và tiền kiếp của cậu cũng sẽ như thế”.

“Ồ, thì cũng giống như duyên phận của những người yêu nhau, những cặp có duyên, trên ngón út đeo sợi chỉ đỏ tiền định, chính là cái duyên từ tiền kiếp cắt không đứt và tâm nguyện còn muốn được bên nhau mãi, chỉ cần thành tâm họ sẽ được như ý”.

“Thật không?”. Cậu ấy cười vô tư: “Duyên phận à, nhưng nếu có duyên mà không có phận thì sao nhỉ...?”.

Bỗng một đàn quạ bay qua đầu, màu lông đen vệt qua những đám mây trắng, tiếng chuông leng keng trong chùa, âm thanh nghe không trong trẻo có phần trầm lắng.

“Không có gì, tôi chỉ nói băng quơ thôi”.

Tôi muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng nói được gì, việc thiếu không khí khiến tư duy có chút đơn giản đi, không nghĩ được nhiều.

Tôi lại bắt đầu nhớ đến Cố Tông Kỳ, trong đầu toàn là hư không và ác mộng.

Nếu tôi không biến mất đến nơi trời xanh mây trắng không hận thù tình yêu, không có danh lợi được hay mất này thì anh ta có vì tôi mà nhỏ một giọt lệ nào không.

Chợt hiểu lời của bài hát Giang Nam: Quên sầu đi sẽ đau khổ thế nào, đau nhiều đến đâu. Nỗi niềm thương cảm như thế này trong lòng thường xuất hiện sự trào phúng lạnh lẽo, đến chùa Đại Chiêu là để xóa đi tư tưởng muốn ra đi của tôi. Tôi bây giờ và một Tịch Tịch vui vẻ cười đùa thường ngày thật khác nhau, tôi không làm chủ được cơ thể mình nữa.

Buổi chiều lúc đợi xe thì những triệu chứng phản ứng cao nguyên này lại bắt đầu xuất hiện trở lại, tăng dần, tôi lại bị sốt, ngồi trong xe không thấy nóng, mà lại thấy lạnh đến run người nhưng trên trán lại lấm tấm những giọt mồ hôi, hơn thế đầu thì đau dữ dội. Người lái xe dân tộc Tạng lấy làm kỳ lạ: “Bây giờ đang đi xuống, mực nước biển càng xuống thấp, thêm nữa trên đường đi có cây cối sao cô lại có phản ứng mạnh như thế này nhỉ?”.

Tôi khó chịu đến mức buồn nôn, Tần Chi Văn không có cách nào cả: “Uống chút thuốc giảm đau nhé, ngủ một giấc là sẽ khỏe thôi”.

Tôi mơ hồ “ừ” một tiếng: “Đến Nam-co thì gọi tôi nhé”.

Có lẽ là do thuốc giảm đau nên khi đến chùa Trát Tây ở Nam-co tôi không còn thấy khó chịu như thế nữa, nhưng vẫn thấy toàn thân lạnh toát. Tôi nghĩ có thể là bị cảm nên sốt, mà cũng có lẽ là không phải như thế.

Đó là lần đầu tiên tôi được thấy Nam-co.

Chân tôi đang đặt trên bờ hồ, vài người dân Tạng tay cầm vật linh thiêng của dân tộc họ đi men theo bờ hồ. Gió rất to, tà áo khoác của họ phấp phới nhìn như những bông hoa lang độc mọc dại bên bờ hồ.

Xế chiều ngắm hồ, đôi bờ đối nhau chan chứa tình, Nam-co giống như đôi mắt trong sáng, và thuần khiết của một đứa bé, không có hận thù không ham muốn, chỉ có sự ngây ngô thơ dại.

Tôi chỉ lặng lẽ đứng trên bờ hồ nhìn những đợt sóng lăn tăn nổi lên, rồi bịn rịn rời đỉnh nước hồ trắng xóa.

Bỗng tiếng Tần Chi Văn vọng đến, âm thanh vang xa: “Thương Ương Gia Mục Thố[3], cậu biết không?”.

[3] Thương Ương Gia Mục Thố (Jamgyang Gyatso) - vị Đạt Lai Lạt Ma thứ sáu (1683 - 1706) - người có trình độ học thuật rất cao thâm và cũng là một nhà thơ.

Tôi gắng suy nghĩ: “Thời đó, đồi núi đời sông chuyển tượng Phật, không phải là để tu thân, mà chỉ vì trên đường đời có thể gặp bạn?”.

“Đúng đấy, Thương Ương Gia Mục Thố, vị Đạt Lai Lạt Ma[4] thứ sáu, sau này khi bị chính quyền Phật giáo đấu tranh phế truất, bị đẩy lên phương bắc, nhưng khi đi đến Nam-co thì không thấy tung tích đâu.”.

[4] Theo truyền thống của người Tây Tạng, Đạt Lai Lạt Ma là hiện thân lòng từ của chư Phật và Bồ Tát, người chọn con đường tái sinh trở lại kiếp người để cứu giúp chúng sinh. Kể từ vị Đạt Lai Lạt Ma thứ năm, trở thành người lãnh đạo chính trị và tinh thần của Tây Tạng. Vị Đạt Lai Lạt Ma hiện nay là vị thứ mười bốn.

Tôi lại bật cười, nước hồ sáng bóng đến chói mắt: “Không thấy tung tích đâu à, thế thì chắc chắn là đã ra đi trong hạnh phúc rồi. Cậu thấy chưa, có phải là ngài thấy Nam-co đẹp như thế này, lại nảy sinh ý muốn được có một giấc ngủ dài ở đây”.

Tôi sờ đầu một cách ngốc nghếch: “Ngốc quá, không được rồi, có lẽ là không khí không đủ phản ứng với cao nguyên, nên tớ trở nên đơ đơ rồi”.

Cậu ấy xoa đầu tôi: “Đúng đấy, đến đây là lại bắt đầu thấy đau thương rồi, thật không giống cậu trước đây chút nào”.

“Tớ à, không giống tớ, vậy tớ là ai?”.

“Dạ Tịch là ai à, thôi được rồi, lại ăn cơm đi, ngủ sớm chút ngày mai còn phải đi Nhật Ca Tắc đấy”.

Khách sạn nghỉ lại buổi tối đó rất sơ sài, có thể nghe thấy tiếng gió rít qua từng song cửa. Trong bóng đêm, tôi lại bị sốt cao nữa, cả người nóng hầm hập nhưng lại thấy lạnh đến run người.

Những cơn nóng cứ từng cơn từng cơn dội đến, thoải mái được một lúc lại có một cơn nóng khác đến, tôi biết có ai đang nắm lấy tay tôi, gọi tên tôi, và tôi cố gắng mở mắt ra cũng chỉ nhìn thấy cái bóng mờ hồ.

Giống như là tôi đang ở ranh giới vòng tròn của sự sống và cái chết, mỗi một vòng tôi đều không muốn cố gắng nữa, tôi muốn nhắm chặt mắt, chẳng muốn nghĩ gì nữa, chính bóng đêm đã đưa tôi đến ranh giới tuyệt vọng đó.

Nhưng tôi vẫn còn có nhận thức, tôi biết mình đang khóc. Trong đầu toàn là hình ảnh của Cố Tông Kỳ. Nếu chẳng may tôi không còn nữa thì người đầu tiên tôi thấy có lỗi chính là anh. Tôi vẫn chưa nói cho anh biết tôi yêu anh, và tôi không cam tâm vì chưa nói ra được.

Nước mắt tôi bỗng trào ra, lăn dài xuống những lọn tóc.

Bây giờ tôi đã hiểu, cái gì gọi là chết không nhắm mắt; còn thảm hơn là trước khi chết không đợi được đoạn kết của Vua cướp biển.

Cứ miên man như thế đến quá nửa đêm, lúc trời sắp sập tôi tỉnh dậy. Ánh nắng buổi sớm mai xuyên qua cửa sổ, gần như là được sống sót sau đại họa người tôi mềm nhũn như bông. Tần Chi Văn đẩy cửa bước vào, ôm lấy tôi: “Cuối cùng tớ đã tìm thấy xe về rồi. Bây giờ chúng ta đi ra sân bay, không thể tiếp tục như thế này được nữa rồi”.

Tôi khẽ cười: “Tớ có bị đưa đến viện Đông Hoa không?”.

“Có thể”.

“Mất thể diện quá”.

Cậu ấy ôm chặt tôi, còn trêu tôi: “Không sao, cậu mất thể diện đã không phải chỉ một đôi lần mà, đáng lẽ phải rất quen rồi chứ”.

“Tớ có cảm giác sẽ có người giết mình”.

“Không sao cả. Mà không phải là cậu coi thường chuyện sống chết sao?”.

“Không, bây giờ tớ rất hẹp hòi. Thực ra là tớ rất sợ chết, sợ đến muốn chết ấy”.

Tớ sợ lúc mình chết vẫn chưa lĩnh hội được hết cái đẹp của cuộc sống, cái thú vị của tình yêu nam nữ. Tớ sợ lúc mình chết mọi người sẽ khóc thương mình, tớ sợ lúc chết Cố Tông Kỳ sẽ không ở bên tớ nữa.

Tớ phải theo anh ấy mãi, theo anh một cách đáng thương mà oán giận; khiến anh ấy cả đời này không thể yêu ai khác, không thể lấy vợ được”.

Mang ý niệm này đến lúc lên máy bay, ôxy trong cabin máy bay nhiều làm tôi thấy đầu không nặng như trước nhưng vẫn thấy sốt và ớn lạnh, tâm trí mơ màng, thế là tôi lại vừa mơ một giấc mơ lạ kỳ.

Tôi mơ thấy mình đang nằm trên giường, xung quanh toàn một màu trắng xóa.

Có người đang khóc, khóc nghe não nề đứt đoạn, tiếng khóc không to nhưng đau buồn. Cơ thể bé nhỏ ngồi trong góc phòng, tôi gượng ngồi dậy đi đến vỗ vai người đó: “Đừng khóc nữa, ồn quá.”

Cô ngược mặt lên, tôi giật mình, đó là khuôn mặt tôi lúc còn nhỏ, tôi chờ người ra nhìn khuôn mặt quen thuộc đó, người đó cũng bình tĩnh nhìn tôi, nhẹ nhàng nói: “Cút!”.

Tôi giật mình tỉnh dậy.

Tỉnh lại, lại là một màu trắng vây quanh, và còn có thêm ánh đèn sáng đang bay bay trước mắt tôi.

Cơ thể tôi không còn chút sức lực nào. Tôi phát hiện ra trên tay mình có chất lỏng lạnh lạnh đang từ từ đi vào trong huyết quản.

Tôi nheo mắt lại, yếu ớt hỏi: “Có phải là tôi bị sét đánh không?”.

Tại sao cả người tôi lại có cảm giác...

“Không sao rồi”.

Nước mắt tôi bỗng trào ra, tu tu khóc: “Cố Tông Kỳ...”.

Giây phút đó tôi bức xúc đến mức muốn đâm đầu vào tường, không thì chạy ôm lấy dây điện trăm nghìn Ev.

“Ồ, cô bé này thật nhẫn tâm đấy. Có người yêu là quên luôn cả bố mẹ, tỉnh dậy là gọi tên Cố Tông Kỳ, ha ha ha...”.

Tôi khó khăn quay đầu lại, bố nuôi tôi đang đứng bên cạnh, tôi nhẹ nhàng phản đối lại: “Con không thấy bố mà, bố chẳng thể trách con được, mà Cố Tông Kỳ cũng đâu phải là người yêu của con”.

Nói được mấy câu tôi đã toát hết mồ hôi: “Con muốn uống nước”.

Cố Tông Kỳ đưa cốc nước cho tôi, nước vẫn còn ấm, tôi uống liền hai ngụm: “Đắng, nước đắng quá, con muốn uống nước ngọt”.

Anh đỡ lấy cốc nước: “Đợi chút. Anh thêm đường vào cho em”.

Anh vội bước ra khỏi phòng bệnh.

Bố nuôi sờ trán tôi, trán tôi cũng bắt đầu ra mồ hôi, cũng là hiện tượng mồ hôi bình thường, bố cười: “Tốt rồi, bắt đầu hạ sốt rồi, không cần đắp quá nhiều chăn, nhưng cũng đừng bị cảm nữa”.

“Xấu hổ quá thôi”.

Bố nuôi lườm tôi: “Con còn biết xấu hổ à. Bố thấy con để ra đã khác Tiểu Cố rồi”.

“Con làm sao như anh ta, con làm sao mà như thế được. Con bây giờ đã đen đủi phải nằm ở đây rồi, rốt cuộc là ai khác ai?”.

Bố nuôi “khà khà” hai tiếng, nói: “Bố đi làm phẫu thuật đây, có chuyện gì thì con gọi bác sĩ điều trị của con, bác sĩ Cố ấy nhé”.

“Ồ hay!”.

Được một lúc thì Cố Tông Kỳ quay lại, rót một cốc nước đưa cho tôi: “Ra mồ hôi rồi, chắc là đã hạ sốt rồi đây”.

Tôi thử một ngụm: “Nóng!”.

Anh ngừng cầm cốc nước: “Sao lại nóng được chứ, rõ ràng là...”.

“Đáng quá, anh thêm đường gì vào vậy, đắng lắm”.

Cái bản tính của tôi lại trỗi dậy, cau có nhìn anh. Hai ngày không gặp anh tôi đã nhớ anh như thế, vừa hoan hỉ vừa thấy tủi thân. Hình như tinh thần anh không được tốt lắm, dưới mắt hằn lên quầng thâm vệt lên những tia máu đỏ.

Anh nhẹ thở dài, chăm chú nhìn tôi: “Dạ Tịch à, sao em lại kỳ cục như thế”.

“Em kỳ cục chỗ nào?”. Tôi ầm ừ nhìn anh: “Em đối với anh như thế này, anh bảo được hay không được, nếu anh nói là không được thì em sẽ lập tức đi, sau này sẽ không làm phiền anh nữa”.

Liền sau đó tôi định tung chăn ra nhảy xuống đất.

Anh giữ lấy tôi, cười cười và nói: “Nếu anh nói được thì sao?”.

Tôi như chết đứng.

Phút giây đó đầu tôi như trống rỗng, chỉ là không ngừng đổ mồ hôi thôi, đến cả tim tôi cũng bắt đầu ra chút mồ hôi.

Cố Tông Kỳ nhìn tôi, ánh mắt anh dịu dàng, tôi thoáng nghĩ đến nước hồ Nam-co, trong xanh như ngọc một màu xanh bình yên đánh thức trái tim tôi.

Anh vòng người sang, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào những lọn tóc bên tai tôi, không nói gì cả chỉ cười mỉm. Mặt anh càng lúc càng tiến gần, cảm giác chạm nhẹ giống ngày đó lại đến.

Tôi nhắm mắt, căng thẳng đến mức không dám thở.

Giống như loại kẹo mềm mà tôi thích, giữa hai bờ môi là hương vị ngọt ngào.

Tôi như muốn cắn nhẹ nó, cảm giác yêu thương giận hờn và vội vã muốn chiếm hữu lấy tôi.

Nhưng tôi như không làm chủ được cơ thể mình vậy, nụ hôn của anh ngọt ngào quá, trên bờ môi tôi vẫn đọng lại hương thơm. Cảm giác yếu đuối lại xuất hiện.

Một lúc lâu mới thôi, đôi mắt sáng của anh nhìn tôi làm mặt tôi nóng bừng lên, chẳng nghĩ gì đã nói: “Cố Tông Kỳ, môi anh ngọt quá”.

Anh cười thầm: “Bây giờ thấy ngọt, lúc này còn nói đắng đấy”.

Tôi xấu hổ quá liền với lấy cốc nước uống: “Lúc nào thì em có thể xuất viện?”.

Anh có vẻ ngạc nhiên: “Giáo sư Trần chưa nói với em à?”.

“Nói gì?”.

“Dạ Tịch, lần này em bắt đầu có những phản ứng cao nguyên nhưng sau này chứng sốt đau bụng buồn nôn thực ra chính là phát tác chậm của bệnh viêm ruột thừa cấp tính. Do em đã uống thuốc giảm đau nên triệu chứng không rõ rệt”.

“Có lúc nào em thấy bụng dưới bên phải hơi đau, nhưng chỉ một lúc thôi rồi lại thấy bình thường không?”.

“Có ạ. Vậy bây giờ phải làm thế nào?”.

Anh cười cười: “Bây giờ phải tuân thủ điều trị, nhưng đề nghị em nên phẫu thuật cắt bỏ”.

“Ai là bác sĩ điều trị của em?”.

“Anh”.

“Ồ”.

Tôi không đủ tự tin để nhìn anh: “Sao em lại thăm thể nhỉ. Không được, không được đâu. Sao lại là anh làm bác sĩ điều trị của em, anh là bác sĩ điều trị thì em chắc chắn không thể làm một bệnh nhân ngoan ngoãn được”.

Anh bật cười, đôi lông mày cong cong rất đáng yêu: “Thế nào là bệnh nhân ngoan ngoãn?”.

“Nghe lời bác sĩ, ăn đúng bữa, bị bác sĩ đặt lên bàn sờ sờ khám khám, bị hộ lý day day, bác sĩ sẽ day đến mức khắp người toàn vết thâm, cuối cùng thì em cũng vẫn phải cảm ơn ân đức của bác sĩ”.

Cố Tông Kỳ cười, trở ngón tay vào trán tôi: “Em không làm được à?”.

Tôi đưa tay ra, nắm lấy tay áo anh, nhìn chăm chăm anh: “Không được”.

“Tại sao?”.

Tôi nhếch mép cười, nheo mắt nhìn anh: “Anh lại gần đây, em nói nhỏ cho anh biết”.

Tôi vội thơm lên khóe môi anh: “Vì cái này”.

Đúng là như kẹo hoa quả, cũng một hương vị vừa thơm lại vừa thanh ngọt.

“Cô bé này, đúng là nghịch ngợm quá”. Anh không tức giận chút nào, đôi mắt đẹp như biết cười: “Buổi trưa em muốn ăn gì, anh mua cho em”.

“Đồ ngọt, nóng nhưng không được nóng quá cũng không được khô quá”.

“Thế thì ăn cháo? Cháo bát bảo quế viên táo nhé?”.

“Vâng, em đói rồi, nhanh lên nhé”.

Tôi cười hi hi nhìn anh, trong lòng tràn ngập niềm vui: “Cố Tông Kỳ, mình như thế này liệu có vi phạm quy định của bệnh viện không, bác sĩ không được trêu chọc bệnh nhân, anh có lẽ nào bị trừ lương không?”.

Anh cười: “Chắc là không đâu, anh cũng không rõ”.

Lại vẫn là anh chàng Cố Tông Kỳ bản tính chán ngắt kia rồi. Tôi vừa hạ sốt được một chút nên cơ thể vẫn còn yếu, nhất là tham gia mấy trò nghịch ngợm đó nên càng thấy mệt, tôi kéo chăn lên, nói: “Em mệt”.

Anh chau mày, gấp cánh tay tôi đang được truyền nước lại khi tôi còn chưa kịp hiểu xem có chuyện gì anh đã xé băng dính, nhanh chóng rút kim truyền ra, nói: “Bé ngoan này, em nhìn đi, cử động nhiều quá nên bị sưng rồi đây này”.

Anh cầm lấy tay tôi, những ngón tay di di trên bàn tay tôi, quả trách: “Đừng cử động nhiều, đợi một lát nữa sẽ truyền tiếp. Em lạnh không? Có cần anh lấy cho em một túi sưởi không?”.

Tôi tủi thân nói: “Em không muốn truyền nữa đâu, đợi chút đã, em nằm một lúc. Để ăn cơm xong được không?”.

“Được”.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, tôi nhắm mắt lại và cố gắng ngủ tiếp. Xung quanh là ánh đèn sáng, đây là một ngày tươi sáng hiếm có của mùa đông. Khung cửa sổ hé một khe hở nhỏ, gió mát và hơi ẩm của điều hòa trong phòng hỗn tạp với nhau thoang thoảng bên tai tôi.

Tôi khẽ mỉm cười, tôi như đang ở trong hiện thực mà cũng như đang trong mơ, đến cả tôi cũng không rõ nữa. Trên khóe miệng vẫn còn hiện hữu một cảm giác hạnh phúc.

Lúc đó tôi có rất nhiều điều muốn nói với Cố Tông Kỳ, rất nhiều rất nhiều, nhưng tôi lại không biết phải nói gì. Nghĩ lại những hành động vừa rồi của mình, thấy thật ngốc nghếch. Tôi rõ ràng nên thấy ngại ngùng mà chui đầu trốn trong chăn đàng này tôi lại chủ động hôn anh.

Tôi chỉ là muốn gần gũi anh hơn, bất kể là dùng cách nào để anh thuộc về không gian riêng của tôi. Tình cảm của tôi và anh gần như sự gần gũi phụ thuộc, những thứ đó là tình yêu tôi bị thiếu hụt, muốn dùng một cách khác để đạt được tình cảm đó.

Tôi chẳng là ai cả, tôi chỉ là Dụ Tịch, yêu một người nghĩa là không được cố tình che giấu, dựa vào cảm giác để có được tình yêu, khi đó tôi sẽ thấy rất vui vẻ.

Tôi hôn vì yêu, vì tình yêu đến đỉnh điểm nên nguyện được chia sẻ tình cảm, không có gì là cố ý và lạnh nhạt dè dặt cả.

Tôi nghĩ, đây chính là cách tôi yêu Cố Tông Kỳ.

Trong lúc nghĩ vẩn vơ, tôi lại chập chờn ngủ, rất lâu sau đó nghe thấy tiếng nói ngoài cửa, là giọng nam nghe giọng trẻ con non nớt nhưng âm sắc lại như tiếng một người dẫn chương trình của kênh CCTV[5].

[5] CCTV - China Central Television - Đài truyền hình trung ương Trung Quốc.

“Không sao, không cần khách sao, ừ... Có thể xem một chút không, không nói gì cả, chỉ thấy rất hiếm kỳ”.

Sau đó là tiếng của Cố Tông Kỳ: “Đợi cô ấy tỉnh đã”.

“Tôi gõ cửa xem đã”.

Tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, tôi đáp lại theo phản xạ: “Ai đấy”.

Một âm thanh đẹp trong trẻo nhưng rất gần gũi vọng vào: “May I come in?”.

Tôi bừng tỉnh, trả lời một cách bản năng: “Yes, please”.

Cửa được mở ra, tôi ngạc nhiên nhìn người khách đó, nhìn thoáng qua anh rất giống Cố Tông Kỳ nhưng nhìn kỹ thì lại khác nhau. Đôi mắt hơi dài nhưng lại là mắt một mí, lúc khép lại khóe mắt cong cong, đôi mắt biết cười mà đó lại chính là tiêu chuẩn đôi mắt đẹp của Cố Tông Kỳ, đôi mắt lúc cười thì sáng ngời giống như ánh sáng chiếu rọi xuống mặt biển.

Anh ta mập hơn Cố Tông Kỳ một chút, hai má phình phính như trẻ con, tuổi cũng trẻ nhưng không cao như anh.

Vị khách chưa kịp mở lời thì tôi đã nói: “Giống nhau quá, hai người... là anh em à?”.

“Không phải anh em ruột, là anh em họ thôi nhưng rất giống nhau nhỉ?”. Anh ta cười nhìn ngơ ngố như Cố Tông Kỳ lúc tôi chủ động nói chuyện với anh. Tôi phân vân có lẽ nào đáng vẻ ngơ ngố đó là di truyền?

Cố Tông Kỳ đến bên giường tôi, sờ trán tôi: “Hạ sốt rồi, một lúc nữa hộ lý sẽ đến đo nhiệt độ”.

Tôi ngược nhìn người khách: “Anh ấy tên gì?”.

“Cố Tông Ngữ”.

“Không phải anh em họ à? Sao hai người lại cùng tên đệm?”.

Cố Tông Kỳ đang định trả lời thì Cố Tông Ngữ đã cướp lời: “Bố và mẹ tôi cùng họ, bố và mẹ anh ấy cùng họ, nên rõ ràng là giống nhau rồi, đỡ phải nhớ nhiều tên làm gì”.

Vấn chưa nói dứt lời thì ngoài cửa vọng đến tiếng giày, tôi nghe thấy chói tai quá. Quả nhiên là cái cô thiên kim tiểu thư kia, người mà khiến tôi phải cưỡng hôn Cố Tông Kỳ đang đứng ngoài cửa: “Tông Kỳ...”.

Ồ, lại còn gọi tên riêng thân mật nữa, tôi muốn nhảy lên, anh đã là người của tôi rồi lại bị người con gái khác gọi tên riêng nữa. Tôi vừa lấy lại bình tĩnh thì thấy cô ta giật mình nói: “Tông Ngữ, sao anh cũng... trở về rồi?”.

Tiếng cô ta nói nghe như tiếng máy xoa lông, lông trên người cô ta dựng lên nhưng chỉ trong phút chốc lại rũ xuống, Cổ Tông Ngữ “ừ” một tiếng: “Anh về đã gọi cho em rồi, lúc đó mẹ em nghe điện thoại..., chúng ta ra ngoài nói chuyện đi...”.

Cổ Tông Ngữ bật cười, xua xua tay với Cổ Tông Kỳ: “Xem xong rồi, thôi không làm phiền nữa, ha ha, tôi đi trước đây”.

Tôi đã hiểu, cũng lẽ mờ đoán được ngụ ý của anh ta.

Tôi nói: “Cô ấy và gia đình anh chắc có quan hệ họ hàng nhỉ, hoặc là có một mối quan hệ gì đó rất tốt đẹp?”.

“Ừ”. Anh thành thật nói: “Ông ngoại cô ấy và ông anh là anh em”.

“Ông anh tên gì, ông ngoại cô ấy nữa?”.

Anh không giấu diếm nói ra hai cái tên ABC, ABD gì đó, tôi đặc ý cười: “Cổ Tông Kỳ, em nhớ rồi, nhớ kỹ rồi đây, có sợ em lên Baidu, google tra cứu không?”.

“Không”. Anh cười: “Cô bé ghê gớm này, lại còn Baidu nữa, anh không lừa em đâu”.

Tôi cười nghiêm túc, nhìn anh: “Trước em đã ghen vì cô ấy, thật mất thể diện, sao anh không nói cho em sớm hơn?”.

Mặt anh không hề biến sắc: “Em cũng đâu có hỏi anh”.

“Em hỏi thì anh sẽ nói sao?”.

“Ừ, chắc chắn rồi”.

“Á”, tôi lườm lườm anh, lại nằm xuống giường: “Lừa em!”.

Anh nhìn tôi ngán ngẩm: “Tịch Tịch à, phải thế nào thì em mới tin anh, lúc đó em cũng không đến tìm anh, anh nghĩ là em bận, em cứ đến tìm anh là lại làm anh mất thể diện, anh nghĩ là chuyện khác..”.

Tôi như đang thấy xung quanh tôi là màu xanh, anh đang đứng trong ánh sáng ấm áp của ánh mặt trời. Trong tim tôi, là tiếng dương cầm véo von, lúc trầm lúc bổng.

Tôi nói: “Cổ Tông Kỳ, anh gọi em gì vậy?”.

Anh nhìn tôi chăm chăm: “Tịch Tịch, sao thế?”.

Tôi lại bật cười, khóe mắt cong cong. Giọng trầm ấm của anh giống như tia nắng ấm trong mùa đông, sưởi ấm trái tim tôi: “Nói lại lần nữa đi, anh gọi em gì vậy?”.

Anh đã hiểu được ý đồ của tôi. Liên gọi: “Tịch Tịch”.

Anh nhẹ nhàng đặt tay tôi trong lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng hỏi: “Không hay à? Anh thấy giáo sư Trần thường gọi thế này...”.

“Hay”. Tôi nghịch ngợm vẽ lên lòng bàn tay anh những vòng tròn: “Anh gọi em tất cả đều hay hết, mà em cũng thích anh gọi em là cô bé ngốc, cảm giác rất... rất dễ chịu, giống như đã yên lòng vậy”.

“Ồ, còn gì không?”.

“Còn cúc áo nhỏ, em có kỳ cục đến thế không?”.

Tôi đã làm nũng rất thân mật thế như thế với Cổ Tông Kỳ, ngả đầu vào vai anh, trong căn phòng ngập tràn ánh nắng, tôi như đang ngà ngà say, vậy mà tôi vẫn không hiểu tại sao giữa chúng tôi có thể tiến nhanh được như thế này sao.

Hình như là đã làm nũng anh khá lâu, sau một hồi lâu ngấm nộ cười rạng rỡ của anh, khiến những gợn sóng trong trái tim tôi lại trào lên, tất cả đều là những chuyện từ rất lâu rồi.

Sự gần gũi hiện diện trên khắp cơ thể tôi.

Buổi chiều, chủ nhiệm đến phòng thăm bệnh, theo sau là một đoàn sinh viên đều nhìn tôi và Cố Tông Kỳ cười đầy ẩn ý, trong đó có cả những thực tập sinh hoạt bát một cách hơi thái quá, ai nhìn thấy tôi phải tiến hành phẫu thuật cắt ruột thừa cũng đều hào hứng khác thường.

Còn tôi thì lại chìm vào giấc ngủ mang theo hạnh phúc nhỏ bé kia.

Tôi ngủ cả buổi chiều và lúc tỉnh dậy thì trời đã tối rồi, lại ra bao nhiêu mồ hôi có lẽ là đã làm ướt cả bộ quần áo bệnh nhân rồi, tôi thấy dễ chịu hẳn.

Ánh sáng nhẹ ngoài hành lang hắt vào phòng như báo hiệu sự may mắn sắp tới.

Trên bàn của giường bệnh là bình nước giữ nhiệt của anh, bên trong vẫn còn nước mật ong. Tôi uống một ngụm, ấm vừa miệng. Không biết có phải do bệnh nhân thường yếu đuối hay không, mà tôi ở tuổi hai mươi tư này chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mình có được sự quan tâm như thế.

Tôi bỗng rất rất nhớ anh.

Vậy là tôi liền thay một bộ quần áo bệnh nhân khác, đến phòng bác sĩ tìm anh.

Còn chưa đi đến gần phòng đã nghe thấy tiếng quát của phó chủ nhiệm: “Viết cái bệnh án đỡ thế này à, viết lại, còn nữa, sáng nay hỏi các anh chị tình trạng bệnh nhân thì chẳng ai trả lời được, làm ăn kiểu gì vậy, sáng mai hỏi lại mà còn nói không biết thì đừng đến đây nữa”.

Một cái bóng vụt qua, trong phòng im lặng như tờ.

Tôi bước qua phòng thấy Cố Tông Kỳ đang ngồi trước màn hình máy tính khẽ cười, vài bác sĩ nội trú cũng đang cười, chỉ có mấy bác sĩ thực tập là đang chán nản.

Tôi khẽ bước đến chỗ Cố Tông Kỳ, giật giật áo anh, anh vội đứng dậy: “Em tỉnh rồi à, sao không gọi anh?”.

Tôi hỏi: “Các anh cười gì vậy?”.

Lại một trận cười nữa, có anh bác sĩ nội trú nói với tôi: “Chẳng biết có thực tập sinh nào đã viết trong sổ theo dõi bệnh nhân là hôm nay di chúc kẻ trên đã được phó chủ nhiệm thực hiện. Kết quả là phó chủ nhiệm vẫn đang sống khỏe mạnh đã giáo huấn cho một trận toí bời”.

Tôi nghe thấy thế cũng bật cười, Cố Tông Kỳ nhìn tôi cười, khẽ nói với tôi: “Đừng kể chuyện này ra ngoài nhớ, mất thể diện lắm”.

Mấy thực tập sinh cũng đang cười, anh bác sĩ nội trú đó trừng mắt nhìn họ: “Các em chẳng có tiến bộ gì thế, sổ theo dõi bệnh nhân mà cũng không biết viết. Lần trước tôi thấy một lỗi sai trên đó đã cười vỡ bụng rồi. Bệnh vàng da chưa có nguồn gốc, khả năng bị viêm mật virus, hỏi tình trạng bệnh thì trước kia cô là dê núi to, chồng cô là dê núi nhỏ, gia đình họ nếu không phải là dê núi to thì là dê núi nhỏ... Tôi hỏi này, các em có phải là đều quen dùng phiên âm viết hả, cách này không thể không gây ra những sai lầm đấy!”.

Tôi không nhịn cười được, Cố Tông Kỳ nói với những thực tập sinh đó: “Kiểm tra lại hết sổ theo dõi bệnh nhân đi, đừng để khi chủ nhiệm thấy lại có chuyện đấy. Lần trước tôi có xem một bản thăm dò mổ đẻ, tiện tay đã sửa luôn chữ “mổ” rồi. Rồi còn những cái gì mà hôm nay chủ nhiệm đi thăm phòng bệnh đã nói những gì gì đó, đừng có viết vào sổ kéo lại bị mắng nữa đấy”.

“Đúng đấy, những cái gì mà hôm nay trời nắng, không mây, tôi và chủ nhiệm đi kiểm tra, đứng bên giường bệnh nhân mà trong lòng tôi rất lâu vẫn không lấy lại bình tĩnh được, bệnh nhân cười, chủ nhiệm cười, tôi cũng cười... Những câu này đừng có viết vào nữa”.

Cả phòng cười ầm lên.

Trên bàn Cố Tông Kỳ có một quyển tạp chí tiếng Nhật, tiện tay cầm lên xem nhưng tôi không hiểu, lật đến một trang tôi thấy có một tấm vé máy bay.

Là vé chiều nay đi Lhasa, rõ ràng là vô nghĩa rồi.

Anh vẫn đang nói với mấy thực tập sinh về việc ghi chép sổ theo dõi bệnh nhân. Anh chăm chú nhìn lên màn hình máy tính, thân người nghiêng về phía trước sao mà chăm chú thế, tập trung thế.

Một lúc sau thì anh quay lại hỏi tôi: “Đói không đã muốn ăn gì chưa?”.

Tôi đưa tay ra, trong bóng đêm thần bí tôi nắm lấy ngón tay anh, nói: “Cố Tông Kỳ, anh đi Lhasa để tìm em phải không?”.

Anh gật đầu.

Tôi lại hỏi: “Nhưng mà con muỗi kia sẽ không nói cho anh biết em ở đâu, em không cho anh ấy nói thì anh ấy sẽ không nói, vậy anh sẽ tìm em ở đâu?”.

“Không biết”. Đôi mắt anh bình thần nhìn tôi, long lanh như những giọt nước đang thấm dần vào trái tim tôi, anh nói: “Anh nghĩ, có lẽ là sẽ ngồi đợi ở sân bay, dù sao thì cuối cùng em cũng sẽ quay trở lại, phải không?”.

Tôi nhìn anh ngạc nhiên.

Im lặng một lúc, anh bỗng nói: “Tịch Tịch, anh rất sợ đột nhiên em biến mất không quay trở lại nữa, không có cách nào có được mãi mãi, chính là cảm giác này”.

Tôi đưa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy anh, tiếng vải nhẹ cọ vào nhau vang lên. Tôi bật cười, không biết dùng nước mắt hay là nụ cười để diễn tả tâm trạng lúc này. Bóng đêm ngoài cửa sổ, ánh sáng trong phòng, hai thế giới khác biệt.

Lại có hơi thở quen thuộc hòa lẫn vào nhau.

Trái tim tôi rung lên, tôi lại hỏi: “Cố Tông Kỳ, chúng mình... có phải là đã quen nhau lâu rồi, nhưng em lại quên không?”.

Cố Tông Kỳ bình thần nhìn tôi, bỗng cười lên, anh kéo tay tôi, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay anh xoa xoa, tôi thấy lòng bàn tay anh nhỏ bé vì vết chai nhỏ do cầm bút, có sự rung động của hai trái tim.

“Sao lại nghĩ như thế nhỉ?”. Trán anh dần áp sát vào tóc mái tôi, hai hơi thở như đang hòa vào nhau.

Tôi thấy hơi bối rối, vuốt nhẹ mái tóc: “Cảm giác rất kỳ lạ, vốn là rất lạ lẫm nhưng lại trở nên quen thuộc”.

Cảm giác đó, tôi cũng không thể nói rõ được, tự nhiên giống như hơi thở không thể thiếu được nó.

“Tịch Tịch, em có thấy vui khi sống cuộc sống như bây giờ không?”.

Tôi gật gật đầu.

“Thế thì được rồi, nếu cuộc sống của em vui vẻ rồi thì chẳng cần phải đi theo đuổi một việc không tồn tại nữa. Thực tế là cả đời người những điều phiền muộn có thể sẽ rất nhiều mà cũng có thể sẽ ít, chủ yếu do em sống thế nào, sống chẳng phải là để vui hơn, hạnh phúc hơn sao”.

Tôi lại trầm ngâm.

Anh kéo tay tôi, nhẹ nhàng siết chặt lại, rồi lại giảng giải: “Có phải em sợ mình mất trí mới có những ảo giác này?”.

Tôi mím miệng: “Vâng”.

“Cô bé ngốc này, không phải đã nói với em về những biểu hiện của bệnh mất trí sao? Sao vẫn chưa tin nhỉ?”.

“Thế là em nghĩ nhiều à? Không thể, không thể nào, Cố Tông Kỳ, em không tin”.

Khoảnh khắc đó, tay anh hơi run, có âm thanh khe khẽ phá tan đi bầu không khí im lìm đó bởi tiếng bàn phím phát ra từ văn phòng, và tiếng người ồn ào.

Nỗi đau đó phút chốc cũng từ lòng bàn tay anh truyền sang trái tim tôi.

Anh đứng dậy ra hiệu cho tôi quay về phòng bệnh. Vào trong phòng rồi anh đóng cửa, kéo tôi lại bên giường ngồi, đặt tay tôi vào lòng bàn tay anh một cách tự nhiên.

Đó như là một cách truyền sức mạnh và sự cổ vũ cho tôi.

“Tịch Tịch, không phải là mất trí, đó chỉ là hiện tượng phức tạp hơn một chút thôi, chỉ là, bây giờ chúng mình đang rất tốt, em cũng vui vẻ, tại sao còn phải đi nghĩ một việc khác làm gì nữa?”.

“Nhưng đúng là em đã quên rồi đúng không?”.

Anh lại cười nhưng không phải nụ cười thoải mái mọi khi mà có phần gượng gạo: “Tịch Tịch, không phải lo lắng, em sẽ nhớ lại, anh đảm bảo đấy, chỉ còn là vấn đề thời gian thôi”.

Tôi thấy không xuôi lắm nhưng đưa tay ra chạm vào đôi lông mày đang hơi cong cong lại của anh: “Anh chau mày trông xấu lắm”.

Cổ tay bị bóp nhẹ, sau đó người bị kéo vào trong lòng anh ấm áp, khoảnh khắc đó tôi thấy trong mắt anh rất nhiều tâm trạng, rồi bỗng nổi buồn hay là sự mềm yếu.

Nhưng tôi bắt đầu thấy lòng đau nhói, vòng tay ôm lấy bờ vai anh, hơi ấm cơ thể anh truyền sang tôi như ánh mặt trời mùa đông ấm áp, tôi nói nhỏ vào tai anh: “Bác sĩ Cố, nếu có bệnh nhân bị bệnh không thể cứu chữa được, anh có nói bệnh tình cho họ biết không?”.

Anh đứng sững lại, không trả lời.

“Em là bệnh nhân của anh, nếu anh đã không chịu nói cho em biết thế thì anh không cần nói gì cả, em hỏi gì thì anh chỉ cần gật hoặc lắc đầu nhưng không được nói dối em”.

“Được”.

“Trước đây chúng ta có quen nhau?”.

“Ừ”.

“Hai chúng ta trước đây là người yêu?”.

“Ừ”.

Tôi thở dài, áp một bên mặt vào ngực anh, ngược nhìn mắt anh và anh cũng nhìn tôi. Đôi mắt quen thuộc như thế, tôi bỗng nhiên cười lên: “Cố Tông Kỳ, có phải trước đây em đã đối xử với anh không tốt?”.

“...” Anh dừng một lúc rồi nói: “Không phải”.

“Anh nói dối, nhất định là em không tốt với anh, đúng không? Có phải là em không để ý anh, hay là lấy anh để trêu người khác, hay là dùng anh để trốn một ai đó?”.

“Đều không phải”.

Tôi ngồi dậy, ngạc nhiên nhìn anh, tóc mái anh khẽ xõa xuống đuôi mắt, đôi mắt anh ngược nhìn về một nơi vô định, một hồi lâu, anh nói: “Tịch Tịch à, trước đây em cho là anh rất phiền phức”.

Giọng anh trầm lắng nhẹ nhàng, khẩu khí nhạt nhẽo này giống như đang trong buổi thảo luận về thời tiết hôm nay vậy, như đang đặt mình bên ngoài để nhìn tất cả những hiện thực vô lý và bí mật này.

“Em tắt điện thoại? Không trả lời tin nhắn? Bực bội với anh?”.

“Đều không phải”.

“Thế thì là sao?”.

Anh không nói gì nữa, một lúc sau thở dài: “Sao chúng ta phải nói những chuyện không vui vẻ này chứ? Em đã quên rồi, sao lại phải tự tìm lại những chuyện không vui đó chứ?”.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh: “Lẽ nào là em không thích anh?”.

Cố Tông Kỳ nhìn tôi vẫn đôi mắt sâu thẳm mơ hồ đó.

“Em không yêu anh mà anh còn yêu em sao? Còn đến chăm sóc em? Em gây phiền hà cho anh, anh còn chịu đựng sao? Ở bên em anh không vui vẻ, tại sao còn chịu đựng em? Tại sao em quên rồi anh không rời xa em đi?”.

Không biết sao mà nước mắt tôi lại rơi: “Cố Tông Kỳ, bây giờ anh có thể cười vào mặt em, em thích anh, bây giờ rất rất thích anh. Anh thắng rồi đấy, và có thể đi đi”.

Đôi mắt mờ đi, tôi không xứng đáng nhìn thẳng mắt anh, thật ra là tôi không nhìn thấy gì cả chỉ thấy trước mắt mình những thứ mơ hồ đang bay nhảy.

Cảm giác như anh đang ôm lấy tôi, dần chặt hơn, từ tay đến eo, tôi lại đang đấu tranh, dứt bỏ một cách cảm tính: “Anh làm gì hả, em không cần anh thương hại, em có bị bệnh thần kinh cũng không cần anh phải thương hại...”.

Một nụ hôn ướt lạnh trên khóe mắt tôi, phút giây đó tôi đã bị tan chảy mất rồi.

“Cô bé ngốc ạ, nếu có một ngày mà em không nói những câu vớ vẩn này thì anh không yên tâm đấy”.

Nụ hôn của anh đã tìm lại được những giọt nước mắt của tôi, một cách nhẹ nhàng như gió mùa xuân vậy.

Lại như vừa uống xong một liều thuốc an ủi nên trái tim tôi đã bình tâm lại rồi.

Trong lúc mơ hồ tôi mở mắt nhìn, anh đang hôn khóe môi tôi, đôi mắt anh khẽ khép lại và trong tia sáng mờ ảo tôi thấy hàng mi anh khẽ rung rung.

Giờ đây lúc anh hôn, tôi lại chẳng tập trung. Trước đây anh yêu tôi, tôi lại chẳng thêm để ý, có phải là tôi đã mắc rất nhiều sai lầm không?

Hình như là cảm nhận được tôi đang mất tập trung, anh buông ra, mở mắt. Tôi thấy trong đôi mắt anh là sự dịu dàng sâu thẳm nhưng rồi tôi lại phá lên cười.

Cố Tông Kỳ hơi sốc, dưới ánh đèn vàng trên mặt anh quả thực là hiện lên hai chữ nghi ngờ, nhưng tôi đã nhanh chóng áp bàn tay lạnh băng của tôi lên hai má anh, quả nhiên một cơn sóng nóng cuộn lên.

Giây phút đó tôi nghĩ, nếu tất cả mọi chuyện tôi đều nhớ lại hết thì giờ đây tôi chấp nhận mọi sự trừng phạt đáng có.

Nhưng tôi đã không thể nhớ lại được nên tôi lại nhẹ nhàng nhìn vào mắt anh, mạch lạc nói rõ từng câu từng chữ: “Cố Tông Kỳ, nhân lúc em còn chưa yêu anh hơn nữa thì em cho anh một cơ hội suy nghĩ lại, sau này anh phải nhớ kỹ trước đây em không tốt với anh, anh có muốn rời xa em cũng sẽ không cho anh đi”.

Tôi lại nhấn mạnh câu nói của mình: “Em thích anh, thật đấy”.

Lúc đó nếu để nói là tôi yêu anh thì tôi cũng nói, dù sao thì những câu nói này không phạm pháp mà cũng không có gì đáng xấu hổ cả.

Anh khẽ cười: “Ừ”.

Tôi chỉ chờ có thể, mạnh bạo tiến đến hôn anh, như một đứa con gái lưu manh vậy. Tôi cẩn nhẹ như cắn viên kẹo quả ngọt vào miệng, khẽ ngậm.

Nước quả thấm vào và vị ngọt ngào đọng lại giữa khóe miệng tôi.

Sau đó, lưỡi anh nhẹ nhàng cuộn lấy đầu lưỡi tôi khiến nụ hôn mạnh mẽ của tôi có chút hơi ấm của sự ham muốn. Đợi lúc tôi lấy lại tinh thần, bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình giống như một đóa hoa nổi bật trên giường đệm, môi tôi đã có một vết thương nhỏ chính là sự trả thù của anh dành cho nụ hôn mạnh của tôi.

Nhưng nụ hôn ướt át phía sau gáy làm tôi nóng bừng lên.

Anh lại hôn tôi, nóng bỏng, giống như màn pháo hoa được bắn trong buổi đêm mùa đông, mạnh mẽ, rực rỡ, khiến những muộn phiền trong đầu tôi tắt cả đều vụt tan.

Đột nhiên như có một cái gì cứng cứng chạm vào gáy tôi, tôi nhìn thấy thể ảnh của anh và chiếc áo blouse. Một lúc sau như bừng tỉnh, tôi vội đẩy anh ra, chỉnh sửa lại quần áo, thở hổn hển và mắng anh: “Đồ đồi”.

Cố Tông Kỳ nhìn tôi, dở khóc dở cười, thế là tôi lại được dịp lần tới: “Em sẽ tố cáo anh lừa gạt bệnh nhân, bác sĩ Kỳ ạ!”.

Anh lại càng được thể cười to: “Tịch Tịch, là em chọn trước đấy chứ”.

Tôi vội vã cài lại khuy áo, khẳng khái nói: “Xa thương gần thường, anh cách xa em ra”.

Nhưng anh lại bật cười, được một lúc sau anh ngoảnh mặt đi nhưng cứ cười cười khiến tôi chẳng biết làm sao cả, anh thôi cười nhưng đôi lông mày vẫn chau lại: “Tịch Tịch, mai em phải làm phẫu thuật, đến lúc đó chẳng phải là anh sẽ nhìn thấy hết sao?”.

Tôi dần người ra, rồi chỉ xuống phần bụng dưới bên phải: “Ồ đây là ruột thừa nhỉ?”.

Anh gật gật đầu.

“Chỉ nhìn ở đây thôi mà, chẳng phải chuyện gì to tát cả, chẳng lẽ còn phải cởi quần áo à?”.

Cố Tông Kỳ hơi nhướn miệng cười, xoa xoa đầu tôi: “Ngốc thế, không phải cởi quần áo”.

“Thế thì được rồi còn gì, chẳng có gì sợ cả”.

“Nhưng phải cởi quần đấy, oa...” . Ánh mắt anh dõi theo khuôn mặt tôi, giọng anh có hơi không thoải mái: “Mà là cả... quần lót...”.

“Á...”.

Tôi như sắp khóc vậy.

Tình huống bất ngờ này nhanh chóng khiến tôi bối rối, trong lòng hiện lên câu hỏi: “Làm thế nào... làm thế nào đây?”.

Làm thế nào nhỉ, tôi làm sao có thể cởi hết đồ trước mặt Cố Tông Kỳ rồi nằm trên bàn mổ rồi bình tĩnh nói: “Anh làm đi!”. Trước tiên chưa nói đến chuyện mối quan hệ của chúng tôi thân mật đến mức đó thì cũng không thể tự nhiên mà nhìn thấy ngay trên bàn mổ được.

Tôi nắm chặt lấy quần mình, hai bàn tay xoa xoa.

Bây giờ tôi mới hiểu bọn sinh viên thực tập đáng ghét đó, ý nghĩa ánh mắt họ nhìn tôi và anh, rồi còn tròng cười đầy ẩn ý, bọn họ đã bị những bộ phim đen nuôi dưỡng, ám ảnh rồi, đen tối quá.

“Không cần!”. Tôi vất vả hét lên hai chữ này: “Không cần, em không làm phẫu thuật nữa”.

“Không phẫu thuật, là nhất định không được đâu”.

“Em không cởi!”.

“Cái đó cũng là không thể”.

Có lẽ là đáng về bối rối của tôi nhìn tội nghiệp quá nên anh tử tế xoa đầu an ủi tôi: “Tịch Tịch, thực ra là không có gì cả...”.

Tôi gạt tay anh ra, tức tối nhìn anh: “Cái gì là không sao ở đây?”.

“Anh là bác sĩ, em là bệnh nhân...”.

“Á à, có phải là anh muốn nói với em, anh ngày nào cũng nhìn bệnh nhân cởi quần, ngày nào cũng thấy người lỏa thể nằm trước mắt anh, đều nhìn quen rồi, anh đều nhìn quen rồi, có phải là cũng sờ quen rồi không?”.

Anh gượng gạo đứng bên cạnh: “... ừ, à, không phải...”.

Vậy thì có phải là anh thấy chuyện này bình thường, thực tế là một bác sĩ đã nhìn người lỏa thể đến chai lì lãnh cảm, chợt nhớ đến anh bạn thuở thiếu thời kể với tôi về anh học khóa trên làm việc ở khoa phụ sản.

Anh bạn đó trông đúng là một trang nam nhi quân tử, cuộc sống riêng thì mọi người đều biết anh ấy sống không nhiều dục vọng.

Vì ở nơi toàn phụ nữ đó nhìn thấy nhiều rồi nên càng không có ham muốn dục vọng nữa.

Vậy là tôi lại nghĩ đến Cố Tông Kỳ một cách rất bình thường, vì nhìn thấy nhiều rồi nên trở thành hòa thượng đáng thương không ham dục vọng.

Lúc đó tôi muốn khóc mà chẳng khóc được.

Nhưng tôi vẫn bình thản nhìn anh: “Em muốn đổi bác sĩ!”.

“Tịch Tịch...”.

“Đổi bác sĩ!”, tôi dường như muốn cất vụn giọng nói của mình ra rồi nói lại lần nữa, tôi nhìn anh uy hiếp: “Em bị gây mê toàn thân, ngấm thuốc mê rồi không biết chuyện gì nữa thì cũng không để anh nhìn thấy đâu, anh đừng tưởng bở!”.

Tôi nói xong, nhìn anh cười: “Hiểu rồi thì tốt, đừng để lúc em bị đưa vào phòng phẫu thuật ngẩng lên vẫn nhìn thấy anh đấy”.

Anh lắc đầu bất lực: “Được rồi, em còn có yêu cầu gì nữa?”.

Tôi vẫn nhắc lại câu hỏi kia, ánh mắt dõi theo anh: “Có thể không cởi được không?”.

“Cái này thì không thương lượng được”.

“Haizz, thật chẳng có tình người gì cả, phá vỡ quy định gì chứ”. Tôi tức tối nói: “Mặc xong quần áo, em phải về ký túc tắm rửa, thay giặt quần áo, phòng bệnh này có mạng wifi không nhỉ?”.

Anh cười: “Em nghĩ đây là khách sạn à?”.

“Ái chà, dịch vụ thế này à, đối xử với bệnh nhân phải giống như với thượng đế chứ”. Tôi nghĩ một lúc rồi lại bổ sung vài câu: “À, nếu mà trên giường bệnh đều là thượng đế thì thật tốt, không đúng à, thượng đế sẽ không bị bệnh được”.

“Cái đầu em cả ngày nghĩ được gì vậy, thôi được rồi. Mặc quần áo đi rồi đi ăn trước đã”.

Linh tinh thể mà cũng muộn lắm rồi, mùa đông trên đường lác đác người đi lại, nhưng ra khỏi bệnh viện đến con phố ăn uống nhỏ vẫn thấy náo nhiệt, mùi thịt nướng phảng phất trong không khí, tôi không thể bỏ lỡ việc hít lấy một hơi.

“Bây giờ em không ăn món này được, để sau đi”.

Thật đáng ghét, nghĩ cái gì đều bị anh ấy đoán được, Cố Tông Kỳ dẫn tôi đến một quán cháo, gọi một bát cháo bát bảo cho tôi. Tôi vốn dĩ không thích ăn mấy thứ mềm mềm này, nhưng lúc bị bệnh ăn cái gì cũng chẳng ngon, nên đành dứt từng thìa vào miệng vậy. Cố Tông Kỳ thật tốt quá đi, trước mặt một bệnh nhân như tôi mà lại ăn cơm thịt bò một cách ngon lành thế kia.

Tôi ăn nhưng không để tâm, để cái thìa lưng chừng. Tôi nghĩ, thế gian này sao mà đều thế, thay đổi nhanh đến mức làm người ta không chịu được. Mấy ngày trước tôi coi Cố Tông Kỳ là món ăn đông lạnh trong siêu thị chuẩn bị cho vào cất giữ trong ngăn đông lạnh, bây giờ anh lại ngồi trước mặt tôi và hai chúng tôi lại mặn nồng hơn cả sô cô la.

Cơ thể anh như đan thành một tấm lưới nhẹ nhàng vây kín lấy trái tim.

Tôi ngậm cái thìa trong miệng, ngẩn ra một lúc, thấy có người đứng ngoài cửa đang nhìn tôi, tôi nhanh chóng bỏ nó xuống.

Vội vã đưa tay lên, vẫy vẫy tay: “Tình cờ quá, Đồng Nhược Thiên”.

Gần như trong lúc tôi sắp quên mất, anh lại xuất hiện trước mắt tôi, tôi bỗng nhớ ra đây là lần đầu tiên Đồng Nhược Thiên và Cố Tông Kỳ đối mặt nhau, tôi cảm thấy thích thú nhưng cũng lại thấy bối rối.

Anh cười với tôi: “Ừ, lâu rồi không gặp”.

Cố Tông Kỳ cũng nhìn theo hướng tiếng nói vọng lại, ánh mắt rộng lượng. Hai người gật đầu cùng lúc, bình thần không chút ngưng ngừng. Chúng tôi cũng không nói gì nữa, dưới ánh đèn sáng trắng anh đứng cách xa năm mét nhưng vẫn toát lên phong thái bình thản vốn có.

Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa xác định được cảm giác lần đầu tiên của tôi với Đồng Nhược Thiên, có lẽ là sự kiêu ngạo của anh đã làm tổn thương tôi, nhưng tôi lại không thể ghét bỏ anh ta.

Nếu như sự kiêu ngạo như thế có thể trở thành tính cách cần người khác kỳ vọng, thì sự yêu mến và tình yêu sẽ trở nên không thuần khiết nữa.

Một cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong đầu tôi, những chuyện đã qua không thể ép nó xuất hiện lại nữa.

Anh ta đến lấy đồ ăn, trả tiền xong đi về, tôi thấy thế vội đứng dậy, nói với Cố Tông Kỳ: “Em có chuyện cần nói với anh ta. Anh đợi chút nhé”.

Anh vẫn nở nụ cười, đôi mắt chan chứa tình cảm, gật đầu.

Buổi tối mùa đông, trời tối đen, đâu đâu cũng thấy lạnh lẽo. Ánh đèn trên con phố ẩm thực mang lại cảm giác trời đã rất khuya. Ánh đèn làm nổi bóng dáng Đồng Nhược Thiên, khiến hình ảnh của anh càng thêm gây guộc lạnh lùng.

Phải một hồi lâu tôi vẫn chưa nhìn kỹ người lạ mặt quen thuộc ấy. Đã từng có, vòng tay ấm áp, nụ hôn ngọt ngào và cả ký ức không rõ là ngọt ngào hay đau khổ, tất cả đều là sợi dây ràng buộc tôi.

Tôi chợt nhớ lại, trong những cuộc chiến tranh lạnh vô thời hạn, hai chúng tôi đều không ngừng lấy sự kiêu ngạo của mình để làm tổn thương đối phương, anh dùng sách vở để lạnh nhạt với tôi, tôi lại dùng những người con trai khác để khiêu khích anh.

Thời gian dài như thế, mới nhận ra rằng những lời nói dối lúc bé là thiếu hiểu biết, cho rằng thích sao làm vậy và sự ồn ào mới là cách để yêu một người.

Thế nên chúng tôi chia tay cũng có thể không phải là không yêu nữa, mà bởi chúng tôi đã không còn sức mạnh để tiếp tục yêu nữa.

Anh đứng trước mặt tôi, cười với tôi: “Anh biết là em sẽ có điều muốn nói với anh”.

Tôi cũng cười với anh: “Hình như đã rất lâu rồi chúng ta chưa nói chuyện với nhau một cách bình tĩnh, vậy bây giờ em bắt đầu trước nhé”.

Tôi nghĩ một hồi, ánh mắt kiên định nhìn anh: “Xin lỗi anh, Đồng Nhược Thiên, em nghĩ, cho đến tận bây giờ em mới có thể nói chuyện với anh mà không đem bất kỳ một người nào ra để lừa dối tình cảm cả, trước đây nói thế nào nhỉ, em không làm được”.

“Bây giờ là vì người đó?”.

Tôi gật đầu: “Ừ”.

Anh khẽ cười: “Thế nên?”.

“Thế nên bây giờ em có thể vô tư mà coi anh là một... người bạn cũ, hoặc là như bây giờ, có lẽ là sắp tới, nhưng em cũng không biết được, có lẽ em sẽ chỉ nghĩ đến anh lúc đón tết, có lẽ... Em cũng không biết nữa”.

Anh nhìn tôi, hình như là rất lâu trước đây đã từng nhìn tôi như thế, lúc anh nhìn một ai đó thường uể oải không để tâm, nhưng lần này lại rất chú tâm, một lúc sau anh bật cười: “Dạ Tịch, em còn nhớ những câu nói trước đây anh nói với em, hình như là lúc chúng ta mới yêu nhau, lần đầu tiên chúng ta cãi nhau vì một chuyện con con, chẳng ai chịu nhường ai, sau đó không biết là ai đã xuống nước trước. Anh đã nói với em, Dạ Tịch, chúng ta như thế này không được, anh không biết thương người khác, nhưng em thích hợp với một người con trai biết bao dung hơn, thậm chí là chiều chuộng em, xem ra là anh đã nói đúng nhỉ?”.

“Có thể là em không cần địa vị hay tiền bạc, nhưng tình yêu em cần phải nhiều hơn bất kỳ ai, anh không làm được điều đó, nên chỉ còn cách buông tay”.

Bên đường có chiếc xe đi ngang qua, khoảng ánh sáng lớn tràn lên người anh. Tôi bỗng nhớ ra chúng tôi quen nhau đã bảy năm rồi, trong suốt khoảng thời gian yêu nhau lâu như thế, tôi đều không có cảm giác tốt về anh như bây giờ.

Vì lúc này đây, cuối cùng chúng tôi cũng không có cái kiêu ngạo của bản thân, tất cả quá khứ đều được bày ra dưới ánh sáng một cách minh bạch.

“Anh ta có phải là rất yêu em?”.

“... Hình như là như thế”.

Anh khẽ cười: “Chắc chắn là nhiều hơn anh rồi, anh ta tốt với em không?”.

“Ừ, tất nhiên là tốt hơn anh rồi”.

“Khoan dung hơn anh chứ?”.

Tôi cũng cười: “Ừ, chắc chắn là hơn anh rồi, đây là anh tự so sánh với Cố Tông Kỳ nhé, em không so sánh gì đâu đấy”.

“Còn một câu hỏi cuối, Dự Tịch, em đã từng yêu anh phải không?”.

Giây phút bất chợt đó, tim tôi như bị bóp mạnh một cái, tôi ngạc nhiên nhìn người con trai ngồi trước tôi suốt thời cấp ba, khuôn mặt đẹp và hàng mi dài vẫn chẳng thay đổi gì, lúc đó đây chính là khuôn mặt mà tôi ngắm mãi cũng không thấy chán. Khiến tôi có cảm giác muốn được cùng anh trọn đời không rời xa, nếu như có một phút rời xa thì bầu trời sẽ sụp đổ.

Giọng tôi trầm xuống, cả giọng nói cũng không kiểm soát được, tôi nhìn thấy trong mắt anh nụ cười của tôi, một tôi mạnh mẽ và cả một thời tôi đã từng yêu anh, tôi nói: “Đã từng yêu anh, rất yêu, rất yêu”.

“Anh cũng vậy”.

“Ừ”.

Hai người đối diện nhau, và trong phút chốc, mọi thứ trở nên rõ ràng.

“Thế thì, tạm biệt nhé”.

“Ừ, tạm biệt”.

Đồng Nhượng Thiên đã đi rất xa rồi, chắc anh biết, tôi vẫn đứng dõi theo sau bóng anh với nụ cười trên môi, nhưng anh không hề quay đầu lại.

Đang suy nghĩ, tôi bị đập nhẹ một cái vào vai, tôi ngẩng đầu nhìn, đối diện với ánh mắt của Cố Tông Kỳ, tôi nhoẻn miệng: “Không sao đâu, chỉ là nói với anh ấy một vài...”.

Muốn nói tiếp nhưng bị anh cắt ngang: “Anh biết, nên... mới để em đi chứ”.

Anh vỗ nhẹ vào khuôn mặt tôi đang bị gió thổi lạnh ngắt: “Ở ngoài lâu như thế, lạnh không hả?”.

Tôi bỗng nảy ra ý xấu: “Cố Tông Kỳ, em mời anh ăn kem tây nhé?”.

Anh hơi lặng người một lúc, biểu cảm vẫn như lúc bình thường, tay tôi luồn qua eo vào áo anh, chạm được vào lưng anh, da anh thật ấm áp, lại rất mịn màng.

Nhưng anh vội co người lại, “Á” lên một tiếng, lông mày nhíu lại, nhưng không phản kháng gì cả, tôi cười đắc ý: “Thế nào, vẫn là lớp tuyết dày của kem Wall’s đây, thích không?”.

“Là lớp băng đấy, cái cô bé này, nghịch ngợm quá”.

“Ấm quá”. Tay tôi vẫn áp vào lưng anh, không muốn bỏ ra.

Anh lại ngán ngẩm cười tôi: “Đi thôi, về ký túc tắm nước ấm, em đã đông cứng thế này rồi à”.

Bây giờ, cuối cùng tôi cũng biết thế nào là lợi thế tuyệt vời của diện mạo, con người sinh ra đã không công bằng, diện mạo là khoản đầu tiên.

Cô quản lý ký túc tôi là một bao hắc tử mặt sắt vô tư, tôi ở đây đã hơn năm năm rồi, cũng chưa nhìn thấy cô ấy cho loại động vật đực nào vào trong ký túc nữ ngoài hai đối tượng là ông và bố.

Nhưng vừa rồi lúc Cố Tông Kỳ đợi tôi ngoài cổng, cô lại mỉm cười nói: “Trời lạnh thế này, sao lại để đứng ngoài gió lạnh đợi chứ, lên đi lên đi”.

Tôi giật mình vội kéo Cố Tông Kỳ chạy lên trên.

Khó thấy có một ai đó cũng ở trong ký túc, thấy Cố Tông Kỳ nên đã hơi giật mình, cười rất tươi với tôi: “Ái chà, Dụ Tịch, bạn giấu bạn trai lâu như thế, cuối cùng cũng chịu đưa anh ấy ra ánh nắng rồi hả?”.

Tôi “hi hi” cười gượng, không nói gì, Cố Tông Kỳ ngồi vào chỗ của tôi, tự nhiên lật mấy quyển sách đang để lộn xộn trên bàn, máy tính mở một bên vẫn tải phim hoạt hình.

Dòng nước nóng dội qua người, tôi như thấy hạnh phúc như được sống lại sau cơn hoạn nạn.

Nhưng chỉ một lúc, tôi lại không thấy hạnh phúc nữa, tôi nhớ ra trong đồng sách dày cộp đó có quyển Thiên đường đã mất của John Milton, Rừng Nauy của Haruki Murakami, rồi quyển Chùa vàng của Mishima Yukio.

Đều là những tiểu thuyết đen khoác bên ngoài lớp áo văn học nghệ thuật.

Vẫn may là còn không có quyển Kim bình mai, nhưng mà quyển nào cũng có hình ảnh, mà còn có những quyển ông chủ tôi đặc biệt tôn sùng như: Bà Bovary của Gustave Flauberr, Người tình của phu nhân Chatterley của D.H Lawrence.

Đây là đều là kết tinh mỹ học và luân lý của nhân loại.

Hốt hoảng tắm xong bước ra khỏi nhà tắm, vội vã đến trước mặt anh, còn may, anh đang xem tập một Code blue, đoạn cậu trai trẻ đang tiến hành phẫu thuật tách khí quản.

Tôi khe khẽ bước ra sau lưng anh, ôm lấy vai anh, thì thầm vào tai anh: “Người ta đẹp trai hơn anh chứ?”.
“Ừ”.

Tôi xuyết xoa một lúc rồi cười to: “Lúc đó em vừa đọc quyển này vừa tiếc vì đã không học ngành y, nếu không thì bây giờ tốt biết mấy, áo blouse này, được cứu người chữa bệnh này”.

“Học y mệt lắm”.

“Vâng, vâng, nên em nhất định tìm một bác sĩ được rồi”.

Anh nắm chặt tay tôi, mỉm cười: “Em ý, đúng là... tắm xong rồi hả? Mùi gì mà thơm thế?”.

Tôi nghĩ lại, chợt nhận ra: “Ồ, là hoa khô đấy, để trong tủ quần áo cho thơm, khoảng mấy ngày em không ở đây nên mùi hoa nồng hơn đấy, để ra ngoài một lúc là mùi cũng bớt đi thôi”.

“Thu dọn xong chưa, xong rồi thì đi thôi”.

“Ừ”.

Về đến bệnh viện đã là mười giờ rồi, tôi không thấy một gì cả, lại ngồi xem phim hoạt hình.

Ngoài hành lang thỉnh thoảng lại vọng đến những tiếng bước chân, khiến tôi theo quán tính nhìn ra ngoài, có lúc thấy Cố Tông Kỳ cầm quyển bệnh án đi qua, theo sau là một thực tập sinh.

Có lúc anh lại ghé vào nhìn tôi, mỉm cười với tôi, tôi lại thấy ngọt ngào ấm áp hơn.

Sau đó một quá, tôi lại mơ màng đi vào giấc ngủ, thấy có ai đó khẽ nhấc tay tôi lên, cho vào trong chăn, tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy tóc mái rũ xuống, tôi gọi một tiếng: “Cố Tông Kỳ...”.

Anh mỉm cười, vậy là tôi lại có một đêm không mơ ngủ.

Ngày thứ hai thực tập sinh đổi ca đến thăm tôi, lúc đó tôi đang xem Code Blue, cô liếc mắt một cái, rít lên tiếng thích thú thiếu chút nữa là nhảy cẫng lên: “Ôi, anh chàng đẹp trai đó”.

“Phim Nhật Bản, bộ phim về y tế, rất thích hợp xem khi nằm trong viện, chị xem kìa còn có cả anh chàng đẹp trai nữa, đẹp trai hơn thầy Cố của các chị nhỉ?”.

Cô ta nhìn tôi một cái rồi cười: “Không, đâu có, thầy Cố và phong thái của anh ta hoàn toàn không giống nhau, không thuộc cùng một kiểu đẹp trai, nếu có người bạn trai như thầy Cố, tôi nguyện được ở bệnh viện hàng ngày”.

Tôi hơi chau mày lại: “Nếu sớm biết có người bạn trai như thầy giáo Cố đây, em cũng nguyện đi học nghề y”.

Cô gật đầu đồng ý: “Hê, hai chúng ta đổi nhé?”.

“Đổi cho chị cởi đồ lên bàn mổ rồi bị giày vò nhé?”.

“Cũng được thôi!”.

Tôi chỉ vào bụng dưới bên phải mình: “Tiếc quá, cái thứ mãn tính này lại nằm trong người em cơ, hay là đợi em cắt bỏ xong rồi, rồi chuyển nó sang cơ thể chị nhé?”.

Cô nhếch mép: “Cảm ơn, không cần”.

Một lúc lâu sau, cô nhìn tôi, tôi bị nhìn đến mức thấy da đầu tê tê, lại phải giả vờ như không quan tâm, cô nói khẽ: “Hóa ra thầy Cố thích kiểu người như em à?”.

Tôi cười cười: “Thất vọng lắm nhỉ?”.

“Ừ, rất thất vọng, nhìn cũng tạm ổn, chỉ là thông minh lanh lợi khiến người khác phải ngạc nhiên”.

“Không tốt sao?”.

Cô nheo nheo mắt: “Chúng tôi đều sợ em bắt nạt thầy Cố”. Nói xong vội bước đi.

Sau đó do tôi yêu cầu cương quyết được đổi bác sĩ điều trị, là bác sĩ điều trị rất có thực lực, không mổ thường mà áp dụng kỹ thuật mổ nội soi.

Lúc tôi bị tiêm một mũi an thần rồi được đưa vào phòng mổ, vẫn còn nhớ Cố Tông Kỳ rất sót ruột đứng ngoài cửa phòng mổ, bố nuôi tôi vỗ vai anh, động viên: “Không có gì đâu, con bé này hay xấu hổ lắm, nếu bị con nhìn thấy hết, thì việc đầu tiên nó làm khi tỉnh dậy sẽ là khóc to lên đấy, bây giờ thì tốt rồi”.

Tôi thấy lông mày anh hơi chau lại: “Nhưng...”.

“Nhưng cái gì? Chỉ là phẫu thuật ruột thừa thôi mà, phẫu thuật đơn giản thế mà, trừ phi ruột thừa của nó không ổn, chạy linh tinh, đợi một lúc nữa bác sẽ đi xem thế nào”.

Thế là tôi nở nụ cười rạng rỡ với bố nuôi.

Sau đó tôi bị hỏi làm phẫu thuật gì, gượng gạo cởi quần, nằm xuống gáy tê, sau đó chẳng biết gì nữa cả. Sau khi tôi tỉnh dậy, ý thức vẫn còn mơ hồ, chỉ nghe thấy Cố Tông Kỳ không ngừng gọi tên tôi, bảo tôi đừng ngủ.

“Tịch Tịch, từ từ hãy ngủ, có nghe thấy anh nói không?”.

“...Ừ...”.

“Phẫu thuật nhanh lắm, vết khâu cũng rất nhỏ, ba ngày là ổn rồi”.

“...Liệu có sẹo...”.

“Không có đâu, cứ yên tâm nhé”.

“...Cố Tông Kỳ...”.

“Ơi?”.

“Hình như em rất đói, hay là rất khát, phẫu thuật gì mà trước khi phẫu thuật không được ăn uống chứ, ghét thật đấy...”.

“Em muốn ăn gì?”.

Sau đó tôi nghe thấy tiếng của bác sĩ gây tê: “Được rồi, sắp hết thuốc tê rồi, có thể ngủ được rồi đấy”.

“Tịch Tịch, bây giờ thì ngủ đi nhé”.

Trong lúc mê man, anh nắm lấy tay tôi, cảm giác ấm áp truyền sang tôi, tay không còn lạnh lẽo nữa, tôi yên tâm nhắm mắt, nhưng, đúng là chẳng thể ngủ được nữa.

Tôi hiểu ngay là thuốc mê đã hết rồi, còn ngủ gì nữa chứ.

Tôi liền mở mắt, dáng vẻ lanh lợi, mắt mở to, kéo kéo áo blouse của anh, hùng hổ hỏi anh: “Nói thật đi, anh có vào phòng mổ không, có nhìn thấy em không mặc gì không?”.

Anh không trả lời, vì y tá và bác sĩ gây mê đứng bên cạnh đều đang cười.

10. Chương 10: Lòng Rối Như Tơ Vò

Điều tôi không thể ngờ tới, em gái Dụ Lộ là người đầu tiên đến thăm tôi.

Mặc dù mục đích của nó, chắc chắn là gặp Cố Tông Kỳ.

Không phải là tôi quen nghĩ người khác luôn lợi dụng và có ý đồ như thế, nhưng thực tế là con người ta làm việc gì cũng đều phải có mục đích và động cơ.

Tôi vẫn cho rằng si tình là một việc rất có sức hút. Nhưng cô em bé nhỏ của tôi lại là người vô vị, nó có quá nhiều thời gian và sức lực để say mê công trình này. Lúc đó tôi đang nằm trên giường xem phim hoạt hình, bộ phim tình cảm Hắc quân gia, đang đến đoạn hài hước, chuyện chồng ghẹo hay không chồng ghẹo con ác ma bị nuôi trong chuồng.

Đang lúc cười ầm ĩ thì có người đi vào, tôi đoán đó là y tá gì đó, nên cũng không ngẩng đầu lên, đến khi bên cạnh có thanh âm khô khốc: “Chị đang làm gì vậy? Phim hoạt hình? Thật là trẻ con!”

Nhưng mắt nó thì vẫn nhìn vào anh chàng đẹp trai đó, tôi “hi hi” hỏi: “Em đến làm gì?”

“Thăm chị mà, chẳng phải nói chị bị bệnh sao?”

Tôi lắc tay cười cười: “Chị rất khỏe, cảm ơn em đã đến thăm.”

Nó mở cửa sổ ra, hơi ẩm trong phòng nhanh chóng bị gió thổi bay, nó đứng trước nắng, ánh nắng mờ nhạt vương trên chân tôi, tôi ngẩng đầu lên nhìn nó, bỗng cảm thấy, hóa ra cô gái bé nhỏ này đã trưởng thành rồi.

Nhưng tôi chợt nhận ra, hóa ra tôi là một cô chị như thế này.

Nó mở lời trước: “Dụ Tịch, thật ra em rất ngưỡng mộ chị.”

“Thế à?”

“Bố mẹ từ trước giờ đều không quản lý chị, hơn nữa, chị lại luôn vui vẻ, chị có Tần Chi Văn, có Cố Tông Kỳ, chị nói xem chị còn có cái gì không có nữa không?”

Tôi nhìn nó nói, tôi phát hiện ra cô em gái tôi, đúng là rất ngốc rất ngây thơ.

“Có lúc em nghĩ, chị dựa vào cái gì mà được nhiều như thế, sao bây giờ em phải ở nhà bị mọi người quản, em chẳng được đi đâu cả, nói chuyện với người khác đều bị mẹ tra hỏi một hồi, chị nói đi em sống có tự do không?”

“Em còn nhỏ nên mẹ không yên tâm về em.”

“Lúc đó chị cũng bằng em, tại sao chị lại được một mình đi Đức?”

Tôi suy nghĩ, trả lời rất thành thật: “Bố mẹ rất thương em, còn chị, bố mẹ không quản gì đâu, nên chị đi càng xa càng tốt.”

Trong cái bóng ánh sáng hắt lại, tôi thấy Dụ Lộ mím chặt môi, nhìn tôi chằm chằm: “Nhưng, em cần bố mẹ thương nhiều như thế để làm gì, bố mẹ có biết là, em cảm thấy rất phiền không, miệng thì nói tất cả vì em, nghĩ cho em, tại sao lại hạn chế em, sao lại phải quản chặt em như thế?”

“Thế em muốn trở thành chị như thế này à?” Tôi chống tay ngồi dậy, hỏi một cách bình tĩnh.

Nó trả lời không lưỡng lự: “Vâng!”

Tôi cười cười, chẳng có gì để nói nữa, có lẽ là nói gì cũng vô nghĩa hết, hai chị em tôi thích cuộc sống của nhau, mà lại không biết rằng đằng sau nó là những chuyện khó nói, tôi chỉ nói rất nhẹ nhàng: “Nhưng em không thể thành chị, chị cũng không thể trở thành em, nghĩ nhiều nữa cũng chẳng thay đổi được gì.”

Tôi nghĩ một lúc rồi lại cảnh cáo nó: “Mà em được ở trong sung sướng mà không biết mình đang sung sướng đấy.”

Lúc này, có người đứng ngoài gõ cửa, tôi ngẩng đầu nhìn hóa ra là Cố Tông Kỳ. Anh nhìn thấy Dụ Lộ chợt sững người một lúc, đến bên cửa sổ, tiện tay đóng cửa sổ lại, mỉm cười: “Hôm nay nhiệt độ thấp, rất lạnh, không được để bị cảm.”

Lúc đó tôi thấy ánh mắt Dụ Lộ có hơi ngáy ra.

Anh bước đến bên giường tôi, nhanh chóng áp trán anh vào trán tôi, nói: “Vừa rồi có hơi nóng nhưng nhiệt độ trong phòng cao quá, cẩn thận không bị nhiễm trùng vết mổ.”

Tôi tự sờ mặt mình, anh tình cảm thế này, hình như là nhiệt độ lại cao hơn rồi, tôi hỏi nhỏ: “Sao anh đến được vậy?”

“Tiện đường thì vào một lúc thôi.”

Anh cười tươi với Dụ Lộ: “Chị em không sao, chỉ là phẫu thuật nhỏ cắt ruột thừa, nhanh khỏe lại thôi, em đừng lo, em thấy đầy chị ấy vẫn khỏe mà, còn có tâm trí xem phim hoạt hình nữa, lớn thế này rồi.”

Tôi chối: “Hôm qua anh chẳng phải cũng đến xem Gundam Seed[1] sao, lại còn bảo em trẻ con!”

[1] Gundam Seed – bộ phim nổi tiếng của Nhật xoay quanh nhân vật Kira Yamato và cuộc chiến giữa hai giống người: Người tự nhiên (Natural) và người chuyển gen (Coordinator)

“Em mới không lo cho chị ấy!”, Dụ Lộ mím chặt môi, ngoảnh đầu sang một bên nói: “Em đi đây.”

“Để anh tiễn em nhé?”.

Mắt nó nheo lại, nở nụ cười hơi gượng: “Không cần đâu, anh rể, anh ở lại với chị em đi.”

Điều hòa trong phòng, khẽ làm rung cánh quạt, thổi nhẹ chiếc chuông gió, tiếng chuông leng keng vào cửa kính, khiến lòng tôi chợt cũng thấy rối bời.

“Cố Tông Kỳ, có phải em được quá nhiều thứ?”

Cái gì có nhiều quá tốt quá, thì sợ sẽ nhanh mất, giống như một dòng chảy chảy qua đám cỏ xanh, thoáng chốc hoa tàn, chim bay, sông cạn, tính mạng phút chốc cũng thành sa mạc.

Vì hạnh phúc quá, nên càng thấy sợ nỗi đau khổ.

Anh nói: “Không đâu, cái gì là của em, thì sẽ mãi là của em, không phải thì níu giữ mãi cũng không được.”

“Thế anh thì sao?”

Tôi thấy ngón tay anh khẽ co lại, sau đó lại nắm chặt lòng bàn tay lại, mỗi lần anh ngập ngừng muốn nói, đều có hành động này, đôi mắt đen của anh lại nhìn tôi, đưa tay vờ về tóc tôi, bình tĩnh hỏi lại tôi: “Em thấy sao?”

Phút giây nhẹ nhàng thế này, tư duy tôi lại thấy có gì đó kỳ lạ. Thấy Cố Tông Kỳ lại nghĩ đến Hắc quán gia, vị thiếu gia kỳ quặc và chàng quán gia, tình cảnh mơ hồ đó, làm tôi bật cười.

Vậy là tôi đã đạt được hiệu quả như dự kiến.

May là tôi đã xem được đoạn kết, quần gia và thiếu gia ấy, hai người nong ắm bên nhau, thế nên tôi không thể nhịn cười được.

Những ngày ở trong bệnh viện nhạt nhẽo, như cây nấm mọc trong môi trường ẩm ướt quá, sắp mốc.

Nhưng tôi đã nghĩ ra một cách hay để ép buộc Cố Tông Kỳ, là mỗi tối phải ngồi cùng tôi làm phiên dịch viên tiểu thuyết ngoại khoa thần kinh, chuyện này chỉ có thể là một mình tôi chia sẻ rồi, vì với chuyện ngành tiếng Anh này, chẳng ai hiểu được bệnh tụ máu não, màng dọc là bệnh gì cả.

Anh chính là quyển từ điển đa năn, còn đáng tin cậy hơn cả CNKI[2].

[2] CNKI – China National Knowledge Infrastructure – cơ sở hạ tầng tri thức Trung Quốc.

Lúc tôi ngồi dịch, thỉnh thoảng lại phân tâm nhìn anh, khuôn mặt bình thản nhưng ưu tú, bây giờ đang ở cạnh bên tôi, không phải là vị bác sĩ Cố mặc áo blouse kia, mà chỉ là bạn tai ngồi cùng tôi.

“Câu này, dịch thế nào?”

Tôi cầm lấy xem: “Ấy, cấu trúc câu kỳ lạ thế, là một câu trong bài thơ nào đó đây, vui vẻ như một vị khách qua đường, đau đớn mà tàn nhẫn cứ bủa vây chúng tôi không rời.”

“Rất có ý nghĩa đấy chứ.” Tôi chạm nhẹ bụng dưới, “Mỗi lần ngủ em đều nghĩ ruột của em có lòi ra từ vết mổ kia không, nên chẳng dám quay người nữa.”

Cố Tông Kỳ bật cười: “Không sao, đừng nghĩ nhiều như thế chứ.”

“Bao giờ có thể ra viện?”

“Ngày kia, xem khả năng hồi phục của em thế nào đã.”

Tôi nặng nhọc thở một tiếng dài: “Bệnh viện đúng là nơi chán ngắt, chỉ có sự sống và cái chết, có bệnh tất đau đớn, có sự vội vã, toàn là màu trắng, tường, ga trải giường, áo bệnh nhân, và còn áo blouse, Cố Tông Kỳ, sao anh lại học nghề y?”

“Thì là muốn học, nên không có nghĩ nhiều lý do làm gì.”

“Đã từng hối hận chưa?”

“Chưa, sao em lại hỏi câu này vậy?”

“Chỉ là cảm thấy làm việc gì cũng không dễ thôi, đặc biệt là áp lực rất lớn ngay trước mắt, nên em chỉ hỏi xem, có chuyện gì làm anh thấy hết kiên nhẫn, thất bại chưa?”

“Có.”

“Chuyện gì vậy?”

Khóe môi anh khẽ trùng xuống: “Có lẽ là khi thấy bệnh tình không thể cứu chữa được nữa, sẽ thấy rất buồn, buồn hơn đó là khi mình không làm được gì cả, chỉ đành nhìn nó phát triển.”

“Vô phương cứu chữa sao?”

“Không hẳn là vô phương cứu chữa, còn có những bệnh không có cách nào giải thích được.”

“Ví dụ?”

Cố Tông Kỳ khẽ gập quyển sách lại, mỉm cười: “Cô bé ngốc này nên đi ngủ đi thôi, ngày mai có thể ra ngoài dạo một chút, đừng có suốt ngày ở đây xem phim hoạt hình nữa.”

“Đang hỏi anh mà? Bệnh gì vậy?”

Bóng đèn bên tay bồng tắt phụt, ánh sáng xanh của điều hòa khẽ hắt ánh sáng, trong bóng đêm chỉ nhìn thấy điểm sáng đó. Ánh sáng màu cam ngoài hành lang, hắt trên cửa, hắt xuống gầm giường, hơi ảm từ điều hòa khẽ thổi rèm cửa sổ.

“Ngủ ngon nhé, Tịch Tịch.”

Anh hôn nhẹ lên trán tôi, có cảm giác mát nhẹ mùi bạc hà, tôi thấy trên người anh có mùi thơm thanh mát đặc biệt, rất quen thuộc, lúc ngẩng người ra thì anh đã đi rồi.

Chỉ có nụ hôn thơm ngọt, thơm ngọt như hương thơm tối mùa đông thổi đến, từng làn hương như làm thanh mát những tương tư và vương vấn thoát ẩn thoát hiện, giống như là những xúc cảm tình yêu đã được lưu lại hương thơm trên bờ môi vậy.

Một đêm gió lớn, ngày hôm sau tỉnh dậy thấy trời sáng hơn, không có những tầng mây dày đặc, trên bầu trời chỉ có một vài đám mây xanh thưa thớt, ánh mặt trời xuyên suốt qua đám mây mỏng, thanh thoát, đây là sự yên tĩnh hiếm hoi của ngày đông.

Tôi mặc quần áo định ra ngoài dạo một lúc, Cố Tông Kỳ không có ở phòng bác sĩ, có lẽ là đi dạy rồi, đồng sách của anh để trên bàn, hơi lộn xộn, tôi tiện tay sắp xếp lại chúng.

Thấy đồng sách của anh thoang thoảng mùi thơm, không phải là mùi thơm hắc, mà là mùi thoang thoảng giống như hoa thơm.

Đang nghĩ vẩn vơ, thì lật sách ra và thấy được một trang đánh dấu, tôi cầm lên ngửi thử thì thấy đúng là mùi hoa khô đó. Tôi ngửi lại, nghĩ kỹ mà không biết ai lại để mùi hoa thơm như thế này vào trong sách anh.

Một tia nắng nhỏ hắt lên lòng bàn tay, tôi chợt nhớ ra những hồi ức đã quên lãng, mà đã rất lâu rồi không nhớ lại được. Nhớ kỹ lại, giữa những việc được nhớ ra này hình như không có bất kỳ khoảng trống gián đoạn nào.

Chỉ là, có cảm giác nói không rõ hiểu không nổi, giống như tôi đang bước đi trên cây cầu thời gian, mà xung quanh đều là sương mù, còn có ảo giác mà ngay cả ánh sáng cũng không thể soi thấu.

Cảm giác này tôi rất ghét, nên tôi quyết định ra ngoài đi lại chút.

Tòa nhà cao tầng khám bệnh của bệnh viện, vẫn còn đám sương mỏng chưa tan, mơ hồ phiêu lãng, tôi bước từng bước từ tầng hai của tòa nhà, đi đến thăm cổ phía sau của tòa nội khoa.

Có thể là sau cuộc phẫu thuật sức khỏe vẫn chưa hồi phục, nên đi được hai bước là tôi đã không đi được nữa rồi, tìm một chỗ để ngồi, chưa kịp ngồi xuống, thì phía sau có một âm thanh nhỏ nhẹ vọng đến: “Dụ Tịch, đứng dậy, đất ẩm ướt lắm.”

“Mệt rồi, không muốn làm gì nữa.”

Anh Cao Y Thần đang đứng cạnh tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh, dưới ánh nắng chói chang, anh không mặc áo blouse, ăn mặc bình thường, đôi mắt hơi nheo lại, đưa tay ra phía trước tôi: “Đứng dậy nào, nghe lời anh đi.”

Tôi rầm rập đứng dậy: “Sao anh không đi làm thế?”

“Mấy hôm nay đi học, thế nào, có khỏe không em?”

Tôi lấy làm lạ: “Sao anh biết em phải làm phẫu thuật?”

“Gọi điện thoại cho em thì Cố Tông Kỳ nhận, sao thế, cuối cùng cũng đã đường đường chính chính chính phục anh ta rồi hả.”

Tôi “Hừ” một tiếng: “Mọi người còn đùa em, rõ ràng biết là em và Cố Tông Kỳ trước đây có mối quan hệ như thế, lại còn nói cái gì mà trước đây chúng em chẳng có quan hệ gì cả...”

Đầu lông mày anh hơi nhíu lại: “Trước kia á? Là quan hệ gì thế?”

“Anh không biết?”

“Anh chỉ biết một chuyện, Dụ Tịch à, đó là có một khoảng thời gian em không nhớ gì cả, anh nghĩ, thực ra lúc đó là Tần Chi Văn...Dụ Tịch, em nhìn gì vậy?”

Em nhìn gì đâu, chỉ đang nhìn tòa nhà nội khoa kia thôi, có bóng người đang đi lại, giữa lớp sương mù mỏng và trời trong xanh, hình như có đoạn dây điều cắt ngang, được thả từ ô cửa sổ.

Trong chớp nhoáng, ngay cả tư duy cũng không thể phản ứng kịp trong khoảng thời gian có một phần mười giây, đám bụi trước mắt tôi bùng lên, âm thanh của lớp xi măng trên mặt đất vang lên, vụn bắn tung tóe.

Máu từ tên cơ thể người đó từ từ chảy xuống, như là ngón tay của ác quỷ giơ ra, dựa vào tốc độ ghê rợn để lan rộng bốn phía, những người có mặt lúc đó đều kinh hãi.

Trong khoảnh khắc đó, tôi thấy thời gian như ngừng lại, tôi chỉ biết nhìn, chẳng có bất kỳ một phản ứng nào cả.

Trước mặt toàn một màu đỏ, màu đỏ thẫm, giống như một chỗ nào đó trên cơ thể tôi, màu đỏ không cách nào không chế được như muốn trào ra.

Đột nhiên, người tôi bị kéo mạnh đi, là tay của anh Cao Y Thần. Anh giữ chặt lấy gáy tôi, giấu mặt tôi vào ngực anh.

Tôi chỉ thấy lạnh, cả người lạnh toát, tim tôi như bị kéo thành một sợi dây, dường như sắp không thở được.

Tiếng anh vang bên tai tôi: “Tịch Tịch, không được nhìn, không sao, không sao cả...”

Nhưng tiếng anh xa như thế, nhẹ như thế, không có một chút cường độ nào cả, nên tôi chỉ nghe thấy tiếng hét hỗn loạn ở xung quanh, như tiếng tạp âm kim loại.

Tất cả trở thành bản nhạc hỗn độn trong buổi sáng nắng đẹp này.

Người tôi run lên, mà lại không biết được mình đang sợ cái gì nữa, cánh tay anh lại giữ tôi chặt hơn, nhưng tôi vẫn không cảm thấy tí hơi ấm nào, không có hơi ấm của cơ thể, không có cảm giác được che chở dỗ dành, nhưng lại có cảm giác an tâm, cảm giác đã có trước đây rất lâu.

Không phải cảm giác với anh, mà với Cố Tông Kỳ.

Lúc tỉnh lại, tôi cắn chặt môi, khó khăn nói được mấy từ: “Cố Tông Kỳ, em muốn.... Cố Tông Kỳ..”

Chẳng rõ từ lúc nào nước mắt đã ướt nhoe.

Trong cuộc đời này, một phần quan trọng nào đó đã vụt biến mất, tan bay như khói bụi, chẳng thể có lại được nữa.

Cao Y Thần đưa tôi về phòng bệnh, cả quãng đường tôi vẫn run cầm cập, rõ ràng là đang lúc mùa đông ấm áp, ánh nắng trước mắt tôi, như những sợi dây rối bời trước mắt, cắt đứt tầm nhìn của tôi, và cứ dần trong sắc mảy đỏ thẫm kia.

Đến cả không khí cũng có mùi tanh nhẹ của gỉ sắt, lạnh băng thấm thấu vào trái tim tôi.

“Tịch Tịch, anh đi rót cho em cốc trà nóng đã.”

“Vâng.”

Một cốc trà âm ấm, hơi ấm truyền qua cái ly thủy tinh, lòng bàn tay tôi cuối cùng cũng đã có cảm giác, nhưng tận đáy lòng vẫn là một cảm giác lạnh băng, tôi hỏi: “Anh Cao Y Thần, Cố Tông Kỳ đâu?”

Anh nhìn đồng hồ nói: “Giờ lý thuyết lâm sàng, khoảng chín rưỡi mới tan, còn khoảng một tiếng nữa cơ.”

Ánh nắng rạng rỡ từ cửa sổ tràn vào phòng, người tôi cũng thấy ấm lên, cái bóng của tôi in trên tấm ga trải giường trắng tinh, đột nhiên rất nhiều việc đã qua lại ào ạt ùa về trong đầu tôi, trái tim tê dại dần dần được đánh thức.

Những việc mà tôi đã cố tình lãng quên, giấu trong cái hộp cũ ở tận đáy lòng, khiến tôi không nỡ mở ra.

Đều là những kỷ niệm của tôi và Tần Chi Văn, là tất cả từ khi gặp cậu ấy hồi ở nước ngoài.

Đây là lần thứ hai tôi tận mắt nhìn thấy có người đang đứng xếp hàng để xuống địa ngục, lần thứ hai nhìn thấy một vũng máu to như thế, tuôn trào không thể kiểm soát được, như là nước mắt suốt một đời người, khóc cũng cạn chảy hết rồi.

Đức là một đất nước lạnh lùng, có một lượng lớn lưu học sinh đáng thương, đó là những đứa trẻ chưa tốt nghiệp cấp ba, bị đưa sang một ngôi trường xa xôi mà chẳng biết gì về nó cả.

Tôi và Tần Chi Văn quen một người bạn như thế, cô ấy học ở một trường cấp ba ngoại ô Berlin, những người quen biết cô ấy đều rất thích cô, tôi còn nhớ lúc tôi và cô làm quen nhau, khoe miệng hơi cong lên, nhìn đáng yêu như muốn hôn người khác vậy.

Cô thích Tần Chi Văn, có lúc tôi nghĩ, nếu như ngày ấy Tần Chi Văn ở bên cô, thì chắc đã không có chuyện đổ máu, và những đám hoa tuyết màu hồng nhạt bay trên bầu trời.

Đó là lần những bông tuyết đầu mùa ở Berlin rơi xuống, mọi người hẹn nhau ra ngoài ăn tối, tôi vừa thi xong, chuyện phát sinh rất gay go, trong lòng thấy bất an, nghĩ phải nộp tiền để thi lại, nên tôi rất buồn, chẳng có chút hào hứng nào cả.

Tần Chi Văn không ép tôi đi, tôi nổi cáu với cậu ấy nhưng cậu ấy cũng rất nhẹ nhàng với tôi, vậy là một cuộc gặp mặt không mấy vui vẻ diễn ra, nhưng lúc đó chúng tôi hoàn toàn không chú ý đến những biểu hiện khác lạ của cô gái bỏ về giữa chừng ấy.

Lưu học sinh là một nhóm bạn rất vô tư, mọi người đều đi rồi trở lại, trở lại rồi lại đi, sự ly biệt cũng dần quen với chúng tôi.

Thông thường khi tàn cuộc, bạn nam sẽ đưa các bạn nữ về ký túc xá.

Suốt quãng đường dài đó, chúng tôi đi bên cạnh nhau, nhưng dường như vẫn chưa nói hết những chuyện mà có nói cả đời cũng không hết được, từ những món ăn trong nước đến chuyện nhóm máu và các cung, cô bạn đó đang hào hứng nói chuyện, những bông tuyết rơi lên trên mái tóc cô, trong suốt như pha lê.

Sau khi về đến trường, cô đứng rất lâu ở cầu thang, một hồi lâu mới nói: “Em có thể nói mấy câu với anh được không?”

Tần Chi Văn liếc nhìn sang tôi, cười mỉm và nói một cách rất khách khí: “Muộn quá rồi, đường khó đi, có chuyện gì để lúc khác hãy nói nhé.”

Chúng tôi tạm biệt nhau ở đó, vừa đi chưa được 100m, thì nghe thấy sau lưng có âm thanh, trên nền tuyết trắng tinh, là một bông hoa máu lờ lờ rực rỡ.

Cô bạn đó, đã nhảy lầu tự sát, một cái chết.

Sau đó chúng tôi bị gọi đến đồn cảnh sát để thẩm vấn, một người đàn ông mặt phệ mang đậm chất giọng vùng đông bắc nước Đức đến gặp chúng tôi. Sau này mới biết, anh ta là chồng của cô ấy, để được ở lại Đức, cô đã cưới một kỹ sư công trình người Đức chưa quen được bao lâu, sau lớp áo lông vũ dày cộp đó là những vết thương bị ngược đãi.

Mà gia đình cô ấy, lúc đó đã không thể cung cấp chi phí cho cuộc sống của cô bên Đức nữa, cô ấy lại chẳng muốn về nước.

Tôi nhớ lại, lúc đó tôi cứ ôm chặt lấy Tần Chi Văn, nhất định không chịu buông anh ra, trong giấc mơ luôn xuất hiện hình ảnh đó. Rất nhiều năm sau đó, khi tôi thấy bộ phim nhật Sợi dây màu đỏ, khi nhìn thấy cô gái bị bệnh tự kỷ nhảy lầu tự tử, thì cả lưng tôi đã ứa đầy mồ hôi, lạnh toát.

Sau sự việc đó, tôi bị trả về nước học tiếp cấp ba, Tần Chi Văn ở lại học xong, thì được cho sang Thụy Sĩ học đại học.

Hình như trong trí nhớ của tôi, những chuyện vui quá nhiều, nhưng đều là những chuyện không đủ nặng ký, lúc tôi nhớ lại, thì đã không nhớ được cảm giác vui vẻ lúc đó nữa. Nhưng những chuyện đau buồn, có lẽ vì ít quá, mà mỗi chuyện đều đau đớn ghi nhớ trong lòng, nên khi nhớ lại càng thấy đau buốt thấu xương.

Tôi đã yên lặng ngồi trong ánh nắng như vậy để hồi tưởng lại cái chết đã từng ở gần bên tôi như thế.

Tiếng hộ lý thảo luận râm ran ngoài hành lang, nhưng tôi chẳng nghe thấy gì cả, tôi bình tĩnh xác định lại âm thanh và hỏi anh Cao Y Thần: “Mấy giờ rồi anh?”

Anh xem đồng hồ: “Em đang đợi anh ta à?”

Tôi lắc đầu rồi lại gật đầu: “Anh Cao Y Thần, anh biết không, đây là lần thứ hai có người nhảy lầu tự tử trước mặt em..”

“Đừng nghĩ nữa, được không em?”

“Có người cố gắng để được tiếp tục sống, có người lại muốn được giải thoát sớm, thế gian này, tại sao lại chẳng công bằng như thế?”

Bỗng, có bước chân vội vã đang đến rất gần, tôi ngẩng đầu nhìn, là Cố Tông Kỳ, khuôn mặt bị gió lạnh tấp vào mặt hơi đỏ lên, đầu tóc thì rối xù, trên tay vẫn còn cầm một quyển sách dày.

“Dạ Tịch, em làm sao vậy?”

“Buổi sáng có người nhảy lầu, đúng lúc đó chúng tôi nhìn thấy, anh xem cô ấy bị hoảng sợ như này đây, anh mau lại khuyên cô ấy đi, tôi phải đi rồi.”

Cách một cái, cánh cửa khép dần lại, chỉ còn lại tôi và Cố Tông Kỳ.

Cố Tông Kỳ bước đến, vén tóc mái tôi lên, nhẹ nhìn vào mắt tôi: “Tịch Tịch, không sao cả, sự việc sáng nay lúc về anh đã nghe nói rồi, là bệnh nhân bị ung thư phổi giai đoạn cuối, vì không chịu nổi sự đau đớn, nên nhân lúc hộ lý không để ý đã nhảy lầu, không sao, chẳng có liên quan gì đến em cả.”

“Em biết.”

Anh thở dài, nắm lấy tay tôi, bàn tay anh như mặt trời nhỏ ấm áp, cảm giác cứng nhắc và tê cứng dần tan biến, tôi mở miệng, khẽ nói: “Cố Tông Kỳ, em rất sợ, rất sợ bị chết.”

“Sợ bất kỳ ai đó biến mất từ từ trước mặt em, không có dự báo, tính mạng rất cuộc là gì, phải thế nào mới có thể chết mà không chút hối tiếc. Nếu em chết rồi, anh có nhớ đến em suốt cả đời này không, anh sẽ coi em như vẫn đang còn sống, hay là một hình bóng đã biến mất, nếu cuối cùng vẫn phải chết, thì con người sống có cần không?”

Tôi rút tay khỏi anh, ôm chặt eo anh: “Cố Tông Kỳ, ôm em đi.”

Anh làm theo lời tôi, ôm chặt tôi vào lòng, cơ thể anh giống như bông mềm mịn hoặc nó là cát biển mềm mại, để an tâm chìm vào giấc ngủ. Tôi thì lại như một lỗ hổng nào đó của vũ trụ, mong muốn từ đáy lòng được yêu nhiều quá, khát khao quá, nên tình yêu với anh càng nhiều càng tốt, càng nặng càng tốt, để hỗ trợ cho nỗi hoảng sợ trong lòng.

Nửa trước cuộc đời, tôi thiếu nhiều tình yêu, còn nửa sau, lại yêu nhiều quá.

Nhưng bây giờ, tôi lại không nghĩ đến tình yêu hay sự tiếc nuối, mà chỉ muốn được gần gũi bởi chính sự ấm áp, sự bịn rịn của cơ thể và hơi ấm tỏa từ hai làn da gần nhau đã đem đến sức mạnh cho tôi.

Và cứ như vậy tôi lại khe khẽ cắn khước miệng anh, từ từ thưởng thức, nụ hôn của anh không ngọt ngào, thậm chí có vị hơi chua đắng, nhưng tôi không biết mình đang làm gì, chỉ muốn được hôn, hoặc có thể là dùng cơ thể để chứng minh nỗi sợ hãi của mình.

Còn nỗi đau khổ và sự sợ hãi sắp biến mất, không phải chắc chắn đang dần mất đi đó sao, nên trong khoảng thời gian nhất định, tôi dùng cách không thể lý giải đó để thay đổi, hoặc là chuyển thành bị kịch.

Đôi môi anh vẫn mềm như kẹo hoa quả, nhưng tôi lại không thấy được hương thơm ngọt thanh nhẹ ấy. Tay tôi từ từ đưa lên trên, rất ấm áp, thậm chí là mềm mại, có nét mềm mại của cành lá và sự tự hào bền bỉ mạnh mẽ.

Hơi thở của anh bây giờ không ổn định, rất nhanh, cơ thể anh ôm chặt lấy tôi, có sự thay đổi rõ rệt. Nhiều ngày gặp anh, nhưng tôi chưa thấy anh hoảng loạn bao giờ cả, lần này như đùa vậy, tôi lại không có ham muốn cơ thể, chỉ có khát khao tâm linh.

Lấy sự gần gũi của hai cơ thể để che giấu đi nỗi bất an trong lòng tôi.

Trong mắt anh có nỗi niềm nào đó mà tôi không thể hiểu được, và nó chất chứa ham muốn cay đắng bị dồn nén và một nỗi đau không tên nào đó, tôi đã cởi mấy cái cúc áo sơ mi của anh, để lộ ra bộ ngực rần rở, tôi khẽ cắn bộ ngực ấy, vết cắn còn hằn trên đó.

Lúc ấy, đôi mắt tôi chắc chắn chỉ có sự bình yên, hoặc nếu khác thì chỉ là sự rung động tình cảm, chứ chắc chắn còn lâu mới có thể gọi là tình dục được.

Anh quay người tôi lại, đẩy vòng tay tôi ra, ức chế mà buồn bã nói: “Tịch Tịch, đừng thế nữa.”

Tay tôi bị anh nắm chặt, ngón tay bị giữ chặt lấy, chẳng động đậy được. Ngực anh hơi trùng xuống, khuôn mặt lúc bình tĩnh và vô tư, như tia sáng ấm áp, có pha lẫn chút dục vọng.

Tôi áp nhẹ vào tai anh, hỏi: “Cố Tông Kỳ, anh muốn có em không?”

Người anh cứng đờ lại, khẽ thả lỏng tay tôi, tôi lại hỏi: “Anh không muốn em thật sao? Anh muốn, thì tại sao lại từ chối, có phải là anh không thích em?”

“Không phải như thế.”

“Thế thì là như thế nào?”

Bầu không khí mát lạnh dần biến mất, hơi thở ham muốn đó giữa chúng tôi cũng dần bị cắt đứt. Không biết tự lúc nào mà anh đã buông lỏng tay tôi, anh mặc lại chiếc áo sơ mi, rất lâu sau mới nói: “Tịch Tịch, không phải như thế.”

“Thế thì là cái gì?”

Đôi mắt anh lại trở lại thần sắc bình thường vốn có, nói một cách mông lung: “Anh không muốn em như thế này, em chỉ có sự đau khổ và sợ hãi, không phải tình yêu, nên mới dễ dàng gần anh như thế.”

“Vậy có sao không?”

“Anh có thể giúp em chấp nhận nỗi đau đớn, nhưng không cần dùng cách này để quên đi nỗi đau...Cách này, em có biết không, đối với anh nó thật tàn nhẫn.”

Nước mắt tôi chợt trào ra.

“Em xin lỗi, chỉ là em buồn quá, buồn quá thôi, có người chết trước mắt mình, nên em rất sợ, bao nhiêu máu như thế, và còn khuôn mặt không cam tâm đó nữa. Em nghĩ, nếu một ngày nào đó những người thân xung quanh em cũng không còn nữa, thì em sẽ phát điên mất, em cũng sẽ không sống được nữa đúng không, em không biết nữa...”

Khoảng huyệt hồi ức nào đó cũng khiến tôi không thể nhớ lại những gì đã qua của tôi và anh, cơ thể anh quen thuộc với hơi thở của tôi, vậy trước kia, tôi cũng như thế với anh phải không?

Tôi nhắm mắt lại, nhớ lại trong bóng tối mù mịt, mang theo chút hơi thở của anh, ký ức đó giống như tấm thủy tinh bị vỡ vụn, không thể ghép lại được.

“Sinh lão bệnh tử là chuyện đương nhiên thôi, có niềm vui thì sẽ có nỗi buồn, Tịch Tịch à, đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy, mọi người luôn ở bên em, chẳng ai đi đâu cả, chỉ là...”

“Chỉ là gì?”

“Nếu họ chẳng may phải ra đi, cũng không phải là họ muốn như thế, vậy em vẫn phải cố gắng sống tốt chứ đúng không?”

“Kính koong”, cánh cửa phòng mở ra, bố nuôi vẽ mặt ngạc nhiên nhìn hai chúng tôi, sau đó rất bình tĩnh đóng cửa lại, tiếng ông từ cửa phòng nhẹ nhàng vọng lại: “Tiểu Cố, sau khi mổ ruột thừa không được vận động mạnh, đây là lời bác sĩ dặn.”

“Con đâu có!” Tôi vội phản ứng.

“Không có thì mặc áo vào!”

Mặt tôi đỏ bừng lên, vội vã cài lại áo, nói với Cố Tông Kỳ: “Xin lỗi, hôm nay em không nên...”

“Không sao, bữa tối em muốn ăn gì, ở đây ngọt ngào quá rồi nhỉ, đưa em ra ngoài dạo một chút được không?”

“Vâng”

Anh vuốt tóc tôi: “Giáo sư Trần gọi em kìa, anh đi xem bệnh nhân đã, muốn tìm anh thì đến phòng trực nhé!”

“Vâng, được rồi”.

Tôi mở cửa bước ra, thấy bố nuôi đang ngồi ở cầu thang, khuôn mặt nghiêm khắc: “Dụ Tịch, con có biết Dụ Lộ vừa cãi nhau với bố mẹ con, nó nói muốn ra nước ngoài đấy.”

“Nó nói muốn đi đâu ạ?”

“Đức”.

Tôi bật cười: “Đức á, nó muốn đến đó làm gì, đứa trẻ trung học sang đó, trai gái sống thử, nhảy lầu tự sát, thành dân di cư trái phép suốt ngày lo lằng trốn chạy cảnh sát, công khai đánh nhân viên trong trường, bị cảnh sát đuổi về nước, rồi nhảy thoát y buổi đêm...nhiều lắm”.

“Rồi còn nữa, muốn ở lại đó nên lấy kỹ sư xây dựng người Đức nữa.”

Tôi ngẩng đầu ngạc nhiên, cửa cầu thang có bóng một người: “Muỗi, sao cậu lại đến vậy?”

Bố nuôi nhìn tôi lấy làm lạ: “Mất mũi thế nào vậy, con nhìn nhầm à?”

Dưới ánh đèn người đó nhìn không được rõ lắm, nhưng thấy rất quen. Anh ta bước về phía tôi, nhìn rất giống Tần Chi Văn, nhưng có phải hay không, đuôi mắt anh tròn hơn, không nhếch lên như Tần Chi Văn, chiều cao thì cũng không như Tần Chi Văn, nhưng nếu không quen nhau thật, thì đúng là tôi không thể nhận nhầm một ai được.

Tôi biết anh ta là ai, chính là anh trai của Tần Chi Văn, anh trên danh nghĩa chứ không phải trên luật pháp.

Tôi đã một lần thấy tên danh nghĩa của gia đình họ, đó là lúc trước khi tôi và Tần Chi Văn được đưa sang Đức. Ngày chủ nhật hôm đó trời mưa to, bầu trời mịt mù âm u, buổi đêm buông xuống khá sớm, ngoài ô cửa kính đầy nước mưa, ánh đèn màu vàng khiến có cảm giác như mất mát, căn phòng cũ thì như bị ngập trong mưa, vắng lặng.

Tiếng xe từ từ tiến đến gần, cánh cửa của ngôi nhà vang lên tiếng rít, tôi rời mắt khỏi quyển sách ngẩng đầu lên, nhìn ra cửa sổ, dưới chiếc ô màu đen, có vài người đang đứng run rẩy. Lúc đang không tập trung tinh thần thì một tiếng “bốp” cốc nước bị nổ, nước nóng tung tóe trên tay, tôi liền kêu lên.

Tần Chi Văn nghe thấy liền đẩy cửa vào, thấy tôi bị như thế đỡ khóc đỡ cười: “Cậu làm gì vậy, đau không hả, có cần tớ đi lấy ít đá về để chườm không?”

Dưới tầng vang lên tiếng ồn ào, bà vú nuôi vội vã chạy lên: “Chi Văn, ông gọi cháu đến phòng sách đấy.”

Cậu ấy “Vâng” một tiếng rồi nói: “Tịch Tịch bị bỏng tay rồi, bác đưa cô ấy chút nước lạnh chườm một chút đã. Tớ sang gặp ông trước đã nhé.”

Cậu đi được mấy bước còn ngoái lại dặn: “Tịch Tịch, ngồi đó nhé, đừng nghịch linh tinh đấy.”

Nhưng Tần Chi Văn rất lâu vẫn chưa ra khỏi phòng đọc sách, đã rất muộn rồi, cảnh vật bên ngoài đã hòa vào trong màn đêm tối đen, căn nhà cũ vắng lặng, từ căn bếp tỏa ra một mùi thơm nhẹ, nhưng chẳng ai gọi đi ăn cơm cả.

Tôi ngồi không yên liền khe khẽ bước xuống cầu thang, trong phòng khách là hai người đàn ông to lớn như Tần Chi Văn. Có lẽ còn to lớn hơn anh một chút, dường như nghe thấy tiếng bước chân, nên hai người họ không ai bảo nhau đều cùng quay ra nhìn về phía tôi, khiến tôi sững người.

Người đàn ông hơi nhỏ hơn một chút nhìn thoáng qua thì giống Tần Chi Văn, anh mỉm cười với tôi, rồi lại quay sang nói nhỏ gì đó với người kia. Tôi ngốc nghếch nhìn hai người họ một lúc, sau đó lại quay về phòng mình cứ ngồi im ở đó.

Mưa bên ngoài càng lúc càng to, tất cả những âm thanh khác dường như đều bị át hết bởi tiếng mưa, trong lòng tôi như đang bị che phủ bởi một làn khói đen mờ ảo, từng lớp từng lớp che kín cả cảm quan của tôi.

Không biết ngồi như vậy bao lâu thì dưới tầng vọng lên âm thanh ồn ào, tôi chạy nhanh ra thì thấy một cặp vợ chồng đứng ngoài phòng khách, người đàn ông đó thường xuyên xuất hiện trên đài truyền hình. Ông cũng bước ra, Tần Chi Văn theo sau ông, anh nhìn thấy tôi, khẽ nhếch miệng, nhưng chẳng nở một nụ cười nào, sau đó liền cúi đầu xuống, như là chẳng để ý gì cả.

Họ bước ra khỏi phòng, Tần Chi Văn chỉ đứng trước cửa phòng mà không đi theo, bỗng nhiên người đàn ông nhỏ bé hơn kia chạy lại, đưa tay ra nhanh chóng ôm lấy Tần Chi Văn, sau đó lại chạy ra ngoài màn mưa dày đặc, đèn xe sáng lên, và người cũng nhẹ nhàng biến mất theo ánh đèn xe.

Như chưa từng có gì xảy ra vậy.

“Này Muỗi, họ là ai vậy?”

Tần Chi Văn ngồi trên ghế sofa, hơi cúi đầu, trong lòng như chất chứa đầy tâm trạng, cậu không trả lời tôi, tôi đành nắm lấy tay áo cậu ấy hỏi: “Muỗi, sao lại không để ý đến tớ thế, tớ có làm gì để cậu giận đâu.”

“Những người vừa rồi là bố mẹ tớ.”

Tôi mở to mắt ngạc nhiên: “Cái gì!”

“Từ lúc còn rất nhỏ, thì tớ đã biết bố mẹ bây giờ không phải là bố mẹ đẻ của mình, nhưng mà, không ngờ lại là mối quan hệ này, tớ bị họ bỏ rơi, chỉ đơn giản như thế thôi.”

“Họ...bây giờ họ quay về để nhận cậu à?” Tôi hào hứng nắm lấy tay cậu ấy: “Người đó có phải là anh trai của cậu không? Nhìn rất giống cậu, giống nhau như đúc vậy.”

Cậu ấy chẳng trả lời tôi.

“Muỗi ơi, cậu sẽ trở về với họ chứ? Vậy từ sau tớ sẽ không được gặp lại cậu nữa sao?”

Xung quanh chúng tôi là khoảng không gian cô tịch, hơi nước mưa trong không khí bắt đầu bốc lên, tôi cảm giác như giọng nói mình cũng như bị ngấm nước mưa, giọng khàn lại, cửa phòng rít lên một tiếng rồi bị mở ra, như là tiếng kêu của con chim sắp chết.

“Tịch Tịch, không phải đâu, họ không cần tớ nữa rồi, họ muốn đưa tớ sang Đức.”

Những ngón tay của cậu ấy gấp lại, co vào lòng bàn tay, cổ tay đặt lên bàn trà lạnh như băng, khẽ run lên: “Cậu có đi cùng tớ không, cùng tớ đi Đức được không?”

Tôi không do dự đáp: “Được.”

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người nhà cậu ấy, một người cha bỏ rơi con trai mình, chiếc thẻ tín dụng lạnh băng và tiền là những gì họ bù đắp cho cậu ấy.

Sau đó khi ở sân bay quốc tế gặp được người anh ruột của Tần Chi Văn, anh chỉ đứng im một chỗ, không đi đâu một bước nào cả, lặng lẽ quan sát chúng tôi.

“Thật ra, có lúc tớ nghĩ, nếu lúc đó người được bố mẹ giữ lại là tớ, thì bây giờ cuộc sống của tớ sẽ như thế nào?”

“Anh hai rất tốt với tớ, bọn tớ cùng nhau đến quán game chơi, đi đá bóng, đó đều là những chuyện làm lúc bố mẹ không biết.”

“Tịch Tịch, chào anh hai đi, có thể rất lâu chúng ta không được gặp anh ấy đấy.”

Và đây là lần thứ tư tôi gặp anh hai của Tần Chi Văn, phong thái và dáng người hai người họ rất giống nhau, anh bước đến và hỏi tôi: “Em nhìn rõ chưa? Lần này không phải là Tần Chi Văn.”

Tôi gật đầu, có chút gượng gạo: “Anh hai, chào anh”.

“Nghe nói em phải nhập viện, anh đến thăm, thế nào rồi, đã khỏe hơn chưa?”

“Em không sao, bệnh đau ruột thừa thôi mà, cũng sắp được xuất viện rồi, đúng rồi, anh hai, Tần Chi Văn đâu rồi? Lâu lắm rồi em không gặp cậu ấy”.

Anh khẽ cười: “Không sao, dạo này nó có chuyện rất bận, em sẽ sớm được gặp nó thôi”.

Tôi cảm thấy giọng điệu của anh có gì đó không bình thường, nhưng cũng không hỏi thêm, anh cười và quay sang nói với bố nuôi tôi: “Giáo sư Trần, cháu có việc muốn gặp bác, lúc nào thì bác có thời gian?”

Bố nuôi gật đầu, quay sang nói với tôi: “Con có gọi điện về nhà không, chắc nhà con sắp nổ tung rồi đấy”.

Tôi “Vâng” một tiếng rồi bảo: “Chẳng liên quan đến con”.

“Cái con bé này, thôi được rồi, đi tìm Cố Tông Kỳ của con đi vậy, nhớ là đừng có làm gì quá mạnh, bố biết chắc là giới trẻ bây giờ rất dễ bị kích động, ái chà, con sao mà lại nhìn bố như thế, bố đi đây...”

Tôi “Vâng” một tiếng, lại nhìn anh hai, đôi mắt cá tính như Tần Chi Văn, này giờ vẫn nhìn tôi, hình như là đang suy nghĩ cái gì đó, linh tính mách bảo tôi có chuyện chẳng lành.

“Dụ Tịch, chúc em sớm hồi phục, tạm biệt em”.

Sinh viên thực tập thay nhau chạy đến phòng trực bác sĩ chụp ảnh, một cô sinh viên đã lòi hết những thủ thuật ép buộc rồi, nhưng mấy vị bác sĩ nội trú vẫn sống chết không chịu: “Làm gì vậy, chụp ảnh chúng tôi để làm gì?”

“Đẹp mà, nên tất nhiên là phải chụp ảnh rồi, nào, không phải ngại gì cả bác sĩ ạ, tự nhiên đi...”

“Ôi sợ các em chụp rồi cho người khác xem họ sẽ sợ chết khiếp mất, hay là thôi đi.”

“Ái chà, thầy nói thế này em mới nhớ ra đấy, em đã chụp lại hiện trường vụ nhảy lầu sáng nay đấy, các thầy cô có muốn xem không?”

Mọi người ầm ầm một lúc rồi bỏ đi, Cố Tông Kỳ chạy lại nói với tôi: “Bọn họ ồn ào quá, một lúc là hết thôi, em đừng đứng ở đây nữa, à, giáo sư Trần tìm em có chuyện gì thế?”

“Chuyện của Dụ Lộ, bố em bảo con bé làm ầm lên bảo muốn đi nước ngoài.”

“Em nghĩ thế nào?”

Tôi mím môi: “Em không muốn nó đi, những tháng ngày du học không dễ dàng tí nào, nhưng em lại không muốn khuyên nó, tránh việc biến ý tốt thành ý xấu.”

“Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh mà.”

Tôi bỗng quay người lại, cười cười: “Cố Tông Kỳ, em rất rất không thích Dụ Lộ gọi anh là anh rể.”

Anh chợt lặng người một lúc, rồi cười phá lên: “Trẻ con mà”.

“Trẻ con á? Trên thế gian này thì trẻ con là cứng đầu cứng cổ nhất đấy, tư tình và nỗi nhớ luôn được giấu kín. Dụ Lộ gọi anh là anh rể, làm em nhớ đến cái cô A Tử trong Thiên Long Bát Bộ. Em cực ghét cô ta, cũng rất ghét cô ta gọi anh rể Kiều Phong”.

Mắt tôi gian gian liếc anh: “Vì A Tử là một cô gái gian ác, muốn cả đời đều được ở bên Kiều Phong nên đã giả như không có gì với anh ta, không ngờ cuối cùng vẫn chẳng được anh ta để ý đến.”

Cố Tông Kỳ rộng lượng nhìn tôi: “Dụ Lộ là Dụ Lộ thôi mà.”

“Em cũng thấy nó đúng chỉ là Dụ Lộ thôi, à đúng rồi, Cố Tông Kỳ, bao giờ em có thể ra viện, lâu lắm rồi không đi học, ông chủ nhìn thấy em là đã tức điên lên, mà còn giờ đọc sách buổi chiều, em cũng đã thiếu mất mấy tiết rồi”.

“Được rồi, hôm nay đã viết phiếu kiểm tra rồi, tất cả bình thường thì có thể xuất viện thôi”.

Buổi trưa tôi ngủ rất lâu, ngủ dậy đầu tôi thấy lơ mơ, mơ màng nhìn ra đám người ngoài cửa, tôi nhanh chóng nhảy xuống giường, thì thấy chủ nhiệm khoa ngoại đang đứng đối diện với cửa phòng tôi, lắc đầu rồi đi luôn, còn một bác sĩ và người nhà bệnh nhân đứng đó.

Người đàn ông đó, đứng bên giường bệnh lặng lẽ thu dọn đồ đạc, khuôn mặt đen sạm không có chút biểu cảm, khuôn mặt như bị đóng băng vậy, Cố Tông Kỳ thấy tôi đứng bên liền đi đến: “Tịch Tịch, ngày mai có thể ra viện rồi”.

Mắt tôi không rời khỏi giường bệnh đó: “Có chuyện gì vậy nhỉ?”.

Lông mày anh chau lại, quầng mắt hằn rõ màu nâu, lúc này tôi mới nhận thấy Cố Tông Kỳ mấy ngày hôm nay rất chăm chỉ làm việc, hầu như không về nhà, hằng ngày đều ở lại bệnh viện chăm sóc tôi.

“Ra đây rồi anh nói với em”.

“Bệnh nhân ung thư túi mật đấy, đã di căn sang có cơ quan khác rồi, mấy ngày trước có mổ nhưng chỗ bị ung thư không biết tại sao nhìn lại giống như là tào phớ vậy, ở bụng thì về căn bản là không rõ ràng, chẳng có cách nào phẫu thuật, nên chỉ còn cách khâu lại thôi”.

“Sắp chết rồi à?”.

“Ừ, chẳng bao lâu nữa sẽ ra đi thôi”.

Tôi nghĩ một lúc rồi nói: “Cố Tông Kỳ, buổi tối anh không phải ở lại với em đâu”.

“Sao vậy?”.

Tôi đặt tay lên ngực anh: “Anh đã trực mấy đêm rồi, bây giờ anh không phải là trưởng ban trực đêm nữa đâu, hơn nữa tinh thần anh không được ổn lắm, bây giờ lúc anh vào phòng mổ em còn sợ anh sẽ ngất đấy, tối nay về nhà nghỉ ngơi đi nhé”.

“Anh không sao”.

“Cố Tông Kỳ, không được chối nữa, buổi tối anh về nhà sớm đi, mà em cũng khỏe hơn nhiều rồi, hôm nay là đêm cuối cùng ở trong viện mà, liệu còn có chuyện gì xảy ra nữa chứ?”.

Anh vẫn không trả lời, có người gọi: “Giường 59, bệnh nhân đã qua đời”.

Cố Tông Kỳ vội vã chạy đến đó, tôi cũng chạy theo sau. Bà Hòa Y nằm trên giường đó, người già thường muốn đưa xác mình về nhà chôn, vì ở quê có tục này, con người chết rồi thì không được để ở nơi khác.

Ông cụ không nhỏ một giọt lệ, chỉ bình thản, thậm chí lạnh lùng nhìn bác sĩ một cái, rồi khề cúi đầu thu dọn đồ đạc. Sau cùng, ông nhét một ít tiền gọi 120[3], rồi vờ như rất gấp gáp, đưa xác người lên xe, người chết đã được đưa đi, còn lại những sinh viên thực tập ở đó, chẳng một ai nói câu nào.

[3] 120 – số điện thoại khẩn cấp gọi xe cứu thương của Trung Quốc

Một thoáng, là giường bệnh đó lại trống không, màu trắng cô tịch bao trùm căn phòng.

Trong phút chốc, tôi cảm thấy mỗi người chỉ như là một hạt bụi bé nhỏ trong cái vũ trụ bao la này.

Thượng đế ngồi trên cao nhìn xuống chúng sinh, bệnh nhân đi rồi, cái xác đã chết cũng sẽ quay về với cội nguồn, có người cảm hận, có người vui vẻ, lại có người giải thoát, cũng có người đau lòng.

Với những người cao sang mà nói, thì tất cả những gì xảy ra đều tự nhiên bình dị như thế, còn với những người thấy hèn thì đây là tất cả cuộc đời.

Sinh lão bệnh tử mà.

Tôi chợt hy vọng tấm lòng tôi khoan dung hơn, có thể bình tĩnh mà đối diện với sinh tử, đối diện với ly biệt, tôi hy vọng chuyện sinh tử của tôi không cần người ta nghĩ đến và tưởng nhớ.

Nhớ đến câu nói của Băng Tâm: Kịch điểm của lòng bác ái sẽ trở thành sự thờ ơ.

Và tôi lại đứng trong hành lang vắng tanh, mỉm cười với Cố Tông Kỳ.

Buổi tối, ngoài trời lất phất mưa, văn phòng bác sĩ bay ra mùi cá om cà tím. Tôi mở cửa sổ phòng mình cho những mùi tạp khí bay ra ngoài, tôi thấy nước bóng loáng trên mặt đường.

“Tịch Tịch, anh về nhà đây”.

Tôi quay người ra, Cố Tông Kỳ đang đứng trước cửa phòng, anh mặc một bộ trang phục hằng ngày, tôi vội chạy ra hỏi: “Mưa rồi, anh có ô không?”.

“Không sao, chỉ mưa nhỏ thôi, anh bắt xe về là được”.

Bỗng nhiên không muốn để anh về, hình như chỉ có sự có mặt của anh mới làm tôi thấy mình đang tồn tại, nhưng tôi vẫn cố nói: “Cố Tông Kỳ, về đến nhà thì nhắn tin cho em, đừng có bận xem luận văn nữa nhé, ngủ sớm chút, mai còn phải đón em ra viện đấy”.

“Ừ, anh biết rồi”.

Không biết thế nào, nhưng ở bên anh là tôi lại thấy rất ấm áp, một khi xa anh, cơ thể lại chuyển sang lạnh ngắt, anh mang đến cho tôi cảm giác bình yên không tên, vì những gì trống rỗng trong quá khứ kia như thủy tinh trong suốt, tôi không bước qua được, chạm vào nó thì lạnh như băng, tôi chỉ thấy cái bóng của chính mình thôi.

Anh bước đến đầu cầu thang rồi nhưng tôi vẫn đứng đó nhìn theo anh, hình như anh hơi phân vân, nên đi được một đoạn xa rồi lại quay lại, khẽ vuốt tóc tôi nói: “Sao thế? Sao lại dằn ra như thế?”.

“Không, không sao cả...”.

Anh cười cười: “Em xem, em lại đang gượng gạo kìa, em đang nghĩ gì thế?”.

Tôi chau mày lại: “Cố Tông Kỳ, hình như là em rất sợ bệnh viện, em luôn có cảm giác không an tâm”.

“Thế thì anh sẽ ở lại đây với em tốt hơn đấy”.

Tôi lắc đầu, lườm anh một cách yếu ớt: “Em chỉ nói thế thôi, anh thấy chán không, mau về đi. Thang máy đến rồi kìa, anh còn chưa chịu đi à, mau đi đi chứ!”.

“Anh biết rồi”. Anh vén tóc mái tôi lên, nhẹ hôn lên trán tôi nói: “Về đến nhà sẽ gọi cho em nhé”.

“Vâng, em biết rồi”.

Buổi tối anh Cao Y Thần đến thăm tôi, lúc đó tôi đang xem một quyển sách rất hay, Giới thiệu về người nhóm máu O, trong đó tôi thích phần: “Tình nhân của mọi người” – có người yêu thật sự hay là chỉ yêu chơi bời, nhưng nhất định không ngoại tình thật sự, vì thực tế là rất phiền phức, tôi đọc đến đoạn đó mà cười nắc nẻ.

“Cười gì vậy, buổi sáng còn thấy u sầu, buổi tối đã lại tươi tỉnh như kia”.

“À à, buồn cười lắm, anh Cao Y Thần, anh thuộc nhóm máu gì?”.

“Nhóm B”.

“Không có gì, em lại không có quyển sách về nhóm máu B, anh xem đi trong này nói về tính cách của em có đúng không – cơ bản là dễ gặp tiếng sét ái tình, em thường xuyên thấy bí bức, tại sao lại đam mê anh ấy, đúng lắm đấy!”

“Anh thấy trong này nói rất đúng với em, thực ra là rất giống Hoạn Thư đấy”.

Tôi lặng im một lúc “Đâu có, em vốn là người rộng lượng mà”.

“Thôi đi, em định giả vờ với anh hả”. Cao Y Thần khẽ cười: “Dạ Tịch, chúng ta quen nhau lâu rồi, em còn nhớ không?”.

Tôi định thần lại: “Bao lâu nhỉ? Lần đầu tiên em gặp anh là trong đêm tiệc của học viện Y học, phải không nhỉ, em còn nhớ lúc đó nhìn anh rất phong độ, lúc đó là anh tốt nghiệp rồi nhỉ?”.

“Không phải, đó là lần đầu tiên em gặp anh, còn lần đầu tiên anh gặp em là khi em đi tự học cùng với Đồng Nhược Thiên, còn nhớ không, buổi tối đêm Noel đó, ở phòng học tầng ba”.

Tôi cố gắng lục tìm trong đầu mình, cuối cùng cũng mơ hồ nhớ ra đêm Noel mấy năm trước, đó là đêm hội Noel liên kết hữu nghị năm trường đại học, tôi không tham dự mà đến phòng tự học với Đồng Nhược Thiên.

Đó là đêm Noel nhạt nhẽo nhất, kỳ thi tiếng Anh cấp bốn và cấp sáu vừa kết thúc nên phòng tự học chỉ có vài người, tôi ngồi bên cạnh Đồng Nhược Thiên. Nhìn anh vui đùa trong đồng sách vở, lại thấy bản thân mình thật đáng thất vọng, nên tôi khẽ đứng dậy ra khỏi phòng học.

Những bóng đèn phủ kín bầu trời đêm lễ, tiếng vỗ tay cổ vũ vọng đến. Tôi bỗng thấy thất vọng, thấy mình không đủ giỏi, ở bên người con trai mình không quan tâm một cách vô tư, mà từ bỏ sở thích và cảm hứng của chính mình, chỉ bởi tôi cả nể.

Thế nhưng tôi lại không nở rời xa anh, không nói được tình cảm của mình, chỉ là chuyện tàn nhẫn như vậy tôi làm thế nào cũng không thể mở miệng mà nói ra được.

Nghĩ mãi một hồi, tôi không tìm được thở dài một cái, trong bóng đêm có tiếng bước chân đang đến gần, tôi quay đầu lại nhìn thấy Đồng Nhược Thiên: “Sao vậy, trong phòng ngột ngạt quá, em ra ngoài hít thở chút thôi”.

Đôi mắt anh giống như một dải ngân hà trong màn đêm, dưới ánh đèn khuôn mặt anh như ánh trăng trong sáng, lúc đó tôi như say mê, anh nói khẽ vào tai tôi: “Tịch tịch, quà Noel cho em này”.

Nụ hôn bất ngờ lên má tôi.

Nụ hôn đầu tiên trong ký ức tôi, chẳng có gì kỳ diệu và đẹp dễ cả, chỉ là tôi rất bị động nhận lấy nó, lúc đó tôi nghĩ, có lẽ đúng là tôi không thật sự yêu người này, chỉ là, quen cảm giác bên cạnh có một người thôi.

“Nhớ ra rồi chứ, ha ha, lúc đó hai đứa bé bọn em trốn ở tầng dưới tòa nhà để hôn nhau”.

“Soạt” một cái, mặt tôi đã đỏ lên: “Giờ ạ, đã qua lâu rồi, anh còn nhắc lại làm gì?”.

“Ừ, đã lâu rồi, đúng là rất lâu rồi. Dụ tịch, em biết lần đầu tiên nhìn thấy em anh nghĩ gì không?”.

“Nghĩ gì vậy?”.

“Anh nghĩ, thật đáng tiếc, lại là bạn gái của thằng em khóa dưới mình”. Anh khép nhẹ đôi mắt, trong trạng thái đó có những sự chân thật không giống nhau. “Anh là một người sống có nguyên tắc mà”.

Tôi nhìn anh bằng con mắt miệt thị: “Anh còn có nguyên tắc sao?”.

“Sai rồi em, nếu mà anh thích một người con gái, chỉ cần cô ấy chưa kết hôn là được, cô ấy là bạn gái của em khóa dưới hay anh khóa trên cũng được, ai mà đi suy tính được nhiều như thế chứ”.

Tôi lườm lườm anh: “Anh đang giải thích hả?”.

“Không, chỉ là sau khi bị tổn thương thì tìm cho mình một lí do thôi”.

Đôi mắt anh bỗng chuyển sang màu đen rất đậm, mà lại sáng tỏ như tia sáng: “Dù sao thì anh cũng chẳng thích em đâu, nên làm một ông anh vẫn được rồi, cứ trêu mãi em cũng chẳng còn tâm trí đâu”.

“Sao em biết là anh sẽ không thích em, nhớ...”.

Anh cười lên: “Em á, nhìn bề ngoài thì chẳng thích ai cả, nhưng thực ra nội tâm thì giằng co yêu ghét kinh lắm, và mặc dù có ghét, nhưng mà vẫn có thể gặp mặt chốc lát được, nhưng nếu mà gặp phải đối tượng làm gì cũng thấy phiền phức thì em bất luận thế nào cũng không muốn cùng hắn được thờ chung trong một bầu không khí với hắn đâu”.

Tôi không tin nổi nhìn anh: “Không thể nào, sao anh lại hiểu em như thế...”.

“Vừa rồi đã tiện thể nhìn qua, cái quyển sách về nhóm máu gì kia của em, thuận miệng thì nói ra thôi, anh nhìn qua là nhớ, em đừng hăm mộ anh quá, đừng có cầm sừng Cổ Tồng Kỳ nhé. He he, điện thoại sáng kia, oa, người của em gọi đến kiểm tra đây, anh đi đây, rảnh thì đến anh chơi nhé”.

Anh vừa đi được vài bước, lại hớn hờ quay lại: “Buổi tối có muốn đến phòng hành chính để ngủ không, Cổ Tồng Kỳ không ở đây, không có vòng tay ấm áp đâu, để anh thay anh ta cho”.

“Hứ!”.

“Sao thế? Nhận điện thoại chậm thế à?”.

Tôi nhảy xuống giường, đi đi lại lại trong phòng, khẩu khí không giấu được niềm vui: “Không có gì, vừa rồi anh Cao Y Thần đến nói chuyện với em một lúc, à thế anh về đến nhà chưa?”.

“Vừa về đến nơi, nói chuyện gì vậy?”.

“Sách, bọn em vừa nói về một quyển sách rất hay, Cổ Tông Kỳ, anh nhóm máu A phải không?”.

Anh có hơi hoài nghi: “Ừ, sao vậy?”.

Đầu dây bên kia có tiếng leng keng khe khẽ của đồ dùng kim loại, tôi cười: “Quả thật, nhìn anh nghiêm túc như thế, rồi cả dáng vẻ thành thật là biết, một khi thích ai đó anh sẽ muốn tiến tới hôn nhân, dù sao thì yêu cuối cùng cũng đề là kết hôn mà, Cổ Tông Kỳ, anh là người như thế à?”.

“Ừ?... Tịch Tịch, anh...”.

Liên nghe thấy ầm một tiếng, hình như có cái gì rất nặng rơi xuống, có tiếng choang trên nền nhà, tiếng anh bắt lực vọng lại: “Tịch Tịch, em đừng đột nhiên nói ra những lời ngoài mong muốn như thế...”.

Tôi không nhịn được cười, tâm trạng thấy rất thoải mái, một Cổ Tông Kỳ như thế này, về cơ bản là chấp nhận được, tôi quyết định thật thà một chút không trêu anh nữa: “Em nói trên thế thôi, thôi nhé, anh mai đi ăn cơm đi”.

Sau đó tôi nhanh chóng tắt điện thoại, trong lòng thấy rất vui vẻ.

Màn đêm nhẹ nhàng bao trùm thành phố yên tĩnh này, đám mây dày đặc đè nặng lên bầu trời, tôi đứng ở cửa sổ, nhìn ra phía bóng đèn xa xa đang hắt ra những tia sáng đỏ mờ mờ, tôi đoán mùa đông chẳng bao lâu nữa sẽ đến.

Lại nói chuyện phiếm với Cổ Tông Kỳ một lúc, đến cả chào tạm biệt cũng nói mấy lần liền mới chịu cúp máy. Tự cười mình ngốc nghếch, nhưng cảm giác hạnh phúc bé nhỏ tràn ngập cứ xâm chiếm trong lòng, như nước suối cuộn lên từ đáy lòng.

Thế nhưng thường sẽ có rất nhiều những câu trả lời ẩn chứa đằng sau tấm gương cuộc sống, tôi cứ dõi theo nó mãi, mà lại chẳng đủ dũng khí để mở bung nó ra, vì Cổ Tông Kỳ nói, Tịch Tịch, nếu như bây giờ em thấy mình rất hạnh phúc, thế thì cần gì phải nhớ lại quá khứ.

Đêm đó, tôi mơ một giấc mơ kỳ lạ, tôi mơ thấy mình đang chạy trên một con đường dài, mùi nhựa trên sân vận động, bỗng nhiên được phủ đầy lớp hoa tuyết, con đường đó dài như thế, khiến tôi có chạy thế nào cũng không đến cuối đường.

Bên tai có tiếng khóc nức nở, rất nhẹ, nhẹ như bông hoa rụng rơi xuống nước, nhưng rất nhanh lại chẳng thấy gì, giống như sự trầm lặng của cái chết.

Trong bóng đêm, tiếng tuyết rơi theo nhịp điệu.

Tôi giật mình ngồi bật dậy, không biết là từ lúc nào cửa phòng đã bị mở ra một khe nhỏ, ánh đèn bên ngoài từ khe hở hắt vào trong phòng, mang theo một ít bụi nhỏ làm mờ mắt tôi lại.

Ngoài hành lang có tiếng bước chân khe khẽ của hộ lý, tôi không bật đèn, kéo một chiếc áo lên mặc và bước ra ngoài, thì nhìn thấy cửa phòng đối diện có một cô gái nhỏ bé hơn tôi đang đứng đó.

Từ trước nay tôi chưa thấy có ai ở trong bệnh viện lại khóc nghe thương tâm như vậy, nước mắt đã trở thành một loại chất lỏng giá rẻ, đưa cho cô gái một tờ khăn giấy, tôi hỏi nhỏ cô: “Đừng khóc nữa, cô sao thế?”.

Tôi cũng không biết mình đang làm điều này là vì cái gì, là bản năng, hay là sự đồng cảm, tôi cũng không rõ nữa.

Cô cầm lấy tờ khăn giấy, úp mặt vào tay, và phải một lúc rất lâu sau đó lúc tôi bắt đầu thấy lạnh toát, thì cô nói: “Bên trong kia là bạn trai em, chị có tin không, bác sĩ nói anh ấy không ổn nữa rồi, nhưng ba ngày trước, anh còn ở bên em rất khỏe mạnh mà, còn đi ăn cơm cùng bạn bè em nữa”.

Giọng nói của cô đã không còn bình thường nữa, dường như đó là tiếng khóc của bộ não, được phát ra một cách cứng nhắc, lúc ra đến không trung, nó lập tức vỡ vụn.

“Anh ấy nói dối em, ba năm trước anh đã làm phẫu thuật cắt bỏ phần ung thư dạ dày, em lại chẳng biết gì cả, chẳng biết gì hết, bây giờ anh nói với em là anh phải chết, em phải làm thế nào đây...”

Cô gái từ từ khụy người xuống cạnh bức tường lạnh băng, quỳ trên sàn, mái tóc dài xõa trên cánh tay cô. Tôi mơ hồ nghe thấy tiếng khóc đó, nó là một loại kiềm chế, bi thương đến khóc than trong tâm hồn, đau đến tận xương tủy, tôi chỉ có thể đứng đó mà nhìn cô, chẳng thể làm gì được.

Đột nhiên trong phòng có tiếng động nhỏ, một giọng nói yếu ớt vọng ra: “Lâm Lâm, em đang ở đâu?”

“Ôi” một tiếng cô gái liền đứng dậy, vội vàng lau nước mắt, sau đó tôi ngạc nhiên khi thấy cô chẳng còn một giọt nước mắt nào cả, mà hơn thế khỏe miệng cô còn nở nụ cười bình thản, giọng nói cũng trở nên nhanh nhẹn: “Em đây”

“Em đang hỏi bác sĩ về tình trạng bệnh của anh, không sao cả, anh cứ nghỉ ngơi đi, em luôn ở đây, anh tỉnh dậy là thấy em”

Bên trong có âm thanh vọng ra, dường như là tiếng bị kiềm chế đến tột cùng, âm thanh này tôi nghe rất quen thuộc, đó là tiếng của những bệnh nhân bị cơn đau giai đoạn cuối bệnh hành hạ, có lúc thuốc giảm đau cũng không có tác dụng, khiến bệnh nhân đau đến mức chết đi sống lại.

Đau rồi lại thấy tê cứng, tê cứng rồi lại đau, cái chết mới là sự kết thúc cuối cùng.

Quay người ra cô gái lại khóc, hai tay bám chặt lấy bức tường không có nếp gấp khúc nào, càng nắm càng chặt.

Tôi thấy trong màn đêm vắng lặng kia tuyết rơi càng lúc càng nặng, bóng đèn trắng ngoài cửa sổ bệnh viện lại chuyển thành mơ hồ, tuyết bám trên cửa kính sẽ lại thành những giọt nước trong veo, màu trắng nhạt phủ kín trời đất.

Hộp kí ức như có một cái vít đóng “bộp” một cái, rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh ầm ầm mà trong veo, như có cái gì đó muốn vụt ra ngoài. Nhưng, tôi lại mơ hồ chờ đợi sự thật xuất hiện, trôi nổi mà xuất hiện chỉ là sự bối rối không rõ ràng.

Tôi trở về phòng mình khi cơ thể đã lạnh đến mức không còn cảm giác, một đêm mất ngủ.

Ngồi bên khung cửa sổ nhìn tuyết rơi cứ như đây là sự kết thúc của đời tôi.

Buổi sớm, tôi mơ màng màng bị lay dậy, mở mắt ra là thấy Cố Tông Kỳ với cặp lông mày đang hơi nhíu lại, hơi ảm từ tay anh truyền sang người tôi: “Sao thế? Sao lại ngủ ở đây vậy? có chuyện gì xảy ra à?”

Tôi lắc đầu: “Không sao, đêm qua xem tuyết rơi quên cả ngủ”.

“Sao thế, hình như có tâm sự gì à?”

Khuôn mặt bi sầu của cô gái đó, cái dáng vẻ mạnh mẽ mà vui vẻ, lại một lần nữa xuất hiện trong đầu tôi, tôi liền hỏi anh: “Phòng đối diện đó có phải cũng là một anh chàng trạc tuổi em không?”

“Ừ, đúng đấy, giai đoạn cuối ung thư dạ dày, sao vậy?”

“Không cứu được à? Một chút hy vọng cũng không có sao? Chẳng phải là có thể dùng tia phóng xạ và thuốc nữa mà?”

Sự vô tư bình yên trong đôi mắt anh dần biến mất thay vào đó là những lo âu đoán đúng tâm trạng tôi: “Tịch Tịch, em làm sao vậy? Nghe anh nói, cậu thanh niên đó ba năm trước đã làm phẫu thuật cắt bỏ phần dạ dày bị ung thư, bây giờ bệnh đã di căn, đã không có cách nào nữa rồi”.

“Sao thế, tối qua làm sao hả?”

“Em... Em không biết, cô gái đó, bạn gái anh ta khóc rồi lại mỉm cười, em không nhớ nữa, em chỉ thấy hình như, em nhớ lại một chút, nhưng đúng là một chút đầu mối cũng không có”.

Người tôi bị anh ôm chặt, tôi rất sợ hãi, ngay cả tôi cũng đang cảm nhận thấy anh đang run lên, vòng tay của anh chặt như thế, xương va vào nhau như phát ra tiếng kêu, anh vỗ về tôi: “Không sao, không sao cả, qua rồi là tốt rồi mà”.

“Chúng ta đi thôi, Tịch Tịch, đừng nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ gì nữa nhé”.

Vì buổi sáng ký túc không có nước nóng, nên tôi về nhà Cố Tông Kỳ.

Trên đường màu trắng phủ kín, cả thành phố như một bệnh viện lớn, đã bị màu trắng âm u và sự sợ hãi bao trùm, như ngụ ý tôi có một số việc đã từng bị tuyết trắng cuốn cuộn như thế này bao phủ, đợi đến khi tuyết tan chảy thành nước, thì trí nhớ bị chôn vùi kia mới dần lộ diện. Nó trong trí nhớ của tôi, mở mắt ra là cười gian xảo với tôi.

Vậy là cuộc sống của tôi bị đảo lộn.

Lúc đó tôi đã không nhớ một số người một số việc, sau đó tôi mới hiểu rằng, những người đó, những việc đó, là những thứ dịu dàng mà vững chắc luôn ở bên tôi, chưa bao giờ rời xa.

Cổ Tông Kỳ, tôi đã từng hỏi anh, là một bông hoa có thể sống được bao lâu, trong năm tháng cô đơn của tôi, trong sâu thẳm trí nhớ trống rỗng kia, em nhớ anh đã đưa cho em một bức tranh của Van Gogh Hoa hướng dương màu vàng rực rỡ, cành lá đang rộng.

Sau này tôi mới biết, ngôn ngữ của hoa hướng dương là tình yêu thầm lặng.

Như những năm tháng cô đơn đó, anh vẫn dành sự chăm sóc cho em.

Trong hơi nước ẩm, nhìn mình trước gương mờ ảo, bỗng nhiên nước mắt trào ra.

Những mảng ký ức đã qua, cuối cùng lại từ từ quay lại trong đêm tuyết rơi trắng xóa ấy, đằng sau tổn thương đã được chôn kín đó, đằng sau bi kịch mà tôi không muốn đối diện với nó, tình yêu của anh, trong giấc mơ của tôi và trong hiện thực, nó dài và miên man, tựa như câu thơ.

Vậy là nỗi cô đơn của tôi lại bùng nổ.

Vậy thì, Cổ Tông Kỳ, em cũng nên quên anh đi, xin lỗi anh, em yêu anh.

Yêu anh như yêu chính bản thân mình, như người thân yêu thương anh, tiếc là, không phải như yêu người yêu, yêu anh như thế.

Vậy thì, đã đến lúc cần sự lãng quên.

Tôi lau đôi mắt đã đỏ lên, luống cuống lau người, thay một bộ quần áo ngủ mới. Hơi nước mờ ảo trên kính đang tan dần, mặt tôi cũng dần tươi tỉnh hơn, lại trở về là Dụ Tịch mọi khi.

Dưới mắt quầng thâm chỉ còn mờ mờ, nhắc tôi về ác mộng đêm qua, còn có rất nhiều điều trống vắng trước đây, bí mật đã bị thời gian che lấp.

Chỉ là, biết tin tức như thế, tôi bỗng thấy bình tĩnh, sau khi một giấc mơ đẹp đẽ quá dần bị biến mất, chỉ còn lại là sự tiếc nuối.

Có lẽ, trong ý thức của tôi đã tự chấp nhận được một điều xấu như thế.

Nhưng chỉ là bản thân mình, là sự chống chọi bản năng mà thôi.

Tôi lòng đầy tâm trạng bước ra ngoài, ngẩng đầu lên thì thấy trên bàn ngoài phòng khách là một bát cháo nóng hổi và những món ăn được bày biện, lúc đó mới thấy bụng mình trống không, Cổ Tông Kỳ cười: “Nhanh lại ăn thôi, ăn xong thì đi ngủ”.

Tôi nhận lấy đĩa anh đưa cho, ném một miếng, toàn là bữa ăn dinh dưỡng của bệnh viện, không có cảm giác muốn ăn. Cháo được hầm khá kỹ, vừa đủ nóng, hơi nóng đưa lên từ tận đáy lòng làm dễ chịu từng bộ phận trên cơ thể.

Sau khi ăn xong, anh đưa khăn cho tôi lau lại tóc vẫn còn đang ướt, tay anh nhẹ nhàng nắm lấy tóc tôi lau nhẹ, giống như bảo vệ tóc tôi trong lòng bàn tay anh, trái tim tôi lại rung động, cả người tôi lại như tập trung vào chỗ này.

Có một loại người, vô tư không suy nghĩ, thậm chí là ngốc nghếch không để bụng thứ gì bao giờ, tâm can thế nào cũng không đoán được, nhìn bề ngoài thì rất thanh bình, nhưng nội tâm lại hoàn toàn khác.

Từng cho rằng một người chỉ là như thế, sự cô đơn ít ỏi, hai người thì cũng như thế, có nhau hiềm hoi, trong tính cách đã dần xâm nhập vào cái virut gọi là thờ ơ, nếu nói có thể di chuyển cái về ngoài của sự lạnh nhạt, thì chỉ có mặt trời ấm áp.

Lúc nhỏ có đọc một câu chuyện, gió bắc và mặt trời cá cược nhau xem ai có thể cởi bỏ lớp áo bông dày của con người, và gió bắc gắng sức thổi, con người lại làm lớp áo của mình kín đáo hơn, mặt trời chỉ chiếu ánh nắng ấm áp của mình lên mặt đất, con người lại vội vã cởi bỏ lớp áo bông dày ra, hoan hô mừng mùa xuân đến.

Gió bắc chỉ mang lại sự tổn thương, chỉ khiến con người càng ngày càng đề phòng, còn mặt trời lại chính là hơi ấm của sinh mạng, bằng tuyết bao phủ mùa đông có cứng hơn cũng bị tan chảy thành những giọt nước thanh khiết, những thứ tốt, những tình yêu đó, xâm chiếm trái tim, thế là tình yêu phát triển.

Nhưng, khi Cổ Tông Kỳ tốt với tôi thì tôi lại chẳng tốt với anh, thực thể thì những gì tôi nhớ được là sự lạnh nhạt và tính cách trẻ con của tôi, và còn sự thờ ơ không giới hạn, cùng với không ngừng hỏi bản thân: “Tại sao tôi lại bên anh?”.

Hoặc là lòng tham muốn có được hơi ấm của anh, mỗi khi tôi chờ đợi bên giường bệnh của Tần Chi Văn, nhìn thấy anh khá hơn, lúc anh ngủ ngon, tôi sẽ mệt mỏi ngủ thiếp đi, và khi tỉnh dậy, lại thấy mình đang ngủ trong phòng ngủ của bác sĩ.

Ánh sáng trắng mờ hồ trước mắt tôi, còn có hình bóng của người con trai đó, tôi khép mắt lại và dựa vào ghế.

Lúc đó lại chẳng nói được gì, rất sợ anh âu yếm nhìn tôi, sẽ khiến tôi bật khóc mất.

Tất cả đều là lỗi của tôi, ương bướng quấy rầy Cổ Tông Kỳ, lại tàn nhẫn lãng quên anh, khoảng thời gian đó tôi không muốn bị lặp lại lần nữa, nó bị tôi khóa kín trong cái hộp hồi ức.

Tay anh nhẹ nhàng chạm lên tóc tôi, giữa những sợi tóc có cái gì đó, đầu tôi nghiêng sang, lọn tóc đó vướng vào tay anh, anh nhìn tôi cười cười: “Sao vậy, em đang nghĩ gì thế?”.

Tôi mở miệng ra, nhưng chẳng nói được gì cả, chỉ từ từ ghé sát vào người anh. Sợi tóc dài bên tai tôi, trơn theo ngón tay anh, những giọt nước cùng tay anh lăn xuống, lăn xuống chiếc áo sơ mi màu nhạt của anh, chẳng mấy mà thấm ướt một khoảng áo anh.

Một trò đùa ác vui vẻ.

“Bên này vẫn chưa lau này, Tịch Tịch, đừng nghịch nữa, không lau khô là em bị đau đầu đấy”.

“Không cần đâu”.

Anh ngồi thẳng lên, ôm tôi dưới phía đùi anh: “Tịch Tịch cái cúc áo bé nhỏ này, đừng động đấy nữa, quần áo cũng có nước này, hừm, đừng nghịch nữa nào”.

“Như thế này mới vui mà”.

“Em chỉ biết chơi thôi, xuất viện là lại bắt đầu nghịch ngợm rồi”.

Tôi đưa tay véo anh, hỏi anh: “Trước đây em cũng thích trêu đùa anh à?”.

“Không, em lúc đó, còn không thèm để ý đến anh”.

“Nói điều!”.

“Được rồi, được rồi, anh điều đấy, Tịch Tịch, anh đi thay quần áo, quần áo anh bên này đều ướt rồi, lạnh lắm”.

Giọng anh còn chưa dứt thì đã bị tôi hôn, cả chính anh cũng giật mình, nhưng khoảnh khắc đó, trong đầu tôi chỉ có một mong muốn này.

“Cổ Tông Kỳ, em rất nhớ anh, rất nhớ anh”.

Nhớ anh đang chờ đợi em trong những năm tháng vô vọng kia, khiến em lần đầu tiên tỉnh dậy là có thể yêu anh sâu nặng, nhớ khéo miệng anh cong cong lên và gọi em là “cái cúc nhỏ”, nhớ anh rất nhiều, nhớ đến không kịp hôn và ôm anh.

Tình cảm này là do chính tôi chọn, nụ hôn này không biết sẽ kéo dài bao lâu, tôi cần nhẹ, thân mật như trẻ con cắn viên kẹo quả ngọt ngào.

Thế nhưng sau đó từ từ lại trở thành nụ hôn của anh, nóng bỏng, hơi thở ướt át như những lớp sương mỏng trên cành lá buổi sớm mai, dần dần dưới ánh mặt trời nó mở mình ra, dùng hơi thở đặc biệt, khiến một ham muốn nào đó trên cơ thể tự xuất hiện, chìm đắm một cách không tự chủ được, hơi thở của tôi bị anh kiểm soát, đầu tôi vì thiếu khí nên cũng trở nên hỗn loạn.

Trong miệng tôi như có mùi kẹo hoa quả, có chút hương vị bạc hà, hương cháo lúc này như còn đọng lại giữa môi và lưỡi cũng trào lên, tôi vẫn luôn cảm thấy nụ hôn của anh rất ngọt ngào, thực tế là, chính xác nó là như thế này đây.

Phút giây đó nhớ đến lần đầu tiên của hai chúng tôi, người con trai đang xem môn giải phẫu hệ thống cơ thể con người, giải phẫu cục bộ và sản phụ khoa hành động của anh sống sượng như thế, lần đó tôi đau muốn hét: “Cố Tông Kỳ, em cần thuốc gây mê, anh cho em một mũi trước đi”.

Anh căng thẳng toát mồ hôi, rơi xuống cánh tay tôi ảm nờn.

Nghĩ đến đây tôi lại cười phá lên, làm anh cách xa khỏi khuôn mặt tôi, nhẹ nhàng cọ vào mũi tôi: “Cô bé tinh nghịch này, tập trung chút đi”. Sau đó lại là một nụ hôn say đắm.

Cơ thể có những phản xạ rất tự nhiên, rốt cuộc cũng hiểu được cảm giác quen thuộc không tên đó đến từ đâu, đó là những vết tích của sự gần gũi giữa hai làn da, ngay cả sau khi trí nhớ đã bị lãng quên, hay là còn được giấu trong những vết tích kia.

Vốn dĩ muốn dùng một cách để quên lãng, cuối cùng lại dùng một cách khác để nhớ lại nó.

Tình cảm đến không kịp trốn tránh, mạnh mẽ đến mức có chút ảo mộng, giống như ngọn lửa của nắng chiều ngày thu, đốt hết tất cả.

Cuối cùng thì tất cả những tia sáng đều tập trung lại trong đôi mắt anh, nhỏ bé như hàng nghìn tầng sóng dưới đáy đại dương cuộn lên trong những đêm tối, mỗi một tầng đều là sóng to gió lớn, cuộn cuộn trào dâng, vậy là tình yêu dày vò tan biến.

Hình như đã mơ một giấc mơ dài, nhưng thực ra nó chỉ là một sự việc trong nháy mắt, chăn và gối mềm mại thơm tho, còn có mùi thơm nhẹ quen thuộc trên người Cố Tông Kỳ.

Tôi mở mắt, thoáng chốc sự mệt mỏi tan biến, một câu hỏi sống động lại xuất hiện trong đầu tôi, Cố Tông Kỳ không để ý thấy đôi mắt tôi đang sáng lên, nhưng tôi lại khẽ khàng khép nhẹ mắt lại.

“Cố Tông Kỳ, sáng anh không đi làm à?”.

Anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi: “Một lúc nữa sẽ đi, không phải em cái cục bé nhỏ...”.

Nếu như là bình thường thì tôi đã nín anh ở lại thêm với tôi, nhưng giờ đây tôi chỉ mong sao anh mau chóng đi. Tôi bật dậy: “Không phải tại em, thôi được, anh mau đi đi, nếu không thì chủ nhiệm của anh lại phê bình đấy”.

Anh lườm tôi một cái, cười cười: “Em đang đuổi anh đi hả?”.

“Ừ, em đều nghĩ cho bệnh nhân đấy”.

Anh dậy thay quần áo, tôi ngồi ở mép giường, ngón tay khê di chuyển đến cái áo khoác để cạnh đó, lấy điện thoại ra, rất cẩn thận ấn phím: “Em muốn gặp anh, anh hai, em đều nhớ lại hết rồi”.

Gửi đến số của Tần Chi Văn.

Cố Tông Kỳ mặc xong quần áo rồi, anh bỗng quay người lại, rút ra một cái hộp tinh xảo để trong cái tủ ở đầu giường, tôi sững người một lúc, rồi nhớ ra, đó là chiếc nhẫn đã khiến tôi nghĩ đến rấy lâu, thực ra nó là một đôi với chiếc của tôi.

Vậy cái của tôi, có phải là cũng ở trong hộp đó.

Thế nhưng tôi lại không dám nói với Cố Tông Kỳ, là tôi đã nhớ lại tất cả rồi, chỉ là ngốc nghếch nhìn anh đeo chiếc nhẫn đó lên tay tôi: “Đây là cái của em à? Trước đây phải không?”.

Anh gật đầu, trả lời: “Ừ”.

Màu bạc trắng nguyên chất lấp lánh trên ngón tay, ánh sáng bình dị mà an lành, tôi hỏi: “Thế cái của anh đâu?”.

Anh rút ví tiền, cẩn thận mở ngăn ví ra, chiếc nhẫn nam được cất trong đó, anh giải thích: “Tịch Tịch em biết là bọn anh khi làm việc không được phép đeo những thứ này, nên đành phải để trong này thôi”.

“Anh vẫn để nó ở trong đó à?”.

“Ừ”.

“Sau này cũng sẽ vẫn để chứ?”.

“Ừ”.

“Cố Tông Kỳ, em yêu anh, rất yêu anh”.

Khoảnh khắc đó, anh có hơi thất thần, tôi không nhìn thấy chút biểu cảm của anh, anh chỉ khẽ quay đầu đi, giấu kín thứ gì đó: “Tịch Tịch, anh đi làm đây”.

Tôi đáp lại một tiếng, áp mặt vào ngực anh, anh nhẹ nhàng hôn tôi, không biết thế nào cả, rõ ràng chúng tôi đang ở bên nhau, nhưng tôi lại bỗng thấy bối rối mà bi thương.

Cánh cửa từ từ được khép lại, căn phòng lại vắng lặng một hồi, màn hình điện thoại bỗng sáng lên: “Em tỉnh rồi à, hồi phục nhanh đấy, Dụ Tịch, em muốn gặp anh à, anh ở nhà của Tần Chi Văn, em đến nhé”.

“Thực ra, anh sớm đã muốn lấy thân phận của anh hai để được gặp em”.

Mặc xong quần áo, tôi bắt xe đến nhà Tần Chi Văn, một nơi quá đỗi quen thuộc, để những hồi ức đó lại ủa về, trong không khí quen thuộc này từng bộ phận trên cơ thể tôi lại đau đến mức khó chịu, bị dồn nén mà không có giọt nước mắt nào chảy ra cả.

Tôi hầu như phải dùng tay trái để nắm chặt lấy cánh tay phải đang run lên, mở khóa cửa, đối với tôi mà nói đó là chiếc chìa khóa khóa chặt sự lãng quên, sau đó phải dùng tay để xoa dịu nỗi đau từ tận đáy lòng, chạm vào vùng cấm của nội tâm.

Ánh sáng trắng tràn ngập căn phòng, khoảnh khắc đó, tôi dường như nhìn thấy những tia sáng xen kẽ nhau, bờ vai gầy gò của Tần Chi Văn, đôi lông mày có vẻ lạnh lạnh một cách cố tình, cười và nói với tôi: “Tịch Tịch, em đến rồi à?”.

Vâng, em đến rồi, bỏ lỡ lâu thư thế, trốn chạy lâu như thế, cuối cùng em cũng đứng ở đây rồi.

Căn phòng rất yên tĩnh, tất cả mọi cánh cửa đều được mở ra, gió lạnh làm lật mấy tờ giấy trên bàn trà, tường sơn màu trắng, ghế sofa cũng là màu trắng, tôi như đang ở trên thiên đường màu trắng vậy.

Nhưng lại không có sự cứu giúp của thiên sứ, chỉ là một khoảng không cô tịch.

Tôi e hèm một tiếng thăm dò: “Anh hai, anh hai, anh có ở đây không?”.

Không ai trả lời.

Tờ giấy trắng trên bàn trà, bị lật xuống sàn nhà, tôi bước đến nhặt nó lên, nhìn một cái, không thể nói gì thêm được.

“Anh hai, em còn chưa gọi anh được hai tiếng anh trai, nhưng có lẽ đã không còn cơ hội nữa rồi, bây giờ em chẳng còn cách nào để tự mình gửi thư cho anh nữa, đâu là bức thư em giấu Tịch Tịch kể lại cho bố nuôi của cô ấy, có lẽ anh nhận được bức thư này sẽ muộn hơn một chút, đây là bức thư đầu tiên và cũng là bức thư cuối cùng em có thể viết cho anh được.”

Chúng ta quen nhau rất lâu rồi, trước đây rất lâu em đã biết sự tồn tại của chúng ta, nhưng em hận gia đình đó, từ lần đầu tiên anh xuất hiện trước mắt em, mối quan hệ giữa chúng ta càng giống như tình bạn, nhưng lần này em nhờ anh là đứng trên cương vị của một người thân nên anh hãy nhẫn nại nghe em tâm sự những lời trần trụi và lời khẩn cầu cuối cùng này nhé.

Em không phải là một người đàn ông có trách nhiệm, ít nhất là trong những ngày tháng sau này, em đã để Tịch Tịch cô độc một mình trên cõi đời này, không phải là em không đau lòng, thế nhưng giờ đây em đã

đánh mất đi cái sức mạnh có thể cho cô ấy tương lai, nhưng em và hai người quen nhau muộn quá, khiến tất cả mọi thứ đều mất đi cơ hội tốt.

Từ khi em nằm trong viện, em vẫn giấu Tịch Tịch, đến tận lúc cuối cùng không thể giấu được, nên sau khi bị lộ chuyện này, cô ấy xuất hiện trước mặt em, điều này khiến em không thoải mái và vui vẻ chút nào, đó là sự đau đớn và cô đơn vô tận. Lúc em tỉnh lại, đã cách với lúc em ngất lịm đi cũng gần mười tiếng đồng hồ, bác sĩ nói theo lý thuyết thì sẽ không thể có hiện tượng này, nhưng có lẽ em là một trường hợp đặc biệt. Em mở mắt ra, người đầu tiên mà em nhìn thấy chính là Tịch Tịch, cô ấy không khóc, chỉ nhìn em bằng ánh mắt bình tĩnh, nhưng chẳng nói một lời nào cả. Em biết em giấu cô ấy trước, nên em đành nở một nụ cười khoan dung với cô, hy vọng cô ấy sẽ không trách em chuyện đó. Thế nhưng em thấy em cười như thế nhất định sẽ xấu hơn cả khóc, bởi vì em dường như đã mất đi khả năng biểu thị trên khuôn mặt rồi.

Thế nhưng Tịch Tịch, sau khi cô ấy nhìn thấy em bất lực thì cuối cùng cũng òa khóc nức nở, cô ấy nắm lấy thành giường và cứ thế khóc mãi. Cô ấy đang nói gì em cũng không nghe rõ, chỉ cảm thấy cô ấy đang khóc, và em không có cách nào ngăn cô ấy lại được, đành để cô khóc như vậy, cuối cùng bác sĩ đã đỡ cô dậy, bởi cô ấy đang rất hoảng loạn. Chỉ đơn giản, em không thể để cô ấy mang theo nỗi nhớ về em suốt cả cuộc đời, nên em tàn nhẫn nhìn cô ấy đau khổ một lần, sau đó những nỗi nhớ về em sẽ bị quên hết, em biết điều này là không thể, nhưng em vẫn muốn làm như thế, đấy cũng là việc mà em có thể làm được.

Anh hai, tính cách của em có phải sẽ làm hại cô ấy hay không, chính em cũng biết điều đó.

Sau đó cô ấy tỉnh lại, chạy đến bên em chờ đợi, cô ấy mạnh mẽ và bình thản nhìn em. Cô ấy như thể làm em không biết phải làm gì, em không biết phải giải thích với cô ấy như thế nào về bệnh tình của em, lớn như thế này rồi nhưng đây là lần đầu tiên em không biết nên nói gì với cô ấy, cô ấy chỉ hỏi em có muốn ăn gì không, gọi em là “Con Muối”, rồi kể với em là cô ấy vừa đọc một quyển sách hay tuyệt vời, tên là Hẹn đẹp như mơ.

Cô ấy vẫn hay khóc như thế, lúc nói đến quyển sách, thì lại khóc như cười vậy, cô ấy nói sao trên đời lại có một câu chuyện hoang đường như vậy chứ. Nguyễn Chính Đông rời xa, Vưu Giai Kỳ lại quay lại với thế giới của mình. Em lại cười, mà trong lòng đang nhỏ lệ, vì thực tế là em cũng sẽ phải rời xa cô ấy, nhưng Tịch Tịch, em hiểu cô ấy, cô ấy chẳng thể quay lại được, cô ấy đã đi quá xa rồi. Ở đây xa quá, ở đây người mất phương hướng như cô ấy sẽ chẳng thể về được là em lại sắp phải ra đi, nên em không có cách nào tha thứ cho mình là chính em đã đẩy cô ấy đến đây.

Không phải, hoặc là có một người con trai khác nữa, anh ta tên là Cố Tông Kỳ.

Anh ta đối xử rất tốt với cô ấy, sự quan tâm đó rất ân cần, mỗi lần Tịch Tịch nằm ngủ thiếp bên giường em, mà em vì đau quá nên rất tỉnh táo, lúc đó anh ta sẽ bế cô ấy về phòng nghỉ của bác sĩ để ngủ. Sau này, khi Tịch Tịch khóc ngất đi, em nhìn rõ người con trai ấy, ánh mắt anh ta cũng có sự tuyệt vọng và đau khổ giống như em.

Lúc đó, nhất định là anh ta rất chân thành.

Nhưng, em quả thực là không muốn, không muốn nhường Tịch Tịch cho anh ta một chút nào.

Thứ lỗi cho những chuyện tào lao này của em, đó là vì thời gian của em không còn nhiều nữa, thế nhưng những điều em muốn ghi nhớ là những gì nhỏ nhất giữa chúng ta, trở thành hoài niệm cuối cùng của cuộc đời em.

Tịch Tịch và em đều rất đau khổ, người ngoài nhìn vào đều hâm mộ cặp thanh mai trúc mã chúng em, thực ra không phải, đó là bởi từ nhỏ chúng em đã rất hiểu nhau. Bố mẹ Tịch Tịch đều là những người có sự nghiệp, còn có một cô em gái rất được cưng chiều, cô ấy ở trong nhà như một cái bóng có cũng như không. Còn em, lại là đứa trẻ không ai muốn giữ lại, thật ra từ trước đến nay em chưa bao giờ chủ động nói chuyện với bố mẹ, họ chỉ là bố mẹ trên danh nghĩa của em thôi, anh cũng biết là bố mẹ chúng ta cũng chẳng quản lý em, mọi người đều cảm thấy có em thật là điều phiền phức, thế nên chúng em đã bị đưa sang Đức như thế đấy. Hai đứa trẻ có người trông coi, sống trong không gian tương đối kín mít, Tịch Tịch hằng ngày đều bị sợ hãi nên khóc suốt, chúng em chỉ có nhau, nên những mối quan hệ giữa chúng em không giống như những mối quan hệ của những cặp thanh mai trúc mã khác.

Trong nửa năm trở lại đây, Tịch Tịch lại mất đi người bà đã nuôi cô lớn lên, bà là người quan trọng nhất đối với cô ấy. Em tự nhủ, nếu cô ấy không hạnh phúc bằng em, thì ngay lập tức em sẽ từ bỏ cái thân phận luôn bị giam lỏng khiến em ghét cay ghét đắng này, nhưng lại không mang cô ấy theo được, phải để cô ấy tiếp tục sống trên cõi đời này, tiếp tục sống trong thế giới không có sự chiều chuộng và quan tâm. Tịch Tịch của em đã lớn như thế rồi, nếu là xã hội phong kiến xưa thì đã phải lấy chồng rồi, nhưng trong con mắt của em, cô ấy vẫn như một đứa trẻ cô độc đáng thương.

Nếu bây giờ anh hỏi em có phải đang rất căng thẳng hay không, em sẽ trả lời là đúng như thế. Nếu anh hỏi em là có phải đang sợ hãi không, em cũng có câu trả lời là vâng, em đang vô cùng sợ hãi. Chẳng có ai đối mặt với cái chết mà lại bình thản được phải không anh hai? Em không thể không bận tâm, cũng chẳng có cách nào yên tâm về Tịch Tịch, chúng em thân thiết với nhau đã bao nhiêu năm nay, cuối cùng ở bên cô ấy lại không phải là em. Cô gái một tay em chăm sóc, công chúa em cưng chiều rồi đây ai sẽ là người tốt bụng thật lòng yêu thương chăm sóc quãng đời còn lại và mãi mãi bên cạnh cô ấy, điều đó khiến em trăn trở rất nhiều, anh bảo em phải yên tâm thế nào đây?

Anh hai, lúc bắt đầu viết lá thư này tâm trạng em rất bình tĩnh, nhưng giờ đây, nước mắt em lại ướt đầm khuôn mặt rồi, nói vì em không thấy được tương lai của Tịch Tịch, em không cam tâm, em phải làm thế nào, làm thế nào đây? Lẽ nào vì muốn cô ấy tránh khỏi những đau thương đã chịu đựng thời thơ ấu, em lại muốn cô ấy phải bồi thường cho em sau khi em chết hay sao? Em không cam tâm, từ khi em biết căn bệnh ung thư của mình đã di căn thì em đã bắt đầu không cam tâm rồi, thế nhưng sức mạnh của em lại không thể chống lại được với vận mệnh nghiệt ngã, vì thế em chỉ có thể khóc một mình trong đêm tối, em biết một người đàn ông không nên dễ dàng rơi lệ, nhưng cứ nghĩ đến em là người thân yêu nhất trên thế gian này của Tịch Tịch, là em lại chẳng thể ngăn được điều đó.

Hôm qua, em nói với Tịch Tịch, tớ không muốn bị chôn ở đây, hãy đem xương cốt của tớ đốt thành tro, việc này thì tớ có thể quyết định được, nên hãy để tớ tự quyết định một lần nhé. Tịch Tịch bật khóc, sau đó nhẹ nhàng hỏi em, lẽ nào không có chút kỷ niệm nào muốn để lại cho tớ sao? Xương cốt cũng tan rồi, thế thì bên cạnh tớ còn lại gì, cậu đi rồi, tới vốn đã chỉ có một mình, bây giờ kể cả xương cốt cũng thành tro rồi, lẽ nào sau này cậu cũng không muốn ở cạnh tớ nữa sao? Muối à, cậu đem tớ đi theo với nhé, còn nếu mà để tớ lại một mình thì nói cho tớ biết tớ phải làm sao? Những giọt lệ từ từ nhỏ xuống, tim em như bị đâm thủng một lỗ, tê cứng nhưng có thể cảm nhận được nỗi đau tri kỷ, em giả vờ không quan tâm và nói cô ấy là đã xem tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy, sao tiếng Đài lại quen tai như thế chứ! Rất lâu sau đó cô ấy lau nước mắt, còn nói không ngờ đã bị em đoán trúng, giả vờ sâu nặng lại thất bại, sau đó cô ấy ra ngoài. Em biết cô ấy ra ngoài là sẽ ngắt lịm đi, là sẽ bị đẩy đi, nhưng em vờ như không biết, vờ như không nhìn thấy vết chàm trên tay cô ấy. Em đã không ăn uống được nữa, cô ấy cũng không thể ăn uống, thế nhưng em có dịch dinh dưỡng truyền, còn cô ấy lại chẳng ăn gì cả, cứ như thế khiến em thấy bất lực.

Kết cục như thế đã chẳng có cách nào thay đổi rồi, dẫu em có không cam tâm, dẫu có không yên tâm, dẫu có không đành, cũng không thể giải quyết được nữa. Em biết nếu em ra đi, cô ấy sẽ bắt đầu bơ vơ một mình, bởi vậy chỉ đến khi nào cô ấy gặp được một người đàn ông chịu làm tất cả vì cô ấy, thì em mới có thể nhắm mắt được.

Em tự an ủi mình, Tịch Tịch là một cô gái giỏi giang, thậm chí là rời xa bố mẹ thì cô ấy vẫn có thể sống rất tốt. Những năm tháng còn lại, em tin là, cô ấy đã chuẩn bị được tất cả hành trang để thích nghi với cuộc sống, nhưng tất cả những gì cô ấy mất đi chính là em, hơn thế nỗi đau này sẽ rất khó để vượt qua, em không biết cô ấy sẽ thành người như thế nào. Thần thái hoảng loạn của cô ấy và nụ cười mạnh mẽ trước mặt em, khiến em không thể hình dung được cô ấy sẽ chấp nhận nỗi đau này như thế nào.

Em bỗng nghĩ, nếu thế giới này có một người như em nữa thì tốt biết mấy, có thể giả vờ bên cạnh cô ấy, giả vờ mãi mãi không rời xa cô ấy, thế nhưng ngoài em ra thì còn ai khác có thể cho cô ấy cái cảm giác thân thuộc như thế được nữa chứ.

Em chỉ hy vọng, cô ấy có thể sống tốt, hoặc là nói khác đi là mọi người hãy sống tốt, đừng đau buồn vì em. Em chợt hy vọng, Tịch Tịch có thể quên được em, hoặc là từ trước đến giờ em chưa từng tồn tại trên thế giới này, như thế thì giờ đây cô ấy sẽ rất vui vẻ.

Nói bao nhiêu như vậy từ này đến giờ, cảm giác như đang dằn dò lại hậu sự, nhưng không sai, thật ra đây đã chính là việc em muốn lưu lại sau khi em ra đi rồi, phải bình thản, có như thế, lúc ra đi em mới có thể

biến mất trong mắt cô ấy với nụ cười trên môi được chứ”.

11. Chương 11: Ký Ức Của Ngày Nay Năm Trước

Tất cả ký ức trong tôi ùa về, mà tôi có thể nhớ lại cũng chỉ được nhiều bằng chừng ấy.

Tôi dùng lý trí sắp xếp lại một lần nữa những đoạn ký ức hỗn loạn, với rất nhiều những hình ảnh cũ rích đã bị vùi lấp từ rất lâu rồi, sau đó xâu chuỗi chúng cẩn thận theo thứ tự, thấu qua ánh nắng rực rỡ, nhìn chúng trên bầu trời vừa bay múa vừa kể chuyện.

Mà đó, chính là câu chuyện của chúng tôi.

Với tôi mà nói, bệnh viện là nơi mà mọi người cảm thấy chán ghét, âm khí ở đây thực sự rất nặng, hơn nữa có rất nhiều chuyện kỳ lạ về ma quỷ lưu truyền ra ngoài cũng từ bệnh viện. À, đúng rồi, trong viện y khoa còn chứa những thi thể..., nửa đêm...

Đây đúng là nơi tạo nên những tin đồn.

Còn những sinh viên chỉ chỉ cha cha trong bệnh viện, thì lúc nào cũng thảo luận về những đề tài khiến mọi người thật không còn gì để nói với bộ mặt chẳng hề biến sắc, ví dụ như người nhảy lầu tự sát ngã xuống đất thì sau khi nội tạng vỡ nát rồi mới chết hay là lúc ở lưng chừng giữa không trung vì bị sự kích động sợ hãi đã chết rồi. Bọn họ lúc nào cũng thích thảo luận vấn đề này ngay trên bàn ăn nên khi bọn điên Y khoa kéo thành đoàn áo blouse trắng, cả người toát ra cái mùi thối rửa của phòng thực nghiệm đi vào nhà ăn thì bọn tôi đều phải tránh thật xa.

Mà bọn họ còn rất tích cực tổ chức những hoạt động vô vị, khiến tôi chẳng thèm đưa tay ra cầm lấy tờ rơi mà cảm thấy bức bối trong lòng, vì đám trẻ thượng đứ cứu đời này sẽ cứ bám lấy bạn mà hỏi: “Bạn ơi, hôm nay là ngày thế giới không hút thuốc lá, hôm nay là ngày giấc ngủ thế giới, hôm nay là ngày thế giới phòng chống AISD...”

Ngày nào cũng là ngày lễ, chỉ có điều không được nghỉ, vậy thì có ý nghĩa gì để chúc mừng chứ.

Vào chính hôm những chiếc nơ đỏ thắm của đội tuyên truyền phòng chống bệnh AISD bay khắp trường học, tôi đã gặp Cố Tổng Kỳ. Lúc đó, có một cậu bạn nhỏ của khoa lâm sang hệ tám năm tay cầm bút đuổi theo tôi và nói: “Bạn ơi, bạn ký tên đã, mong bạn hỗ trợ cho công việc của chúng mình.”

Lần ấy, tôi đang bị cảm, lần đầu tiên trong đời tôi trải qua sự xâm nhập của bệnh cúm, đầu óc đau nhức như búa bổ, cảm thấy bọn họ vừa ồn ào vừa phiền phức, cho nên tôi lập tức cầm lấy cái bút, vẽ lên trang giấy cuộn màu đỏ hai hình vuông. Nghĩ một lúc, thấy nó không được đẹp cho lắm, tôi bèn vẽ thêm vài nét vào trong, thành ra hình [1] rồi vứt bút xuống chuẩn bị đi thì bên cạnh có người vui mừng gọi: “A, thầy CỐ!”

[1] Chữ nhìn giống mặt người xị xuống.

Trong nhà ăn sinh viên trước bàn ký tên có một chuỗi cửa hàng sủi cỏ, vì vậy mà có rất nhiều thầy cô giáo cũng đến đây ăn. Việc bắt gặp hai con mèo tham ăn ở đây cũng là chuyện bình thường thôi, nhưng thật sự chưa hề gặp một con mèo tham ăn như vậy, tay trái xách một túi chừng năm hộp cơm to dùng, khoảnh khắc đó tôi đã không giữ nổi buột miệng nói thẳng ra cảm nghĩ của mình: “Ặc, cái thùng cơm.”

Câu nói của tôi thực sự là rất nhỏ rất nhỏ, đáng lẽ cả nhà ăn huyên náo, ồn ào, người ra người vào ắt sẽ bật đi tiếng nói của tôi lúc đó, ấy thế mà mọi người lại lần lượt trở mắt nhìn tôi, đôi mắt họ như chứa đầy tiếng cười nữa.

Người con trai ấy cao hơn tôi cả một cái đầu, mặc dù so với đám con gái tôi cũng thuộc hạng cao rồi, hiếm có trường hợp tôi phải ngược đầu lên, nhưng người đang đứng trước mặt tôi thì không những khiến tôi phải ngẩng đầu mà còn phải ngược mắt lên nhìn. Bởi vì người ấy quá đẹp trai, đôi mắt ấm áp, lông mày thanh

tú, giữa hai mắt chứa đựng một sự bình thản như gió nhẹ mây tan, như những đám mây vàng trên bầu trời thảo nguyên, như con sóng yên bình giữa biển xanh sâu thẳm, lặng lẽ ôm lấy lòng người khác.

Hơn nữa, đôi mắt ấy như biết nói chuyện, giống như những giọt nước tinh khiết trong ly thủy tinh, rung nhẹ, khúc xạ thẩm thấu tia sáng rực rỡ, rõ ràng lấp ló nhưng không hề bị tràn ra.

Anh ấy chỉ nhìn tôi một cái lạnh lùng, rồi mỉm cười, nhưng nụ cười ấy làm tôi sợ phát co người lại, ngoài mặt bình thản không chút biểu cảm, nhưng trong lòng thì đã như sóng vỗ cuộn cuộn, chết đứng trên bãi cát, để cho từng lớp rồi từng lớp sóng cuốn trôi.

Tôi ngước lên, rồi liếc mắt nhìn qua, rốt cuộc tôi đang giả nai, giả nai quá...

Sau đó tôi cố tỏ ra bình thản hơn, thậm chí là có một gì đó thanh cao đi qua bên cạnh anh ấy mặc dù trong lòng lúc đó chẳng khác gì món thịt lợn nướng mới ra lò, phủ trên là một lớp sốt cà chua vừa nấu chín vẫn còn đang xèo xèo.

Đại khái là ấn tượng sâu sắc đầu tiên của tôi khi gặp Cố Tông Kỳ đó là một anh chàng đẹp trai.

Tôi lại leo lên giường đi ngủ, cảm cúm khó chịu đến mức làm người ta chỉ muốn chết ngay lập tức. Trong lúc đang ngủ mê man thì chuông điện thoại reo lên, là bố nuôi của tôi gọi đến, ông hỏi tôi: “Ồ, con bị ốm à, mà bị nhiễm vi rút cảm cúm gì hả con? Gia súc hay gia cầm?”

Tôi luôn cảm thấy bố nuôi tôi đúng là độc mồm độc miệng, trải qua vài ngày bị con vi rút mà chẳng biết là loại gia súc gia cầm hành hạ tôi mới chợt ngộ nhận ra rằng, hóa ra mấy cái bệnh tình nguy hiểm này đều do lời nguyên rủa của bố mà ra cả.

“Cầm hay súc đều không bằng được...bố ạ”, chưa nói hết câu tôi bèn đánh tháo ngay, rồi hỏi: “Con sắp chết rồi đây, bố tìm có chuyện gì không?”

Bố nuôi trả lời: “Không có chuyện gì đâu, tối qua mẹ nuôi bảo con qua ăn cơm, con lại nói đang bị ốm nên hôm nay ta mới gọi điện hỏi xem tình hình sức khỏe của con như thế nào thôi? Sao con bị đã mấy ngày rồi mà vẫn chưa khỏi thế? Hay là chiều nay con đến đây khám đi!”

“Không phải là bị cảm cúm thì không có cách nào chữa khỏi sao bố, chỉ có cách là để tự nó khỏi thôi.”

Bố trầm xuống một lúc rồi bảo tôi: “Con đến khám ở khoa nội Trung y đi, bốc mấy thang thuốc, uống theo đúng liều là khỏe ngay thôi. Để bố xem chút, à thế này nhé, chiều nay con qua đi, giáo sư Hoàng hôm nay chẩn bệnh đấy, bố sẽ nói trước với bác ấy.”

Tôi nói: “Vâng được ạ, nhưng phải chữa khỏi bệnh cho con, nếu không khỏi hẳn con sẽ tố cáo đấy.”

“Cái con này...”, bố nuôi thiệt không biết nói gì với tôi nữa.

Tôi tắt máy luôn, rồi lại nằm rạp cả người xuống.

Buổi chiều khám bệnh xong, tôi xách túi thuốc đầy không cần phải sắc đến chỗ bố nuôi, lúc lên thang máy, trước mặt tôi có hai cô bé thực tập sinh cứ rí rả rả rả suốt, trong thang máy ngoài tôi còn có một bác sĩ đáng người to cao, mặt đeo khẩu trang, mặc một chiếc áo khoác trắng trông thật chỉnh chu, tôi nhìn qua một cái, sau đó bỗng nghe thấy tiếng ai đó ở phía cầu thang: “Đợi một chút.”

Khổ nỗi hai cô bé thực tập sinh mãi vui vẻ nói chuyện quá nên không nghe thấy tiếng gọi, rồi có tiếng gì đó “rắc rắc”, một gã béo vừa bị hai cánh cửa thang máy đang đóng kẹp đúng vào người, nhìn hai bên cơ thể trông thật khủng khiếp, giống y như củ khoai tây to vừa bị nghiền nát.

Tôi bất đắc dĩ liếc qua, buồn cười quá mà không dám cười, cô bé đứng cạnh cửa thang máy thì cứ liên tiếp tạ lỗi: “Xin lỗi...”

Sự cố bất ngờ này khiến cho gã béo ấy thực sự không thoải mái, đại khái là hắn ta cho rằng bệnh viện là thiên đường, bác sĩ là những thiên sứ, còn hắn là thượng đế, cho nên hắn hằm hằm rồi phun ra một câu: “Hừ, mẹ mày bị điếc à...”

Nhưng hai cô bé thực tập sinh vẫn cứ nói chuyện rí rả ra rả không ngừng, hơn thế nữa lại còn rất hứng chí đi từ tầng này xuống.

Bình thần quá khiến người ta phát bực.

Đương nhiên tôi cũng chẳng thoải mái, liếc qua, rồi tôi liếc mắt nhìn lên gã béo ấy một cách khinh miệt, vừa nhìn vừa nghĩ, bị kẹp một tí có gì đáng phải kêu than như hồn ma thể không chứ, cũng chẳng phải người ta kẹp vào cây cột quý truyền đời của nhà hần, chỉ như dính chút sơn môi thôi, làm gì mà phải kêu lên giống như phản ứng của con heo thể, có thể nói là đôi mắt tôi lúc nhìn hần chứa đầy một sự khinh rẻ, coi thường.

Cuối cùng hần ta không chịu nổi nữa, nhìn tôi một cái, có một chút xấu hổ, rồi đưa mắt nhìn sang chỗ khác, qua một lúc sau hần lại quay sang nhìn tôi, phát hiện tôi vẫn đang nhìn hần, bèn vội vã giải thích: “Tôi..hôm nay tinh thần không được tốt lắm.”

Tinh thần không tốt lại chạy đến đây gây chuyện thì đúng là có bệnh, bệnh điên dại, tôi lườm hần một cách khinh thường rồi nhìn thang máy sắp dừng lại, nhanh chóng bước chân, đi theo vị bác sĩ đeo khẩu trang bước ra ngoài.

Tôi quên mất không nhìn thang máy đang dừng ở tầng mấy, cho nên nhìn những phòng bệnh được bố trí giống hệt như ở khoa ngoại nhưng chẳng có chút gì quen thuộc, mặt tôi mới dần ra, tự nói tự trả lời: “Đây là tầng mấy nhỉ? Nhìn thì không nhìn mà đã xuống rồi.”

Một giọng nói nghe thật hay từ đằng sau người tôi phát ra: “Đây là khoa ngoại phẫu thuật chung, cô muốn đi đâu?”

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì hết buột miệng trả lời ngay: “Khoa ngoại gan mật.”

“Tầng dưới, bên trái thang máy.”

“Ồ, cảm ơn.” Tôi máy móc lấy khăn giấy lau nước mũi đang không ngừng chảy, cũng chẳng kịp ngoái nhìn vị bác sĩ tốt bụng ấy, vội vội vàng vàng xách túi chạy xuống.

Còn giữ lại một tiếng nói thật bé, và dường như không nghe thấy tiếng cười.

Leo xuống cầu thang gấp bố nuôi, cây treo đồ bên cạnh bàn làm việc của bố treo rất nhiều áo blouse trắng, nhìn một cái là biết của thực tập sinh rồi, còn có cái hộp cơm của chuỗi cửa hàng sủi cảo, tôi ngay lập tức nghĩ ngay đến thùng cơm - anh chàng đẹp trai kia.

“Lấy thuốc gì đây, đưa ta xem nào.”

Tôi lườm bố một cái: “Làm gì, bố chẳng phải là bác sĩ Trung y, đưa bố xem bố cũng có hiểu gì đâu, buổi trưa mọi người ăn sủi cảo tôm tươi và nấm hương tăng giá ạ.”

“Phòng phẫu thuật cho đây, chủ nhiệm lên chức rồi, sủi cảo không ăn thì hỏng mất, mới chia qua đây.”

“À, đúng rồi Tịch Tịch, giới thiệu bạn trai cho con nhé, con thấy thế nào?”

Mắt tôi sáng lên: “Đẹp trai không?”

“Đẹp”.

“Bác sĩ hay không phải bác sĩ.”

“Làm ở phòng phẫu thuật khoa ngoại, trẻ trung tuần tú, du học ở Nhật về.”

“Thế thì thôi.”

“Sao thế con?”

Tôi bĩu môi trả lời: “Con chẳng thèm bác sĩ đâu, bị bệnh hết, đi ngủ không tắt máy điện thoại, ngủ được một lúc thì đột nhiên có tiếng hát “Cửa nhà tôi luôn mở, lòng mở rộng dung nạp trời đất”, cứ như thế mãi không sớm thì muộn thần kinh cũng suy nhược.”

“Hà hà, con không phải vẫn luôn thích bác sĩ à? Thằng nhóc trước kia chẳng phải cũng là bác sĩ sao?”

“Đừng nhắc đến hần nữa, mất hứng, con mà yêu ai học ngành y thì con tự ngược đãi với mình à?”

Lúc ấy rất thịnh hành trò chơi điểm danh, trên blog có linh tinh loạn xị các đề tài, trong đó có một câu hỏi khiến tôi ghét nhất là: “Tôi có khả năng sẽ kết hôn với người học chuyên ngành nào nhất.” Khi đó, tôi không một chút do dự mà viết: “Chắc chắn không phải là học y.”

Sau đó, mấy câu trả lời này bị các bạn học cùng ngành y trường tôi nhìn thấy, mọi người hí hửng cười trên nỗi đau của tôi: “Du Tịch, cẩn thận không thành sinh viên Y nhé, tương lai lấy chồng, chồng mà là bác sĩ, xem bạn có khóc nổi không...”

Khi ấy, tôi nghĩ một cách rất thoải mái và đơn giản, sợ gì chứ, nói ra được tức là chẳng phải sợ gì nguyên rủa, nguyên rủa nhiều quen rồi.

Vì muốn nhấn mạnh cái tinh thần ấy mà tôi viết thêm một câu khiến tôi phải hối hận cả đời, hơn nữa lại còn bị bố nuôi tôi thường xuyên mang ra trêu chọc tôi: “Tôi chẳng thèm tìm ai học y, có chó mới tìm.”

“Được rồi, không muốn thì thôi vậy, con về nhà ngoan ngoãn uống thuốc đi.”

Gần khỏi hẳn cảm cúm, thì cũng là lúc những chiếc nơ đỏ dần dần biến mất trong mắt tôi, đứng dưới ánh nắng chói chang, dường như tất cả khí độc trên người đều bị quét sạch hết, tôi lại bắt đầu thấy nhớ chuỗi cửa hàng sủi cỏ ở căn tin.

Xếp hàng là việc khiến tôi thấy phiền phức nhất trên thế giới, đặc biệt là những lúc có người chen ngang vào sau chỗ những người quen biết của họ rồi quẹt thẻ lấy cơm, tôi phát chán ngán bực mình đến mức lửa cháy ba tấc...

Đã là lần thứ ba rồi, có một gã con trai tướng mạo xấu xí chen ngang trước mặt tôi, mồm miệng hăm hở nói: “Tất cả thật, mười tệ.”

Vì muốn tránh chữ rủa ở đây, tôi liền học theo cái biểu tượng sự “khinh bỉ” trong QQ, rồi giơ ngón tay cái ra, chỉ xuống mặt đất, để thể hiện thêm mức độ khinh rẻ của tôi. Vừa rút tay về thì tôi bắt gặp ngay một ánh mắt hiếu kỳ đang trừng trừng nhìn tôi.

Lại là thùng cơm đẹp trai, đến ăn sủi cỏ, còn đứng xếp ở ngay hàng bên cạnh, anh ta chỉ lạnh nhạt nhìn qua tôi, đến bản thân tôi còn cảm thấy xấu hổ vội vàng để tay xuống, sau đó bình thần nhìn vào món sủi cỏ.

Và có một giọng nói nho nhỏ phía bên cạnh đập vào tai tôi: “Thầy Cố, thầy cũng đến sao, đến đây ăn sủi cỏ à?”

Nghe thấy một tiếng nói rất quen thuộc: “Cho vào hộp nhé, để mang về.”

“Thầy Cố ơi, thi môn lý luận y học lâm sàng có được ôn theo chủ điểm không ạ, hay là phải thi hết.”

Tôi nhẹ nhàng hướng mắt lên liếc nhìn anh chàng đẹp trai một cái, anh ấy đang đứng sau cậu sinh viên kia rồi nói chuyện bằng một thái độ rất âm áp, nhẹ nhàng: “Thi môn ngoại khoa có cần trọng điểm không, lúc học nên nắm được rồi chứ.”

Tôi “Ờ” một tiếng, trong lòng lạnh lùng nhìn cậu sinh viên kia khinh bỉ, cái gì mà phải ôn trọng điểm, phẫu thuật nội tạng ký sinh trùng cũng được thôi, nhưng vấn đề là sau này bệnh nhân lại không chỉ mắc phải mỗi mấy cái bệnh được “ôn trọng điểm”, ra trường rồi thành một bác sĩ vô dụng.

“...Nội dung tôi dạy chỉ có thế mà thôi”, anh ấy lạnh lùng mỉm cười: “Về học thuộc tất cả những thứ ấy là được rồi.”

Tôi đoán là lúc ấy không chỉ có tôi mà những người khác cũng đều bị choáng, không phải là bị khiếp sợ, mà là thấy ghen lại.

Thầy giáo này nhất định là bụng dạ đen tối, trong lòng tôi đang lặng lẽ tính toán, bề ngoài thì hiền lương, khiêm nhường, văn vẻ thư sinh, nhưng thực chất bên trong đen tối, độc ác vô cùng, vô tận, chuyên đi hành hạ học sinh.

Nhưng sau này khi tiếp xúc tôi mới nhận ra rằng, Cố Tông Kỳ trời sinh đã nghiêm khắc cẩn thận, làm việc gì cũng rất chỉnh chu, có lúc thấy thích sự thẳng thắn chân thật ấy, nhưng đôi lúc thấy thật quá cố chấp, chứ bản chất anh ấy không phải là người lòng dạ đen tối, mà thực tế là một người rất thuần khiết.

Chỉ là lúc ấy tôi không hiểu thôi. Mua sủi cỏ xong, tôi quay người sang thì đúng lúc nhìn thấy một bạn cùng lớp lâm sàng hệ năm năm, vừa đi vừa nói, nhắc đến chuyện “Thầy Cố” lúc này, tôi bèn nói: “Thầy giáo bạn mặt mũi tỏ ra công bằng và rõ ràng như thế, các bạn có cảm thấy gì không?”

Một nhóm mấy đứa học sinh nhãi nhép khoa lâm sàng chắc chắn là đã học hành đến đần ra rồi đáp lại tôi “Cái gì? Thái độ cái gì, thái độ đúng đắn thì nên học hỏi.”

Tốt nhất là tôi nên giải thích cho bạn họ “Các bạn cảm thấy thầy ấy thế nào?”

“Tốt một người thầy giỏi”

Tôi vẫn cứ từng bước dẫn dắt hẩn: “Ngoài những việc tốt ra, có bị tin đồn gì không?”

“Không có” hẩn trả lời vẫn cứ dứt khoát như thế.

Tôi bắt đầu hoài nghi bạn sinh viên này chắc không phải học lâm sàng mà là khoa học khác, hẩn lườm tôi một cái nói: “Này Dụ Tịch, nếu bạn có hứng thú như thế thì đến học viện của chúng tôi nghe giảng đi, hình như đúng chiều nay, sinh viên năm tư học môn ngoại khóa đấy, bạn có đi không?”

Nghĩ đến chàng đẹp trai, tôi liền bắt đầu dối lòng nghĩ một đằng nói một nẻo: “Ặc, tớ chẳng có một chút cảm hứng nào với thầy ấy cả, bạn thừa biết những ai học y tớ đều không có hứng thú, ề, đừng nhìn tớ như thế, thực sự là không có đâu”

Hẩn cứ nhìn tôi đầy hoài nghi: “Không có gì đâu tám mươi phần trăm các bạn nữ trong viện của chúng tớ đều thích thầy ấy, thầy là bác sĩ phòng phẫu thuật bệnh viện Đông Hoa, dạy môn ngoại khoa cho chúng tớ, môn khái luận cho lớp kiểm lâm sàng, dù sao thì tớ cũng chỉ biết có nhiều như thế thôi.”

Rồi hẩn lại nhìn tôi một cách thương hại nói: “Không sao, Đồng Nhược Thiên bị điều đến bệnh viện Thị Trung thực tập rồi, bạn có thể yên tâm vào viện tớ học trong một thời gian ngắn.”

“Ặc, từ lúc nào tớ phải đến viện bạn nghe giảng chứ?”

“Con gái, đúng là động vật nghĩ một đằng nói một nẻo, đi thôi, đi thôi, buổi chiều còn phải đi tạo xương.”

“Này, bạn sao có thể đừng quá nhạy bén như thế không, trù dập người khác quá rồi đấy.”

“Trù dập sao? Ui, xin lỗi nhé, quên rồi sẽ bình thường thôi, thôi không có thời gian nữa rồi, đi thật đây.”

Buổi chiều lúc ngủ dậy, tôi ngần ngại một hồi rồi cũng chạy qua viện y học bên ấy. Viện y học của trường tôi là một học viện rất độc lập, có một chút mùi vị, màu sắc khác với các học viện khác.

Rất lâu rồi tôi mới đến đây, kể từ lúc chia tay với Đồng Nhược Thiên, nơi này chính là cái gai trong lòng tôi, mỗi lần nhìn thấy những bàn học quen thuộc và những cáo biểu trên hành lang, tôi đều cảm thấy ngạt thở.

Bình thường thì lớp lâm sàng học ở giảng đường lớn, tôi tỉ mỉ chú ý đến quyển sách những sinh viên đang lần lượt đi vào cầm trên tay, bìa bọc da màu xanh da trời, dày cộm như viên gạch, trên mặt sách có hình dáng chữ Ngoại khoa học, mọi người đều vội vã theo nhau vào lớp học.

Cái nhìn đầu tiên tôi đã bắt gặp người thầy giáo vô cùng điển trai đang đứng trên bục giảng. Anh ấy đang kiểm tra bài tập, trên bục giảng còn có mấy cô sinh viên vây quanh anh ấy nói chuyện, anh ấy chỉ lạnh lùng mỉm cười, nói vài câu gì đó nho nhỏ. Tôi nhìn thấy trên bài tập có ghi tên của anh ấy – Cố Tông Kỳ.

Phía trên mặt còn có ký hiệu rất khó đọc của bệnh viện Đông Hoa.

Nói thật thì, anh ấy giảng bài cũng không phải là xuất chúng lắm, ít nhất không thể sánh với sự lợi hại của các thầy cô giỏi nói chém gió bên học viện của chúng tôi, nhưng có điều anh ấy thực sự rất nghiêm khắc, không những bài giảng trên máy chiếu được trình bày vô cùng tỉ mỉ, chỉnh chu, mà thầy còn viết nội dung bài lên bảng, từng nét phấn viết thật đẹp, bay lượn khiến người ta phải xúc động.

Tháng Năm. Bầu trời trong xanh, nắng, vài đám mây nhỏ thưa thớt bay trên không trung, một mảng màu xanh biếc như xuyên thấu qua thủy tinh, chiếu rọi trong mắt tôi. Những cơn gió thổi nhẹ nhàng, dễ chịu khiến tôi có cảm giác muốn rơi vào giấc ngủ, tay bên cạnh không có sách, ngồi cũng thật ái ngại, đầu óc đang tự do bay lượn, thì nghe thấy thầy ấy hỏi: “Bốn triệu chứng lâm sàng lớn của bệnh tắc ruột là gì?”

Theo phản xạ có điều kiện, tôi tùy tiện trả lời như bình thường vẫn hay học ở lớp chuyên ngành: “Đau”

Từ này vừa được nói ra, thì rất nhiều người, hình như cũng phải gần một nửa sinh viên trong lớp đều nhìn chăm chăm vào tôi với ánh mắt kỳ lạ, mà rất là không đáng, khiến tôi dựng hết cả tóc gáy, chớp chớp mắt, nói lý nhí: “Em nói gì sai à?”

“Bạn sinh viên này nói không sai, là đau đốn, và ngoài ra còn có ba triệu chứng nữa là: sốt, nôn, tức...”

Tôi bất đắc dĩ nói thẳng một câu: “Có nói gì sai đâu, làm gì mà nhìn tớ kỳ quái như thế chứ?”

Sau này tôi mới biết là, cái đám điên rồ học y này lúc lên lớp, ngoại trừ việc im lặng nghe giảng thì chỉ im lặng ghi chép bài, nếu có người nào nói chuyện hoặc mở miệng nói chen vào thì tuyệt đối sẽ bị sổ đồng còn lại “giết” trong giây lát.

Quả nhiên là chẳng có tí không khí hài hòa nào của giảng đường, khác hẳn với chuyên ngành của chúng tôi khi lên lớp, mọi hình ảnh: ăn uống, ngủ gật, chơi điện tử, nói chuyện...cái gì cũng có, học viện Nha Điền, trăm hoa tụ họp, những cảnh hoa được xem là thật hài hòa.

Cuối cùng tôi cũng tiêu hóa hết tiết học, ngược lại học được không ít kiến thức, ít nhất cũng là biết được khi bị đau thì phải đi bệnh viện, chứ không được coi thường và tự chôn sinh mạng nhỏ bé của bản thân. Tôi từ từ duỗi thẳng lưng ra, vừa đứng dậy thì nghe có tiếng ai đó gọi từ phía sau: “Bạn ơi, thầy Cố gọi bạn đấy.”

Tôi giật mình, ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt của vị thầy giáo điển trai, một lúc ngần ngại qua đi, thấy ấy nhìn tôi và mỉm cười nhẹ nhàng hỏi: “Em không phải là học sinh lớp này đúng không?”

Tôi rất bàng hoàng nói một tiếng: “Vâng. Tùy hứng đến học một tí thôi ạ.”

“Nghe giảng có hiểu không?”

“Cũng được, nhưng em cảm thấy những thứ này không thể nghe nhiều được.”

Thầy lại hỏi một cách hiếu kỳ: “Tại sao?”

“Thầy không cảm thấy là học nhiều những thứ này thì bản thân sẽ có cảm giác mình cũng đang bị mắc phải những triệu chứng giống như thế à, ngày trước em có đi nghe một bài giảng về vi khuẩn viêm phổi gì gì đấy, mà đúng lúc ấy em đang bị cảm, bị ho nên bị ám ảnh đến mức phát sợ.”

Đôi mắt đẹp của thầy đưa nhẹ lên phía trên, ánh mắt lại di chuyển: “Em có thường hay học chuyển lớp thế này không?”

“Cũng bình thường, không việc gì bạn nên em đến nghe thử, có thể xem là tiết học bảo vệ sức khỏe.”

Tôi nheo lông mày lại, bản năng thôi, tôi rất ghét người khác thẳng thắn hỏi tôi chuyên ngành và tên tuổi như thế này, thầy giáo điển trai này đã vô tình động chạm một chút vào lòng tự tôn của tôi. Có lẽ tôi đã giữ phong thái ấy lâu rồi, rất lâu rồi tôi cũng không nói chuyện với đàn ông, cho nên vấn đề này cũng là một điều dễ hiểu và đương nhiên, đối với tôi mà nói có chút nhạy cảm.

Lúc ấy, tất cả những cảm tình đã có đều biến mất.

Cho nên tôi đáp: “Em là Thủy Bình, người đời thường gọi là Thủy Hóa, đến trái đất du học ạ.”

Thầy ngẩn người ra một lúc, trên mặt chưa kịp xuất hiện bất cứ một biểu cảm thích ứng nào thì tôi đã quay mặt đi, chuồn mất tiêu rồi.

Đi từ học viện Y học ra thì ngày mùa hạ trời đã xế chiều, những đám mây trắng dần bị nhuộm màu hồng nhạt của ánh nắng chiều tà, đài phát thanh của trường đang phát bài hát của Vương Phi Gửi cho bản thân bức thư tình.

“Viết một bức thư tình cao quý, dùng lời nói của chính mình viết thành thiên thư, không biết yêu bản thân mình thì làm sao biết yêu người khác...”

Tôi cũng nhẹ nhàng hát nhảm theo bài nhạc, sau đó rút điện thoại nhắn tin cho một bạn nữ đang học cao học ở viện Trung hoa: “Hôm nay có một người rất đẹp trai để mắt đến tớ nhé, chàng hỏi tớ học ở viện nào?”

“Nằm mơ rồi, muộn thế này cậu mới tỉnh dậy à?”

“Không, là thật đấy. Cậu ghen tỵ với tớ đấy à, he he nhưng lúc ấy tớ thể hiện là rất có tính công kích.”

“Run bắn lên hả? Hay là bị tăng huyết áp?”

“Cậu tốt nhất là đừng nghiêm trọng hóa chứ, nghe tớ kể này, lúc ấy tớ còn cảm thấy không hề thoải mái, đâm cho chàng ấy một câu rồi đi, tớ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là cảm thấy phản cảm với ai hỏi mình tên gì, học ở đâu, như là bị kiểm tra hộ khẩu ấy.”

“Cậu đang đùa đấy à.”

Tôi dán mắt vào tin nhắn, nhìn chằm chằm một lúc, nghĩ nghĩ rồi thì cũng trả lời: “Mi à, nói thật đấy.”

Buổi tối trở về ký túc xá tôi kể chuyện này cho Tần Chi Văn nghe một chút, cậu ấy cẩn thận giúp tôi phân tích mà không đụng chạm vào nỗi đau của tôi, cậu ấy nói: “Cậu chịu đựng quá lâu rồi, nên ra ngoài mở rộng mối quan hệ bạn bè hay gì đó đi, sẽ tốt cho cậu mau phục hồi đấy.”

“Không có hứng thú.”

Lúc đó tôi đang mãi xem một bộ phim rất quen thuộc, với hàng loạt những lựa chọn ngu ngốc, hơn nữa tình tiết thì rất bạo lực, nhiều cảnh nóng Sex is zero, trong phim nhân vật nam chính thì điên điên ngu ngu, nhìn thấy nhân vật nữ chính xinh đẹp thì cứ phát điên phát cuồng lên, gần như biến thành một kẻ chỉ dùng nửa người để suy nghĩ, hơn nữa dường như cái loại suy nghĩ ấy chẳng có chút gì là của loại động vật cao cấp cả, rất tức cười, khiến vai nữ chính ghét cay ghét đắng, khiến quần chúng cảm ghét.

Tôi liền hỏi Tần Chi Văn: “Xem Sex is zero chưa?”

“Xem rồi, gì thế?”

“Muỗi này, tớ nhìn nhân vật nam chính và chợt cảm thấy là một thằng con trai của cảm một đứa con gái nếu không phải là tán tỉnh thì cũng là có mục đích cả, hơn nữa còn mặt dày khiến người ta phát ghét, loại con trai như thế, có khiến người ta cảm thấy rất rẻ mạt không?”

Cậu ấy tạm dừng một lúc rồi nói: “Ồ, nếu thầy giáo dẫn trai theo đuổi cậu thì sao?”

“Tớ sẽ cảm thấy thầy ấy thật rẻ mạt, hay là tớ rất giả tạo, nhưng mà quả thật tớ rất ghét người ta như thế, con người ai cũng đều có lòng tự trọng, có sự kiêu ngạo, mà tại sao lại phải vì một người khác mà tự hạ thấp bản thân và giá trị của mình xuống chứ?”

“Nếu như cậu nói, thì mỗi người ai cũng kiêu ngạo rồi coi thường người khác, ai cũng chờ đợi người khác hạ thấp bản thân mình, nhưng rồi ai cũng không chịu hạ thấp bản thân với người khác, cứ thế thì chỉ vì một chút kiêu ngạo, mà chẳng ai yêu nhau nữa à.”

“Nhưng...”

“Nếu tớ theo đuổi cậu thì sao? Cậu cũng nghĩ tớ là rất rẻ mạt à?”

“Điều này không giống thế mà.”

“Khi hai người yêu nhau, sẽ luôn có một người yêu nhiều hơn, cho đi nhiều hơn nhưng mà không phải tình cảm của ai cũng rẻ mạt. Cậu cảm thấy người ấy rẻ mạt là do cậu thấy người ấy chưa đủ tốt, chưa đủ tiêu chuẩn của cậu, nên mới ghét bỏ, mới có cảm giác người ấy quá hạ thấp bản thân, lòng tự trọng, tất cả đều là do thái độ của cậu quyết định hết.”

Sau đó Tần Chi Văn lại cười nói: “Tịch Tịch, tớ phát hiện ra cậu thật sự không thể khiến cho đàn ông theo đuổi được, bản thân cậu tự tìm gì đó làm đi có lẽ còn có hứng thú hơn đấy.”

“Làm gì có chuyện tự tớ sẽ đi tán tỉnh bọn con trai cơ chứ”

“Đừng có nói quá đắc chí như thế, không khéo sau này cậu lại mê mẩn anh thầy đẹp trai ý đến không biết mình là ai đấy chứ, he he.”

Đột nhiên có một cơn gió lạnh khác thường thổi đến, tôi hằm hằm hắt xì hơi một cái: “Muỗi kia, cậu đúng là đồ độc mồm độc miệng, tớ cũng cảm thấy lao động là vinh quang, tự làm gì đó mình thích là tốt nhất.”

Một hồi rất lâu sau cũng không nghe thấy bên kia đáp lại, tôi mặc kệ rồi xem phim tiếp.

Đại khái lúc đầu, tôi là một đứa con gái lúc nào cũng nhìn người khác với ánh mắt kiêu ngạo, còn có chút gì đó rất thanh cao, tất cả đều là để che giấu đi nội tâm sâu kín, che giấu đi cái lí do mà tôi rất ghét người ta thích mình. Chỉ khi Cố Tông Kỳ vừa xuất hiện thì mọi thứ bị vỡ tung.

Lúc ấy, tôi cũng chẳng nghĩ gì nhiều, nhưng mãi cho đến sau này khi lặng lẽ ngắm nhìn Cố Tông Kỳ tôi mới biết hình thái của bản thân mình thế nào, rất thấp rất thấp, thấp như khói bụi, hèn mọn và đau thương.

Đại loại đây chính là báo ứng của tôi.

Vài ngày bình yên trôi qua, tôi không đến viện Y học nữa, cũng không đến chuỗi cửa hàng sủi cỏ, dường như tất cả giống như bong bóng xà phòng đẹp lung linh bay giữa bầu trời, khoảnh khắc không bao giờ có thể lãng quên.

Hôm ấy, ông chủ của tôi đang vui vẻ mở phim Người tình của phu nhân Chatterley thì có một nhóm người, cả nam lẫn nữ ngồi ở cầu thang phòng học xem đoạn phim sex nghệ thuật nổi tiếng nhất thế giới, nói hoa mỹ gọi là theo đuổi tình yêu và tình dục. Lúc mới xem thì rất hưng phấn, nhưng một lúc sau thì thấy thật ngu si không có cảm xúc gì hết, mấy anh em bên cạnh tôi bắt đầu dùng điện thoại lên mạng xem xu hướng thị trường.

Vừa lúc ấy, Tần Chi Văn nhắn tin cho tôi: “Tịch Tịch ơi, anh hai tớ về nước, mọi người sẽ ra ngoài tụ tập, tớ đến đón cậu nhé!”

Tôi cười toe toét đồng ý.

Bao nhiêu năm rồi, tôi mới chỉ gặp anh của cậu ấy hai lần, cũng chưa lần nào nói chuyện với anh ấy một mình cả, có thể nói là trong một gia đình lạnh nhạt ấy, thì hơi ấm cuối cùng của Tần Chi Văn chính là anh hai cậu.

Hẹn gặp ở khu bên cạnh hồ nước, phong cảnh thật là đẹp, hơn nữa trang trại được làm rất tinh tế, mọi người ở trong thành phố này đều sẽ đến đây, bố nuôi cũng thỉnh thoảng vác cái cần câu xuống đây câu cá, giảm stress.

Bầu trời hôm ấy, ánh sáng thuần khiết, chân trời một màu xanh lam. Có một vài màu sắc dần dần biến đổi, từ gần đến xa, từ ánh sáng màu xanh đậm đến những màu xanh trắng u ám, ở phía tiếp giáp của đường chân trời những đám mây nhẹ nhàng bay...

Còn ở phía xa, những dãy núi trùng trùng điệp điệp đến tận chân trời, với những khu rừng hoang màu xanh đậm phủ khắp.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn anh trai của Tần Chi Văn ở khoảng cách gần như thế.

Anh ấy có nét mặt giống Tần Chi Văn như đúc, chỉ có đôi mắt là khác biệt lớn nhất. Đôi mắt của anh ấy tròn và nhìn rất phúc hậu, không như cái kiểu mắt của Tần Chi Văn vô tư không lo nghĩ, chắc là lúc nhỏ chưa mở mắt là đã có sự khác biệt rõ ràng như thế này rồi. Nhìn khuôn mặt này, cũng không khó tưởng tượng ra là tại sao bố mẹ ruột của họ lại phải bỏ rơi một người rồi giữ lại một người khác.

Tiếng nói của anh ấy có chút trầm, giống như ma sát với cát mềm, tốc độ cũng rất chậm: “Là Dụ Tịch nhỉ? Chào em, anh là Nhiệm Chi Ninh.”

Tôi cười lên, rồi rất phóng khoáng chào hỏi: “Em chào anh hai.”

Anh ấy cũng mỉm cười, nhìn ánh mắt của tôi có chút vị thăm tra, rồi ngay lập tức trở lại trạng thái bình thường, anh ấy ảm áp nói: “Gọi em là Tịch Tịch được chứ?”

Tôi đột nhiên bị ngăn người ra một lúc rồi vội vàng trả lời: “Tùy anh, tùy anh thôi.”

Cũng chẳng biết là thế nào nữa? Tôi thấy khuôn mặt dễ thương giống Tần Chi Văn nên không kiềm chế được cứ ngăn người ra, cũng không biết là vì sao tôi luôn có ảo giác nhầm lẫn giữa hai con người này. Hàng cây bên hồ nước tươi tốt mơn mớn, nắng chói chang soi rọi qua bàn tay tôi, nhấn chìm những hình ảnh âm u. Sau đó, tôi nhìn thấy Nhiệm Chi Ninh mỉm cười với đôi mắt hé mở, đôi mắt nhìn nghiêng như đang muốn bay lên, suýt nữa thì tôi buột miệng gọi anh ấy là Muối.

Mọi người đều đang cúi đầu ăn, không khí vẫn khá là vui vẻ, ăn uống ồn ào náo nhiệt. Phía đàn ông ngồi một chỗ uống một chút rượu trắng, Tần Chi Văn và anh hai ngồi bên cạnh tôi. Tôi nhìn Tần Chi Văn cầm ly rượu, đưa lên miệng nếm thử mùi vị, rồi uống một hơi cạn ly.

Sắc mặt cậu ấy ngay lập tức thay đổi sắc thái, tôi bèn nhẹ nhàng hỏi: “Muối thấy không thoải mái à? Đừng uống nữa.”

Cậu ấy lắc đầu: “Không sao đâu, buổi sáng tớ không ăn gì, có lẽ thế nên có một chút không khỏe lắm.”

Tôi giằng lấy ly rượu của cậu ấy, cười đáp: “Cậu đừng cố nữa, thế này nhé, tớ uống thay cậu.”

Mọi người cười phá lên ha ha ha, đáng lẽ trong trường hợp này mọi người sẽ không bỏ qua cho Tần Chi Văn đâu, cơ mà vì sợ thái độ của anh hai nên không ai nói gì cả. Nhưng tôi dần dần nhận ra là người đang ngồi bên cạnh tôi – Tần Chi Văn có gì đó không được bình thường, cậu ấy vốn khuôn mặt rất trắng..., trên trán bắt đầu xuất hiện mồ hôi, sau đó tôi thấy cậu ấy đứng dậy rồi chạy vào nhà vệ sinh.

Nhiệm Chi Ninh cũng ngay lập tức đứng lên: “Để tôi đi xem xem.”

Không khí bàn ăn cũng dần dần bị một chút ảnh hưởng, tôi ngồi ăn mà người một nơi, dạ một nẻo, đợi một lúc lâu chẳng thấy họ quay lại, tôi bèn đi ra ngoài tìm. Cái nhìn đầu tiên tôi thấy không phải là Tần Chi Văn hay anh hai mà là rất nhiều giấy vệ sinh rơi rớt trên bệ cửa. Dính những vết máu...

Còn một đồng giấy dính đầy máu vớt đầy trong thùng rác.

Tôi dần người ra một lúc, nhìn Tần Chi Văn một cách ngốc nghếch, dường như cậu ấy bị tôi làm cho giật mình, một lúc sau mới mỉm cười một mõi nhìn tôi: “Chắc tại tớ uống nhiều quá!”

“Đi viện đi.” Dường như có cánh tay nào đó đang bóp nghẹn cổ tôi, khiến cho hô hấp bị tắc nghẽn lại: “Muối, đi viện nhanh, anh hai, đưa cậu ấy đi viện đi.”

Tôi nhìn một lúc, tất cả đều là màu đỏ thẫm, nhìn trạng thái này là thổ huyết chứ không phải...

Nhiệm Chi Ninh nhìn tôi một cái, đỡ Tần Chi Văn dậy nói: “Đi thôi, em bị đến mức thế này rồi, nôn thêm hai lần nữa thì em sẽ mất mạng luôn đấy, đừng cố chấp nữa, Tịch Tịch, em ở đây hay là đi đến viện Đông Hoa với bọn anh?”

“Đi, đi viện thôi, để em gọi điện cho bố nuôi e, .”

Trong ấn tượng của tôi, Tần Chi Văn sức khỏe lúc nào cũng rất tốt, hình như cậu ấy chưa bao giờ bị ốm cả, chỉ là tôi bị những vết máu ấy làm cho hoảng sợ tý thôi, qua một lúc tôi đã bình tĩnh lại. Dựa vào kinh nghiệm từ trước đến giờ, trong lòng tôi nghĩ là có khả năng cậu ấy bị...loét dạ dày, thổ huyết là một trong những triệu chứng của bệnh này, chữa trị xong, rất nhanh chóng khỏe lại.

Tôi cũng không nghĩ nhiều, các bác sĩ phòng cấp cứu quả nhiên cũng chẳng suy nghĩ nhiều, kết quả bước đầu là hệ tiêu hóa bị viêm loét, cho đi kiểm tra, sau đó giữ lại bệnh viện theo dõi, một ngày căng thẳng cũng qua đi.

Nhìn chai truyền nước phía đầu giường, những giọt nước chảy xuống chậm chậm, tôi không kiềm chế được nói với Tần Chi Văn: “Con muối bệnh kia, tớ đợi suốt mười hai năm, cuối cùng thì cũng nhìn thấy ngày cậu bị đáng thương như thế này.”

Cậu ấy dùng sức bấu vào tay nói: “Đúng rồi, tớ sống sờ chết dở, xấu xí thế này cũng bị cậu nhìn thấy hết rồi, cậu bảo tớ phải làm thế nào đây?”

Cậu ấy nhẹ nhàng khép mắt lại, nói nhỏ nhỏ: “Tịch Tịch à, tớ muốn ngủ một lúc, cũng muộn rồi, cậu về ký túc xá trước đi.”

Tôi gật gật một tiếng: “Ồ, thế tớ về nhé, mai tớ đến thăm cậu.”

Dưới ánh đèn trắng mờ, khuôn mặt cậu ấy có chút gì đó nhợt nhạt, yếu yếu, đôi mắt cố khép lại, lông mi hơi rung rung, giống như Cát Niên bướm đang bị thương, nhìn thấy vậy tôi cảm thấy khó chịu vô cùng, nên vội vàng cáo từ đi về.

Nhiệm Chi Ninh đưa tôi về ký túc xá, trên đường về chúng tôi nói chuyện rất ít, anh ấy hỏi gì tôi trả lời nấy, đối với anh ấy, tôi lúc nào cũng có một chút ngại ngùng, đứng dưới tầng dưới ký túc xá lúc chào tạm biệt, anh ấy đột nhiên hỏi tôi: “Tịch Tịch em có bạn trai chưa?”

Tôi dừng lại một lúc rồi vội vã phủ định: “Chưa, vẫn chưa ạ.”

Anh ấy mỉm cười, đôi mắt tròn ướt ấy lại biến thành một cái gì đấy như đang muốn bay lên, bóng đêm tối mờ mờ không nhìn rõ cảnh vật, anh ấy thuận tay xoa xoa đầu tôi rồi nói: “Ngủ sớm em nhé, đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Lòng bàn tay anh ấy có chút lạnh lạnh, tôi lơ mơ đáp lại một tiếng “Vâng”, rồi mở khóa bước lên phòng.

Ngày hôm sau, tôi gọi điện cho Tần Chi Văn, không có ai nhắc máy, tôi nhắn tin cho cậu ấy nói là tôi sẽ đến bệnh viện Đồng Hoa thăm cậu ấy, nhưng rất lâu sau mới nhận được tin nhắn trả lời: “Tịch Tịch, lúc này tớ vừa đi làm thủ tục xuất viện, không cần đến thăm đâu, tớ không sao rồi, bây giờ phải đi ra ngoài một chút đây.”

Tôi liền nổi giận đáp: “Cậu có muốn sống không đấy hả, quay về giường nằm ngay cho tớ.”

“Hi hi, không sao không sao, Tịch Tịch cậu thật là tào lao, cần nhằn như bà cụ tám mươi tuổi ý, tớ đi cùng anh hai nữa mà.”

Nghe đến hình dáng anh Nhiệm Chi Ninh thông minh, chu đáo, Tần Chi Văn được anh ấy chăm sóc thì tôi cũng yên tâm: “Vậy cậu phải chăm sóc bản thân cho tốt nhé, tớ lên lớp học môn dịch chết tiệt đây.”

Những ngày trôi qua của một cô gái thật giống như một nghìn trang sách mà nội dung giống hệt nhau, mỗi ngày trôi qua một cách nhàm chán, ngày nào cũng giống ngày nào, ăn rồi đi học...

Những trò cười đang được giấu kín dưới bóng tối, những bi kịch cuộc đời, sẽ nhân lúc này mà xuất hiện, trên choker giấu cợt con người.

Lúc ấy tôi đang xem một bộ phim hoạt hình cực kỳ buồn cười, thì vô tình có một cuộc điện thoại ở nhà gọi đến, nội dung khiến tôi vô cùng sợ hãi, thậm chí còn có cảm giác đau đớn tột cùng, bà ngoại tôi bị ung thư ruột di căn, sẽ không sống được bao lâu nữa.

Là một ngày tháng Sáu, buổi trưa ánh nắng mặt trời chiếu chói chang khiến tôi bị một trận say nắng, tôi nhớ đến bà ngoại với ánh mắt trĩu mến, nà nheo mắt lại rồi gọi tôi Tiểu Tịch, mùa hè bà nấu chè đậu xanh ngon ngọt cho tôi, bà ngồi trong vườn nhìn tôi và Tần Chi Văn đùa nghịch, rồi có một đồng khăn giấy rơi xuống ao nước, màu đỏ thắm, trùng trùng điệp điệp trước mắt tôi khiến tôi chóng mặt vô cùng.

Không kịp nghĩ gì hết, tôi vội tay lấy ví tiền, đeo giày rồi chạy ngay đến bệnh viện Đồng Hoa tầng hai khoa phẫu thuật, đến thang máy tôi cũng không kịp đợi, leo luôn cầu thang bộ lên. Vừa bước đi cầu thang lên tôi đã nhìn thấy bố và mấy chú đang đứng ở cửa phòng, còn có chủ nhiệm khoa phẫu thuật, một vài bác sĩ mặc áo khoác trắng, đều mặc quần ngắn, ngoại trừ một bóng dáng vừa gầy vừa cao, mặc một cái áo sơ mi màu xanh nhạt, mái tóc ngắn xoăn xoăn, khuôn mặt nho nhỏ, tôi bất giác gấp đôi mắt quen thuộc.

À đúng rồi, tôi chợt nhớ đến thầy Cố cũng làm ở khoa ngoại phẫu.

Vừa lên đến nơi, tôi liền nghe thấy tiếng bố gọi: “Con đến rồi à, bà đang ở trong phòng bệnh, con vào thăm đi.”

Tôi thở hổn hển, chân đang run lên, vội vã chạy vào phòng. Bà đang nằm trên giường bệnh, một tay thì bị truyền nước, bên cạnh là một đồng các máy móc với ánh đèn nhấp nháy nhấp nháy. Tim tôi bắt đầu đập mạnh, bà đang ngủ mê man, những vết nhăn trên mặt đều hiện rõ lên, khuôn mặt bà bình an giống như sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Tôi lặng lẽ bước ra ngoài, một đoàn người đi ra ngoài, vào trong thang máy, không ai chú ý đến tôi, người đang từ từ bám vào tường quầy xuống, khoảnh khắc ấy, tôi không biết có nơi nào có thể cho tôi chui xuống.

Tôi nhắm mắt lại, cố mê man để mê hoặc bản thân, trong một lúc, một sự việc qua nhanh, mùa xuân ấm áp hoa nở.

Ánh nắng mặt trời soi rọi vào mắt tôi, để lộ rõ những vết tàn nhang, tôi thấy một tia sáng chói lòa khác thường tròn tròn, giống như trong phim kinh dị, đang di chuyển lắt qua trước mắt tôi.

Ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt phản chiếu sau ánh sáng, chính là khuôn mặt của Cố Tổng Kỳ, lông mày nheo lại, nhẹ nhàng hỏi tôi: “Em làm sao thế?”

“Chân run rồi, chạy một hơi đến.” Tôi không còn sức trả lời: “Anh làm gì đấy?”

Anh ấy “Ồ” một tiếng, nét mặt ngốc ngốc đến đáng yêu: “Tôi nghĩ rằng...Em đang khóc...”

“Con người luôn có sinh lão bệnh tử, đến giai đoạn này cũng là không còn cách nào nữa rồi. Em có thể làm gì chứ?” Tôi ra sức cãi: “Chỉ có cách tự khuyên mình, là do số trời, khóc có tác dụng gì đâu chứ?”

“Này, em...có đứng dậy được không?”

Tôi cắn môi, chân cố gắng nhấc lên, nhưng do quỳ lâu quá nên chân đã bị tê rồi, không thể đứng vững được ngay, tôi vô tình giơ tay ra bám vào áo anh ấy, thì nghe thấy tiếng “tạch tạch”, có tiếng cái gì đó bị vỡ “tách tách”, một cái cúc nhỏ rơi trên sàn, xoay một vòng, rồi nằm yên lặng không có tiếng động nữa.

Giống như vận mệnh của con người, bị luân chuyển một thời gian, thì không thể quay trở về quỹ đạo ban đầu được nữa.

Chỉ có tôi là rất hiểu kỳ, tại sao tôi nhìn Cố Tổng Kỳ bị tôi kéo rách cả áo sơ mi, để lộ ra làn da trắng bóc và cái bụng nhỏ săn chắc, lại chợt nghĩ đến một vấn đề triết học sâu sắc thế này.

“Xin lỗi. Em bị tê chân.”

Dường như đó là buổi xế chiều tháng Năm, khoảng không với một màu đỏ nhạt, chiếu lên trên khuôn mặt trắng trẻo của anh ấy, tôi vẫn còn nắm chắc chưa chịu buông tay xuống: “Em xin lỗi, thầy Cố, em nhớ tay...”

Cảm thấy người đỡ hơn một chút, tôi liền giúp anh ấy nhấc cái cúc áo lên, còn vài sợi chỉ nhỏ dính trên áo, đứng bên cạnh anh ấy tôi thương lượng: “Thế này vậy, thầy Cố, em giúp thầy khâu lại nó là được chứ.”

Phòng làm việc của bố nuôi có sẵn kim và chỉ, ông là người làm việc gì cũng thô lỗ, tính khí hay nóng giận, cho nên đứt cúc áo là rất bình thường.

Anh ấy ngăn người một lúc, trên khuôn mặt có vẻ như xuất hiện vài vệt đỏ bay qua, cho nên tôi bèn nghiêm túc giải thích: “Không, thầy không phải cởi áo ra đâu, cách nút bắt bờ, em vẫn biết làm mà.”

Tôi nghĩ nghĩ một chút rồi nói thêm một câu: “Yên tâm, em không có thích thầy đâu, em sẽ không nhìn trộm đâu.”

Có thể xem là công bằng rồi.

Ngày bà ngoại qua đời là một ngày trời mưa to bão lớn, những tia chớp lóe sáng bầu trời, thỉnh thoảng có tiếng sấm sét ầm ầm khiến người ta kinh sợ, như muốn kéo cả một bên bầu trời đen kịt xuống đất, mưa xối xả trước mắt tôi, trên mặt đất trải đầy những bông hoa bong bóng mưa.

Mới buổi chiều mà trời tối chẳng khác gì ban đêm.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ với một tâm sự nặng nề, một cảm giác cô đơn của khoảng không đen tối đang bủa vây lấy tôi, trong cái khoảnh khắc vô cùng chán nản này tôi bỗng nhiên nhớ đến Cố Tổng Kỳ, đến bản thân tôi cũng giận cả mình vì điều này.

Tôi nhớ nụ cười của anh ấy lúc nói chuyện với tôi, có một chút gì đó ngốc ngốc, còn cả cái ngữ điệu chậm chậm và rất ấm áp của anh ấy, nhưng tôi cũng chẳng biết rốt cuộc là tôi đang rung động hay chỉ là rảnh rỗi quá nghĩ vớ vẩn.

Tiếng điện thoại lúc ấy bỗng reo lên rộn rã, tôi vội vàng nghe điện thoại, bên kia đầu dây ồn ào, tiếng bố tôi không rõ ràng, dường như có lẫn cả tiếng nước dồn nén rồi trào lên: “Bà mất rồi, con qua đây đi.”

Tôi đến bệnh viện Đông Hoa thì toàn thân đã ướt sũng, nước từ trên tóc nhỏ xuống, trước mắt một bức màn với ánh sáng lưu chuyển, nhưng cái gì cũng không nhìn rõ, chỉ nghe thấy tiếng khóc của em gái, của cô tôi và cả tiếng của Cổ Tông Kỳ.

“Em thế này sẽ bị cảm đấy, mau đi lau khô người đi.”

Tôi lắc lắc tay: “Không cần đâu, bà em đang ở đâu, em muốn gặp bà.”

Anh ấy không phân bua rồi đặt vào tay tôi cái khăn mặt, ngữ khí có phần vừa trách vừa như ra lệnh: “Đi lau khô người trước đi, bà cụ...vẫn còn ở trong phòng bệnh.”

Tôi thoa thoa dầu vào khăn một tí, rồi vứt khăn lại vào tay Cổ Tông Kỳ, chạy hướng về phía phòng bệnh thì bị Cổ Tông Kỳ giữ lại: “Em như thế sẽ bị cảm đấy, trong bệnh viện có khí lạnh, em vừa mới dầm mưa...”

Ngọn lửa không rõ nguồn gốc trong người tôi bùng phát lên, tôi hầm hầm, trợn mắt nhìn anh ấy: “Thầy làm gì đấy, thầy dựa vào cái gì mà quản em, kiểu gì em cũng không chết được đâu, thầy quản lý tốt bệnh nhân của thầy đi, đừng có làm phiền em...”

Tôi nói những lời này thực sự rất lớn tiếng, tất cả những người ở hành lang đều giạt mình nhìn tôi và anh ấy, bố nuôi đi từ trong đám người ấy ra, la lên một tiếng: “Hai đứa làm gì đấy?”

Cổ Tông Kỳ lập tức im lặng, anh ấy ngượng ngùng nhìn tôi, chân mày dựng lên, rồi quay người bước đi. Tôi lườm anh ấy một cái sau đó vào phòng bệnh.

Đây là lần đầu tiên tôi đứng trong một không gian khiến người ta ngộp thở như thế này để nhìn một người đã vô cùng thân thiết mà giờ âm dương cách biệt. Đối với người đã mất, con người luôn có một cảm giác sợ hãi không thể gọi tên, bây giờ thì tôi đã thực sự cảm nhận được sâu sắc cảm giác ấy.

Không phải là sự ngừng lại của nhịp đập trái tim, cũng không phải là sự dần dần đông cứng của cơ thể mà chính là hơi thở của mọi người với nỗi sợ hãi, kinh sợ của chết chóc.

Kéo cửa sổ ra, không khí đang chuyển động ồ ạt thổi, ánh sáng mập mờ đen tối rơi vào, những sợi chỉ nhỏ bám lên cái giường màu trắng toát bay sóng động trong bàn tay tôi.

Tôi cứ đứng đó, lẳng lặng nhìn vài người bước vào rồi đi ra một cách bình tĩnh, nhưng toàn thân thì không kiểm soát được run lên bần bật, người ta đưa bà ngoại đến thẳng nhà xác, dường như trong khoảnh khắc ấy, tất cả maây khói đều tan biến.

Em gái Dụ Lộ bên cạnh khóc đến co giật, nó gần như khóc đến ngất đi, còn tôi thì chỉ yên lặng, một giọt nước mắt cũng không rơi.

Có lẽ là phải đau đến tê dại, mới chính là thực sự giải thoát.

Có lúc, con người sống là trách nhiệm, cho đến cuối cùng, ai cũng không hiểu được ý nghĩa của sự tồn tại.

“Bà cụ mất vào buổi sáng, khi y tá chạy đến thì bà đã ngừng thở rồi, mọi cách cứu chữa cần thiết đều đã làm hết rồi, tôi xin lỗi, em cũng đừng đau buồn quá.”

Tôi ngẩng đầu lên thì thấy Cổ Tông Kỳ đang đứng bên cạnh tôi, biểu cảm vô cùng nuối tiếc, khẩu khí xin lỗi giống như vừa làm sai điều gì với tôi: “Tại sao em phải buồn cơ chứ? Như thế này có gì là không tốt, ít nhất nó cũng là một sự giải thoát vĩnh viễn.”

Biểu cảm của anh ấy có một chút không tin, sau một lúc trở lại bình thường, tôi tiếp tục nói: “Bác sĩ Cố, anh biết thế nào là đau không, lo lắng bản thân bị đau đến chết, rồi lại đau khổ dằn vặt, cầu cứu ông trời cho thêm một ít thời gian, anh nói xem, còn người sống là để gây nên một ít tội rồi chết đi trong hối tiếc ư?”

Hai mắt của anh ấy sáng bừng lên nhìn tôi một cách chăm chú: “Thực ra sống mà không có bệnh tật đau đớn đã là hạnh phúc lắm rồi, nhưng khi chúng ta phải chịu đựng một sự đau đớn tột cùng thì mới hiểu được hạnh phúc là như thế nào.”

“Đúng không?” Tôi cười: “Em không hiểu, cũng không muốn hiểu, thế này thôi, tạm biệt thầy nhé.”

Tôi đi ra ngoài, gọi điện cho Tần Chi Văn, cậu ấy vừa nghe điện thoại, thì tôi lại chẳng biết nói gì cả, rồi nghe tiếng hơi thở chậm chậm của cậu ấy từ đầu phía bên kia: “Tịch Tịch, cậu đừng buồn nhé!”

Vào lúc ấy, trong lòng tôi đột nhiên mất đi sự mạnh mẽ cứng rắn, sau nỗi đau đớn sinh ly tử biệt tê cứng đã mất đi, chính là cảm giác không sự trợ giúp, nhớ mong, nước mắt tôi không ngừng tuôn trào: “Muối ơi, tớ không sao đâu, chỉ là buồn một chút thôi, cảm giác rất khó diễn tả, tớ có chút sợ hãi.”

“Ừ, tớ hiểu, ngay lập tức tớ chưa thể trở về, thôi nào, đừng khóc nữa, đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Khi nào cậu trở về?”

“Mưa bão nên sân bay ngừng hoạt động, đợi một lát nữa sẽ đi, sớm nhất thì ngày mai trở về.”

“Ừ, tớ biết rồi, cậu chú ý cẩn thận nhé, tớ về đã, ngày mai về dự đám tang bà ngoại nhé.”

Tôi cất điện thoại đi, lau nước mắt, quỷ sai thần khiến thế nào, tôi lại nhìn về đằng sau một cái. Một cánh cửa sổ bằng kính thật to, mây đen dần dần kéo đi, nhưng nước mưa vẫn cứ không ngớt, hành lang dài tít tắp, sũng nước, trên mặt phủ những vệt sáng màu trắng, từ cửa sổ kéo dài đến đầu kia hành lang, và Cố Tông Kỳ đứng bên cạnh cửa sổ, lặng lẽ nhìn theo tôi.

Vì vậy mà tôi thấy hơi hoang mang.

Hôm sau mưa vẫn cứ rơi, những đám mây mù mịt như bị nén trên bầu trời, tiếng mưa rơi “rào rào” bên tai như ma sát...Cả trái tim bị những hạt mưa thấm xuống đông cứng lại.

Tang lễ của bà ngoại được tổ chức rất đơn giản, nhưng rất nhiều người đến viếng, đa số vì nể mặt bố tôi, đều mặc đồ vest đen, áo sơ mi trắng, lễ tạ quy củ, lúc liệm mọi người đều trầm lặng, chú tâm mặc liệm.

Chủ nhiệm khoa phẫu bệnh viện Đông Hoa cũng tới, tôi cảm thấy thật kỳ lạ, trong lòng nghĩ chắc sẽ không gặp người bác sĩ phiên phức Cố Tông Kỳ đâu, không chủ tâm đưa mắt nhìn về phía ấy, lại nhìn thấy Cố Tông Kỳ mặc bộ vét đen đứng đó thật.

Tôi liền quay mặt đi chỗ khác, lòng nghĩ, gì chứ, liên quan gì đến anh ta, thật khiến người khác thấy phiền. Nhưng trong lòng chợt xuất hiện một cảm xúc thích thú nho nhỏ.

Tôi không nhìn thấy cảnh bà bị hỏa táng, cũng không thấy hộp tro, ngay từ đầu tôi đã đứng cách xa, trốn vào tận góc, chỉ là khi nhìn thấy tất cả mọi người tới nhìn bà lần cuối cùng thì tôi mới nhìn thấy.

Đến tôi cũng cảm thấy tôi lạnh nhạt đến đáng thương, bên cạnh tôi Dụ Lộ đã khóc đỏ cả hai mắt, đau đớn vô cùng đáng thương. Lúc ấy tôi nghĩ thật xấu xa, giả bộ cái gì chứ, em chưa bao giờ sống cùng bà, giả tạo như thế cũng đủ quy lụy rồi.

Không khí trầm lắng của tang lễ khiến tôi cảm nhận được sự đau thương của những người đến viếng, nhưng sau đó lúc uống rượu, thì cái không khí ấy biến mất hẳn, mọi người đùa cợt, tiếng cười không ngớt.

Cô của tôi vừa mới yếu đuối ngất lên ngất xuống vậy mà giờ, rượu trắng cạn từng ly từng ly, Dụ Lộ ngồi bên cạnh mẹ tôi, chọn hết món này đến món nọ trên bàn ăn, trong một khoảnh khắc, tôi còn cứ tưởng đây đang là tết.

Lần đầu tiên, tôi cảm thấy căm ghét cái không khí xung quanh này vô cùng, mọi người đều đang cười, rồi nói chuyện về những điều khúc mắc trong lòng họ, bọn họ vẫn sống một cách vui vẻ, phóng khoáng như thế, hoàn toàn không nghĩ đến ngày mai sẽ như thế nào, mọi người mở tiệc rượu, sự ra đi của người đã mất chẳng qua là bữa tiệc tụ tập ly biệt.

Tôi tùy tiện ăn mấy miếng, chẳng còn thấy mùi vị gì cả, vứt đôi đũa rồi tôi đi vào phòng khách, đầu ngoảnh ra hành lang nhìn ra vô biên vô tận những hạt mưa và nước đang rơi, cơn gió lạnh ủa vào, cả cơ thể lạnh buốt.

“Em sao rồi?”, một giọng nói quen thuộc từ phía sau, tôi quay đầu nhìn lại, thì ra là con người phiên phức, tào lao Cố Tông Kỳ.

Tôi miễn cưỡng cười: “Không sao cả, anh đến đây làm gì?”

“Thấy em ra ngoài, anh...”

Lông mày tôi dựng lên, nhìn anh ấy một cách tỉ mỉ. Anh ấy bị tôi nhìn đến thấy ngại, rồi ho nhẹ một tiếng: “Việc ấy, đừng khó chịu quá, giống như em đã nói ấy, người bệnh được giải thoát cũng là một kết thúc tốt nhất.”

Tôi vẫn cứ nhìn anh ấy, không nói một lời nào cả, anh ấy mở cửa sổ, một cơn gió lạnh thổi vào, tôi ngay lập tức cảm thấy thật sảng khoái, khí ẩm của nước hồ cũng phủ lên mặt tôi. Bởi vì rượu làm cơ thể người ta nóng lên vì vậy mà giờ tôi thấy cơn gió này khiến mặt tôi thật dễ chịu, quay đầu nhìn Cố Tông Kỳ, khuôn mặt anh ấy phủ một lớp đỏ mặt, có lẽ do nguyên nhân uống rượu.

Nhưng trên người anh ấy vẫn giữ một hương thơm nhẹ nhàng, mà không làm thế nào xóa bỏ đi được.

Anh ấy không nói gì hết, ánh mắt có chút ngần ngại, hình như đang nhìn một cái gì đấy mà lại như chẳng để cái gì vào trong tầm mắt. Trời mưa mỗi lúc một to kèm theo gió lớn từ phía thổi vào, sóng trào cuộn cuộn, từng cơn sóng xô nhau vào bờ.

Tôi đột nhiên hỏi: “Bác sĩ Cố, anh thích em phải không?”

Câu hỏi một cách tự nhiên như thế, hơn nữa khí chất thẳng thắn, anh ấy dừng người ra một lúc, khoảnh khắc ấy khuôn mặt trắng của anh lại xuất hiện những khoảng đỏ, tôi cười lên nói: “Em đùa đấy, đừng xem là thật nhé.”

Một hồi lâu anh ấy cũng không nói gì, đợi đến lúc không khí bắt đầu gắn kết lại với nhau, Cố Tông Kỳ mới nói: “Anh thật lòng đấy, em có thể suy nghĩ một chút về điều này không?”

Khoảnh khắc nửa giây đầu, tôi cứ ngỡ ngác phát điên ra nhìn anh ấy, rồi vội vã nói một câu: “Nói đùa thôi”, sau đó quay đầu bước đi.

Nhưng mới đi được hai bước đã bị anh ấy gọi lại: “Anh luôn muốn một câu trả lời, Dù Tịch, hôm nay em không để ý đến anh, nhưng em có thể bảo đảm là mãi mãi không đổi mặt với câu hỏi này ư?”

Chân dừng lại, tôi quay lưng nhìn anh ấy rồi mỉm cười: “Tại sao, tại sao lại là em?”

Anh ấy cười rồi đáp: “Khó nói lắm, nhưng ngay từ lần đầu tiên gặp em, anh đã muốn làm cho người con gái này được vui vẻ.”

“Em không vui vẻ sao? Em thấy em sống rất vui vẻ đấy chứ, không phải buồn, không phải đau đớn vì tình cảm, chính là thế đấy, thoải mái sống không có một gánh nặng nào, chẳng lẽ không phải vui vẻ sao?”

“Như thế không phải là vui vẻ, em đã kìm nén quá lâu rồi, cơ bản là em không còn biết vui vẻ là gì nữa, chỉ là em đã quen với tình trạng hiện tại mà thôi, đối với em mà nói rất thoải mái rất tự tại nhưng đó không phải là niềm vui thực sự.”

“Anh chắc chắn đấy là em ư?”

“Ừ”

“Là thích em hay là một cái gì đấy, hay là thương hại em?”

Mặt anh hơi ửng đỏ nói: “Không phải là tình, chỉ là anh thấy khó có thể nói ra, nhất định sẽ hối hận, đại khái là có cảm giác không thể không làm, em đã từng trải qua cảm giác ấy chưa?”

“Chưa” Tôi trả lời dứt khoát.

Không hiểu vì sao, nụ cười của anh vào giây phút đó, dường như sáng bừng lên như trời nắng sau cơn mưa, hơi lên giọng ở cuối câu giống như khi đứa trẻ trộm ăn kẹo, hơi hóm hỉnh.

Sự tính toán trong lòng tôi bay nhanh, cuối cùng tôi đã tính toán xong xuôi.

“Được rồi, chúng ta cứ thử xem sao”

Tôi nghĩ nghĩ rồi lại thêm vào một câu: “Đừng kể cho bất cứ người nào đấy, nếu như để người khác biết thì hừm hừm.”

Lúc ấy tôi một chút cũng không muốn để quan hệ giữa tôi với anh ấy bị bại lộ để bàn dân thiên hạ biết, đại khái là lúc ấy trong lòng tôi vẫn còn hình bóng Đồng Nhược Thiên – người như tôi đã bị người yêu đá, lại còn bị đồn là tự sát, thật chẳng còn mặt mũi nào.

Nếu như sau này tôi bị Cố Tổng Kỳ đá, thì có lẽ cũng chẳng ai biết, còn tôi, có thể làm một con chim đà điểu an toàn, chọn lựa mất trí nhớ, quên đi nỗi đau anh ấy gây ra cho tôi, thậm chí là quên đi trong túi nhục, đến đây thì tôi không nghĩ gì hơn nữa.

Anh ấy và bạn trai trước của tôi chẳng phải giống nhau, cái gì cũng không phải, chỉ là một cái tên thôi.

Ai biết chứ, mọi sự khó lường, tôi cuối cùng sẽ ra sao, quên hết tất cả những gì về anh ấy, ít nhất đây sẽ là sự báo ứng sâu sắc nhất mà tôi dành cho anh.

Mặc dù nói là yêu đương, nhưng dường như hai người đều không thực sự chú tâm lắm, tôi chán nằm bẹp ở ký túc xá, rảnh rỗi thì đến chỗ ông chủ ngồi chém gió với mấy anh em, Cố Tổng Kỳ lúc nào cũng bận rộn, tin nhắn gửi đến thường phải vài tiếng sau mới hồi âm.

Tôi cũng chỉ khi anh ấy chủ động nhắn tin mới lười biếng nhắn tin lại một câu, hơn nữa tôi không có bất cứ một niềm hy vọng vào tốc độ trả lời tin nhắn của anh ấy, có lúc leo lên giường nhắn tin rồi mơ hồ ngủ quên lúc nào không biết.

Nếu như đổi lại ngày trước, tôi nhất định sẽ phải chúc anh ấy ngủ ngon nhưng chỉ là bây giờ, đã không còn sức lực và tâm tình nữa rồi.

Cũng rất ít khi hẹn hò, một tuần gặp gỡ cũng không nhiều, hầu như là do anh ấy đến trường, tiện thể thì chúng tôi đi ăn cơm cùng nhau, sau đó anh ấy tiễn tôi về ký túc xá, rồi tạm biệt nhau về.

Khoảng cách thế này khiến tôi lúng túng nhưng lại có cảm giác rất an toàn.

Một hôm đi ăn cùng với một em học khóa dưới, tình cờ ở cửa nhà ăn, vừa bị chặn lại vì có hoạt động bảo vệ môi trường, con người ai cũng phải có trách nhiệm bảo vệ đại dương gì đó, có một sinh viên còn mặc bộ trang phục giống như Disney[2] truyền đơn cho chúng tôi.

[2] Walter Elias Disney (1901-1966) là nhà sản xuất phim, người viết kịch bản phim, diễn viên lồng tiếng và họa sĩ phim hoạt hình Mỹ.

Cậu em lớp dưới là một chuyên gia kể chuyện cười, cậu ấy nhìn bộ trang phục của con động vật đại dương, liền quay sang hỏi thử tôi: “Chị ơi, anh ta là con cua à?”

Tôi nghĩ một lúc rồi trả lời: “Con cua sẽ không tự nhận nó là con cua đâu.”

Người kia thất vọng nói: “Không phải, em không phải con cua, em là lão cá mập.”

Tôi gật đầu đáp: “Em thấy đấy, con cua đều không nhận nó là cua, đúng không?”

Mọi người xung quanh đều cười, cậu em tôi bất lực nhìn tôi một cái, có một ngón tay ấn lên trên đầu tôi, nhẹ nhàng xoa xoa, một giọng nói quen thuộc truyền đến: “Dụ Tịch, em lại nói linh tinh gì thế?”

“Tôi là lão cá mập.”

Tôi bất đắc dĩ liếc mắt nhìn về phía Cố Tổng Kỳ mỉm cười: “Không có gì, sao hôm nay anh lại đến, hôm nay phải đi dạy mà.”

“Anh nhắn tin cho em rồi mà, đột nhiên được nghỉ, em không nhận được à?”

Tôi lấy tay móc điện thoại ra xem, quả nhiên có tin nhắn của anh ấy: “Ôi, em xin lỗi, em để điện thoại chế độ im lặng, hơn nữa em cứ nghĩ tầm này anh sẽ không nhắn tin cho em.”

“Anh biết rồi, không sao đâu.”

Ăn cơm xong chúng tôi cùng nhau trở về, cậu em tự động làm quen, hơn nữa hình như rất gần gũi với Cố Tổng Kỳ, cho nên chúng tôi lại một lần nữa được lĩnh ngộ sự hấp dẫn thiên hạ vô song khi kể chuyện cười của cậu ấy.

Lúc đi đến khuôn viên của trường, ven đường những nụ hoa dại mới nở, cậu ấy lại hỏi: “Anh chị biết ruồi và ong có gì khác nhau không?”

Cố Tổng Kỳ vẫn cứ rất nghiêm túc đáp: “Là kết cấu sinh lý à?”

Cậu ấy lắc đầu: “Không phải, mà là lúc ăn vào mùi vị không giống nhau.”

Cậu ấy lại hỏi: “Tại sao chuột túi có cái túi to như thế mà lại không dùng?”

Cố Tổng Kỳ ngăn người ra một lúc, tôi vội vàng chen vào nói trước: “Không biết, em nói đi nào.”

“Bởi vì trong túi không có tiền.”

Cậu ấy ngừng một lát nhìn Cố Tổng Kỳ đang cau mày lại, còn mặt tôi thì vô cảm nhìn, cậu ấy bèn nói sang cái khác ngay: “Chị xem kia, cái rãnh nước kia không có nắp đây, có phải em kể chuyện cười tỉnh và lạnh quá rồi bị rơi xuống đây không?”

Tôi nhú lông mày nói: “Có thượng đế mới biết, chị cũng muốn đẩy em xuống đây.”

“Ha ha” cậu ấy miễn cưỡng cười hai tiếng: “Em đi đây, ký túc xá nam đây rồi, lần sau lại kể chuyện cười cho anh chị nhé.”

Ngày tháng bảy là những ngày đầu hè, buổi trưa trời nắng nóng, nắng chói chang, mồ hôi nhễ nhại trên trán, nhầy nhầy thật khó chịu, tôi nhìn người đàn ông đang đi bên cạnh, vẫn cứ mặc áo sơ mi ngắn tay và quần dài.

Tôi tiện mồm hỏi: “Cố Tổng Kỳ, anh có nóng không?”

Anh ấy hoang mang một cách rõ ràng trả lời: “Cái gì cơ, anh không nóng, à mà câu chuyện cười lúc nãy, tại sao anh lại cảm thấy buồn cười á?”

Không biết là thế nào mà lúc ấy tôi lại thấy buồn cười lắm, một tiểu sư đệ kể chuyện cười cao siêu và một bác sĩ Cố thích nghe chuyện cười, thật là một nhóm kỳ quái, tôi cười không dừng lại được, cười đến mức tự cảm thấy bản thân mình thực tế thật tức cười.

Cười đến mức quỳ hết xuống không bước nổi nữa, tý nữa thì ngã lăn xuống đất.

Cuối cùng thì cũng cười xong, tôi lau nước mắt, một tay bám vào cổ tay Cố Tổng Kỳ, cố gắng đứng dậy, ánh nắng chiếu chói chang, trong mắt tôi là nụ cười thanh thoát của anh: “Dụ Tịch à, đây là lần đầu tiên anh thấy em cười vui đến như thế.”

Tận đáy lòng tôi đã mềm nhũn, như bờ cát bị ánh nắng chói chang chiếu qua.

Rất lâu rồi tôi không thấy rung động, giống như cái đồng hồ cũ kỹ, “tích tắc” kêu lên một tiếng tận đáy lòng tôi.

Bỗng nhiên tôi đứng lên, vội vã bám lấy tay anh ấy, gần như trong khoảnh khắc ấy, ngón tay của tôi bị anh ấy nắm lấy: “Sao thế, em bị say nắng phải không?”

“Anh mới say nắng ấy, Cố Tổng Kỳ, anh chưa thấy em cười bao giờ chắc, làm gì phải nói với em thế.”

“Đương nhiên là cười rồi, nhưng đều không phải cười thực sự thoải mái thế này, Dụ Tịch, thực ra lúc em cười, đôi mắt tràn đầy niềm vui, nhìn rất đẹp.”

“Anh vừa nghĩ, nếu như anh luôn được thấy em cười thế này thì anh sẽ cảm thấy đó là niềm hạnh phúc lớn nhất.”

Mười hai năm nay, chưa ai nói với tôi như thế, ngay đến cả mối tình đầu của tôi- Đồng Nhược Nhiên cũng chỉ viết những lời hẹn ước mà mãi mãi không thành hiện thực

Có lẽ khi thực sự thích một người đơn giản sẽ chỉ hy vọng người ấy luôn hạnh phúc và vui vẻ.

Lúc ấy, trái tim tôi chỉ tràn ngập niềm vui, không có một chút gì là trách nhiệm nặng nề, tôi nghĩ là tôi đã thích anh ấy một chút.

Nhưng cái thái độ ấy, trong cái lúc vừa bị tổn thương xong thì thực sự là không có cách nào để tiến sâu hơn, trước mặt Cố Tông Kỳ, ngay cả là thích hơn nữa, rung động hơn nữa, thì tôi cũng không thể biểu lộ ra.

Tôi đã quen với việc bảo vệ bản thân, một giọt nước cũng không để lộ.

Sau đó, tôi mỉm cười, cổ tay tự nhiên quàng vào tay anh ấy, Cố Tông Kỳ cũng mỉm cười đáp: “Buổi tối chúng ta ra ngoài ăn được không?”

“Không được.” Tôi ra vẻ kênh kiêu: “Lần nào anh mỗ, anh cũng không đến đúng giờ, em không muốn đợi anh đâu, đói chết mất.”

“Thế em đến văn phòng tìm anh?”

“Càng không muốn, em có ác cảm với khoa ngoại phẫu.”

“Chiều này chỉ có một ca tiểu phẫu thôi, sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

“Không được lừa người ta đâu đấy, đứa trẻ nào nói dối mũi sẽ dài ra đấy.”

Anh chăm chăm vào mũi của tôi rồi cười đáp: “Sẽ không thế đâu, anh bảo đảm.”

Buổi tối quả nhiên Cố Tông Kỳ không để tôi phải đợi, sau khi tan sở sớm, cùng đi ăn cơm, anh ấy vẫn như ngày trước, còn trong lòng tôi thì đã phát sinh một chút biến đổi, còn không biết từ bao giờ đã để lộ ra thái độ không nheo của con gái.

Nghĩ kỹ Cố Tông Kỳ cũng không phải là người phiền phức, có lẽ lúc đầu thật sự tôi đã nghĩ về anh ấy hơi quá, khiến tự tôi có thái độ không tốt với anh ấy.

Ăn một bữa cơm vô cùng mãn nguyện, trong cảnh phố đêm, hai người cứ dạo bước mà không có đích đến.

Lúc trở về ký túc xá đã rất muộn rồi, đứng dưới ký túc xá, hai người đều có một chút quyến luyến không muốn rời, nói vài chuyện rồi mới tạm biệt.

Chỉ lúc tôi định đi lên tầng, tình nghịch quay đầu lại thì bắt gặp anh ấy đang dựa vào bên tường nhìn tôi, đôi mắt xán lạn như biết nói chuyện, Tôi đột ngột dừng bước, ánh mắt anh ấy như nước cứ nhẹ nhàng chảy vào lòng tôi, giống như thấu suốt vào tim, tôi lại bước xuống, cười đáp: “Gì thế?”

Anh ấy nheo mắt lại, rồi cười đáp: “Không có gì, chỉ là anh muốn nhìn em lên phòng thôi.”

Tôi nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo của anh ấy, ánh mắt di chuyển, cười trả lời: “Em không muốn lên.”

“Thế em muốn đi đâu?”

“Không muốn về ký túc xá.” Tôi cười lên: “Cố Tông Kỳ, em về cùng anh được không?”

Anh ấy thất thần một lúc, đôi mắt mở to ra, tôi khoái chí cười: “Lừa anh đấy, mời em đi em cũng không đi đâu, em lên đây, anh nhớ là về đến nhà thì nhắn tin cho em nhé.”

Hai cánh tay nóng bừng lên tiến sát lại một cách thật kỳ lạ, bàn tay tôi nằm trong lòng bàn tay anh ấy thật ấm áp.

Sau đó, đôi mắt anh ấy đắm đuối, từ từ tiến gần mặt lại, trong khoảnh khắc ấy tôi lại hoàn toàn không trốn tránh, nụ hôn của anh ấy nhẹ nhàng lên môi tôi, giống như lá cây rơi xuống mặt ao những buổi chiều hè..

Nụ hôn của anh có vị ngọt của kẹo trái cây, sau này tôi mới biết, Cố Tông Kỳ rất thích loại kẹo trái cây sắc sỡ nhiều màu sắc, lúc rảnh rỗi sẽ ăn một hai cái, cho nên vì thế môi và răng đều có hương vị ngọt của trái cây.

Nụ hôn ấy, không khiến tôi ngây ngất, nhưng khiến tôi có cảm giác rất kỳ lạ, không khí nồng ngọt, hương vị thơm như mật ong.

Ánh trăng chiếu sáng, khuôn mặt trắng trẻo của anh ấy lại phủ một lớp màu hồng nhạt, tôi cảm thấy mặt mình cũng nóng lên, hai người nhìn nhau, sau đó, ánh mắt của anh ấy vẫn nồng nàn ấm áp yêu thương, tôi bắt đầu thấy hơi ngại, không nói ra được một lời nói nào tình cảm cả, chỉ nói thật nhỏ: “Em đi đây, không trở về nữa.”

Anh ấy không nói gì cả, chỉ cười và gật gật đầu, không khí vẫn cứ yên lặng, tôi lên trên tầng, mới phát hiện ra anh ấy mới bắt đầu về.

Những ngày tháng Tám, trời khô và nóng, trường học đã nghỉ hè từ sớm rồi, tôi vẫn cứ sống ở ký túc xá, rảnh rỗi tôi lại đến văn phòng giúp đỡ ông chủ, tiện thể được ngồi điều hòa mát mẻ, những câu chuyện cười của tiểu sư đệ phát huy tác dụng rõ ràng, cho nên tôi mới bắt đầu có chủ ý nghĩ đến cái điều hòa nhà Cổ Tông Kỳ.

Lần đầu tiên là sau khi ăn cơm xong, tôi giả vờ say nắng, dưới điều hòa mát mẻ, tôi nằm ngủ quên trên ghế sofa cũng là điều đương nhiên, lúc tỉnh dậy tôi đã thấy mình nằm trên giường, trời đã sáng. Lần thứ hai là nói dối đến lấy đồ, người bị cái nóng nực hành hạ mấy ngày không ngủ được là tôi, lại nằm ngủ quên trên ghế. Lần thứ ba, khi ánh nắng mặt trời soi thấu qua cửa sổ nóng bức, tôi cuối cùng cũng cảm điện thoại gọi cho Cổ Tông Kỳ: “Cổ Tông Kỳ, nóng chết em mất, em có thể đến nhà anh ngủ nhờ được không, em một đêm rồi...mất ngủ...”

Cho nên tôi lại nhất lộ du hồn bay đến đó.

Một tháng trời lười biếng, nói là sống cùng lại càng giống hai người cùng thuê một căn phòng, lúc mới bắt đầu cả hai đều không ai làm phiền ai, cuộc sống riêng, sau đó không biết ai dần dần bước vào cuộc sống của ai nữa, tìm không thấy cốc ở đâu thì phát hiện nó trong phòng của Cổ Tông Kỳ, đại từ điển các thuốc tiếng Anh của anh thì bị tôi chiếm dụng làm gối trên giường.

Cách tương tác nhẹ nhàng thoải mái, hơn nữa đều thỏa mãn niềm vui của cả hai như thế, rồi từ từ bắt đầu xuất hiện kiểu cuộc sống của cặp tình nhân. Nhưng đến buổi đêm khi đóng cửa chúc ngủ ngon thì lại biến thành hai không gian khác biệt.

Chỉ là mấy ngày nay, Cổ Tông Kỳ trở nên rất kỳ lạ, cảm giác con gái mặc dù không có logic nhất trên đời, nhưng lại vô cùng nhạy cảm, anh ấy thường xuyên nhìn tôi mỉm cười, nhưng nhiều lúc không để ý thì ánh mắt anh ấy biểu lộ sự hoang mang, lo sợ, tất cả tôi đều nhìn thấu.

Ăn tối xong, tôi cũng không dán mắt vào máy vi tính, chỉ ngồi trên ghế sofa xem ti vi mà chẳng có chút nào nhập tâm. Anh ấy dọn dẹp bát đĩa xong nhìn thấy tôi có vài hành động kỳ lạ bèn hỏi: “Tịch Tịch, sao bỗng nhiên lại xem ti vi thế?”

Tôi cho ti vi nhỏ tiếng xuống, nghiêm túc nhìn anh ấy: “Cổ Tông Kỳ, có phải gần đây anh gặp chuyện gì phiền não phải không?”

Đây là lần đầu tiên tôi nói ra được câu hỏi này, một câu hỏi quan tâm mà chính mình cũng cảm thấy kỳ kỳ, sau đó tôi thấy thật chẳng tự nhiên chút nào cả, bèn nói thêm một câu: “Em chỉ hỏi thế thôi, anh không sao là tốt rồi.”

Tay anh ấy đặt trên mặt bàn, một lúc sau, lại nhìn tôi với vẻ hoang mang: “Hình như trời nóng đến mức khiến anh cũng không bình thường rồi.” Anh ấy mỉm cười, ánh mắt kéo lại gần, chú tâm nhìn tôi: “Em đang quan tâm đến anh phải không?”

Hóa ra trời nóng khiến cho suy nghĩ cũng trở nên nhanh và miễn cảm hơn, tôi muốn cố tình phủ nhận sự quan tâm của mình dành cho Cổ Tông Kỳ nhưng miệng nói ra sự thừa nhận: “Ừ, đúng, em quan tâm đến anh đấy.”

Có lẽ anh ấy không ngờ là tôi lại thẳng thắn như thế, miệng anh ấy nở nụ cười, rồi đáp: “Anh không sao đâu, có thể là do công việc quá bận rộn thôi, qua một thời gian sẽ tốt thôi.”

Bỗng nhiên, anh ấy bỏ bát đĩa đang cầm trên tay xuống, chạy nhanh về phía tôi, khiến tôi chẳng kịp phản ứng, thì đã thấy tóc đen mượt của anh ngay gần, bàn tay Cổ Tông Kỳ đặt trên đùi tôi, lông mày nheo lại: “Chuyện gì thế này?”

Ngón tay anh ấy chạm vào một mảng bầm tím lớn, nhưng tôi lại chẳng có một tẹo cảm giác nào về nó cả: “Ừa, sao lại biến thành thế này nhỉ? Chắc em không cẩn thận va vào cái gì rồi, mấy ngày nữa sẽ khỏi thôi?”

Con người tôi vô tâm, đến đi đứng bản thân cũng để mình tự ngã, vết thương nhỏ này cơ bản không có gì đáng kể cả.

Nhưng anh ấy lại cứ kiên quyết: “Em đừng cử động, để anh đi lấy thuốc thoa cho em.”

Tôi bất đắc dĩ đưa mắt, nhìn anh đứng dậy, quay lưng đi thì tôi nhảy từ ghế sofa xuống: “Em về phòng đây, nếu anh tìm thấy thuốc thì giữ lại tự bôi đi.”

Ngày đó không biết tại sao mà trong lòng cả hai chúng tôi đều muốn gây gổ, tôi đẩy anh ấy rồi làm mặt quỷ, anh đột nhiên mỉm cười. Bên ngoài phòng ánh nắng chiếu vào khuôn mặt anh ấy, tinh nghịch đến mức ngọt như mật ong, tôi còn chưa kịp lấy lại tinh thần, thì anh ấy đã đưa tay giữ lấy tôi, tôi theo bản năng cười ha ha lớn tiếng, đến dép cũng còn chưa đeo, chạy thẳng lên tầng.

Phía sau lưng là tiếng bước chân của anh ấy, trốn không kịp tôi bèn chạy vào phòng đầu tiên bên cạnh cầu thang, vừa định khóa cửa thì cánh tay của tôi đã bị tóm lấy, rồi đối diện tôi là đôi mắt tràn đầy niềm vui: “Á, không đùa nữa, anh sai rồi, anh sai rồi.”

Đầu anh ấy cúi thấp xuống bên tai tôi, cái nóng của hơi thở truyền đến, tôi cố gắng choãi đầu ra: “Em sai rồi, Cố Tông Kỳ, quyển tập tác phẩm Marry norton[3] vở kịch Ireland hiện đại của em có phải ở phòng anh không?”

[3] Samuel Barclay Becket (13/4/1906-22/12/1989)-bậc thầy về kịch “phi lý”, người Ireland, đoạt giải Nobel văn học 1969.

Anh ấy nói rộng khoảng cách ra, rồi cười đáp: “Em cả ngày vút đồ đạc lung tung, hình như trên bàn của anh đây, em tìm thử xem.”

Trên bàn của Cố Tông Kỳ để linh tinh các thể loại sách, hơn nữa nhiều nhất là sách tiếng Anh, trong những cuốn sách dày bịch lộ ra một cuốn dày bịch giống hệt nhau. Tôi thấy trên quyển sổ của anh ấy có viết một chuỗi dài các trích dẫn về bệnh ung thư gan và viêm gan, tôi thấy kỳ lạ liền hỏi: “Cố Tông Kỳ, anh muốn chuyển khoa à?”

“Không có gì?” Trong tay anh ấy không biết xuất hiện từ lúc nào một lọ dầu hoa hồng và mấy cái tấm bông.

“Vậy anh làm sao phải quan tâm đến tài liệu về ung thư gan chứ, đó chẳng phải là vấn đề bố nuôi em đang làm sao?”

“Không có gì đâu, chỉ là hứng thú lấy về xem thử thôi, có lúc phải làm phẫu thuật cùng khoa gan mật, nên anh muốn tìm hiểu một chút.”

Tôi bỗng nhiên có hứng thú: “Cố Tông Kỳ anh nói xem, thể nào là ung thư, khối u là cái gì? Tại sao cái bệnh này lại không thể chữa khỏi được, bị ung thư có phải đều sẽ chết không?”

Anh ấy nghe xong rồi lông mày động động: “Dựa theo cách người ta thường nói thì ung thư chính là khối u ác tính, còn khối u thường gọi là khối u lành tính. Khối u ác tính sẽ hủy hoại kết cấu và khả năng của khí quản, bộ máy, dẫn đến hoại tử và nhiễm trùng, cuối cùng sẽ di căn phá hoại làm tổn thương toàn bộ khí quản rồi gây tử vong. Triệu chứng của ung thư là một quá trình phức tạp, rất khó có thể giải thích rõ ràng. Đương nhiên không phải là ai bị ung thư cũng sẽ chết, ví dụ như ung thư vú, hay như ung thư dạ dày giai đoạn đầu.”

“Di căn rồi thì có phải sẽ không cứu được nữa không? Chỉ đợi đến ngày chết, có phải giống như bà ngoại của em không?”

Bỗng nhiên tiếng của tôi biến thành câm, thực tế là cũng không thấy nhiều đau đớn, chỉ là nhìn thấy vật còn người thì mất, nước mắt không kiềm chế lại được, cứ chảy ra không ngừng. Khuôn mặt anh ấy hình như cũng biến sắc, định thần lại, tôi chớp chớp mắt, nước mắt chảy ra từng giọt nhỏ: “Đã lâu rồi mà em vẫn còn nhắc đến, em như cái thím Tường Lâm[4], em ra đây, anh nghỉ ngơi đi nhé.”

[4] Nhân vật nữ chính có số phận bi thảm dưới sự hủy hoại và tàn phá của chế độ phong kiến Trung Quốc trong tác phẩm Chúc phúc của Lỗ Tấn.

“Tịch Tịch”, Cố Tông Kỳ đột nhiên gọi tôi lại, rồi bờ vai có gì đó nặng nề đè lên, là anh.

“Thế giới này tất yếu phải có sinh lão bệnh tử nhưng chúng ta vẫn phải cố gắng sống tốt đúng không? Anh hiểu nỗi lòng của em, anh chỉ hy vọng em nhớ và đừng có buồn là tương lai có một ngày, anh cũng sẽ đi

xa...”

“Im ngay.”

“Tịch Tịch.”

“Câm mờm, Cố Tông Kỳ, em muốn anh im ngay, không cho phép anh nói cái gì chết với không chết, nếu chết, em sẽ chết trước anh, anh đừng hy vọng có thể làm em buồn.”

Không biết thế nào, mà nước mắt tôi cứ không ngừng chảy ra, lúc trước khi đau đớn nhất, mệt mỏi nhất cũng không làm kích động được cái tinh thần tê dại của tôi, vậy mà chỉ nghe Cố Tông Kỳ nói cái câu “Tương lai có một ngày, anh sẽ rời xa” tôi lại không thể kiềm chế được sự sợ hãi.

Không biết từ bao giờ anh ấy đã trở thành hơi ấm duy nhất bên cạnh tôi, khiến tôi sợ nhất là mất đi nó.

Không biết là đã bao lâu rồi tôi không rơi một giọt nước mắt nào cho bản thân, trước mắt tôi, những đau khổ dần vật, đều dần dần được anh ấy xoa dịu. Cố Tông Kỳ an ủi tôi: “Được rồi, được rồi, anh không nói thế nữa...”

Ngày đó nhất định có gì không bình thường, có lẽ trong lòng tôi đã có dự cảm về một chuyện gì đó, cho nên những cái ôm vội vã như thế, trong trí nhớ đã mờ hồ những tình tiết hỗn loạn.

Chỉ có bầu trời lúc ấy, ánh nắng chói chang bỗng nhiên biến mất, không gian sáng trắng bị thay thế bởi mây đen, sau đó mưa tí tách rơi xuống, trong phòng giống như một góc yên lặng của thành phố ồn ào, trong phòng và bên ngoài như hai thế giới cách biệt.

Một bên gió thổi bão bùng, một bên lần đầu tiên gấp gáp lẫn si mê.

Cảm giác đau đớn là cái giá không thể tránh khỏi của sự trưởng thành, những hành động thô bạo, hơi thở rối loạn, gió từ điều hòa thổi tóc tôi bay bay, rồi lại rơi xuống, tôi quay mặt ra nhìn mưa, không cần thận nước mắt lại khẽ rơi xuống chiếc ga mềm mại.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi nghĩ, rốt cuộc tôi có yêu Cố Tông Kỳ không?

Hay chỉ xem anh ấy là một cái phao gỗ trên cuộc đời mờ mịt vô phương hướng, bởi vì xuất hiện tình cờ đúng lúc, nên mới không giữ được mình ra sức bám lấy, dựa dẫm.

Nhưng tôi không có một chút hối hận nào, lúc ấy tình cảm rất phức tạp, sau đó thì biến thành một khoảng trống rỗng, đôi mắt của anh ấy tràn đầy yêu thương, cánh tay ôm chặt lấy tôi, tôi đột nhiên thấy đau đớn, nội tâm u ám thế này của tôi làm sao xứng đáng với ánh mặt trời ấm áp kia.

Rất sợ, ánh nắng ấy sẽ dần dần khô cạn trong khoảng âm u của tôi, giống như hoa hướng dương luôn hướng về mặt trời, không có được sự yêu thương của mặt trời, thì cuối cùng sẽ thối rữa trong bóng đêm.

Lần đầu tiên, tôi không sợ có lỗi với bản thân mà sợ xấu hổ với một người khác.

Tôi tỉnh dậy lúc đêm tối, ánh đèn bên đường bị những giọt nước trên bầu trời làm cho mờ ảo.

Tôi cử động một cái, hình như đã làm giật mình người nằm bên cạnh, tiếng nói lí nhí, trầm trầm vọng lại: “Tịch Tịch sao thế?”

“Mấy giờ rồi?”

Điện thoại của tôi yên vị nằm ở đầu giường, tín hiệu đèn nhấp nháy, trong khoảnh khắc màn hình sáng lên, tôi vô tình nhắm mắt lại, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt của Cố Tông Kỳ, thật gần gũi, thật ấm tình.

Là tin nhắn của người đã mất tích một thời gian rất lâu – Tần Chi Văn, nói rằng muốn đi cùng tôi về nhà ông, bởi vì ông đã qua đời, gia đình đã chuyển đi nơi khác sống, chỉ còn lại những đồ vật của hai đứa chúng tôi thời thơ ấu, phải về sắp xếp, thu dọn.

Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ đêm, gấp điện thoại vào, nhìn khuôn mặt của Cố Tông Kỳ trong đêm tối, không biết phải nói gì.

Có vài thứ, trong khoảnh khắc trời như sắp đổ xuống, có vài quan hệ phải dùng cả cơ thể để gấn bó mãi.

“Tịch Tịch, em nghĩ gì đấy.”

Tôi vẫn chăm chú nhìn anh ấy, miệng cứ ngậm vào không biết nói gì, không khí lạnh lẽo thổi vào bờ vai hở của tôi, những cảm giác đau đớn thấm vào gân cốt, anh ấy duỗi tay ra ôm tôi vào lòng. “Đừng nghĩ nhiều em nhé.”

Nghĩ nhiều ư? Tôi nghe không hiểu lời Cố Tông Kỳ nói, tôi lắc lắc đầu: “Em không nghĩ gì cả, chỉ là...”

“Có những lúc sẽ nghĩ, cuộc đời con người phải vui vẻ đúng lúc, có những khi sẽ cảm thấy cuộc đời chẳng có chút thú vị nào, em không biết, Cố Tông Kỳ, em thực sự không biết, em nên nghĩ cái gì chứ? Hay cái gì cũng không cần nghĩ.”

Anh ấy nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc tôi: “Anh muốn cái gì cũng không cần nghĩ hết, cứ vô tư mà sống.”

“Tại sao thế?”

“Như thế em sẽ thấy vui vẻ, vui vẻ thì không nhất định là hạnh phúc nhưng không vui vẻ thì chẳng bao giờ có hạnh phúc cả.”

Hôm sau tôi cùng Tần Chi Văn về quê, trời vẫn cứ mưa rất to.

Trong khu vườn nhỏ bức bách, có lẽ không có ai dọn cỏ mọc tươi tốt, những giọt nước trong ao bị mưa làm tung lên, màu xanh của rong rêu, mùi ngai ngái của bùn đất tỏa ra khắp nơi bay lên mũi.

Cánh cửa của ngôi nhà cũ kêu kè kệt, hơi ẩm lan tỏa ẩm ướt bao trùm khắp căn phòng, lúc ấy đồ đạc trong nhà đã được chuyển đi rồi, dường như không còn dấu tích nào của mọi người, ánh sáng mờ mịt xuyên qua ngôi nhà cũ kỹ.

Tần Chi Văn chỉ chỉ lên lầu: “Đồ đạc của chúng ta đều được để trong phòng của cậu ở tầng trên, cậu lên xem có thứ nào cần lấy không, tớ ngồi dưới đây một lúc, sau này có thể không có cơ hội trở về đây nữa.”

Tôi “Ồ” một tiếng rồi từ từ lên tầng trên, nền tường trước kia màu trắng tuyết giờ phủ đầy bụi xám, một góc tối đã từng đùa nghịch ở đó, vết bút chì viết lên đã mờ nhạt, tôi nhìn lên tường rồi chợt cảm thấy một chút đau thương.

Đồ đạc hồi nhỏ của tôi và Tần Chi Văn được xếp vào một góc, thực tế là chẳng có đồ đạc gì quan trọng cả, tất cả đều là sách, vở bài tập, vài món đồ chơi. Nhìn hết rồi tôi đi xuống dưới tìm Tần Chi Văn, thì phát hiện ra cậu ấy đang đứng trước tường của giếng trời, nhắm mắt, giống như đang ngủ vậy.

Còn khuôn mặt xanh gầy, cái cằm nhọn nhọn, có một ít râu, từ khi tôi bắt đầu nhớ lại, cậu ấy lúc nào cũng có khí chất lạnh lùng, vài giọt nước mưa rơi tí tách từ trên mái xuống.

Dường như thời gian như ngừng lại.

Tôi lặng lẽ nhìn cậu ấy, một lúc lâu sau mới cảm thấy có gì đó không bình thường.

Không phải là mệt đến mức ngủ quên rồi, mà là thái độ tĩnh lặng không một chút màng gì đến đời người, trong căn nhà cũ kỹ, lặng lẽ đợi thời gian trôi qua, đợi đến lúc bản thân mình biến thành cát bụi, lại theo gió bay đi.

Dự cảm không hay dồn vào đầu tôi.

“Muối, muối ư?”. Tôi thử gọi cậu ấy, cậu ấy vẫn cứ nhắm mắt, tôi đến kéo cậu ấy, toàn bộ cơ thể cậu ấy ngã xuống một bên, tôi đưa tay thử kiểm tra hơi thở ở mũi. Vẫn còn!

Cậu ấy không còn bất cứ ý thức nào nữa.

Tôi cũng không nhớ bản thân làm cách nào gọi điện thoại cho xe cấp cứu, chỉ nhớ là lúc đợi tiếng còi của xe cấp cứu đến thì đầu óc tôi đã là một khoảng trống rỗng, giống như trạng thái lúc ân ái với Cố Tông Kỳ.

Chỉ có tiếng mưa rào rào, tôi và cậu ấy, tĩnh lặng tựa vào nhau, ánh sáng trong suốt, không còn nhìn thấy bóng của hai đứa chúng tôi trên mặt đất, dường như mang theo cả đau thương và nóng sốt.

Rất nhanh chóng, Tần Chi Văn được đưa vào phòng cấp cứu, sau đó chuyển sang ICU, tôi thấy bố nuôi đứng trước cửa thang máy, khuôn mặt trang nghiêm nhìn tôi, tôi lúc ấy đã chuẩn bị làm thật tốt một dự định xấu xa nhất.

Từ bao giờ, trong tiềm thức Tần Chi Văn đã biến thành một làn nước, nhanh chóng bốc hơi, lập tức biến mất.

Có lẽ tuyết tung bay trong đêm giáng sinh ấy, cơ thể của cậu ấy vùi trong tuyết, hoàn toàn biến mất, lúc đó cậu ấy nói với tôi: “Tịch Tịch, chúng ta không thể ở bên nhau suốt đời rồi”, dường như là một kết thúc tồi tệ như thế.

“Không được như nguyện vọng của con đâu, ung thư giai đoạn cuối, ảnh hưởng đến não, hệ thần kinh đã có đặc điểm bị mất điều khiển, rối loạn chuyển hóa, trí lực giảm dần, ý thức bị ngăn cản, biểu hiện lâm sàng chủ yếu là hệ thống thần kinh và gan đều bị tổn thương...”

“Còn có thể sống được bao lâu nữa?”

Bố nuôi tôi chờ người một lúc, rồi lắc lắc đầu: “Đã đến giai đoạn này rồi, thì cũng có thể chỉ là mấy ngày.”

“Con có thể đi thăm cậu ấy một chút không?”

“Ngay lập tức sẽ không tỉnh lại đâu, con tới nhìn cậu ấy thì cũng được.”

Đường đi đến phòng bệnh hình như rất dài, một dải ánh sáng ở cửa sổ hành lang hình như cũng đã biến mất một nửa, tôi không ngừng hỏi bản thân, đây có phải đường thông giữa nhân gian với thiên đường. Phòng bệnh yên ắng, chỉ có ánh sáng yếu ớt của các loại máy móc, Tần Chi Văn nằm yên lặng trên giường bệnh, tôi bỗng nhiên hy vọng rằng cậu ấy cứ mãi mãi nhắm mắt thế này, không cần sống mà cũng không phải đi đâu hết.

Cậu ấy mãi không tỉnh lại, tôi không biết là tôi đã ngồi bao lâu nữa, thời gian bố nuôi tôi đến và cả Cố Tông Kỳ nữa, dường như tất cả mọi người đều khuyên tôi, bên tai văng vẳng những tạp âm, bọn họ đến rồi lại đi, chỉ có tôi như người máy ngồi nói đi nói lại một câu: “Để em đợi cậu ấy tỉnh lại.”

Không biết đợi bao lâu, Cố Tông Kỳ đến khuyên nhủ tôi, bảo tôi đi ăn cơm, nhưng tôi ăn cái gì nôn cái đấy, đến cơm cũng không thể nhìn, hề nhìn thấy là nôn mửa, tất cả mọi cách và những lời khuyên đều vô tác dụng.

Bên ngoài trời mưa càng lúc càng to, trên cửa sổ một lớp khí trắng, những giọt mưa bị gió thổi biến dạng, rơi xuống đất vỡ tan, không biết là qua bao lâu, tôi nhìn thấy đôi mắt của Tần Chi Văn động nhẹ, lông mi ở khóe mắt hơi rung rung, tôi ngay lập tức đứng dậy.

Tôi không biết làm sao có thể miễn cưỡng cười như thế, chăm chăm nhìn cậu ấy, không nói gì cả.

Khoảnh khắc ấy, chính là sự trống rỗng, mùa thu rồi cuộc đến thật nhanh như thế, đến cả mùa hè cũng mục rữa.

Cậu ấy nhìn thấy sự khác lạ của tôi lúc ấy, lại còn cả một cử chỉ nhắc môi đơn giản, lại thể hiện vô cùng khó khăn như thế, biểu lộ ra không phải là sự thoải mái mà là sự tự ti.

Bao nhiêu ngày, từ lúc bà ngoại qua đời, đến lúc cậu ấy bị bệnh, những đau đớn to lớn, cơn sóng cứ cuộn cuộn trong lòng tôi, bị thương là giọt nước mềm mại tàn nhẫn, tôi ho liên tục, tê liệt hết cả trái tim tôi, toàn thân dường như bị nhấn chìm trong sự yếu đuối,

Tôi cũng không biết trong lúc khóc mình đã nói những gì, dường như chỉ gọi tên Tần Chi Văn. Tôi cảm thấy từ lòng bàn tay đến não đều tê liệt, mạch máu hạ thấp xuống, ngộp thở.

Sự tê liệt một nặng hơn, giống như là ngạt thở, trước mắt tôi là một màu đen, rồi tôi không biết cái gì nữa.

Đợi lúc tôi tỉnh lại, cũng không biết là mấy giờ nữa, mở mắt ra thì nhìn thấy bình truyền nước bên người tôi, cái chất lỏng trong suốt nhỏ từng giọt từng giọt xuống, một cái bóng màu trắng lúc ẩn lúc hiện.

“Cậu ấy đâu, Muối ỷ.” Tôi nhẹ nhàng hỏi, ngoan cố nhìn Cố Tông Kỳ.

Tôi không biết đó là cái ôm như thế nào. Mùi nước khử trùng trên người anh ấy giống như mùi nước mưa đêm hôm ấy, dường như mãi mãi ở một thế giới khác.

Tôi không nhìn thấy nét biểu cảm của anh ấy, nhưng tôi cảm thấy tôi sắp rời xa rồi, cho nên anh ấy mới ôm tôi đau đớn như thế.

Nhưng mà, rõ ràng người phải rời xa không phải là Tần Chi Văn mà. Không phải, nhất định là tôi đang mơ, tất cả những điều này đều là mơ, Tần Chi Văn là một tên xấu xa, hồi nhỏ cậu ấy luôn nấp vào trong cái rương, đợi tôi không tìm được cậu ấy, hoảng sợ đến khóc âm ỉ lên thì cậu ấy mới mở cửa nhè nhẹ từ trong rương đi ra, thò đầu ra rồi cười đáp: “Tịch Tịch, cậu thật là đồ ngốc.”

Lúc ấy tôi vốn chẳng hiểu oán hận cái trò đùa ác của cậu ấy, chỉ cảm thấy nước mắt của bản thân nhất định sẽ đổi lấy được khuôn mặt của Tần Chi Văn .

Vậy, tất cả những điều này là mơ, Tần Chi Văn vẫn đang nấp trong thùng quần áo, chỉ là tôi không có nhiều nước mắt, có thể khiến cậu ấy mềm lòng mà chạy ra, nghĩ một lúc, tôi liền mỉm cười.

“Có Tông Kỳ, có phải là em lúc nào cũng buồn nên thượng đế mới trừng phạt, muốn nước mắt của cả cuộc đời em chảy hết không?”

Anh ấy ôm tôi không nói gì cả, nước mắt tôi lại rơi tí tách lên áo blouse trắng của anh ấy, nước mắt chảy vào, mềm mại.

Bắt đầu trông và nói chuyện với Tần Chi Văn, mỗi phút giây đều không muốn dừng lại, tôi kể cho cậu ấy, tôi đã đọc một quyển sách rất điên khùng, quyển sách ấy đã làm tôi khóc rất nhiều, vậy thì những người trẻ, làm sao bị bệnh nặng rồi ra đi, họ rõ ràng vẫn chưa kịp yêu nhau thì đã phải phân cách.

Cậu ấy cố gắng nhìn tôi cười: “Bởi vì chúng ta đều có thể giới riêng, tớ cũng có thể giới riêng của tớ, cho nên tớ phải trở về đây.”

“Muỗi, cậu muốn trở về đâu chứ?”

“Tịch Tịch, tiểu thuyết có rất nhiều thủ thuật lừa người, có rất nhiều người yêu nhau, đều kết hôn rồi sinh con, sống hạnh phúc cả đời bên nhau.”

“Muỗi, cậu muốn trở về đâu?”

“Tịch Tịch, nếu tớ đi rồi, cậu hãy rắc tro cốt của tớ xuống biển, đừng giữ lại gì hết.”

Lúc đó tôi không thể thở vài phút, trong lòng đau đến mức chẳng còn tâm trí nào nhớ, tôi nhẹ nhàng hỏi cậu ấy: “Tại sao phải như thế, lẽ nào một chút nhớ mong cậu cũng không để cho tớ giữ ư, tro cốt cũng rắc hết, thế bên cạnh tớ còn có thể có cái gì chứ, cậu đi rồi, tớ chỉ có một mình, bây giờ ngay cả đến tro cốt phải rắc hết, lẽ nào sau này cậu không cần tớ nữa. Muỗi ơi, cậu dẫn tớ đi theo đi, nếu cậu bỏ tớ lại, cậu nghĩ tớ phải làm sao?”

“Tớ muốn cậu hạnh phúc, cho nên cậu phải sống cho thật tốt đấy.”

“Muỗi, cậu có thể dẫn tớ theo không, cậu bỏ lại tớ một mình có ý nghĩa gì chứ, cậu muốn tớ phải thế nào, những ngày tháng sau này, cậu muốn tớ thế nào đây, lẽ nào cậu muốn nói với tớ, cậu yêu tớ, hy vọng tớ hạnh phúc, cho nên cậu muốn tớ phải sống, cố gắng sống tiếp, nói như thế là thế nào? Người không còn nữa, làm sao có thể coi như không có chuyện gì mà sống tiếp được chứ, cậu dạy tớ đi, dạy tớ làm thế nào để sống tiếp đi, cậu có thể đưa cho tớ một lý do để tớ tin tưởng không?”

Nước mắt tôi đã chảy đầy mặt, nghẹn ngào tưởng như không nói được nữa, nhưng mà tôi vẫn không ngừng nói: “Tớ làm không được đâu, tớ làm sao có thể quên hết mọi thứ mà sống tốt được, Tần Chi Văn, nếu như cậu nói Dụ Tịch cậu đi cùng tớ nhé, tớ nhất định không do dự gì đi theo cậu. Nhưng cậu lại bảo tớ sống tốt, cậu như thế thì gọi là cái gì chứ, cậu chết rồi thì chẳng còn biết gì hết, còn cậu bảo tớ làm sao có thể chấp nhận, làm sao có thể một mình chịu đựng chứ...”

“Tịch Tịch, cậu đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi, sao mà cậu nói nghe quen thế!”

Mưa vẫn cứ rào rào rơi, trong không khí bao trùm khí ẩm màu xanh khói.

“Thật là, Muối, tớ thất bại rồi, cả cuộc đời đều bị cậu nhìn thấu, giả vờ tình cảm sâu sắc quả đã thất bại rồi.”

Tôi đứng dậy, lau lau nước mắt, nhìn cậu ấy cười, sau đó đi ra ngoài, vừa bước ra khỏi phòng, chân tôi mềm nhũn ra, rồi ngã xuống.

Ngày Tần Chi Văn mất, là ngày mưa cuối cùng của tháng Tám.

Trên cánh cửa kính lớn đọng đầy những giọt nước mưa, xếp theo hàng dọc, một khoảng mơ hồ, rồi bị gió thổi bay tung lên, căn bản không có điểm trọng tâm, cũng giống như nước mắt tôi, không biết từ đâu đến và chảy đi đâu.

Rốt cuộc con người, một lần rồi lại một lần, chảy bao nhiêu nước mắt, khóc cạn rồi, hay sẽ còn ảm ướt.

Tôi vẫn còn nhớ đã nói với Cố Tông Kỳ và tất cả mọi người rằng: “Cầu xin anh, hãy để em chết đi, Muối không còn nữa rồi, em sống làm gì chứ, cầu xin mọi người...”

Tôi không biết đó là nước mắt của tôi hay là nước mưa nữa, hay là nước mắt của Cố Tông Kỳ, rơi trên cổ tôi, từng sợi trên thân thể trầm lặng xuống đến phát sốt.

Kể từ lúc đó, Cố Tông Kỳ ôm tôi suốt, đôi mắt tôi, một giây cũng không rời khỏi Tần Chi Văn đang ở trong quan tài. Cậu ấy dường như đang ngủ, tôi cứ luôn quên nói với Tần Chi Văn rằng, nốt ruồi ở đuôi mắt cậu ấy là nốt ruồi nước mắt.

Cho nên cậu ấy đã xin hết nước mắt của cả đời tôi.

Sau khi mưa xong, trời sáng bừng, mát mẻ, ngủ trưa dậy, mở toang cửa sổ có thể ngửi thấy mùi không khí thoáng mát, mặt trời chói chang ở trên cao nhưng không còn khô nóng nữa, nơi nơi đều khiến con người ta cảm thấy thoải mái.

Nếu như cuộc sống của tôi, là bãi cát được đắp bên bờ biển, tất cả những gì liên quan đến Tần Chi Văn chính là xương cốt trung tâm, khi hồi ức của cậu ấy dần dần theo sinh mạng biến mất, thì tất cả đều phân ly xa cách, cả bầu trời trước mặt tôi trở nên đen tối, bãi cát biển thành miếng đất bằng, chán nản tựa vào bờ biển.

Tri hoãn phản ứng PTSD[5], sau này mọi người nói với tôi như thế.

[5] PTSD - viết tắt của cụm từ Post Traumatic Stress Disorder- khủng hoảng tinh thần sau một biến cố.

Bởi vì đây là một bệnh thần kinh không thường gặp, không ai giải thích rõ ràng được nguyên do tại sao.

Mùa thu phức tạp và kéo dài này đã đến rồi.

Vì thế mà sự cô đơn của tôi theo năm tháng cũng dần dần đến.

12. Chương 12: Anh Sẽ Mãi Mãi Bên Em

Trong lúc này tôi không biết bản thân mình nên có cảm xúc như thế nào, trong không khí mùi hoa thơm nồng, có một loại màu vàng non dịu dàng, nhẹ đến mức đọng nhẹ vào thôi cũng sẽ bay đi rất xa.

Có một thứ khiến con người vô tình say và quên đi nỗi nhớ.

Tôi nhẹ nhẹ để tập giấy lên mặt bàn, nhìn ánh sáng khắp bốn phía xung quanh dội đến, sau một lúc mệt mỏi, gân cốt trong cơ thể xuất hiện một cảm giác rất quen thuộc, trong nhà mọi cửa đều mở, không còn phân biệt được chỗ nào là nơi cất giấu kho báu của Pandora[1]

[1] Pandora: Là một hành tinh hư cấu trong vũ trụ, nơi đây chứa đựng rất nhiều tài nguyên quý giá.

Là bắt đầu hay kết thúc của một câu hỏi, tôi cũng không biết nữa.

Xung quanh vẫn cứ yên lặng, tôi thử hét một tiếng thật to: “Anh hai”, nhưng chẳng có ai trả lời.

Tôi quay người nhìn phòng bên tay trái, không có ai, tiện tay mở cửa sổ nhìn từ ngoài vào, một bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ, dựa vào tường, anh ấy đang châm thuốc hút.

Những ngày mùa đông gió thổi vừa to vừa mạnh, thổi bay khói thuốc lên cao, đằng nào cũng có một chút hơi ẩm biến mất vào trong không khí lạnh, tôi im lặng, thở thật nhẹ, chỉ sợ rằng sẽ làm hơi ẩm ấy biến thành nóng bức.

Tôi từ từ đi lại gần, không biết làm sao mở miệng nói, trong đầu hiện lên trăm nghìn câu hỏi, nhưng một câu cũng không nói ra được, chỉ có cách tốt nhất là để những ngón tay thô cứng sờ lên tường, bỗng nhiên người ấy cất tiếng hỏi: “Tịch Tịch à?”

Tôi nhẹ nhàng đáp: “Vâng”, rồi lại yên lặng đợi anh ta nói.

Nhưng anh ấy không có bất cứ biểu hiện nào cả, chỉ cúi đầu xuống, khói thuốc nghi ngút trên tay, tàn thuốc màu trắng đục rơi xuống, bị gió cuốn đi, không lưu lại một vết tích nào, khói thuốc vẫn cứ nghi ngút bay.

“Đọc xong chưa em?”

Tôi nhìn khuôn mặt anh ấy, rõ ràng là biết rằng anh ấy không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt tôi, nhưng vẫn gật đầu đáp: “Rồi ạ”.

Anh ấy đột nhiên cười lên, dập đầu thuốc trên tay, nhìn tôi nghiêm túc, nhưng trong khẩu khí lại có một chút gì đó đùa cợt: “Sao không khóc à, lúc Tần Chi Văn mất em khóc khùng khiếp lắm cơ mà”.

Tôi miễn cưỡng nói: “Có lẽ em đã khóc hết nước mắt của cả đời cho Muối rồi”.

Anh ấy lại hỏi: “Có cảm giác gì không, sau khi đọc xong?”.

“Không có cảm giác gì đặc biệt cả”. Tôi thành thật trả lời: “Dường như em vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ, tất cả đều như mơ, cảm giác bản thân giống như sau khi chết một lần rồi tỉnh dậy, được hồi sinh, anh hai, anh không hiểu được cảm giác lại được trở lại làm người đâu”.

Tôi dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng em chỉ muốn biết, tại sao anh lại tự biến mình thành Muối, là do em quá nhớ thương cậu ấy, cho nên trốn tránh thực tại, hay là đều do mọi người cố ý sắp đặt tất cả thành như thế này?”.

Anh hai không trả lời tôi ngay lập tức, anh ấy thuận tay đóng cánh cửa sổ phòng lại, sau đó anh ấy mới nói bằng một giọng có chút gì đó cố ý tạo vẻ thần bí: “Không có gì cả... một mùi hương quen thuộc?”.

Không khí chuyển động thật chậm, dường như là ánh đèn điện vàng sáng chói, nước chảy ở trên tường xuống, cảm giác thật là thân quen, giống như hơi nước ở trong không khí không biết từ lúc nào đã thẩm thấu qua làn da, quen thuộc đến mức tôi không cần thiết phải dùng lý trí để phân biệt.

Một luồng điện lóe sáng trong não chói qua một mùi hương nồng nàn và trầm lắng. Trong khoảnh khắc ấy tôi còn tưởng rằng mình đang hoang tưởng, nhưng trong lòng đã xác định rõ ràng - là Tần Chi Văn, không, đó chỉ là một chút hương hoa mà anh hai mang đến cho tôi.

Thời gian ngủ quên ấy, là những đoạn đứt quãng rồi lại nối tiếp, giống như là quay một đoạn băng bằng một cái máy cũ kỹ, nó sẽ chạy tành tạch, luôn luôn không phân biệt được rõ ràng được đâu là thực tại đâu là giấc mơ. Tôi cứ cho rằng nguyên nhân là do Cố Tông Kỳ, mà không hề nghĩ rằng nguồn gốc lại ở chính bản thân mình, có thể tôi đã bị trúng một loại chất độc nào đó.

Lúc này tôi mới bắt đầu tiếp xúc với anh hai nhiều hơn, ngày trước chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt qua vài lần, nếu như tôi không còn nhớ gì nữa, bản thân đã ngủ quên để rồi nhận nhầm người thế này thì cũng là việc hợp tình hợp lý thôi.

“Mùi hương này... là thuốc phải không?”.

Tôi khó khăn lắm mới mở được miệng, cảm giác say say lâng lâng dần dần xâm nhập vào trong não, anh ấy ngay lập tức mở toang cửa sổ ra, gió lạnh ở bên ngoài ùa vào, cái mùi hương ngào ngạt ấy cũng bay mất không một dấu tích.

“Lượng nhỏ LSD[2], còn được gọi là chất gây mê. Anh ấy mỉm cười, nụ cười chất chứa mùi vị của sự tự ti: “Tịch Tịch, vì em, anh có thể không sử dụng tối đa nó”.

[2] LSD - viết tắt của từ Lysergic acid diethylamide - thuốc gây ảo giác.

Tôi nghe xong mà lòng lặng xuống, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn rất trấn tĩnh. Tôi muốn hỏi rất nhiều câu, nhưng chẳng câu nào tôi muốn biết câu trả lời cả, tôi tự nói với bản thân, mình có hỏi càng nhiều càng thấu suốt, liệu có tác dụng gì chứ? Người ở hiện tại và cả người ở trong trí nhớ của tôi đều đã biến mất rồi, thì tôi còn đau khổ đi tìm kiếm làm cái gì chứ?

Anh ấy nhấc tay lên, ngón út móc vào bên cánh cửa sổ, nhẹ nhàng chà ma sát, giống như đang đợi một câu hỏi nào nữa từ phía tôi. Trên cánh cửa kính hóa ra còn đọng lại những giọt sương trắng trắng rồi từ từ biến thành những giọt nước nhỏ như những hạt ngọc trong suốt.

“Em không có gì để hỏi nữa à? Ví dụ như ai nghĩ ra cái chủ ý này? Ai là phạm nhân, ai là bị cáo? Ví dụ như Cố Tông Kỳ đã phản đối anh làm điều này nhiều thế nào? Hay là cậu ấy luôn tin rằng em sẽ khỏe lại, mà không tống em vào bệnh viện tâm thần?”.

Lúc ấy tôi bỗng nhiên chẳng có cách nào chống đỡ câu hỏi ấy cả, chỉ nhìn anh ấy không suy nghĩ gì cả, rồi nôm na tự hỏi: “Bệnh viện tâm thần cái gì chứ?”

“Tịch Tịch, em có biết rằng lúc ấy tình trạng của em tệ thế nào không? Ngay cả đến bác sĩ tâm lý cũng được mời đến, em vẫn chỉ lắc đầu nói với bọn anh rằng không có chuyện gì. Sau khi Tần Chi Văn mất, bọn anh sợ em sẽ xảy ra chuyện nên giờ giờ phút phút bên cạnh em, an ủi em, em thì cứ một mình thần thờ, không khóc cũng chẳng cười, nhưng có một ngày em dường như biến thành người khác, ôm lấy anh gọi là Muỗi, sau đó những chuyện khác đại khái đều chẳng nhớ gì hết. Lúc đầu mọi người đều cho rằng em muốn làm mọi người yên tâm nên mới làm thế, nhưng sau này mới biết rằng đây là một loại bệnh tâm lý, em thật sự đã không còn nhớ gì nữa”.

“Bệnh gì chứ?”.

“PTSD, khủng hoảng tinh thần sau một biến cố”.

Tôi giữ tay trên trán, hằm hằm đón lấy ánh nắng mặt trời, để bản thân bừng tỉnh lại một chút, hoặc là đủ để nhớ lại đoạn đứt của một vài mắt xích, nhưng mà không làm cách nào nhớ lại được hết.

“Bác sĩ nói những điều này, anh cũng không hiểu, mà cũng không nghe được hết, chỉ biết đại loại nói là em đang sống trong một không gian mà em tự tạo ra, dựa trên những suy nghĩ ở tận đáy lòng em, không muốn nghĩ đến những ký ức đau khổ, bệnh này ít nhất thì một tháng là có thể chữa khỏi, còn lâu thì là vài năm. Lúc ấy mọi người đều không biết làm cách nào cả, chỉ có Cố Tông Kỳ nói rằng, thế thì cứ để tự cô ấy bước ra ngoài, phải mất bao nhiêu lâu cũng sẽ đợi”.

Tôi miễn cưỡng mỉm cười: “Vì vậy nên mọi người cứ nhìn em quên đi Cố Tông Kỳ và coi anh là Tần Chi Văn, mà chẳng thể làm gì hết ư?”.

“Không phải là mọi người không thể làm, mà là không có cách nào để làm cả”. Anh ấy thở dài một tiếng, rồi vô thức nhún nhún vai, tỏ một thái độ hoài nghi: “Dù Tịch, thực tế thì cơ bản anh không có quan hệ thân thiết gì với em cả, trong chuyện này người chịu nhiều tổn thương nhất thực sự phải là Cố Tông Kỳ, còn anh chỉ là một người qua đường”.

“Thậm chí anh có thể từ chối không đóng vai Tần Chi Văn, để mặc em sống trong cuộc sống giả tạo của thực tại, cũng chẳng có một chút gì liên quan đến anh cả”. Anh ấy kéo dài miệng ra nói: “Dù Tịch, nếu anh nói anh rất ghét em thì sao?”.

Tôi nhăn nhó nhăn mày, nhìn anh ấy, soi đoán lời anh ấy nói là thật hay giả, trong lòng cũng đã hiểu được một nửa, nhưng trên miệng không muốn thể hiện sự yếu đuối: “Anh ghét em là việc của anh, nhưng em chẳng có tỷ cảm giác gì là có lỗi với anh cả”.

Đôi mắt tròn xoe của anh ấy bỗng nhiên xé ngược lên, nhìn lúc này anh ấy với hình bóng Tần Chi Văn khác nhau hoàn toàn, anh ấy nhìn tôi thật lâu, sau đó lại đột nhiên quay người đi cười thật to: “Được rồi, được rồi, trên em thôi!”.

“Anh chỉ muốn trêu em thôi, nếu không thì, cũng chẳng phải làm nhiều việc như thế”.

Tôi nhìn anh ấy với ánh mắt phức tạp, kèm theo một nụ cười thật nhẹ nhàng.

Nhưng tôi biết rằng những lời nói đó là thật lòng, anh ấy ghét tôi, không thích tôi, trong khoảnh khắc ấy tôi cảm nhận thấy điều ấy. Một người em trai cùng dòng máu với anh ấy, vì tình thanh mai trúc mã đã làm rất nhiều việc như thế, bất kỳ là ai cũng đều không thể thấy nhẹ nhõm được. Như thế thì Tần Chi Văn, thực sự là đã có rất nhiều rất nhiều chuyện không kể với tôi, nhưng tôi cảm nhận được cậu ấy đã từng mang đến cho tôi không biết bao nhiêu sự bao dung ảm áp, như thế là đủ rồi.

“Tốt rồi, Dụ Tịch, anh phải giả mạo Tần Chi Văn đã quá lâu rồi, cuối cùng thì cũng đã có thể trở về làm chính bản thân anh, em cũng ra khỏi cuộc sống này đi, Cố Tông Kỳ bây giờ cũng không có gánh nặng gì cả”. Anh ấy quay người lại với nụ cười đầy ảm áp: “Bọn em kết hôn phải mời anh đấy nhé”.

“Vâng, em sẽ mời mà, thế còn anh hai thì sao?”.

“Anh á?”.

Tôi mỉm cười: “Em không tin anh là loại hòa thượng như Tần Chi Văn đâu nhé”.

Anh ấy cũng chỉ mỉm cười, nụ cười cực kỳ giống Tần Chi Văn, không, mà là cực kỳ giống nụ cười ảm áp của anh ấy lúc kể truyền thuyết kiếp trước và kiếp này lúc ở Tây Tạng, giống như một tấm lưới được đan dày chi chít bằng những niềm vui và sự hạnh phúc của tôi, nụ cười ấy dường như chứa một chất thiên vô hình.

“Thuận theo tự nhiên vậy, em thấy sao, Dụ Tịch?”.

“Em về trước đi, anh vẫn muốn ở lại đây thêm một chút nữa”. Anh ấy mỉm cười với tôi. “Em cũng có thể ở lại đây thêm chút nữa, sau này muốn đến lúc nào thì cứ đến thoải mái, chỉ là, sợ rằng số lần em đến đây sẽ ngày càng ít đi thôi”.

Từ phía cửa sổ này nhìn ra ngoài, thành phố sắp vào đêm, khu trung tâm thành phố lấp lánh ánh đèn rực rỡ, con đường kéo rất dài, như có thể chạm vào lớp sương mù xa xôi.

Chầm chậm bước ra khỏi căn phòng, tập giấy trắng như tuyết vẫn lặng yên nằm trên bàn, tôi đưa tay ra định cầm lên nhưng chợt một cơn gió thổi qua, những cánh tuyết ấy bay tung lên, và tôi chỉ kịp bắt được một tờ.

Có lẽ chúng không cần đến tôi, tôi tự nhủ như thế, buông lỏng bàn tay, để tất cả chúng lăn xuống mặt đất, rồi nhìn chúng mỉm cười, tôi đứng lên, đầu không ngoảnh lại bước đi.

Những gì đã qua chẳng khác gì một giấc mơ, để rồi đến khi tỉnh lại chính là lại trở về thế giới của con người.

Đêm đông lạnh những bông tuyết trắng bay bay, bao phủ khắp không gian, tôi bước đi một mình trên con đường, rồi lướt qua những dòng người trên phố, ánh đèn điện đêm làm cái bóng người dưới chân kéo dài ra, nhưng tôi lại cảm thấy không có gì thoải mái như thế.

Về đến ký túc xá, lúc mở tủ quần áo, hộp sáp thơm Hoa Mỹ đã không còn thấy nữa, nhưng trên quần áo vẫn còn văng vất mùi hương. Tôi mở toang cửa sổ để không khí lạnh ở bên ngoài thổi vào cuốn hết đi mùi hương mê hoặc ấy.

Để tất cả theo gió bay đi, chỉ lưu giữ lại những khoảnh khắc đẹp nhất tôi và Tần Chi Văn ở bên nhau.

Có lẽ đây chính là bí mật để chôn vùi kỷ niệm.

Lặng lẽ dựa vào bức tường treo ảnh hoa hướng dương của Van Gogh, một màu vàng tươi được ánh đèn đêm tối tối mờ mờ trở nên ngày càng tươi. Tôi quỳ xuống, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào bức tranh. Mặc dù đây chỉ là một bức tranh đã được phục chế, nhưng nó giống hệt như bức tranh tôi thấy trong album ảnh, hoa hướng dương chứa sự ảm áp và kiên cường, vẻ ngoài mang màu sắc rực rỡ sống động, nội tâm yếu mềm, nhạy cảm.

“Ngôn ngữ loài hoa hướng dương chính là tình yêu thâm lặng”.

Tôi cười nhạo chính khuôn mặt trong gương của mình, suy nghĩ một lúc, tôi nhẹ nhàng tháo bức tranh hoa hướng dương xuống, tôi nghĩ, nếu bức tranh này được treo ở trong cái nhà trống rỗng của Cố Tông Kỳ, thì dù nó chỉ nằm lặng lẽ ở một góc thôi cũng sẽ thật ảm áp.

Tôi đến nhà Cố Tông Kỳ, anh ấy vẫn chưa về nhà, không biết như thế nào mà tôi lại thở phào nhẹ nhõm. Lúc tôi vừa bật đèn trong phòng khách lên, định rót một cốc nước nóng để làm ấm đôi bàn tay đang lạnh cóng thì có tiếng mở khóa cửa, tôi quay đầu lại nhìn, không nói một câu nào cả, đúng như trong dự đoán, tôi tiến lại gần Cố Tông Kỳ mỉm cười: “Anh về rồi à?”.

Anh ấy nhìn tôi với thần sắc phức tạp, cũng không nói một câu nào cả, nhưng khuôn mặt của anh ấy nghiêm khắc một cách đáng sợ. Cặp lông mi dài của anh ấy khẽ rung rung, trong ánh đèn nền, nổi lên một bóng đen nhàn nhạt, trong khoảnh khắc tôi có chút thần thờ, anh ấy phản ứng còn nhanh hơn cả tôi, hơi thở vẫn còn đang ở trong lồng ngực, hỗn loạn tuôn ra ngắt ngứ: “Em... Tịch Tịch... Em trở về rồi ư?...”.

Tôi giật mình một chút rồi đáp lại ngay: “Em không về thì đi đâu nữa”.

Cố Tông Kỳ nhẹ nhàng thở một hơi thoải mái, đứng bên tôi, chiếu dưới ánh đèn vàng khuôn mặt anh ấy lấp lăm lấp những giọt mồ hôi, anh ấy chăm chú nhìn tôi một lúc, đột nhiên lắc lắc đầu rồi mỉm cười, tự nói với chính mình: “Anh thực sự là đồ ngốc rồi... Anh sợ em sẽ...”.

Anh ấy rót một tách trà, thổi thổi cho đỡ nóng một cách cẩn thận. Tôi nhìn theo anh ấy, một hình dung thật là quen thuộc. Ngày xưa, có rất nhiều khi anh ấy cứ thích pha một tách trà, từ từ uống từng ngụm nhỏ, rồi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cố Tông Kỳ luôn nói rằng tôi không vui vẻ, nhưng ẩn giấu trong đáy lòng anh ấy mãi mãi còn buồn hơn tôi, suy nghĩ lo lắng hơn tôi rất nhiều.

Tôi vô thức nhìn anh ấy rồi buột miệng nói: “Cố Tông Kỳ à, em đã nhớ lại rồi”. Sau đó tôi lại thật nhanh nói thêm một câu: “Tất cả”.

Trong khoảnh khắc ấy, các ngón tay của anh ấy đột nhiên run lên, không gian giữa chúng tôi im lặng đến mức đến hơi thở cũng trở nên thận trọng, cả hai nhìn vào hơi nóng bốc lên từ tách trà bỗng nhiên bị đứt đoạn, biến thành một dòng hơi nước méo mó.

Anh ấy nhìn về phía tôi, gần như không có một chút biểu cảm gì hết, giọng nói vẫn cứ thật nhẹ nhàng: “Em nói cái gì cơ?”.

“Em nhớ lại rồi, Muối đã đi rồi, em đã quên rất nhiều chuyện xảy ra khi chúng ta bên nhau, phải không anh?”.

Khoảng không gian im lặng lại bao trùm một thời gian rất lâu, sau đó tôi nghe thấy âm thanh va chạm của kệ bếp bằng đá với ly sứ, giòn tan, chỉ là lặng lẽ một lúc, những ảm ức và buồn đau trong lòng tôi bị kìm nén quá lâu tuôn trào ra, kèm theo cả nước mắt.

“Cố Tông Kỳ, em xin lỗi... em xin lỗi...”.

Anh ấy ôm lấy tôi, trong vòng tay ôm chặt của anh ấy chính là nơi ảm áp và an toàn nhất trên thế giới, cái ôm này không biết trong quá khứ đã gần gũi nhiều như thế nào, mà bây giờ lại thân thuộc đến như thế.

Có lẽ tôi đã quá quen thuộc với những cái ôm của anh, cho nên lúc buông ra mới tiếc nuối đến như thế, dù có đi lòng vòng một vòng rồi thì cũng vẫn trở lại chỗ cũ.

Anh không nói gì cả, chỉ ôm tôi thật chặt thật chặt, một cái ôm thật lâu, tôi gần như có thể nghe thấy tiếng gió đang thổi mạnh bên ngoài cửa sổ, tiếng khóc rưng rức của tôi nhưng lại chẳng nghe được tiếng nhịp đập của trái tim Cố Tông Kỳ. Một lúc lâu sau, khi tôi đã khóc cạn cả nước mắt, tôi mới cảm nhận được đầu của anh đã gục vào vai tôi từ lúc nào, cảm giác anh thế này giống như một đứa trẻ đã quá buồn đau.

Tôi chỉ thử cử động nhẹ một cái, đã lại bị anh giữ chặt lại, tôi không thể phân biệt được tâm trạng lúc này của anh, chỉ là cảm thấy giọng nói của anh có chút nhẹ nhõm. Tôi biết một giọng nói kiểu như thế, đó là lúc còn nhỏ khi tôi một mình bị lạc, đến tối may mà có một người lạ tốt bụng đưa tôi về nhà, bà ngoại liền ôm lấy tôi, vừa khóc vừa cười, đôi bàn tay đặt lên bờ vai tôi, giọng đau thương khó nói thành lời: “Tịch Tịch, đừng chạy lung tung nữa nhé, để bà được ôm cháu thêm một lúc nữa nào”.

Lại qua một hồi lâu nữa, tôi thử cố gắng cử động một cái thật mạnh, anh dần dần buông lỏng tay ra, lúc anh quay đầu ra, tôi giật mình thấy ánh mắt đỏ đỏ, tôi còn chưa kịp nhìn kỹ, thì Cố Tông Kỳ đã chạy vào nhà tắm, đóng sầm cửa lại, một lúc sau anh bước ra, trong mắt vẫn còn chút quầng đỏ, nhưng thần thái đã thoải mái hơn rất nhiều.

Có lẽ lúc ấy cả hai người đều có phần ngượng ngùng, Cố Tông Kỳ nhìn tôi, tôi liền nhẹ nhàng bước qua, rót một tách trà để vào lòng bàn tay, hơi thở đến phức tạp khó tả đang luân chuyển trong không khí, bỗng nhìn anh chỉ vào bức tranh hoa hướng dương treo trên tường rồi cười lên: “Có phải em thích trường phái ấn tượng phải không, làm sao lại chuyển bức tranh này về đây?”.

Tôi quỳ xuống, nhìn lên phía trước, cắn môi nói: “Ai đã nói với em rằng, ngôn ngữ của hoa hướng dương chính là tình yêu thầm lặng chứ?”.

Anh không nói gì nữa.

“Em rất ghét cái loài hoa quá tự tin thế này, chỉ là lúc đầu thần Apollo[3] tự nhiên hứng thú với trò tiêu khiển này, nên đã khiến cho những cô gái xinh đẹp phải một đời cô đơn, cuối cùng mới hóa thành loài hoa này. Hãy thử nghĩ xem như thế có xứng đáng chút nào không, ngày ngày đứng đợi ở một chỗ trông ngóng theo người mình yêu, nhưng lại mãi mãi không thể chạm được đến, tình yêu như thế, có phải có chút gì thật ích kỷ phải không?”.

[3] Là thần ánh sáng chân lý và nghệ thuật trong Thần thoại Hy Lạp.

Anh vẫn không nói gì cả.

“Nhưng mà, tình yêu thầm lặng và thuần khiết như thế này, lại vô cùng quý giá. Em yêu anh, chỉ là việc của riêng em, chẳng có liên quan gì đến anh cả, hoa hướng dương chắc cũng nghĩ như thế nên mới ngày ngày, tháng tháng, năm năm nhìn về phía mặt trời”. Tôi quay mặt đi, cười nhạt: “Rất giống anh nhỉ, có lẽ, lúc anh nói với em, em chỉ xem nó là một sự tưởng tượng đẹp đẽ”.

Cố Tông Kỳ cúi đầu xuống, nụ cười cũng nhạt dần, anh ấy chỉ nhìn tôi và vẫn không nói gì cả.

Anh vốn là một người không nói nhiều, tính cách rất nhẹ nhàng ôn hòa, nhưng chính sự im lặng như thế lại khiến tôi không nở rời xa.

Tôi đứng bật dậy, thở một hơi thật thoải mái rồi nghiêm túc nói: “Cố Tông Kỳ, em nghĩ là em có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng em thực sự không biết bắt đầu từ đâu cả, cảm giác này em biết là anh sẽ hiểu.”.

Tôi dùng sức cắn vào môi, tôi nhìn chằm chằm vào ánh mắt của anh, trong đáy đôi mắt của anh có những tia sáng không biết phải gọi tên như thế nào lóe lên, tôi lại nói: “Cố Tông Kỳ, em không biết phải nói như thế nào nữa, nhưng anh biết là em yêu anh mà”.

Trong không khí hơi ẩm đã giảm xuống, có thoang thoảng mùi hương của nước hoa xịt phòng, lòng tôi có chút thần thờ rối loạn, nhưng vẫn rất yêu thích, lặng lẽ chờ đợi đáp án của anh ấy.

Song, Cố Tông Kỳ lại hỏi: “Tịch Tịch, em có nghe Dương Thiên Hoa chứ?”.

Tôi có chút bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu đáp: “Vâng, sao thế ạ?”.

“Dương Thiên Hoa có một bài hát Thành phố nhỏ câu chuyện lớn bản tiếng Quảng, em đã nghe qua chưa?”.

Tôi chỉ mơ mơ hồ hồ là có nhớ cái tên này. Cố Tông Kỳ đi lên phòng rồi mang một cái mp3 xuống, nhét tai phone vào tai tôi, rồi ấn nút bật nhạc lên, hơi thở cô đơn bay đến trước mặt.

“Đường như vì anh yêu em mà tuổi trẻ của anh mới bắt đầu, nhưng lại bắt anh phải chứng kiến sự đổ vỡ của từ yêu đó, khi em bị mất trí nhớ, anh muốn đảo ngược số mệnh, chỉ khi bệnh mất trí nhớ của em ngày càng nặng hơn, em đã không còn nhớ anh nữa, nhưng em lại có một số mệnh mới, giống như hồ ly tinh vậy, không cho phép anh lại gần, cũng không còn một ký ức nào cả, quên đi người tình cũ của mình rồi lại ghi nhớ một số phận tình yêu đồng cảm khác”.

Dương Thiên Hoa vẫn nhẹ nhàng cất giọng hát, tôi đột nhiên nhớ đến MV (music video) của cô ấy, trong khung cảnh từng đợt sóng biển xô nhau vào bờ, chiếc nhẫn của cô ấy lặng lẽ nằm ở lan can tầng lầu, nhưng chàng trai ấy, đã không còn nhớ cô và tình yêu của cô nữa.

Tôi nhìn Cố Tông Kỳ, rất lâu sau đó anh mới nói với tôi: “Tịch Tịch, anh đã rất sợ, em sẽ suốt đời không nhớ lại nữa, anh sợ rằng, đây là kết cục của chúng ta”.

“Thật may, em đã trở lại... Anh yêu em”.

Dường như ngày tháng vừa quay ngược trở lại như trước, trời vẫn có chút lạnh lạnh, có những lúc ông mặt trời bé nhỏ đáng thương lộ ra từ trong những đám mây dày đặc, và làn sương mù, chiếu ánh nắng của mình bên khung cửa giảng đường, lúc đó tôi thích liếc mắt lên, để mặc cho đầu óc được tự do lang thang.

Có những lúc tôi nhớ đến Tần Chi Văn, nhớ đến đôi mắt ngược nhìn thật đẹp của cậu ấy, vô cùng rõ nét và đã đi rất xa rồi, nhưng trong lòng tôi, sự đau thương thực sự đã không còn nữa, mang đến là sự nuối tiếc và những kỷ niệm mờ mờ.

Tôi nghĩ tôi sẽ sống rất tốt, rất vui vẻ và sẽ hạnh phúc.

Gần đến kỳ nghỉ đông cũng là lúc kỳ thi cao học được tổ chức hàng năm cũng gần đến. Tôi thường xuyên bị ông chú lôi đi học ôn, thầy ấy gần đây mới mua Buick Regal, rất hào hứng lái xe đến học viện rồi để sư đệ lái xuống bãi gửi xe.

Hôm ấy chúng tôi viết xong báo cáo rồi thử xe của sếp ở dưới lầu, tôi chẳng có ấn tượng tốt gì với loại xe Buick này cả, liền nói với sư đệ: “Chị thấy xe Buick là ghế ngồi của những nhà doanh nghiệp nông dân.”

Sư đệ cười đáp: “Chị cẩn thận không sếp nghe thấy đấy, em cũng không thích loại này, BMW Z4 mới tuyệt”.

“À, xe ấy á, giống như bắt chước loại xe của CIA, dùng riu chặt mấy chục phát”.

Cậu ấy tiến gần tôi, nhìn chằm chằm bằng ánh mắt kiêu ngạo: “Chị nói đi, chị thích loại xe nào?”.

“Maybach, Bentley, Ferrari, SUV”.

Cậu ấy cười to: “Há há, em đoán là chị đã đọc tiểu thuyết tình cảm nhiều quá rồi, đưa em gái họ em cả ngày nói này nói kia về Nguyễn Chính Đông trong truyện Hẹn đẹp như mơ gì gì đấy đi xe Maybach, xem ra bọn chị đúng là một lũ con gái gốc gác nghèo, chị có mua xe không?”.

Tôi tất nhiên sẽ trả lời: “Đương nhiên là không mua”.

Cậu ấy khờp một lúc: “Chị muốn mua xe Gundam à?”

“Không biết lái, mua xe làm gì chứ? Muốn ra ngoài thì bắt taxi là được rồi, nếu sau này dân Thượng Hải xuất khẩu Gundam, thì chị nhất định sẽ đi mua, sau này đi mua sắm đều đi bộ”.

“Ấy, Dụ Tịch, người yêu chị đi xe gì nhỉ?”.

Tôi có chút phân tâm: “Cố Tông Kỳ á? Anh ấy không có xe, kiểu người đã có nhà riêng rồi, căn bản là sẽ không mua ô tô để lại phải chịu thêm quá nhiều chi phí nữa, lương của bác sĩ cũng không cao mà”.

“Làm ở bệnh viện Đông Hoa?”.

“Ừ”.

Cậu em nhìn tôi với con mắt kỳ quái: “Người như anh ấy được xem là người có tiền rồi, bệnh viện mà, bác sĩ mà không có khoản thu nhập “mềm” thì chị nói xem có không, cô nương à làm sao lại ngây thơ thế?”.

Lúc ấy trong lòng tôi không thoải mái, tôi nghĩ đến Cố Tông Kỳ, nhìn anh ấy chăm sóc đối xử với bệnh nhân vô tư trong sáng như thế thì không thể giống loại bác sĩ như cậu ấy nói. Hay là sau lưng tôi thì cũng có những vết không được đẹp cho lắm.

Tôi bỗng nhiên rất muốn biết điều đó, vấn đề này trước giờ tôi chưa bao giờ có ý định muốn tìm hiểu cả, rốt cuộc là thế nào.

Vì vậy tôi nghĩ ra một cách là sẽ đến bệnh viện Đông Hoa.

Vừa vào thang máy lên tầng hai, tôi đã thấy một nhóm người đang đứng ở cửa phòng khách, rất nhiều bác sĩ, y tá mặc áo blouse trắng đang vây quanh một bà cụ cao tuổi, người nhà của bà cụ thì đông nghịt, ồn ào vây quanh thành một vòng.

Tôi tò mò ngó đầu ra xem, Cố Tông Kỳ quả nhiên có trong tốp người đó, trông rất đẹp. Anh đang bắt tay người nhà bệnh nhân thì trông thấy tôi, liền tiến về phía tôi mỉm cười, tôi nheo mắt, đi theo thang máy lên tầng rồi.

Văn phòng có mấy bác sĩ thực tập đang dán đơn báo cáo, tôi kéo ghế ra ngồi, phòng làm việc của Cố Tông Kỳ hình như vừa được dọn dẹp, rất ngăn nắp và sạch sẽ.

Chỉ là đột nhiên tôi phát hiện ra trong sổ khoa ngoại lộ ra một bao lì xì, tôi đang định kéo ra thì nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang, có lẽ do tôi đang làm chuyện mờ ám nên tay run lên, không cẩn thận làm rơi quyển sách xuống đất, một bóng người quỳ xuống nhặt lên, Cố Tông Kỳ cười một cách bất đắc dĩ: “Dạ Tịch, làm gì thế?”.

Tay tôi vẫn còn đang cầm một cái phong bao màu đỏ, tôi nheo mắt, những người khác đều trở về vị trí làm việc riêng của mình, tôi thấp giọng, có chút giận dữ nói: “Đây là cái gì?”.

“Ừ, cái gì?”.

Tôi giơ cái phong bao cầm trên tay lên, nheo mày nhìn anh ấy.

Cố Tông Kỳ xem một lúc, rồi bỗng nhiên mỉm cười, đưa tay ấn nhẹ lên trán tôi, ghé sát tai tôi nói nhỏ: “Bé ngốc, em mở ra xem đi”.

Tôi nghi ngờ mở, rút ra xem, kết quả khiến Thượng đế cũng phải cười, chỉ có một đồng tiền một tệ màu xanh, tôi rút ra rồi giơ lên cửa sổ, thật không thể tin được, tôi hỏi: “Thật ư, chỉ một tệ ư?”.

“Lừa em làm gì chứ?” Anh lại cười, “Em cho rằng đó là phong bì à?”.

Tôi không biết phải nói gì, chỉ vào cái bao lì xì rồi nói cùn: “Thì đây đúng là lì xì mà, phong bì có màu đỏ còn gì?”.

“Vừa nãy em cũng nhìn thấy bà cụ ở phòng khách chứ, sáu mươi năm trước được gả đến đây, trải qua cuộc sống vất vả với gia đình, một tệ với bà cụ bằng một trăm một nghìn giá trị tiền bây giờ, lúc này khi xuất hiện bà cụ cho bọn anh mỗi người một bao lì xì, mọi người lúc đầu nghĩ này nọ nhưng sau đều cầm, nói là phong bao may mắn”.

Tôi nhìn xung quanh một cách nghi ngờ, nhưng quả nhiên trên bàn ai cũng có một bao lì xì y như của anh ấy, Cố Tông Kỳ mỉm cười nói: “Cô ngốc, em là Ủy ban chống tham nhũng à, sao mà nhạy cảm thế”.

Tôi bĩu môi: “Em để bụng lắm đấy, việc này em không thích”.

“Anh biết mà”. Anh mỉm cười, nụ cười như gió mùa xuân thổi trên khuôn mặt: “Em yên tâm, anh không thể đâu”.

Buổi tối lúc trở về nhà, mẹ tôi bất ngờ gọi điện thoại đến báo tôi về nhà ăn cơm tối. Lúc đó tôi và Cố Tông Kỳ đang ở siêu thị mua đồ, người ra vào đông và ồn ào quá, chẳng nghe rõ tiếng điện thoại.

Tiếng mẹ có chút không bình thường: “Tịch Tịch... Con lúc nào thì về nhà ăn cơm...”.

Tôi nheo mày, bước đi không biết từ lúc nào cũng chậm lại, Cố Tông Kỳ hình như đã để ý thấy tôi có điều gì bất bình thường, liền dừng lại, nhần nại đứng bên cạnh.

“Nhà có chuyện gì ạ?”.

“Không có gì đâu anh, chỉ là sắp đến Tết rồi... về nhà ăn bữa cơm, tiện thể nói chuyện...”.

Tôi cũng không nhớ lần cuối cùng tôi nói chuyện với mọi người trong nhà là bao lâu rồi nữa, cứ nghĩ đến cô em gái của mình là tôi nổi hết da gà, tốt nhất là không hứa hẹn chính xác thời gian nào cả: “Khi nào con rảnh nhé, gần đây con bận quá”.

“Vậy tối ngày mai đi, dẫn cả Cố Tông Kỳ về luôn đấy”.

“Dạ... ngày mai á?”.

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì thì tiếng điện thoại bị ngắt, màn hình tối lại, trong lòng có chút hậm hực, giọng hơi không vui nói: “Tối mai về nhà ăn cơm, mẹ em bảo cả anh đến”.

Anh ấy mỉm cười đáp: “Không tốt à?”.

“Không phải là tốt hay không tốt, mà là em không muốn về”. Tôi miễn cưỡng cười một cái: “Anh hiểu mà”.

“Anh hiểu, nhưng họ nói thế nào cũng là bố mẹ của em, được rồi, Tịch Tịch, đừng nghĩ nhiều nữa”. Anh nắm lấy tay tôi, ấm áp như đang an ủi tôi cứ yên tâm: “Nói ra thì đây cũng là lần đầu tiên anh chính thức gặp bố mẹ em”. Anh đột nhiên cười: “Cũng căng thẳng đấy, sao bây giờ nhỉ?”.

Tôi cũng không biết rốt cuộc phải làm sao, về ăn tối nói là chuyện lớn thì cũng không lớn, chuyện nhỏ thì cũng không nhỏ, hơn nữa tôi lại là người vô kỷ luật quen rồi, không hiểu những quy tắc, trong lòng tôi cứ cảm thấy đây là một bữa tiệc.

Lúc tôi thấy Dụ Lộ ngồi trong phòng khách ăn mặc thật đẹp, chủ động đòi đi pha trà, tôi cảm nhận được ánh mắt to tròn của nó không ngừng nhìn Cố Tông Kỳ.

Đi út hình như cũng không tinh tế lắm, hoàn toàn không hiểu cứ nhìn vào phòng tôi thật ngỡ ngàng, đương nhiên mẹ tôi thì quý Cố Tông Kỳ hơn cả tôi, lại còn lấy cả album hồi nhỏ của tôi ra khoe.

“Đây là lúc đi Bắc Kinh, dẫn Tịch Tịch đi xem bảo tàng gấu trúc, Tịch Tịch rất thích gấu trúc đấy”.

“Đây là hình lúc học cấp hai, lúc đó nó không nghe lời, chơi bóng rổ đến mức nghiện, lại còn mải đọc truyện tranh, không chịu học hành, suốt ngày khiến người khác lo lắng”.

“Đây là ảnh tốt nghiệp, nói thật là, lúc lớn rồi, Tịch Tịch không còn khiến cả nhà phải lo lắng nữa”.

Tôi nhìn Cố Tông Kỳ chậm chậm lật từng trang album, lúc nghe mẹ ngồi giới thiệu thì lườm trộm tôi, ánh mắt chứa đầy niềm vui, tôi cũng cười trộm theo, trong lòng vô cùng thích thú và thỏa mãn.

“Hai đứa Dụ Tịch và Dụ Lộ, Lộ Lộ thì rất ngoan, cháu xem này, đây là ảnh lúc hai đứa đi công viên, hai chị em nhìn không giống nhau nhỉ? Ai xinh hơn nhỉ?”.

Tôi thấy Dụ Lộ ngẩng đầu lên nhìn Cố Tông Kỳ, cười và nói bằng giọng rất ngọt: “Anh rể cảm thấy em và chị ai xinh hơn? Trong mắt mình thì người yêu lúc nào cũng như Tây Thi nhỉ?”.

Con bé này, đúng là có ý đồ mà, tôi có vé chờ đợi xem Cố Tông Kỳ sẽ nói gì, thật bất ngờ là anh ấy lại ngượng ngùng cười đáp: “Hình như có cách nghĩ như thế đấy, Dụ Tịch, thực tế là nếu chàng trai nào thích em, thì anh ta cũng sẽ cảm thấy em càng đẹp hơn”.

Lúc ấy, ánh mắt chúng tôi giao hòa, tim đập nhanh hơn, liếc nhìn trộm nhau mỉm cười.

Bữa cơm cũng được coi là hài hòa, không khí bàn ăn cũng không đến mức buồn tẻ, ăn xong bố tôi gọi Cố Tông Kỳ vào phòng đọc sách nói chuyện, tôi và Dụ Lộ ngồi trên ghế sofa xem phim.

Mấy ngày hôm nay bận rộn thi cử, chẳng ngủ mấy, trên ti vi đang phát một bộ phim thật nhàm chán, nhân vật nữ khóc thảm thiết: “Tại sao mọi người lại đối xử tốt với cô ta thế chứ?”.

Tôi tiện mồm liền nói: “Bởi vì cô ta là nữ chính thôi, cho nên bạn bị ruồng bỏ cũng là chuyện dễ hiểu mà”.

Dụ Lộ ngồi bên cạnh cười nhẹ nhẹ, giọng nói hạ thấp xuống: “Dụ Tịch, chị đang nói bản thân chị là nữ chính đấy à?”.

Tôi vội đáp: “Không, em đừng có nghĩ nhiều”.

“Nhưng Dụ Tịch à, họ đối xử với chị đúng là rất tốt, chị đúng là nữ chính trong bộ phim, dù có đàn vật, dù có đau khổ thế nào đi nữa thì vẫn luôn có người quan tâm đến chị, yêu chị, bảo vệ chị, giống như Cố Tông Kỳ vậy”.

Tôi cố gắng sửa lỗi sai của nó: “Là anh rể”.

“Hi hi, gì chứ, sao phải sửa ngay lập tức như thế chứ, sợ Cố Tông Kỳ và em, bà đi út có chuyện gì à?”.

“Anh ấy lớn tuổi hơn em nhiều, chị chẳng lo”.

“Dụ Tịch, lớn hơn tuổi em thì sao chứ”. Nó quay đầu nhìn tôi, mái tóc đen nháy xõa xuống, kiểu nhõng nhẽo của mấy đứa con gái mới lớn, giọng nói ngọt ngào: “Tuổi lớn đồng nghĩa với việc có nhiều kinh nghiệm, tại sao lại không thể thích người đàn ông có nhiều trải nghiệm chứ, đàn ông cần có sự nghiệp, vì vậy em sùng bái, ngưỡng mộ Cố Tông Kỳ, cũng chẳng có gì là lạ cả.”

Tôi bất ngờ trước sự trưởng thành sớm của trẻ con bây giờ, nhưng nghĩ lại thì câu nói ấy rất có lý, trong lúc ấy tôi chưa nghĩ ra cái gì để nói lại, chỉ nhìn vào màn hình ti vi một cách ngốc nghếch.

Cũng tốt đây là lần đầu tiên tôi biết ghen, cảm giác thật khó diễn tả, đối diện lại là em gái ruột của mình và cái gia đình phức tạp này nữa, từ nhỏ sự trưởng thành của tôi đã không được coi trọng lắm, đến bây giờ vẫn có sức lực tranh giành, khiến tôi cảm thấy ảm ức.

“Dụ Lộ, tại sao em lại cảm thấy Cố Tông Kỳ tốt?”.

Nó phân tâm một lúc, rồi nói, hai má lúm đồng tiền hiện lên: “Dụ Tịch, chị xem qua Thiên Long Bát Bộ rồi chứ, vì Kiều Phong có tình cảm sâu đậm với người đã chết A Châu, cho nên A Tử khó tránh được không cảm động, thậm chí bị hấp dẫn, vì cô ấy còn chưa yêu thì đã mãi mãi mất đi tư cách yêu rồi”.

Tôi cười đùa nói: “Chị chưa chết đâu nhé”.

“Thích Cố Tông Kỳ có lẽ vì người ưu tú như anh ấy lại đối xử tốt với chị, nếu nghĩ rằng anh ấy tốt như thế với chị thì lẽ nào lại không mơ tưởng cơ chứ?”.

Tôi miễn cưỡng cười đáp: “Nhưng anh ấy thực sự đối xử tốt với em, lại là một chuyện khác rồi”.

Nó đột nhiên không nói nữa, ngẩng đầu lên xem ti vi, khi quay lại nhìn tôi thì lại cười nói: “Xem bộ dạng chị căng thẳng kìa, bao nhiêu năm rồi chưa thấy chị căng thẳng như thế, chị lúc nào cũng trong bộ dạng chẳng quan tâm đến cái gì cả”.

Tôi nheo mày nhìn nó, rồi nó lại nói: “Rõ ràng thích một cái gì đấy, nhưng lại luôn giả vờ thể nào cũng được, thật đúng là phong cách của chị Dụ Tịch, bây giờ không giả vờ được nữa rồi”.

“Lúc nhỏ, chị có một con gấu Teddy, chị vô cùng yêu thích, thực ra lúc ấy em cũng không thích cái đồ chơi lông tối tối ấy đâu, nhưng vì em có cảm giác nó hiếm, chị cũng không nói gì rồi nhường cho em luôn. Lớn đến lúc này rồi, em cũng chưa bao giờ thấy chị đối với ai, với việc gì thực sự để ý, đây là lần đầu tiên biểu hiện rõ rệt thế này, thật kỳ lạ hiếm thấy”.

“Đạo này em đọc sách gì đấy? Hay là lại lên mạng xem cái gì rồi?”.

Nó có chút kì lạ nhìn tôi: “Sao ạ?”.

“Trẻ con ngây thơ một chút mới đáng yêu, so với bây giờ chị vẫn thích cái bộ dạng ngố ngố ngốc ngốc của em hơn”. Tôi nghĩ một lúc rồi lại nói thêm vào: “Nếu em tham gia thi đại học thì bây giờ cũng học năm hai rồi đấy, thời gian trôi qua thật nhanh”.

“Em đã dự định sẽ đi nước ngoài học rồi, học dự bị”, nó mỉm cười: “Thời gian này em đã nghĩ thông không ít chuyện, trước kia em quá hay thay đổi, hơi quá đáng, nhưng bây giờ đã khác rồi”.

“Vì vậy nên nhìn trưởng thành hơn một chút nhỉ?”. Tôi nhìn loanh quanh rồi nói: “Em tốt nhất là nên đi học sớm đi, học thêm mấy năm vào”.

“Gì cơ chứ? Sợ em cướp người yêu à?”.

Tôi “hừm” một tiếng, rồi cười đáp: “Dụ Lộ, em nói đúng rồi đấy, chính Cố Tông Kỳ khiến cho chị đặc biệt quan tâm, hơn nữa không giả tạo, nhưng việc này không liên quan gì đến em đâu đấy”.

“Hai chị em mình, khác nhau thật nhiều, bao nhiêu năm rồi, chị cũng chưa nói chuyện với em tử tế lần nào, nhưng sau này sẽ không thể đâu, em biết chứ, Dụ Lộ, chị không thích em đâu”. Tôi nhìn nó kiên định, miệng nói như pha hài kịch: “Em cũng không thích chị, nhưng chị nghĩ, chị em chúng ta sẽ không quá khó xử nhỉ?”.

“Có lẽ thế, em cũng lớn rồi, phải không chị gái?”.

Tôi lần đầu tiên thành thật đáp: “Phải”.

Tôi không biết rằng một bữa cơm đơn giản như thế lại có ý nghĩa đến thế này, hiểu theo một cách nào đấy thì gia đình tôi cũng chấp nhận Cố Tông Kỳ. Hơn nữa sau đó, trong hoàn cảnh mơ hồ tôi gặp gia đình anh ấy.

Một người bố nghiêm khắc, không hay cười, và một người mẹ lúc nào cũng mỉm cười.

Còn có một tiểu tử hay nói và rất hấp dẫn nữa.

Đặc biệt là Cố Tông Ngôn nhút nhát, là một đứa trẻ mà ai cũng thích chơi đùa, đến tôi cũng không kìm chế được đi trêu chọc cậu bé.

Hôm ấy là kỳ nghỉ Tết nguyên đán, mọi người với khuôn mặt tràn ngập niềm vui, ồn ào náo nhiệt tới, hơi lạnh bên ngoài cửa sổ từ từ thổi vào, một hàng xếp dài những khuôn mặt bị đỏ ngầu do say rượu hương nồng nàn, đứng ở phía nhà vệ sinh, đột nhiên tôi lại nhớ đến Tần Chi Văn.

Dường như rất lâu rồi, tôi đã không nhớ đến sự tồn tại của cậu ấy.

Tôi dùng tay vẽ lên cửa sổ tên cậu ấy, sau đó đang định xóa nó đi thì một giọng quen thuộc từ sau lưng vang lên: “Nhớ cậu ấy à?”.

“Vâng, bỗng nhiên em lại nhớ cậu ấy, rất kỳ lạ phải không?”.

Cố Tông Kỳ lấy tay lau nhẹ nhàng dòng chữ trên cửa, hai giọt nước lăn trên cửa kính trượt xuống, vòng vèo giống như vết tích khi vừa khóc xong. “Không lạ, một chút cũng không kỳ lạ”.

“Em chỉ là rất lâu rồi không nhớ đến cậu ấy, có lúc cũng sẽ nhớ, nếu cậu ấy cũng nhớ em thì nhất định sẽ báo mộng cho em nhưng cậu ấy một lần cũng không xuất hiện, em cũng không mơ thấy cậu ấy, dường như... dường như cậu ấy chính là lông chim mà thượng đế đã không cẩn thận để rơi xuống nhân gian, bỏ lỡ rồi, tay đã buông ra lại thu lại ngay không lưu giữ vết tích nào cả”.

“Anh thấy đấy, đến cuối cùng cậu ấy còn không để em giữ lại tro cốt, thật sự chẳng cho em một sợi nhớ thương gì hết”.

“Cố Tông Kỳ, em không sao, chỉ là đột nhiên nhớ lại thì tiện nói với anh thôi, anh biết là, bây giờ em cảm thấy rất hạnh phúc, rất vui vẻ”. Tôi chớp chớp mắt, để cho một chút nước tích tụ trong mắt rơi: “Giống như cảm giác được trở lại làm người”.

Anh ấy không nói gì cả, đôi mắt hướng ra bên ngoài cửa sổ, đột nhiên Cố Tông Kỳ nói, giống như hương thơm bỗng nhiên xuất hiện trong đêm tối, khiến cho lòng người ấm áp: “Tuyết rơi rồi, Tịch Tịch...”.

Giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng, trên khung kính cửa sổ dọc ngang giọt nước, bóng của hai người phản ánh vào, bên ngoài những bông tuyết đang rơi trong đêm đen lại sáng lên.

“Đẹp quá, Cố Tông Kỳ, bây giờ em rất thích tuyết, anh biết không, nó không giống như tuyết ở nước Đức, tuyết ở đây thật ấm tình và thuần khiết, em rất thích”.

Ánh mắt ấm áp của anh nhìn về phía ánh mắt tôi, giống như một màn đêm đầy sao, tôi nghe thấy anh nói: “Tịch Tịch, vậy chúng ta đi Hokkaido đi, đến đó ngắm tuyết”.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy tuyết dày như thế, những bông tuyết độc hành từ phía chân trời mù mịt bay xuống, mang hơi lạnh, ôm lấy cả cơ thể con người.

Thật là hạnh phúc là, bên cạnh có hơi ấm của một người, khiến tôi tìm thấy cái ấm áp trong đêm đông tuyết rơi.

Đây là kênh đào Unga ở thành phố nổi tiếng Hokkaido Nhật.

Tôi không biết bao nhiêu lần đã thấy nó trong những bộ phim cũ với ánh đèn điện kiểu kiến trúc châu Âu... Tất cả cảnh ấm tình này khiến người ta phải rơi lệ.

Khi màn đêm buông xuống, nếu chậm chậm đi bộ dọc kênh Unga, dọc con đường đều có đèn sáng, chân bước nhẹ trên tuyết, những bông tuyết rơi trên cả lông mày, khung cảnh này dùng để hoài niệm về một người, một đời người thì thực sự vô cùng hợp lý.

Unga có một cửa hàng rất nổi tiếng về music box, là cửa hàng chuyên bán hộp âm nhạc, trong tiệm bài trí trưng bày và bán những hộp âm nhạc tinh hoa nhất cả cổ điển và hiện đại từ khắp các quốc gia trên thế giới. Tôi ghé qua tiệm nhìn những hộp nhạc tinh tế, hộp bằng đá quý, thú bông, đồng hồ, đồ gốm sứ.v.v..., những sản phẩm rất tinh tế, loại nào cũng có thể tìm thấy, khiến tôi không ngớt lời khen.

Khi tôi đang đứng giữa phòng khách ngắm nhìn những hộp âm nhạc đẹp lung linh mà không muốn bỏ tiền ra mua thì anh cố ý tỏ vẻ thần bí nói nhỏ vào tai tôi: “Còn có nhiều cái đẹp hơn, anh dẫn em đi xem”.

Tôi có một chút bất ngờ đi theo anh vào một phòng giống như phòng làm việc, bên trong xếp các loại linh kiện, đồ vật trang trí có thể lựa chọn, cô gái phục vụ nói với anh cái gì đó, anh mỉm cười rồi nói với tôi: “Có thể tự chọn linh kiện, rồi làm một cái hộp âm nhạc độc nhất vô nhị đấy?”.

“Có thể tự chọn làm ư? Đến nhạc cũng có thể chọn à?”.

“Ừ, nhạc trong hộp âm nhạc có thể tự chọn, có thể tự mình ghi âm cũng được, rất đặc biệt”.

Tôi xoay xoay mắt nhìn: “Có thể ghi âm nhạc gì? Canon[4] được à?”.

[4] Canon hay Canon in D, nghĩa là Bản luân khúc cung Rê trưởng cho ban đàn vĩ cầm và bè trầm đánh số của Johann Pachelbel. Nó được viết vào khoảng năm 1680 và hay được chơi trong các lễ cưới.

“Có thể, cũng có thể ghi âm bài nhạc đám cưới cũng được đấy”. Anh ấy cười: “Anh cũng làm một cái”.

“Anh dám?”. Tôi trợn mắt uy hiếp anh.

Cổ Tông Kỳ vừa cười vừa lắc lắc đầu: “Xem em lại nghĩ đi đâu rồi, hôm nay không phải là ngày kỷ niệm ba mươi năm lễ cưới của bố mẹ nuôi em sao? Anh làm một cái hộp âm nhạc tặng hai người, rất có ý nghĩa đấy?”.

Tôi thì chọn bài hát Canon, một con mèo nhỏ và một con cừu lười làm hộp âm nhạc, khi âm nhạc vang lên thì trên sân khấu nhả nhận chúng sẽ trượt qua trượt lại, còn anh ấy chọn bài hát hôn lễ, hai con gấu nhỏ màu xanh vô cùng dễ thương đang ngồi trong tiệm cả phê chuyển động từ từ theo dòng nhạc ngân vang tuyệt đẹp.

Đến tối còn thấy yêu vô cùng.

Cuối cùng chúng tôi khắc tên hai đứa dưới đáy hộp nhạc, thật nhẹ nhàng và cẩn thận.

Buổi chiều tà ở Unga cực kỳ lãng mạn, từ trên những đám mây thẫm màu rơi xuống những bông tuyết trắng xóa, con người cũng lãng lãng, bước đi chậm chậm trên không gian yên tĩnh.

Nước trên kênh đào đã đóng băng hết lại, bên trên phủ đầy những bông tuyết, xung quanh là những ngôi nhà cũng bị phủ lớp lớp tuyết, có những lớp băng nhỏ trong suốt như đá quý.

“Tịch Tịch, em biết không, phim Thư tình quay ở đây đó”.

Tôi có chút bất ngờ, lòng biển phủ đầy băng tuyết trắng xóa, bên cạnh núi tuyết, dùng những hình ảnh gần với sự chết chóc để quên đi những nỗi đau to lớn. Đột nhiên tôi tưởng tượng ra cảnh mùa đông tuyết rơi, đôi mắt sáng lên: “Rốt cuộc là ở đây à?”.

Anh ấy tiến lại gần tôi cười: “Một nơi rất đẹp nhỉ, tuyết rơi nhiều thế này mà vẫn đẹp như thế”.

“Em đã xem phim Thư tình, không những thế lại còn xem rất nhiều lần rồi”. Tôi nhẹ nhàng thở ra hơi ấm: “Lúc đó em nghĩ, một người phải yêu một người nhiều như thế nào, thì mới có thể như thế, nhưng cuối cùng em cũng không hiểu, Andrea cuối cùng yêu Eumha, hay là vẫn luôn yêu mối tình đầu của ông ấy”.

“Vấn đề có quan trọng không?”.

“Không”. Tôi nhẹ nhàng lắc lắc đầu, đưa tay ra hứng những bông tuyết, nhìn ngắm chúng trong lòng bàn tay. “Sự đau khổ của Eumha lại thêm cảnh những bông tuyết bay bay nữa, còn cảnh đẹp lãng mạn của Unga nữa, có phải sẽ quá trầm trọng không?”.

“Không chân thành không do dự của Phùng Tiểu Cường cũng quay ở đây, vì muốn quên đi quá khứ đau khổ mà đến nơi này để bắt đầu tình yêu mới, dùng cách riêng của bản thân kết thúc chuyện tình yêu vô vọng”.

Anh ấy không trả lời, chỉ nắm chặt lấy bàn tay tôi.

Tôi thành tâm thành ý nói: “Cố Tông Kỳ, tuyết ở đây thực sự là rất đẹp”.

Tôi nghĩ, có một ngày tôi cũng sẽ thấy tuyết ở nước Đức rất đẹp rất đẹp, chỉ cần Cố Tông Kỳ ở bên cạnh tôi, thì phong cảnh nào trên thế giới cũng sẽ đẹp nhất.

Chúng tôi trở về khách sạn, nằm trên cái giường ấm áp, một lần nữa lại mang hai hộp âm nhạc ra ngắm nghía.

Nhẹ nhàng chuyển động, hai chú gấu đáng yêu từ từ xoay xoay.

Bỗng nhiên tôi rất muốn biết, lúc mình mặc áo cưới, bên cạnh sẽ có một chàng trai, nhìn lên trời thề thốt, nói những lời nguyện ước cảnh tượng sẽ thế nào.

Nghe thấy Cố Tông Kỳ gọi, cơ thể đã mềm mại bước lên giường, tôi vô tình nhìn anh một cái, đôi mắt đen có sức hút kỳ lạ, thậm chí hút cả một số sự vật, cái nhìn sâu không đáy thế này dường như lại có chút lạnh lùng luân chuyển.

Có lẽ hơi nóng trong không khí khiến người ta có chút say, tôi thậm chí còn cảm giác thấy một mối nguy hiểm khác lạ, nhưng mà chưa kịp phản ứng thì bỗng nhiên tôi sấm lại, thấy tiếng thở bên cạnh tai, hơi thở có chút hỗn loạn. Trong phòng tối đen lại, chỉ có đôi môi nồng cháy ấm áp, cánh tay anh ấy ôm lấy lưng tôi thật mạnh, cuối cùng thì cũng có cảm giác hiện thực thấu qua tay, hơi ấm của anh ấy truyền khắp cơ thể.

Tôi chỉ cảm thấy nụ hôn ấy không thể kiềm chế, so với những nụ hôn nhẹ nhàng của anh ấy trước kia hoàn toàn không giống nhau, cảm giác thỏa mãn rất nhiều.

Tôi chỉ cảm thấy trước mắt mình là ảo ảnh của những bông tuyết, lại khiến cho người ta không kiềm chế được nhẹ nhàng.

Có lẽ ở một nơi lãng mạn đều xuất hiện những tình cảm lãng mạn, lẽ nào là khoảnh khắc này, cũng là kinh thiên động địa.

Đến nửa đêm thì tuyết bắt đầu ngừng rơi, tôi cũng từ từ tỉnh dậy, trong phòng có một màu đen, có lẽ độ ẩm có chút cao quá, nên trán của tôi xuất hiện một chút mồ hôi. Vợ đại một cái áo rồi đi rót cốc nước uống, đứng trước cửa sổ, từ từ nhâm nhi. Các ngón tay nhẹ nhàng xe lên khung cửa kính lạnh lạnh.

Hóa ra, tuyết lại đẹp như thế này, đẹp đến mức vô cực chính là cảnh đau thương chết chóc.

Tôi đột nhiên nghĩ ra rất nhiều thứ, đêm giáng sinh ở Đức tuyết cũng rơi đầy, Tần Chi Văn toàn thân dính đầy tuyết, trong đêm tuyết trắng cũng rất bình yên như khi tôi nắm tay Cố Tông Kỳ cùng anh ngắm tuyết.

Tận đáy lòng một cảnh bình yên.

Nhưng mà cho đến bây giờ, tôi cũng không hiểu nổi, tình cảm mà Tần Chi Văn dành cho tôi, khi tôi nhìn thấy tài khoản cá nhân có một tài sản khiến người ta kinh ngạc, tôi mới phát hiện lên hiểu ra rằng cậu ấy rất cuộc coi tôi là gì?

Bởi vì cậu ấy không nói rõ, tôi cũng không hiểu, nếu cậu ấy không rời xa, có lẽ cậu ấy cũng sẽ gặp được một cô gái lương thiện vui vẻ, giống như tôi gặp Cố Tông Kỳ vậy, sau đó yêu thương nhau, cả đời không rời xa.

Song cậu ấy không còn nữa, số phận thật không công bằng với cậu ấy, sớm đã giết chết giấc mơ đẹp ấy.

Cho nên cậu ấy chỉ có tôi, chỉ riêng mình tôi thôi.

Bên ngoài cửa sổ, trên những kiến trúc cổ đều bị tuyết dày, trong ánh sáng màu phản chiếu một ánh sáng yếu ớt, giống như kẹo da bò đáng yêu bị vùi dưới một lớp cùi dừa.

Anh ấn nhẹ nhàng lên vai tôi nói: “Em sao thế? Không đi ngủ à?”.

“Em đang ngắm tuyết, thật đẹp”, ngón tay nhẹ nhàng chỉ trên cánh cửa kính: “Anh xem kìa, giống bánh sinh nhật hay giống kem?”.

Anh ấy bất ngờ một lúc rồi cười nói: “Em đúng là con mèo tham ăn”.

“Cố Tông Kỳ, vừa nãy em nghĩ đến một vấn đề”.

“Ừ, thế nào?”.

“Tình cảm của em dành cho Tần Chi Văn, anh hiểu chứ, giống như tình yêu giữa những người trong gia đình nhưng cho đến giờ em vẫn không hiểu tình cảm của cậu ấy dành cho em rốt cuộc là như thế nào?”.

Anh ấy đang định mở miệng nói thì bị tôi chặn ngay lại: “Thực ra là cũng không quan trọng nữa, anh biết mà, quá khứ đã qua rồi, hiện tại vẫn quan trọng hơn cả, đúng không?”.

Anh ấy gật đầu mỉm cười: “Tịch Tịch, sáng ngày mai chúng ta đi đến một nơi nhé”.

“Là nơi nào vậy?”.

“Không nói cho em đâu, ngày mai dậy sớm nhé, em sẽ biết thôi”.

Sáng hôm sau, không, chính xác là buổi sáng ngày hôm ấy, tôi đang ngủ say mê mệt thì bị Cố Tông Kỳ dựng dậy, anh nhìn tôi vui vẻ nói: “Hình như tuyết không rơi rồi, dậy nhanh nào, chúng ta phải đi bộ rất lâu đấy”.

Lúc ấy trời vẫn còn tối đen, Cố Tông Kỳ nắm lấy tay tôi, cẩn thận từng bước trên tuyết, đi về phía nơi nào tôi cũng không biết. Đi bộ rất lâu, đến lúc trời đã bắt đầu từ từ sáng, nhưng ánh sáng khá yếu ớt, những đám mây đen mờ mờ phủ khắp bầu trời, có ảo giác mọi thứ chậm chậm lại.

Xung quanh con đường toàn những lớp tuyết dày, phía xa xa, nơi có màu trắng xoá, tôi cảm thấy nó thật quen thuộc, nhưng chưa bao giờ tận mắt thấy qua “Điều cư”[5], cổng chào vào thần xã Nhật Bản. Nó bị tuyết phủ trắng, chỉ lộ ra một cái đầu gỗ màu da cam.

[5] Điều cư là một loại kiến trúc cổng.

“Cố Tông Kỳ, đây là lăng?”.

“Đúng rồi, em đi chậm thôi nhé, tuyết dày lắm đấy”.

Anh ấy đỡ tôi bước từng bước trên bậc thang, khắp nơi tuyết trắng, dưới ánh nắng yếu ớt của buổi sớm, giống như chiếu vào hai chúng tôi, nâng đỡ lẫn nhau.

Dần dần, trời sáng hẳn lên, bóng đen bị che lấp, không còn sự trầm lặng đen tối, gần như là sự hòa lẫn của màu trắng và màu vàng.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả như tươi mới lại, trên mặt đất tuyết phủ, trên ấy gió thổi từng bông tuyết bay bay, mặt của Cố Tông Kỳ bị gió lạnh thổi vào, đỏ lên, người tôi cũng bị không khí lạnh làm cho cử động không được bình thường.

“Mặt trời sắp mọc rồi, Tịch Tịch, nhìn cho rõ nhé”.

Tôi không rời mắt khỏi đường chân trời, tôi biết rằng ranh giới giữa bóng đêm và ánh sáng thực ra chỉ là khoảnh khắc một cái chớp mắt thôi.

Quả nhiên là thật nhanh, phía chân trời bùng sáng rực lên, một thứ ánh sáng màu vàng to lớn, đi với tốc độ thật nhanh, giống như là lửa lan khắp trên trời.

Lúc ấy, mặt trời nhô lên ở phía chân trời, những hơi ẩm ướt bị không khí kéo đi thật xa. Bởi vì tuyết mới rơi, nên không khí có chút gì không thật, nhưng mặt trời thì thực sự là đang hiển hiện trước mắt tôi.

Ánh mặt trời không chói chang, buổi sáng sớm sau khi tuyết rơi thế này thì trời vẫn cứ lạnh, không có bất cứ một hơi ẩm nào gửi đến trời đất và loài người.

Tôi nhìn theo, cảm giác dường như ánh nắng này của mấy trăm năm trước, tôi cứ nghĩ rằng, mình đang đứng giữa vũ trụ, giữa khoảng thời gian tất cả đều không phải thật.

Tôi thực sự thấy sốc, đến mức không dám thở thành tiếng.

“Đây chính là mặt trời mọc sau khi tuyết rơi, lần đầu tiên em thấy đúng không?”.

Tôi lắc lắc đầu, rồi lại gật gật đầu, cảm thấy không có từ ngữ nào diễn đạt được hết tâm trạng của mình lúc này, chỉ nắm chặt bàn tay, kiên định hơn, có lẽ sẽ cảm thấy gì đó, Cổ Tông Kỳ kéo tay tôi: “Vào trong thần xã[6] xem đi”.

[6] Thần xã - một loại hình kiến trúc ở Nhật.

Mọi kiến trúc thần xã đều bị tuyết trắng phủ lấp, hơn nữa không có ai dậy sớm như thế, toàn bộ điện chính và các điện thờ cúng đều yên ắng, chỉ có những lớp sơn màu đỏ trên điện được ánh mặt trời chiếu vào lấp lánh sáng.

Bên cạnh thần xã được gọi là đình..., đằng nào có một cái thùng chứa nước, dùng nước làm ướt tay, sau đó góp tiền vàng hương, chấp tay vái vài cái, sau đó lặng lẽ cầu nguyện.

Cổ Tông Kỳ lại kéo tay tôi, chỉ vào bàn cầu nguyện kể với tôi: “Bình thường khi các du khách đến thần xã thì thường viết những lời nguyện vọng mơ ước của mình trên bàn gỗ này, hy vọng chúng trở thành hiện thực”.

Tôi cười đáp: “Lúc còn đi học, anh có đến thăm thần xã không? Có viết nguyện ước nào không?”.

Anh cười, đôi mắt tròn lên bất thường: “Có thăm rồi chứ, Phú Cương của Thiên Mãn cung là nơi mà ngày trước những học giả, nhà chính trị quản lý đến cầu bình an, cho nên học sinh đi thi có thể cầu thành công”.

“Còn gì nữa nào?”.

“Thần xã ở núi Phú Sĩ, thờ thần Phú Sĩ giúp cho cây cối trăm hoa đua nở, còn thần xã ở Tokyo nữa”.

Tôi bĩu môi: “Anh đúng là mê tín”.

“Không phải đâu, thực ra là cách giải tỏa tâm lý, sự cảm ơn, muốn đến để cầu nguyện cho những yêu thương được bình an hạnh phúc, thực sự là cuộc sống quá tàn nhẫn rồi, rất cần có những nguyện vọng đẹp để thế này phải không?”.

Anh ấy lại mỉm cười: “Anh còn đến Xuân Nhật đại xã rồi, lần đầu tiên ước một nguyện vọng.”

Tôi tò mò hỏi: “Nguyện vọng gì vậy anh?”.

Cổ Tông Kỳ định nói rồi lại thôi, chỉ cười cười, ánh mắt nhìn về phía chân trời, rồi lại quay sang nhìn tôi: “Ước rằng hãy cho anh một tình yêu tuyệt đẹp, không ngờ lại thành hiện thực rồi”.

Đúng lúc đó phòng nguyện cầu yên tĩnh chợt vang lên tiếng mở cửa ken két, trụ trì ăn vận chỉnh tề nhìn chúng tôi hơi ngạc nhiên nhưng vẫn bình tĩnh cúi đầu chào.

Cổ Tông Kỳ cũng chào lại.

Bọn họ nói gì đó rất lâu, tôi nghe chẳng hiểu một câu, khi thấy chán quá quay ra nhìn mấy tấm gỗ, tiếng Nhật được phát triển từ tiếng Trung nên muốn hiểu cũng không khó lắm. Đó đều là lời nguyện cầu mong gia đình luôn được mạnh khỏe, học hành thuận lợi, an khang thịnh vượng.

Còn cả mấy câu ước tình yêu được êm thuận nữa.

Nắng bắt đầu gay gắt hơn, ánh nắng xuyên qua tán cây đầy tuyết chiếu rọi xuống, rơi xuống đất tạo thành những chiếc bóng đan xen vào nhau, chiếc bóng rất lớn, như sợi lụa lạnh băng, như cái lạnh của gỗ giáng hương, nhỏ bé đến mức có thể bị gió thổi bay.

Có một cô gái Nhật mặc áo trắng váy đỏ, giống như phù thủy trong phim hoạt hình. Cô ấy đưa cho tôi một tấm thẻ gỗ, chỉ chỉ tấm bảng ước nguyện kia, vẽ vẽ một chút rồi chạy mất.

Tay cầm cái bút, nghĩ ngợi một lát rồi tôi viết bốn chữ xiêu xiêu vẹo vẹo lên đó: “Mãi không rời xa”, rồi nhẹ nhàng treo vào một góc.

Cổ Tông Kỳ cũng đang viết, chăm chú nhìn tấm thẻ, đôi mắt trong veo như nước trong đầm sâu, từng nét chữ viết rất cẩn thận, cứ như là đang khắc một tác phẩm nghệ thuật quý giá nào đó, như đang dùng chính câu chữ để ước lời thề hẹn suốt đời suốt kiếp vậy.

Tôi đi tới, nhìn rõ ràng ba chữ anh đang viết: “Mãi không rời...”, chữ cuối cùng “xa” vẫn chưa viết xong.

Giữ chặt hơi thở, nhìn anh đặt bút, nhắc bút lên, màu mực đen thấm vào tấm gỗ, rất kiên định.

Bỗng thấy mình hạnh phúc đến rơi nước mắt.

Bởi vì, từ trước tới giờ tôi chưa từng gặp một người đàn ông nào hoàn mỹ đến thế, anh có thể dắt tay tôi mỗi khi qua đường, lấy cả thân mình để che dòng xe qua lại. Anh có thể gọi điện cho tôi ngay sau mỗi cuộc phẫu thuật vất vả, rồi lập tức về nhà ăn cơm với tôi. Anh có thể yên lặng không nói lời nào khi chuẩn bị hội chẩn, nhưng khi đối xử với bệnh nhân cũng có thể khiến người ta thấy như đắm chìm trong gió xuân. Anh khác với mọi người, sạch sẽ, yên bình, thông minh, hòa nhã. Anh là chiếc khăn len ấm áp của tôi trong ngày đông, là cốc bia đen mát lạnh trong ngày hè, là ly trà Sri Lanca mỗi khi học đêm, và là giấc mơ ngày nối tiếp ngày của tôi.

Anh là niềm kiêu hãnh cả cuộc đời tôi.

Có những khi tôi đã không thể nhớ được những con người, sự việc. Nhưng những con người, những sự việc đó sát cánh bên tôi dịu dàng, kiên định, chưa bao giờ rời xa.

Ý nghĩa của hoa hướng dương là tình yêu thắm lặng.

Cũng giống như trong quãng thời gian qua, anh vẫn đi bên cạnh tôi.

Tôi không nhớ anh, nhưng anh vẫn yêu tôi, khi thời gian cứ trôi đi thì tình yêu đó không ngừng tăng lên. Anh nói, năm tháng của một bông hoa có thể sẽ rất dài, sẽ nở rộ rõ và mãnh liệt trong sự cô đơn của em, vì có sự hiện diện của tình yêu nên nó sẽ chẳng bao giờ tàn héo.

Tôi đã từng gặp rất nhiều người, thủy chung gắn bó với nhau như hình với bóng, sau này khi gặp anh tôi mới giống như hạt bụi, trở nên rất nhỏ bé. Nhưng tôi lại yêu bông hoa nở ra từ cát bụi như thế biết chừng nào.

Trong giấc mơ và cả trong hiện thực, cứ duy trì tình yêu dài miên man của anh, mãi cho đến giờ, bay thành câu thơ, thế nên những năm hóng cô đơn của tôi đã nở hoa.

Chỉ cần có anh ở đây, chỉ cần có tôi ở đây, chúng tôi sẽ không vội vàng, cũng không chậm rãi mà cùng nhau đi hết bốn mùa.

13. Chương 13: Đã Từng Có Một Người Mà Anh Yêu Như Yêu Chính Sinh Mạng Mình

Phải rất lâu sau anh mới tỉnh lại, khi đó trời đã rất tối.

Vào giây phút ngã xuống, anh đã nói hình như mình nhìn thấy rất nhiều đom đóm, chúng đang bay khắp trời đêm, đó là cảnh trong phim hoạt hình anh được xem từ hồi còn rất nhỏ, ánh sáng của đom đóm dẫn tụ lại một chỗ, và bay đến nơi vô định.

Lúc mở mắt ra, mạch máu tràn đầy thứ chất lỏng lạnh lạnh, toàn thân tê cứng như cây lúa ngày thu vừa bị xe cán qua, gãy nát. Giây phút anh tỉnh lại, thấy trước mắt là một chiếc bóng trắng, rồi dần mờ đi.

Một giọng giòn tan vang lên: “Anh tỉnh rồi à? Tốt quá rồi”.

Sau đó là những bước chân dồn dập tới, anh được đặt như một con rối để kiểm tra, mỗi loại dường như đều lấy hết sức lực của anh. Cuối cùng, khi được về nằm trên chiếc giường anh thấy cô y tá túm tùm cười nhìn anh, trên cổ còn đeo chiếc dây chuyền hình con mèo đại phúc COCO[1]

[1] Nhân hiệu trang sức.

Sợi dây giống hệt với sợi dây của Dục Tịch.

Đó là món quà sinh nhật anh tặng cho cô ấy, trước giờ anh vẫn luôn chẳng biết phải lấy lòng con gái như thế nào, cũng chẳng biết kiểu dáng nào là kiểu dáng cô ấy thích. Đối với anh, dù món đồ trang sức có đắt đến đâu đi chăng nữa cũng chỉ là một đồ vật nhỏ, những thiết kế xa xỉ, những vết nạm đắt tiền ấy đến lúc nào đeo lên có khi lại khiến cô ấy trở nên quá bình thường.

Trong những gì anh để lại cho cô, cũng có vài món đồ quý giá, giống như của hồi môn vậy, là anh dốc lòng chuẩn bị cho cô.

Nghĩ tới đây, anh khẽ nhếch môi, cô y tá đang thay bình truyền dịch cho anh, nhanh miệng hỏi: “Cười gì vậy?”

Anh lắc đầu một cách yếu ớt, quay sang nhìn cô y tá. Cô ấy để tóc mái bằng, đôi mắt dài, một vẻ đẹp rất bình thường, nhìn kỹ hơn thấy có một nốt ruồi nhỏ ở đuôi mắt trái, khi cười vô cùng đáng yêu.

Cô y tá cũng nhìn anh, nở nụ cười thân thiện, dường như còn muốn hỏi thêm điều gì: “Nghỉ ngơi đi anh, có việc gì thì ần chuông nhé”.

Khi cô quay lưng lại, ánh đèn trắng từ chiếc bóng đèn ngoài cửa sổ rọi vào chiếc dây chuyền, hình con mèo chợt lấp lánh, đôi mắt có cảm giác như đang động đậy huyền ảo.

Nhắc tới mới thấy đáng tiếc, anh chỉ thấy Dục Tịch đeo sợi dây đó hai ba lần, còn những lúc khác thì cô lúc nào cũng ăn vận rất nhẹ nhàng.

Và anh không khỏi thấy tiếc nuối, cứ ngỡ người ra nhìn thuốc đang chảy từng giọt từng giọt xuống.

Bắt đầu hôn mê rồi, dường như sinh mạng sắp bước tới điểm kết thúc.

Anh đã nói với chính mình rằng, hãy cố hết sức để ngồi dậy, bước tới đẩy cửa sổ ra, nhìn thấy không xa là những chiếc lá phong đang bay trong không trung như những đám mây, đó chính là ngôi chùa trong thành phố nhỏ, một rừng phong rộng lớn.

Không biết sao lại tới tận nơi này, vào giây phút cuối cùng của đời người đều muốn nhớ hết tất cả những gì có thể nhớ được, chạy trốn những gì có thể chạy trốn. Nếu như có thể, anh muốn được ở trong thành phố nhỏ này sống đến mãi về già.

Sáng hôm sau, bệnh viện đưa thông báo chuyển viện, họ nói chất lượng y tế ở thành phố nhỏ này không được tốt, chỉ được cái là môi trường khiến con người thấy vui vẻ. Anh từ chối khéo, hàng ngày cũng không truyền dịch, dành hẳn một phòng bệnh để dưỡng bệnh.

Lần ấy khi anh vừa đi dạo về, tay chống chiếc gậy đen bóng về phòng thì nghe thấy một nhóm y tá đang bàn tán về anh.

“Chỉ ở một mình, lại không chịu truyền dịch, ung thư gan giai đoạn cuối rồi nhưng tinh thần anh ấy vẫn rất tốt, người đầu mà vừa trẻ vừa đẹp trai, ôi ông trời ơi, ông có mắt không vậy?”

Anh thấy tức cười.

“Lại còn không à, ngày nào cũng đi bộ, chơi đùa cùng lũ trẻ, cũng chẳng thấy ai tới thăm anh ấy, à có một người hay mặc đồ comple chỉnh tề lắm. Mà thôi, Thôi An An, cậu không phải phụ trách anh ấy sao? Có biết nội tình gì không thế?”

Cô y tá ấy cười bên lên nói: “Không biết, thôi các cậu đừng hỏi nữa, cứ dò hỏi chuyện đời tư của bệnh nhân là không tốt đâu.”

Đoạn nói chuyện về sau anh không nghe nữa, đi đường vòng về phòng, bắt tay giải quyết nốt những công việc còn lại.

Về những công việc sắp xếp sau khi ra đi, anh thấy thời gian sao gấp rút quá vậy, đến mức có thể thấy trước chiếc đồng hồ cát của đời người đang chảy dần dần xuống.

Vừa gọi điện thoại xong, chiếc laptop vẫn còn chưa tắt máy đã nghe thấy tiếng cửa két két mở ra, cô y tá mặc bộ y phục màu trắng thò đầu vào, thấy anh như vậy liền thở dài thốt lên: “Giờ anh phải nghỉ ngơi!”

Cô bước vào kiểm tra xem thuốc có chảy bình thường không, vừa cúi đầu xuống thì con mèo COCO đáng yêu rơi ra.

Anh nhìn mà lạng người đi, bỗng cô y tá kêu lên kinh ngạc: “Ồi, nhiều thế cơ à”.

Đôi mắt nhỏ dài của cô đang tròn tròn, anh giờ mới kịp định thần lại, màn hình máy tính vẫn còn đầy, thông tin về tài khoản cá nhân của anh phơi ra trước mắt, toàn bộ tiền, cổ phiếu, tài sản đều tính ra tiền mặt hết, nên con số cũng to đến mức đáng sợ.

Nhưng anh cũng chẳng tránh hiềm nghi, cười nói: “Xem đủ chưa em?”

“Vẫn chưa anh, trời ơi, nếu như em mà có nhiều tiền thế thì tốt biết mấy.”

Một câu trả lời rất thẳng thắn, anh cũng hứng lên trêu cô: “Thế thì chia cho em một ít nhé?”

Cô y tá tròn xoe mắt tỏ vẻ không tin nổi, nhưng trả lời rất dứt khoát: “Không cần!”

“Vì sao vậy?”

Cô mím môi nói: “Chẳng phải do tự mình kiếm ra nên em chẳng cần đâu, trên đời này kiếm đâu ra chuyện tốt vậy, hơn nữa, anh đảm bảo không phải là anh rửa tiền đấy chứ? Nhìn cứ thấy như lai lịch không rõ ràng ỷ.”

Hiếm khi anh có thể cười ha ha lớn như thế: “Người có lai lịch không rõ ràng mà các em cũng giữ lại à? Nói thật nhé, những đồng tiền này của anh đều là trong sạch cả đấy, có lấy không?”

“Không thèm!”

“Vì sao?”

Đôi mắt nhỏ dài của cô chợt tối lại, chăm chăm nhìn vào những thông tin tài khoản, lắc đầu nói: “Em lại mong rằng, số tiền này có thể mua được thời gian, mua được tuổi thọ, như thế thì anh sẽ có thể...”

“Không mua được đâu”.

“Vâng, em biết mà, em chỉ nói thế thôi”.

Cô gắng kiểm tra một lượt báo cáo bệnh án, rồi trân trân nhìn anh, thở dài tiếc nuối nói: “Sao không có người nhà đến thăm anh vậy?”

“Bọn họ đều không biết”.

“VẬY..., vậy bạn gái anh đâu?”. Cô dò hỏi, bồn chồn không yên nhìn vào tờ báo cáo.

“Anh không có bạn gái!”

Đặt tờ báo cáo xuống, cô cất giọng nói: “Thôi anh nghỉ sớm đi, anh không chịu nghỉ ngơi sao mai có thể đi chùa Thanh Thủy được?”

Anh hơi ngạc nhiên hỏi: “Sao mà em biết mai anh muốn đi đâu?”

“Hôm nay lúc anh đi dạo dưới tầng hầm một ông chú phải không?” Cô ấy có chút lúng túng nói: “Vừa hay khi đó em đi ngang qua nên nhìn thấy”.

“Ừ, cây phong ở đó đang chính mùa đấy”.

“Vâng, nơi này càng giống như viện dưỡng lão, đến chùa Thanh Thủy cầu Phật linh lắm đấy, anh thành tâm một chút, Bồ Tát sẽ phù hộ cho anh”.

Anh chỉ cười cười theo chẳng tỏ chút biểu cảm nào, cô ấy thấy hơi ngại, đang vừa định quay lưng đi thì bị anh gọi lại hỏi: “Em là Thôi An An?”.

“Vâng!”. Cô ấy hóm hỉnh tròn mắt hỏi: “Sao mà anh biết được?”.

“An An, bình an, an bình, một cái tên hay”. Anh dường như đang tự lẩm bẩm một mình, “Em thích mèo COCO à?”.

Cô cúi đầu xuống nhìn sợi dây chuyền trên cổ mình, hí hửng cười, nói: “Đây là khi em nhận lương tháng đầu tiên, tự thưởng cho mình một món quà, đáng yêu lắm phải không?”.

“Ừ, rất đáng yêu và cũng rất hợp với em”.

Hoàng hôn đỏ rực đang cháy rực rỡ, phản chiếu vào những đám mây chiều nhìn tựa như những cơn sóng biển đang gối nhau trên đỉnh núi. Những áng mây chiều ấy giống như pháo hoa đang cháy rực sáng, lấp lánh, cuộn cuộn, đang từng lớp từng lớp dần lên.

Thành phố nhỏ này được cư dân mạng gọi là thiên đường trên mây hồng. Giây phút này cũng là khoảnh khắc mang đậm màu sắc thu nhất. Ven con đường mòn lên núi, lá phong đỏ bay bay như mây trên đầu, ánh hoàng hôn chiếu xuống, tự nhiên mọi âu lo phiền muộn của cuộc đời có thể tạm thời được quên đi, ít nhất là tại nơi đây.

Anh phải mất rất nhiều sức lực mới được tới đây, mấy ngày hôm nay anh cảm nhận rõ ràng sức khỏe mình đang yếu dần đi, hình như con người ta trước khi ra đi đều có những dự cảm trước.

Cảnh nơi đây đẹp đến mức khiến người ta muốn nhắm mắt nằm lại đây mãi mãi.

Đến mùa du lịch, khói hương ở chùa Thanh Thủy mới trở nên nghi ngút, trong đại điện lúc nào cũng mù mịt một lớp hương nồng đậm. Có mùi gì đó khiến anh thấy khó chịu nên ra ngoài rừng phong ngồi một lúc.

Khi quay lại lá phong rụng đầy mặt đất, tuy vậy chúng vẫn đẹp rực rỡ. Ánh nắng giữa trưa chiếu qua kẽ lá giống như một tấm gương đã bị vỡ, sáng loáng đến nhức mắt.

Anh thấy Thôi An An đang đứng bên ngoài đại điện, rất chăm chú cúi lạy trước những bức tượng người giả kia, miệng lẩm bẩm cầu khẩn.

Tự nhiên thấy thật buồn cười.

Chắc là cảm nhận thấy có ai đó đang nhìn mình, Thôi An An quay lưng lại nhìn thấy Tần Chi Văn đang đứng đằng sau. Một cơn gió thu thổi qua, bầu trời xanh ngắt một màu, đầu đầu cũng nhuộm vàng nắng thu, rừng phong cũng thêm đỏ rực, tỏa sáng cùng ngôi nhà cổ kính, tạo nên một vẻ đẹp tinh xảo và cổ xưa rất khác.

Khuôn mặt anh còn đang nở nụ cười, vẫn sắc mặt như mọi khi và cũng vẫn đôi mắt dài hẹp ấy, anh đứng giữa rừng lá phong, ánh nắng lấp lo chiếu xuống khuôn mặt anh, lập tức cô thấy hoa mắt.

Nhiều năm sau đó mới nhận ra rằng hóa ra đó chính là giây phút mới biết yêu.

“Anh tới khẩn Bô Tát chưa?”

“Mê tín”. Anh nói về trêu trêu, nhưng vẫn quỳ xuống theo nói: “Anh đã chẳng còn lời nguyện nào để cầu nữa rồi.”

Cô cúi nắm nhang vào tay anh rồi phân bua: “Nói linh tinh gì vậy, anh còn có người thân, còn người bạn gái vẫn chưa xuất hiện, còn có bạn bè, lời ước nguyện không bao giờ cầu hết được.”

Anh cười chum chím, lặng yên nhìn nắm nhang đang cháy, khói bay nghi ngút, tâm tư của anh không thể hiểu thấu được. Bỗng anh ngẩng đầu lên, dâng nhang lên rồi liên tục cúi lạy, vẻ thành khẩn khiến cô nhìn ngạc nhiên.

Giây phút ấy, cô thực sự muốn biết, lời nguyện cầu của anh là dành cho ai.

Bí mật này không được chôn giấu lâu lắm, hàng ngày cô đều đến thăm anh, nói chuyện cùng anh, đôi khi có khách đem tới cho anh rất nhiều đồ ăn ngon, anh đều đem cho các cô y tá, lúc vui đều trêu đùa nhau. Cô cẩn thận chăm sóc anh, anh cũng không trốn tránh, lúc nào cũng vô tư, mọi thông tin làm việc đều bị cô nhìn thấy hết.

Nhưng cô nhìn thấy trên màn hình máy tính chỉ toàn xuất hiện một tài khoản, chủ tài khoản có tên là Dự Tịch.

Chắc là cô gái này, nhưng anh lại nói anh không có người yêu, chẳng lẽ là em gái, nhưng không cùng một họ mà. Băn khoăn ấy cứ dày vò cô mãi, cuối cùng trong thời gian trống khi kiểm tra cô đã hỏi được ra.

Anh nghe mà giật mình, nhưng lập tức cười ngay, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh cười ảm áp và dịu dàng đến vậy, nhưng trong lòng lại có một nỗi ghen tuông khó nói: “Dự Tịch..., nên nói thế nào với em nhỉ?”

“Không, không, em cũng chỉ hỏi băng quơ vậy thôi”.

“Cô ấy là người anh yêu nhất trong cuộc đời này, anh yêu cô ấy như yêu chính sinh mạng mình, anh có thể nhìn cô ấy bằng ánh mắt của một người anh, một người đàn ông và đem theo một nửa là tình nhân, một nửa là tình yêu. Hừm, thực ra thì anh cũng chẳng biết nữa, có thể cô ấy chính là một cái tôi khác của anh trên thế giới này”.

Cô nghe mà thấy khó hiểu, còn anh vẫn chìm đắm trong những ký ức: “Cả đời này những gì anh đem lại cho cô ấy không nhiều, chỉ hy vọng những bù đắp sau này có thể giúp cô ấy sống thật thanh thản nốt quãng đời còn lại, anh nghĩ thế là đủ lắm rồi”.

Sắc mặt anh khi đó rất yếu, nhưng khi nhắc tới cô gái ấy như có một luồng khí của cái cây khô đang phục hồi sắc xuân dâng tràn khắp con người anh. Thôi An An thấy vậy mà cảm thấy buồn thương, lạ đi cái cảm giác ghen tuông khó hiểu ấy, cuối cùng cô giữ im lặng.

Về sau, trong mỗi chủ đề anh đều dừng lại ở hai chữ Dự Tịch, dường như cái tên đó là trụ cột của cuộc đời anh, là ngọn lửa đốt cháy ngọn nến sinh mệnh của anh, cũng là những giọt nước mắt của anh, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Thôi An An vừa buồn vừa đau lòng, hơn thế nữa là sự đổ kỵ tận sâu đáy lòng.

Là một cô gái tốt nghiệp trường đào tạo y tá, chưa từng yêu ai bao giờ, đến trong môi trường làm việc đa phần cũng chỉ tiếp xúc với người trong ngành. Lần đầu tiên chẳng hiểu run rủi thế nào mà cô lại đi dành tình cảm cho một bệnh nhân, cô chưa hiểu cảm giác yêu đương là thế nào thì đã nếm mùi vị của cảm giác hụt hẫng và dày vò tâm can.

Cô cũng là một đứa con gái hay mơ mộng, tiểu thuyết ngôn tình cũng đã đọc không ít, nên cũng mong ước ít nhiều được quan tâm và yêu thương.

Nhưng lần nào cũng bị anh khéo léo tránh đi.

Cơn mưa mùa thu đầu tiên ở thành phố nhỏ, ngay lập tức cả thành phố chìm trong màn mưa mịt mù.

Cơn mưa kéo dài mấy đêm không ngớt, chỉ có những chiếc lá phong trong đêm cô đơn đáp lại cơn mưa liên miên một cách tẻ nhạt.

Hôm đó Thôi An An không phải trực đêm, nhóm y tá ngồi buôn chuyện rôm rả ở quầy, mưa càng ngày càng liên miên không dứt. Ma xui quỷ khiến thế nào mà cô vẫn chưa về, trong lòng có cảm giác sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Từ lần trước khi phát hiện ra bí mật của Tần Chi Văn, cô đã bắt đầu âm thầm gần gũi anh, nhưng với anh vẫn là sự lo lắng và nhớ nhung. Có lúc cô lên xem ghi chép bệnh án của anh, cũng có lúc đứng bên cửa sổ nhìn anh đang chậm chậm đi dạo quanh bồn hoa, đi được hai bước thì ngồi xuống phiến đá cạnh đó, nhặt mấy chiếc lá phong trên đất lên, ngắm nghía hồi lâu.

Khi ấy cô hy vọng rằng giây phút đó có thể ngừng lại để không bao giờ cướp sinh mạng anh đi.

Bỗng nhiên, hành lang yên ắng vang lên tiếng chuông báo: “Giường số mười lăm gọi, giường số mười lăm gọi...”. Luồng suy nghĩ quý quai gì xuyên qua đầu, tiếng chuông báo kêu to thế mà toàn thân cô lại cứng đờ bất động không biết phải làm gì.

Chỉ nhìn thấy rất nhiều bóng áo trắng hốt hải chạy qua trước mặt, đủ loại âm thanh truyền đến tai cô: “Kiểm tra huyết áp, nhịp tim, tiêm Adrenaline...” Có rất nhiều người chạy qua chạy lại, chiếc xe cấp cứu pí

po vang lên trong màn mưa, ánh đèn nhấp nháy phá tan những giọt mưa và cả hy vọng, ước muốn mong manh trong lòng cô.

Chiếc giường bên cửa sổ ấy đã trống người.

Hình như một mốc nào đó trong cuộc đời sẽ phát cuộn băng về câu chuyện của người khác, và nói với cuộc đời mình một cách gượng ép.

Chiếc giường cạnh cửa sổ ấy, đã lâu rồi không có ai tới nằm, nhưng thường xuyên có nhân công tới quét dọn. Cánh cửa ấy vẫn cứ đóng chặt, mỗi khi đi qua Thôi An An đều đưa mắt nhìn vào trong.

Cô cũng không biết rõ mình đang hy vọng điều gì, anh chàng cao cao gầy gầy ấy, đôi mắt nhỏ dài ấy, tính khí tốt bụng, giống như lá phong mùa thu, đã từng gần gũi cô như thế.

Cô đã từng có một quãng thời gian của anh, phải vậy không?

Lá phong mùa thu cuối cùng cũng đã rụng hết, mùa đông bao phủ lên thành phố nhỏ một màu tuyết trắng. Rồi mùa xuân ấm áp lại đến, cô bắt đầu nhớ đến chàng trai ấy, tự bảo mình rằng nhất định anh vẫn còn sống.

Nhưng cô không biết tìm anh nơi đâu.

Càng ngày càng thích nghe nhạc của Vương Phi, đến nằm mơ cô cũng nhớ câu ca: “Trước khi hiểu sự đời, sau khi động lòng, không quá một ngày, năm đó đã thay đổi cả một đời...”

Không biết tự lúc nào, cô đã rung động.

Chỉ có điều tình yêu này lại hết sức mỏng manh, đến sự sống cái chết còn xa cách nhau, thời gian và khoảng cách cũng vô phương kiếm tìm.

Cô vẫn luôn tin tưởng rằng anh vẫn còn sống, dừng cảm mà sống vì Dụ Tịch của anh.

Đến nằm mơ cô cũng chưa từng nghĩ tới.

Cơn mưa mùa hạ, trong mưa gió bão bùng, gió đã biến mưa thành roi, ra sức quất, cành lá bị quật tới tả rơi đầy mặt đất, đám hoa hồng leo hôm qua vừa mới nở nay đã bị gió bão làm rụng đầy, mặt đất toàn những cánh hoa nát thương.

Chiếc giường cạnh cửa sổ ấy giờ có một bà lão hiền từ tới nằm, khuôn mặt đầy nếp nhăn, cô sẽ kể cho bà nghe chuyện ngày xưa kia. Hôm đó cô sụt sùi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên thấy có người gọi tên cô, quay lại nhìn thì lại chẳng thấy quen.

Người lạ mặt ấy mặc comple chỉnh tề, vẻ kính cẩn, cô thấy hơi bất ngờ, người đó lôi một chiếc hộp thiết kế tinh xảo từ một chiếc túi được bọc rất kỹ càng, và nói: “Đây là anh Tần dẫn tôi phải đưa tận tay cho cô”.

Mở ra xem thấy đó là một hộp trang sức mèo COCO, giống hệt với chiếc dây chuyền cô đang đeo, ghép vào đúng thành một cặp.

Nhưng lại không có LOGO, cô nhìn người lạ vẻ khó hiểu, người đàn ông đó hơi cúi đầu xuống nói: “Anh Tần đã qua đời, mới đưa tang sáng nay”.

Cô không biết mình đã tiễn khách thế nào, nhưng vừa bước lên bậc thềm đầu tiên ở phòng bệnh thì toàn sức lực như biến đi đâu hết, người cô mềm nhũn phải vịn vào thanh vịn. Và nước mắt cứ thế trào tuôn, cô không thể kìm nó lại được, chỉ cố hết sức kiềm chế, nhưng khóc không thành tiếng.

Thật lâu sau cô mới nghĩ ra, có nốt ruồi đỏ ở đuôi mắt trái là sẽ phải rơi nước mắt cả một đời vì một ai đó.

Cô nói với chính mình, cuối cùng anh cũng đã đi nhưng anh vẫn nhớ tới cô, thế là đủ.

Nỗi đau thương trên thế giới này đều cần thời gian làm dịu đi.

Mùa hè trôi qua, mùa thu lại tràn ngập khắp thành phố nhỏ, những chiếc lá phong vẫn rung rinh trên cành như hẹn, cả thành phố đều nhuộm màu đỏ lá phong. Cô lên chùa Thanh Thủy thắp hương, âm thầm cầu nguyện cho anh.

Tốt nghiệp bao nhiêu năm rồi, cũng chưa từng rơi nước mắt vì một bệnh nhân mà chính mình tiễn đưa, nhưng với anh, dù không phải cô là người nhìn anh ra đi nhưng lại có thể đau khổ đến nhường ấy.

Mười năm sống chết dài đằng đẵng, không nghĩ suy, chỉ thấy khó quên.

Cô lại bắt đầu tò mò xem cô gái tên Dụ Tịch mà Tần Chi Văn luôn nhắc tới kia là ai. Suy nghĩ đó cứ ập ủ trong lòng cô lâu lắm rồi, nhưng trái đất rộng lớn thế này biết đi đâu mà tìm. Mà anh tới từ nơi nào cô cũng không biết.

Dần dần cũng lãng quên.

Mãi đến một ngày rất lâu sau đó, cô tham dự đám cưới bạn học ở một thành phố lớn. Sau khi dự tiệc xong, cô đi mua tài liệu luyện thi tư cách y tá, mãi mê tìm kiếm giữa siêu thị sách đông đúc ấy.

Đứng bên cạnh là một cô gái cũng khá cao, vô tình cô lướt mắt qua nhìn cô ấy, cảm thấy phong thái rất được, khuôn mặt cũng xinh xắn, trên tay đang cầm một cuốn sổ tay bác sĩ ngoại khoa thường sử dụng, nhìn chẳng mấy dễ tâm.

Rồi một người gọi “Dụ Tịch”, âm thanh không lớn nhưng đủ khiến cô giật mình, chỉ thấy cô gái kia ngẩng đầu nở nụ cười với người kia rồi đặt sách vào chỗ cũ và đi mất.

Khi ấy, mọi chuyện trong dĩ vãng lại bắt đầu quay lại.

Mua xong sách, Thôi An An đứng giữa dòng người qua lại, tự nhiên thấy sao khó nhấc chân bước đi đến vậy, người qua kẻ lại đông thế, tiếng trẻ con vui cười xung quanh, nhưng sao những niềm vui ấy không len nỏi vào trái tim cô.

Cũng không phải là bi thương, mà là trạng thái tê liệt, lan ra từ đáy lòng.

Ngay lập tức cô nhớ tới một câu nói: Từng có một người, yêu em như yêu chính bản thân mình.

Thực ra thì đã từng có một người, khiến anh yêu như chính mạng sống của mình.

Giây phút ấy hình như cô nhìn thấy, nhìn thấy rất rõ, có người đang mỉm cười với cô và cô cũng cười lại như trút hết mọi gánh nặng trong lòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-no-giua-thang-nam-co-don>